VƯƠNG VĂN KIỆT

CHUYÊN GIA PHÁP Y

Dịch giả: Thạch Hà

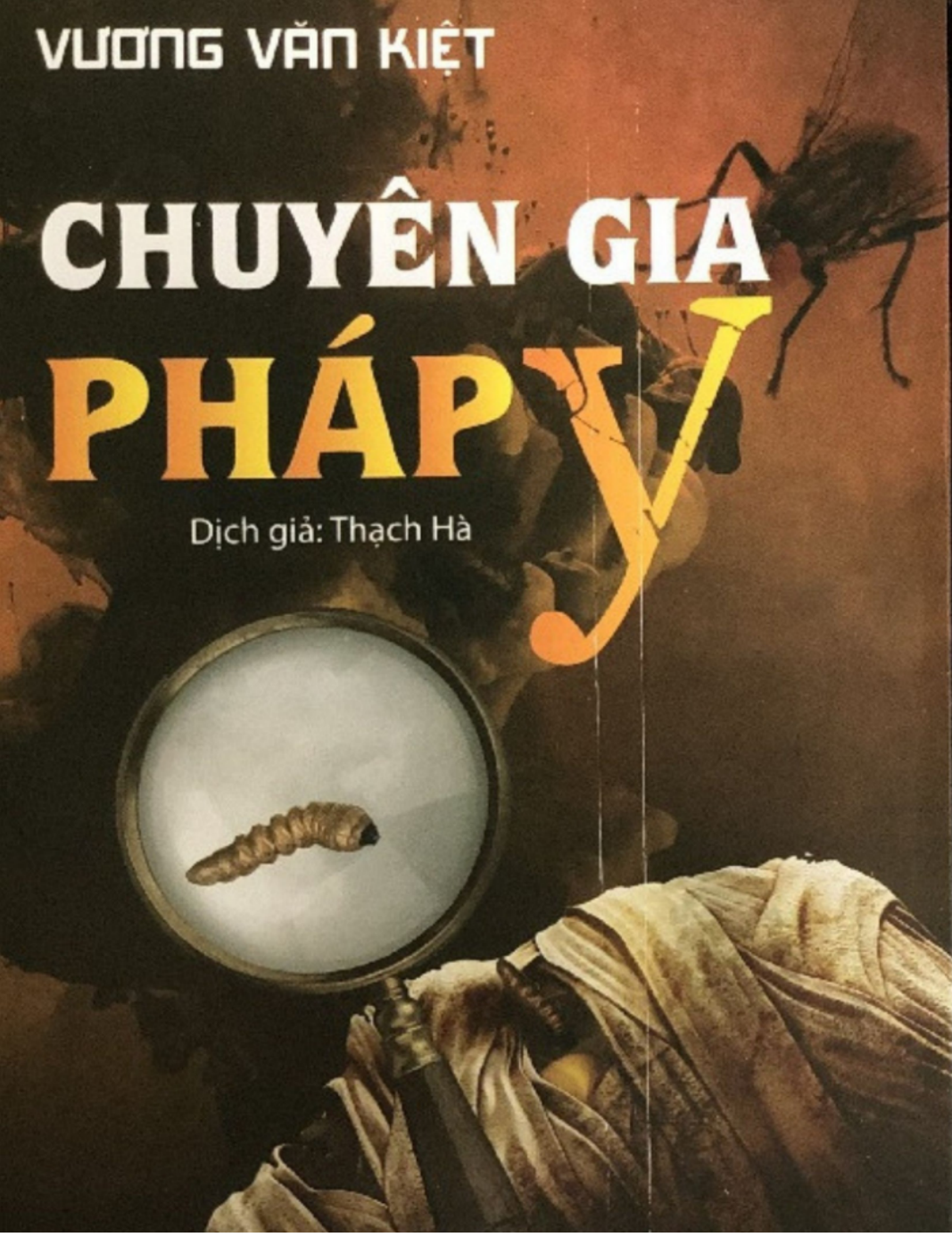

chuyên gia pháp y - tập 1

—★—

Tác giả: Vương Văn Kiệt

Quét mã QR code để truy cập nhanh nhóm trên Facebook.

Facebook: ebookdep

Mục lục

MÀO ĐẦU
Vụ án thứ nhất CÔN TRÙNG XÁC CHẾT BIẾN DỊ
Vụ án thứ hai XÁC CHẾT BIẾN MẤT
Vụ án thứ ba NỮ DIỄN VIÊN BỊ HỦY HOẠI DUNG NHAN
Vụ án thứ tư NHỮNG MẢNH THỊT VỤN Ở ĐÀI HÓA THÂN
Vụ án thứ năm XÁC CHẾT NỔI TRONG AO
Vụ án thứ sáu CỰC HÌNH NHÂN TRỆ
Vụ án thứ bảy XÁC KHÔNG ĐẦU TRONG HỐ
Vụ án thứ tám XÁC NGƯỜI THỐI RỮA TRONG RỪNG SÂU
Vụ án thứ chín ĐẦU NGƯỜI TRONG HỐ PHÂN
Vụ án thứ mười BÉ TRAI KÍ SINH TRÙNG
Vụ án thứ 11 XÁC NGƯỜI CÔN TRÙNG BIẾN DỊ
Ngoại truyện VỤ ÁN CÔN TRÙNG ĐẶC BIỆT: “CON RẾT HÌNH NGƯỜI”
Vụ án côn trùng đặc biệt CĂN CHUNG CƯ VỚI NHỮNG XÁC CHẾT BỊ THIÊU

MÀO ĐẦU

Bạn có tin rằng côn trùng xác chết biết nói không? Trước khi kể về sự trải nghiệm li kì của mình, tôi xin kể về một vụ án xác chết không đầu đáng sợ.

Ngày 15 tháng 2 năm 1995, một vụ án xác chết không đầu man rợ đã xảy ra tại khu nghĩa trang ở Nam Sơn, thành phố Nam Minh. Đầu của xác chết không biết bị ném đi đâu, còn thân hình thì bị xẻ vụn thành nhiều mảnh và ném rải rác tại mấy nơi trong nghĩa trang. Sau khi nhận được tin báo, Sở cảnh sát đã lập tức cử chuyên gia pháp y hàng đầu đó là Hàn Phi và Đội trưởng Đội cảnh sát Hình sự Cao Kiện cùng tới hiện trường. Sau khi Hàn Phi khám nghiệm xong thấy mức độ phân hủy của xác chết đã rất nghiêm trọng nên không thể nào phán đoán ra được nhân thân của người bị hại.

Tuy nhiên, ở hiện trường có lưu lại một đám côn trùng nhiều màu sắc, chúng đang bò và gặm các mảnh xác chết một cách điên cuồng.

Phía cảnh sát đã tiến hành một cuộc tìm kiếm cuốn chiếu xung quanh khu nghĩa trang, kết quả vẫn không tìm kiếm được gì, do đó vụ án đi vào chỗ bế tắc.

Trước tình hình ấy, cảnh sát đành phải đến bộ phận đặc biệt của Sở Công an tỉnh mời Thẩm Kiến Quốc, một chuyên gia về côn trùng học pháp y.

Theo như những gì Hàn Phi biết thì Thẩm Kiến Quốc là cây đại thụ hàng đầu trong lĩnh vực côn trùng học pháp y, đã từng có nhiều bài

viết chuyên sâu về việc dùng côn trùng để phá án trên một số tạp chí trong và ngoài nước. Khi Thẩm Kiến Quốc đến hiện trường có mang theo một số người khác. Hàn Phi định giới thiệu về tình hình vụ án thì Thẩm Kiến Quốc từ chối và nói rằng: Anh không cần phải nói, khi tôi tới hiện trường vụ án, côn trùng ở đó sẽ nói cho tôi biết về sự thật.

Sau đó, Thẩm Kiến Quốc đi đôi găng tay màu trắng vào và thu lượm một đám lớn trứng côn trùng, căn cứ vào chủng loại côn trùng suy đoán ra rằng xác chết đã bị di chuyển từ nơi khác đến, tiếp đó căn cứ vào thân nhiệt của xác chết và chu kì tiến hóa của côn trùng, tìm ra thời gian tử vong chính xác của nạn nhân là ngày 2 tháng 2. Những người trợ thủ của ông, sau khi xét nghiệm côn trùng, bất ngờ phát hiện ra là trong mình của chúng có chất của ma túy, từ đó suy ra rằng, nạn nhân trước đó là một kẻ nghiện ma túy. Phía cảnh sát dựa theo những manh mối đó đã điều tra ra và bắt được thủ phạm với động cơ giết người là vì chia chác không đều lợi nhuận từ việc buôn bán ma túy.

Nhân đây, tôi cũng xin nói thêm, căn cứ vào côn trùng trên xác chết, người ta có thể giám định ra chủng loại của ma túy mà người ấy bị nhiễm cũng như thời gian bị nhiễm, thời gian tử vong và tính chất, định lượng của loại ma túy đó. Đã từng xảy ra vụ các phần tử tội phạm dùng côn trùng nhiễm ma túy truyền vào người sống, từ đó dẫn đến vấn đề băng hoại về đạo đức và quy phạm của pháp luật. Do vậy mà giới pháp y rất thận trọng khi sử dụng nó.

Cuối cùng, vụ án đã được phá án thành công, theo kiến nghị của Thẩm Kiến Quốc, Hàn Phi bắt đầu chuyên tâm vào việc nghiên cứu côn trùng học pháp y.

Qua học tập, nghiên cứu, Hàn Phi ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, côn trùng học pháp y thực ra có tác dụng to lớn đối với nhiều lĩnh vực trinh sát hình sự.

Các nghiên cứu, điều tra cho thấy, dùng khoa học này không chỉ

xác định chính xác thời gian tử vong, biết được hiện trường xảy ra vụ án đầu tiên đích thực, hơn thế dựa vào các loại côn trùng sinh sôi từ các tổ chức mô hoặc mảnh vụn xác chết truy bắt được thủ phạm đã lẩn trốn. Vì thế, các loại côn trùng sinh sôi từ xác chết không nghi ngờ gì chính là các nhân chứng giấu mặt, nó sẽ cùng với xác chết cất tiếng kêu oan cho người đã chết.

Vụ án thứ nhất
CÔN TRÙNG XÁC CHẾT BIẾN DỊ

Ta chữa trị cho người, cho nên sẽ làm tổn thương người; ta yêu người nên sẽ trừng phạt người!

- Tagore

Lời dẫn

Tôi nhìn đám côn trùng có màu xanh kim loại chui ra chui vào từ đám thịt thối trên xác chết, thỉnh thoảng lại thấy chúng điên cuồng gặm cái xác đó.

Loại côn trùng này thuộc loại bộ cánh vỏ, trong đó bao gồm cả họ bọ cánh cứng, họ Cleridae, họ Nicrophorinae và họ Coleoptera. Loại côn trùng có màu xanh kim loại không nhiều, trong đó họ Cleridae chiếm đa số, và trong họ Cleridae thì chỉ có hai loại là Cleridae chân đỏ và Cleridae cổ đỏ. Đó là hai loại côn trùng sinh sôi về mùa đông điển hình, chúng sinh trưởng từ tháng 10 năm trước đến tháng 4, tháng 5 năm sau, trải qua mùa đông bằng ấu trùng, đến tháng 4, tháng 5 năm sau thì thành nhộng, thời gian là nhộng trong khoảng hai tuần. Từ đó,

không khó để suy ra rằng thời gian tử vong là vào khoảng tháng 10 đến tháng 11 năm trước, tuyệt đối không phải là tháng 3.

Loài côn trùng ăn xác chết

Tôi là Tô trạch, cuộc đời của tôi đã xảy ra biến cố lớn vì côn trùng. Nói như vậy hẳn bạn rất khó tin, thậm chí bạn có thể sẽ nói rằng, đầu óc tôi có vấn đề. Song, bạn đã không nghe lầm đâu, chính là đám côn trùng nhìn thì rất bình thường ấy đã khiến tôi như bị tẩu hỏa nhập ma để rồi bất ngờ xông vào thế giới toàn những côn trùng.

Là một người từ nhỏ đã rất thích truyện trinh thám, tôi thực sự rất muốn trở thành một thám tử, giống như Sherlock Holmes tung hoành giữa các hiện trường vụ án, thông qua thu thập những manh mối rất nhỏ, tóm gọn bọn tội phạm và lôi chúng ra trước pháp luật. Vì vậy mà tôi quyết tâm thi vào Học viện Cảnh sát. Đáng tiếc là trời không theo ý người, chỉ vì kém có 1 điểm mà tôi đã mất cơ hội trở thành học viên của học viện này.

Do sức ép của gia đình, tôi đành chọn vào khoa Tiền tệ của Đại học Nam Minh. Tôi muốn nhanh chóng tìm ra sở thích mới trong thời gian ngắn, tuy nhiên kết quả lại không như mong muốn. Cho đến một hôm, tôi tình cờ bị cậu bạn học lôi vào ngồi nghe hội thảo của khoa Côn trùng học, và từ đó mở ra một chương mới trong cuộc đời. Điều làm tôi ngạc nhiên là tuy người nói chuyện chưa vào, thế mà hội trường đã chật cứng không còn một chỗ trống, đồng thời mọi người đều tỏ ra rất hào hứng. Cảnh tượng ấy càng khiến tôi tò mò không hiểu người nói chuyện ấy là ai mà lại làm cho các học sinh thích thú đến vậy?

Chỉ một lát sau, một người đàn ông trung niên mặc chiếc sơ mi màu trắng tinh xuất hiện trên khán đài, phía dưới lập tức trở nên yên lặng. Người ấy đưa mắt liếc nhìn rất nhanh về phía học sinh rồi khua tay nói: “Xin chào các bạn. Tôi là Thẩm Kiến Quốc, một nhà côn trùng

học pháp y. Rất hoan nghênh các bạn đã đến nghe giờ của tôi."

"Nội dung của buổi nói chuyện hôm nay hẳn các bạn đã rõ, đó là côn trùng! Tuy nhiên, cũng có những điểm khác nho nhỏ so với thông thường. Các bạn đến nghe hôm nay rất may mắn, vì tôi sẽ đưa các bạn vào một thế giới mới toàn những côn trùng!" Thẩm Kiến Quốc khẽ nhếch môi, ho một tiếng rồi mỉm cười hỏi: "Chuyến hành trình mới sắp bắt đầu, mọi người đã chuẩn bị xong chưa?"

Học sinh ở dưới vỗ tay, tiếng vỗ tay vang khắp hội trường và kéo dài đến nửa phút.

"Tốt, xem ra mọi người rất phấn chấn! Tôi sẽ đi ngay vào chủ đề chính ngày hôm nay. Từ sinh vật đơn bào đến động vật có xương sống lớn, đều có thể gọi chung là trùng. Côn trùng là một quần thể mà hệ thống vô cùng to lớn, sức mạnh của chúng rất lớn và không thể coi thường!" Nói xong câu này, Thẩm Kiến Quốc đưa mắt nhìn xuống học sinh ngồi dưới. Nét mặt của học sinh mỗi người một kiểu, nhưng phần nhiều đều tỏ ra vẻ không hiểu. Thẩm Kiến Quốc có vẻ rất quen với cảnh tượng này nên ngừng một lát thì nói tiếp: "Tôi biết, côn trùng trong con mắt của mọi người chẳng là gì, thậm chí là chẳng có tác dụng gì. Nhưng, ngay sau đây, tôi sẽ nói cho các bạn biết về bí mật và tác dụng thần kì của côn trùng mà rất ít người biết!"

Thẩm Kiến Quốc vừa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng xì xào trong góc hội trường, có vẻ mọi người đều cảm thấy rất tò mò.

Thầy Thẩm tiếp tục mỉm cười và nói: "Thực ra, côn trùng đã có mặt trên trái đất này hàng triệu triệu năm rồi, lịch sử của chúng lâu dài hơn lịch sử của nhân loại rất nhiều. Thần kinh phản xạ của côn trùng lớn hơn nhiều lần của loài người, hễ gặp phải sự tấn công từ bên ngoài lập tức chúng sẽ chống đỡ theo bản năng, hơn nữa, cho dù môi trường sinh tồn tồi tệ thế nào thì chúng vẫn có thể tồn tại được. Sức sống mãnh liệt của chúng khiến con người cảm thấy rất thần kì, thậm chí có

người đã chuyên tâm nghiên cứu về cấu trúc tổ chức ADN của chúng và đưa ra một kết quả khiến mọi người sửng sốt!" Nói đến đây, thầy Thẩm ngừng một chút, môi khẽ nhếch lên.

Tôi có cảm giác rằng, nội dung phía sau sẽ rất bất ngờ. Tuy đây là lần đầu tiên tôi nghe thầy giảng bài, nhưng khuôn mặt cương nghị của thầy luôn khiến cho người ta có cảm giác rất bí hiểm, khiến cho tôi có lí do để nghe thầy giảng tiếp.

"Tiếp sau đây sẽ là khoảnh khắc được chứng kiến kì tích, rất chúc mừng vì mọi người đã không ăn cơm vào lúc này." Thầy Thẩm nói đùa một cách tưng tửng.

Thế rồi, thầy khẽ nhấn vào chiếc điều khiển hồng ngoại trong tay, trên màn hình lập tức thay đổi. Đèn phía dưới cũng vụt tắt, đám đông hầu như không dám tin vào mắt mình, nhiều người đã bắt đầu nôn ọe. Một hồi lâu, những tiếng thì thầm trong hội trường tắt hẳn, cứ như có một bàn tay to lớn vô hình bóp chặt lấy cổ mọi người, khiến cho họ ngộp thở, bởi vì trên màn hình lúc này hiện ra cảnh tượng một xác chết với một bầy côn trùng nhung nhúc.

"Mọi người thấy rõ rồi đấy, đây chính là chủ đề mà hôm nay tôi muốn nói. Hẳn sẽ có người muốn hỏi: Điều này thì nói lên cái gì? Tôi xin nói rõ cho các bạn biết, côn trùng có thể làm cho xác chết nói được!"

"Côn trùng có thể làm cho xác chết nói được!" Câu nói đó của thầy Thẩm Kiến Quốc cứ vang bên tai tôi. Cũng chính câu nói này đã khiến tôi lập tức ghi nhớ tên thầy. Kể từ đó, tôi bước vào một thế giới toàn những côn trùng và xác chết kì quái.

Ngày 10 tháng 4 năm 2001, tôi bắt đầu vào học cao học tại khoa Khoa học tự nhiên côn trùng tại trường Đại học Nam Minh và lựa chọn học chuyên ngành côn trùng học pháp y. Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu

sinh với kết quả xuất sắc, tôi đã thi đỗ vào Trung tâm pháp y của Sở và trở thành một pháp y thực tập. Thầy giáo đồng thời là người hướng dẫn cho tôi - thầy Thẩm Kiến Quốc không có vẻ gì là vui mừng trước tin này, ngược lại sợ rằng tôi sẽ có những sơ xuất khi mới vào nghề, vì vậy đã giới thiệu một vị pháp y già giàu kinh nghiệm kèm cặp cho tôi.

Mấy phút trước, tôi bất ngờ nhận được lệnh nhận nhiệm vụ, vị pháp y kèm cặp tôi đã đến ngay hiện trường vụ án, vì thế tôi đành đi theo xe cảnh sát cùng với những người khác. Trên ghế lái chính là một người mặc sắc phục cảnh sát, vẻ mặt nghiêm nghị, đó là Đội trưởng Đội cảnh sát Hình sự Cao Kiện. Bình thường chúng tôi đều gọi anh ấy là anh Cao. Anh ấy là người làm việc rất dứt khoát, nhanh nhẹn, kể từ khi vào nghề đến nay đã liên tiếp phá vỡ rất nhiều kỉ lục của đội cảnh sát, giành liền ba giải quán quân môn võ thuật, được mệnh danh là "Vua bắn súng", được công nhận là tay súng siêu cấp và kiện tướng đánh giáp lá cà.

Tất nhiên, số vụ án mà Cao Kiện đã phá được trong thời gian đó cũng rất nhiều, đặc biệt là vụ gần đây nhất anh ấy đã không quản xa xôi, truy lùng và tóm bằng được Tưởng Khải - một tên quỷ giết người phân thây trong thành phố về quy án. Vụ án này không có ai trong và ngoài Sở Cảnh sát không biết, nên tiếng tăm của anh bỗng chốc nổi như cồn, vì vậy tờ báo nội bộ của cảnh sát tỉnh đã cho đăng toàn bộ quá trình vụ án đó.

Tôi ngồi trên ghế phụ, nhìn ra cây cối lướt qua ngoài cửa xe và chợt nhận ra hiện trường vụ án có lẽ tại một nơi rất hẻo lánh. Thêm vào đó là những cơn mưa phùn lâu rồi không ngớt, khiến người ta cảm nhận rất rõ thế nào gọi là đường núi quanh co. Khả năng lái xe của anh Cao đúng là siêu phàm, khiến chiếc xe cứ lao đi vun vút như một mũi tên. Khi chúng tôi đến nơi thì đã là xế chiều, tuy nhiên, điều đó cũng không ngăn được công việc của chúng tôi.

Sau khi đỗ xe xong, tôi và anh Cao lần lượt xuống xe. Tay phải tôi cầm chiếc hòm đựng dụng cụ pháp y màu trắng và cũng là công cụ kiếm cơm của tôi. Tôi nhìn lướt một lượt, dải dây phong tỏa màu vàng đã phong tỏa bốn xung quanh. Tôi thấy rất đáng tiếc khi không thể là người đầu tiên nhìn thấy xác chết, đành theo sau anh Cao vượt qua tuyến phong tỏa đến lưng chừng núi.

“Cậu ở đây chờ, đừng có đụng vào cái gì và cũng đừng có đi lại linh tinh.” Anh Cao nhắc nhở tôi với vẻ mặt nghiêm nghị rồi rời đi.

Đây tuy là một hình thức, nhưng thực ra lại là một kiểu coi thường đối với tôi. Pháp y là một nghề đòi hỏi vô cùng cẩn thận, còn tôi lúc này mới chỉ là một thực tập sinh, muốn trở thành một pháp y già dặn có thể xem xét hiện trường theo ý thì cần phải qua một thời gian rất dài nữa.

Các nhân viên cảnh sát ở phía dưới rõ ràng là nhiều hơn hẳn những người trên lưng núi. Quang cảnh rất lộn xộn, cho thấy đây là hiện trường của một vụ tai nạn xe. Ở một chỗ cách tôi không xa lắm đã có một chiếc bạt được căng lên. Tôi đã từng được nghe sư phụ Thẩm Kiến Quốc nói rằng, khi gặp phải trường hợp hiện trường ở ngoài trời dễ bị phá hỏng, ví dụ như mưa hoặc gió to thì phải căng lều để che.

Các cảnh sát đang tất bật với công việc của mình, khiến tôi có cảm giác mình như người thừa và cứ phải đứng đực ra tại chỗ như một thằng ngốc.

Bẩm sinh tôi đã là một người không nghe lời, do đó thấy nhàn rỗi, tôi bèn xách chiếc hòm dụng cụ pháp y bắt đầu đi loanh quanh.

Thứ thu hút sự chú ý của tôi nhất đương nhiên là xác chết. Từ xa, tôi nhìn thấy một xác chết đã được đưa ra khỏi xe. Dấu màu trắng được đánh ở chỗ ngồi trên xe chính là trạng thái của người chết lúc xảy ra tai nạn, hơn nữa, đó còn là dấu vết của hai người. Việc làm đó

thuộc về phạm vi chức trách của pháp y, chắc hẳn vị pháp y tiền bối của tôi đã làm việc này.

Chiếc xe hơi bị biến dạng nghiêm trọng, nhưng nhãn hiệu BMW thì vẫn nhìn thấy. Trên ghế xe là một lọ nước hoa đã bị làm hỏng, ngoài ra còn có một chiếc bật lửa ZIPPO bằng kim loại. Từ những manh mối trên, có thể suy ra, những người bị nạn là một nam, một nữ.

Mặc dù cảnh tượng trên tôi đã chứng kiến khá nhiều, nhưng đều là qua ảnh và tivi. Hiện trường và phim ảnh khác nhau rất xa. Mùi hôi thối nồng nặc đã thu hút bầy nhặng bu đến, những con giòi màu trắng cũng đang bò lổm ngổm trên mặt của xác chết. Căn cứ vào mức độ phân hủy trên da và số lượng côn trùng ở hiện trường thì có thể suy đoán rằng, người bị nạn đã chết trước đó ít nhất là một tuần.

Tôi lấy sổ tay và bút ra để chuẩn bị ghi chép, bất chợt nhớ đến nhớ đến lần đầu tiên nghe sư phụ giảng về côn trùng học.

“Côn trùng có một họ vô cùng đặc biệt, gọi là côn trùng ăn thịt xác chết. Đó là loại côn trùng chuyên lấy thịt xác chết làm thức ăn. Vừa nãy tôi cũng đã nói rồi, hoạt động thần kinh của loại côn trùng này rất đặc biệt, chúng có thể phản ứng định hướng đối với những kích thích từ bên ngoài để duy trì sự sống. Côn trùng ăn thịt xác chết có 3 loài và 8 họ, sinh trưởng khác nhau từ tháng 1 đến tháng 12. Vì vậy, về mặt lí luận, chúng ta có thể căn cứ vào chủng loại của côn trùng trên xác chết để phán đoán thời gian tử vong. Đó không nghi ngờ gì chính là tiếng nói của xác chết, là bằng chứng đanh thép để xác chết nói cho chúng ta về việc phạm tội của hung thủ!” Lúc đó, tôi đã nhìn thấy ánh sáng trí tuệ toát ra từ đôi mắt của sư phụ cùng vẻ tự tin rất đặc biệt, tôi như nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong tương lai, giấc mộng tưởng chừng đã bị giập tắt của tôi lại lóe lên ánh sáng của hi vọng.

Tuy nhiên, tưởng tượng và hiện thực có khoảng cách rất xa, bây giờ tôi không thể nào tự do trinh thám hiện trường vụ án giống như

Sherlock Holmes được, song điều đó không ảnh hưởng gì đến tình yêu của tôi đối với công việc này cũng như với côn trùng. Bây giờ, ở đó ngoài loài nhặng xanh ra những loài côn trùng khác cũng đã kịp thời bò đến.

Tôi mở hòm dụng cụ pháp y ra, lấy chiếc túi dụng cụ từ trong đó đeo vào thắt lưng, chuẩn bị bắt côn trùng.

Nhưng, đúng lúc đó, một cơn gió lạnh từ sau lưng ùa tới. Tôi quay người lại và thấy phía sau xe có một cái bóng trắng lay động, song vì đã chập choạng tối nên không nhìn rõ đó là bóng của vật gì. Bất chợt tôi nhớ ra, trong xe có hai vạch trắng, nên có thể có hai nạn nhân, ấy thế mà lúc này chỉ có một cái xác trên đất!

Bắt trứng côn trùng

Tôi bắt đầu quan sát xung quanh, thấy cách chỗ tôi chừng hơn ba mét có không ít người, thế mà tại chỗ tôi đang đứng, ngoài tôi ra không có ai nữa, thậm chí cả anh Cao đi cùng tôi lúc trước cũng không thấy đâu. Trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ, tôi phải lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này!

Tôi lặng lẽ thu xếp chiếc hòm dụng cụ vừa mới mở, cái bóng trắng lúc trước hình như đã phát hiện ra sự có mặt của tôi, phía sau lưng tôi vang lên tiếng sột soạt, tôi càng cuống lên, suýt nữa thì loạng choạng bổ nhào vào xác chết.

“Đứng yên! Giơ hai tay lên!” Bóng trắng sau lưng tôi quát lên và tiến gần lại phía tôi.

Tôi ngây người vì căng thẳng và từ từ giơ hai tay lên, trong đầu hiện lên hình ảnh người đứng sau lưng đang chĩa mũi súng về phía mình.

Không lẽ ngày thực tập đầu tiên của tôi đã phải gặp ngay điều không may nhất? Trang đầu trên tờ báo sáng ngày mai sẽ có dòng tít:

Thực tập sinh Tô Trạch đã bị chết bất ngờ?

“Cậu thuộc người của đơn vị nào?” Đúng lúc tôi chuẩn bị đánh nhau với đối phương thì một tiếng nói vang lên.

Trước câu hỏi đó tôi không khỏi ngạc nhiên, đến người mắt kém cũng thấy trên người tôi choàng chiếc áo trắng của pháp y.

Tôi đang định quay người lại trả lời thì chiếc bóng trắng kia đã tiến ngay đến trước mặt tôi và giận dữ gầm lên: “Cậu nhóc, tôi đang hỏi cậu đấy!”

Tôi chăm chú nhìn người đàn ông trung niên mặc chiếc áo choàng trắng, thấy tay ông không có súng, người tôi lập tức lỏng ra, sau lưng thì ướt đẫm mồ hôi.

“Tôi, tôi là…” Thấy người đàn ông kia trợn mắt đầy vẻ giận dữ, tôi lắp bắp chưa nói hết câu thì đã bị cắt ngang lời.

“Tôi, tôi cái gì?” Người đàn ông kia chỉ vào tôi, nói: “Bậy bạ! Sao cậu lại dám đi lại linh tinh trong hiện trường như thế?!”

Tôi chợt nhận ra người đàn ông kia có lẽ chính là Hàn Phi - vị pháp y tiền bối dìu dắt tôi, do đó tôi bất giác thấy lo lắng.

“Cậu đừng có ở đây làm cản trở công việc nữa, nhanh chóng xéo ra chỗ khác ngay!” Tiếp đó anh ta quay sang hướng khác gầm lên: “Anh Cao! Mau lại đây nhanh lên!”

Vừa dứt lời, anh Cao không biết từ chỗ nào bước ra, trợn mắt nói với tôi: “Thì ra cậu ở đây, tôi tìm cậu cả nửa ngày rồi.”

Hàn Phi xua tay, nói tiếp: “Anh nhanh chóng đưa cậu nhóc này ra chỗ khác. À, phải rồi, người mới mà Kiến Quốc giới thiệu vẫn chưa đến à?”

Tôi nhanh trí làm một động tác chào rồi đáp: “Báo cáo chỉ huy, thực tập sinh Tô Trạch đã có mặt!”

Nghe vậy, khóe môi của Hàn Phi khẽ giật giật, còn anh Cao thì cũng mỉm cười.

Một hồi sau, Hàn Phi nghiến răng chửi: "Lần này tôi nể mặt sư phụ Thẩm Kiến Quốc của cậu nên cho qua, lần sau không có chuyện đó nữa đâu đấy!"

Hàn Phi mắng tôi là vì chưa chi tôi đã đi bừa vào hiện trường vụ án, phạm vào điều cấm kị nhất của giới pháp y.

Trước tình hình đó, tôi chỉ còn cách im lặng. Không ngờ ông ấy chính là người dìu dắt tôi vào nghề pháp y. Tôi đã từng nghe sư phụ nói rằng ông ấy là người rất nghiêm khắc. Anh Cao trao đổi với ông mấy câu rồi rời đi, chỉ còn tôi với Hàn Phi ở lại bên xác chết. Lúc này tôi cũng mới nhận ra, một xác chết khác ở phía bên kia chiếc xe.

"Đứng ngây ra đó làm gì? Đeo trang bị vào, rồi quan sát thật kĩ việc tôi khám nghiệm xác chết!" Hàn Phi đeo găng tay màu trắng và bắt đầu mổ xác chết.

Tôi không dám chậm trễ, lập tức lấy găng tay đeo vào và chuẩn bị dụng cụ, bắt đầu quan sát động tác mổ xác chết của Hàn Phi "Cơ của xác chết nhão, có hiện tượng bắt đầu phân hủy, mùi hôi đã rõ…" Hàn Phi vừa khám nghiệm xác chết vừa nói như nói một mình.

Không hiểu sao, tôi chẳng có tâm trí nào để nghe Hàn Phi nói, mà cứ tập trung quan sát những côn trùng xung quanh xác chết.

Tiếp đó, Hàn Phi lấy một vật có cán bằng kim loại có thể điều chỉnh độ dài ngắn, một chiếc vòng kim loại và một chiếc túi lưới hình dạng rất lạ từ trong hòm ra.

Cầm chiếc cán kim loại trong tay, Hàn Phi hỏi tôi: "Cậu nhóc, cậu có biết côn trùng học pháp y và pháp y học khác nhau ở điểm gì không?"

Có lẽ anh ấy đã nhận ra vẻ lơ đãng của tôi, nên lập tức ấn chiếc

cán kim loại vào tay tôi, xem tôi trả lời như thế nào.

Câu hỏi của Hàn Phi khiến tôi không biết trả lời ra sao, nói thật lòng, tôi không biết phân biệt sự khác biệt giữa hai lĩnh vực ấy như thế nào. Cho đến tận lúc đó tôi mới nhận ra rằng, sư phụ của tôi chỉ nói cho chúng tôi biết cách phân biệt các loại côn trùng, còn chuyện áp dụng nó ra sao thì lại không nói. Tôi chợt có cảm giác bị sư phụ dành cho một bài học!

“Thôi được, tôi biết ngay mà, cái ông Thẩm ấy vẫn cứ thế.” Hàn Phi bĩu môi, nối chiếc cán kim loại với túi lưới hình dạng kì quặc lại với nhau, rồi ra hiệu cho tôi đưa chiếc cán kim loại cho ông. Tiếp đó, anh ấy lắp ba vật kì cục đó lại thành một chiếc vợt côn trùng giống như chiếc vợt bắt chuồn chuồn hồi nhỏ. Anh ấy nhìn tôi với vẻ giễu cợt, tôi thấy rõ khóe môi của Hàn Phi nhếch lên.

Tôi biết, nếu tôi không trả lời thì chắc chắn sẽ bị Hàn Phi bỡn cợt suốt. Do đó, ngẫm nghĩ một hồi, tôi nói ra một câu tổng kết: “Pháp y học là làm cho xác chết nói ra, còn côn trùng học pháp y là lợi dụng côn trùng để chúng nói thay xác chết.” Tôi rất sợ là mình đã không nói đúng, nên bổ sung thêm: “Chỉ cần xác định được chủng loại của côn trùng, căn cứ vào mức độ phát triển của côn trùng thì có thể phán đoán được thời gian tử vong.”

Hàn Phi nhắm mắt lại, hít một hơi sâu, tôi cảm nhận thấy anh ấy đang cố gắng kìm nén cảm xúc của mình.

“Nhớ đấy, từ lần sau phải gọi tôi là anh Hàn. Cậu cầm lấy đồ này!” Hàn Phi ném chiếc vợt côn trùng vào tay tôi, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì đó quay lại lẩm bẩm với tôi: “Ông Thẩm đúng là đồ khốn, chỉ toàn thêm việc vớ vẩn cho tôi. Lần trước suýt nữa hại chết tôi, lần này lại làm bẫy tôi nữa!”

Lần trước? Không lẽ lần trước sư phụ cũng đã giới thiệu người

đến? Lại còn suýt nữa hại chết anh Hàn?

Tôi đang định hỏi, nhưng nghĩ tới điệu bộ như phát điên lên vừa rồi của anh ấy, bất giác thấy run lên, thôi, để sau hãy nói vậy.

“Đứng ngây ra đó làm gì? Mau đi bắt côn trùng đi!” Một lần nữa Hàn Phi lại thò tay vào hòm dụng cụ lấy ra một chiếc lọ thủy tinh ném vào tay tôi.

Tôi vẫn đang mải mê với chuyện vừa rồi chưa kịp phản ứng nên suýt nữa làm rơi chiếc lọ xuống đất.

Hàn Phi bất lực lắc đầu, rồi tiếp tục cảnh cáo tôi: “Bắt được côn trùng thì cho vào trong lọ, nhất định không được động đến thứ ở bên trong đó đấy!”

Tôi nhìn chiếc lọ, dưới đáy của nó có một miếng bông tròn hơi ướt, trên đó có một màng kim loại mà côn trùng có thể chui qua được.

“Lúc bắt côn trùng phải chú ý, chúng sẽ chết dần trong điều kiện thiếu dưỡng khí và thải ra một lượng lớn dịch thể, vì thế sẽ làm hỏng đến sự hoàn chỉnh của chúng, gây bất lợi cho việc quan sát. Do đó, phải nhanh chóng cho vào lọ có độc - là cái lọ cậu đang cầm để chúng chết nhanh.” Hàn Phi nhìn tôi chăm chú, kiên nhẫn giải thích.

Tôi gật đầu, tay cầm chặt cán chiếc vợt và bắt đầu bắt côn trùng xung quanh xác chết. Chỉ mấy phút sau, một đống côn trùng với kích thước, màu sắc khác nhau đã bị tôi tóm được và cho vào chiếc lọ có độc. Quá trình đó diễn ra khá thuận lợi, ít nhất là tôi không bị chết vì độc.

“Theo trí nhớ của tôi thì loại côn trùng đầu tiên tấn công xác chết vào mùa xuân là loài ruồi vàng và nhặng xanh thuộc họ ruồi nhặng, nếu là mùa đông thì là loài ruồi chịu được cái rét của thời tiết mùa này. Vì thế, chỉ cần xác định được loại côn trùng bắt được là loại nào thì có thể suy đoán bước đầu về thời gian tử vong.” Tôi giơ tay phải lên, nhìn

chăm chú vào chiếc lọ, nói với vẻ suy lí thông thái.

“Không sai, cậu cũng có chút lanh lợi đấy.” Hàn Phi gật đầu tán thưởng, sau đó phản bác lại, “Có điều, đó chỉ là một phần, còn cần phải xem xét đến các nhân tố khác nữa, ví dụ như nhân tố sinh trưởng tự thân của côn trùng, nhiệt độ và độ ẩm đều ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của côn trùng, từ đó ảnh hưởng đến phán đoán của chúng ta. Do đó, theo ý nghĩa nghiêm chỉnh mà nói, côn trùng học pháp y dần dần trở thành một bộ môn phức tạp. Cậu muốn nghiên cứu về sự trưởng thành của côn trùng thì cần phải tính toán nhiệt độ, độ ẩm, sức gió, lượng mưa, chu kì ánh sáng rất chi tiết. Như vậy sẽ phải liên quan đến khí hậu học và cả hoàn cảnh nhỏ của xác chết nữa…”

Tôi gật đầu, tưởng như mình sắp trở thành một anh Hàn thứ hai, trong lòng thấy xao động.

“Phải rồi, nhớ là phải xem xem trong đất ở phạm vi hai, ba chục mét quanh xác chết xem có trứng của côn trùng không nữa.” Hàn Phi cầm chiếc lọ thủy tinh ngồi xổm bên xác chết, quay lưng về phía tôi sai bảo.

Trong lúc nghe thấy mệnh lệnh đó, cả người tôi ngây ra, côn trùng trong đất? Không thể như thế được? Cho dù là có thì những con côn trùng đó có mối liên hệ tất yếu gì được nhỉ? Tôi thấy hoài nghi nhưng vẫn tìm kĩ trong đất và phát hiện ra đúng là trong đó có chứa những quả trứng côn trùng màu trắng đục.

“Phát hiện ra rồi chứ? Đem hết chỗ trứng phát hiện ra lại đây để tiến hành điều tra sâu hơn.” Hàn Phi dường như có khả năng biết trước, tiếp tục truyền mệnh lệnh trong lúc đầu vẫn không quay lại. Mặc dù không rõ, nhưng tôi cũng vẫn làm theo. Trong lúc tôi thu thập trứng côn trùng, phát hiện ra một đàn kiến đang xúm xít lại khiêng xác của một con nhặng ngay cạnh xác chết của người phụ nữ, nghĩ thầm: Loài kiến đúng là loài sinh vật ngoan cường. Điều khiến tôi chú ý hơn

cả là có một con bọ cánh cứng đang chống chọi kịch liệt lại với lũ kiến.

Con bọ cánh cứng ấy hình bầu dục, to bằng hạt gạo, màu xanh óng. Tôi cố vắt óc để nhớ, nhưng đáng tiếc là không thấy bất cứ tài liệu nào có liên quan đến nó. Tôi định hỏi Hàn Phi, nhưng lại sợ anh ấy nói tôi là đồ không biết gì, vì thế tôi thôi không quan sát nó nữa. Nên nhớ là trên thế giới này không chỉ có loài côn trùng có tập tính ăn xác chết, mà con bọ cánh cứng kia chưa biết chừng bay từ một chỗ nào đó gần đây tới.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi đặt chiếc lọ thủy tinh vào hòm dụng cụ cách đó không xa. Tôi định tiếp tục quan sát con bọ cánh cứng đang đánh nhau với lũ kiến kia thêm một lúc nữa, nhưng chưa kịp đi thì Hàn Phi đã gọi tôi, bảo tôi cùng khám nghiệm tử thi với anh ấy. Nghĩ tới cảnh tượng buồn nôn của lần đầu nhìn thấy xác chết, bụng tôi lại cuộn lên.

“Anh Hàn, cấp trên bảo hôm nay phải có báo cáo chi tiết về việc khám nghiệm tử thi. Thời gian rất gấp, liệu anh có làm xong không?” Anh Cao dường như tính thời gian rất chuẩn, chạy tới nói.

“Thế à, nhưng muốn khám nghiệm kĩ hơn thì phải về phòng khám nghiệm tử thi.” Hàn Phi do dự một lát, đáp.

“Thôi được, thế thì chúng ta không mất thời gian nữa, bây giờ cũng không còn sớm, về ngay thôi.” Anh Cao phủi vết bẩn trên tay.

Trời đã tối, nhiều công việc không thể tiếp tục tiến hành được nữa, đành phải quay về cơ quan. Tôi lén thở phào một cái, cầm chiếc hòm dụng cụ pháp y lên, bụng mừng thầm vì không phải đối diện với cảnh tượng buồn nôn khi mổ xác chết.

Hàn Phi dường như đọc được suy nghĩ đó của tôi bèn bổ sung một câu như bồi thêm một nhát dao: “Không sao, cậu Tô, xem ra cậu là người có chí tiến thủ, chờ sau khi mang xác chết về phòng khám

nghiệm, cậu sẽ đứng bên quan sát tôi làm, còn tôi thì sẽ từ từ phân tích cho cậu." Câu nói này của Hàn Phi đối với tôi mà nói như tiếng sét giữa ban ngày.

Đúng lúc chúng tôi chuẩn bị rời đi thì tôi bất chợt phát hiện ra một con côn trùng kì lạ giống như con bọ cánh cứng tôi nhìn thấy lúc trước đang bò trên xác của nạn nhân nam giới. Lần này, tôi không do dự nữa mà lấy ngay chiếc kẹp trong chiếc túi dụng cụ đeo ở thắt lưng ra rồi nhẹ nhàng tóm lấy con côn trùng kia bằng bàn tay phải. Tôi tự cho rằng, không thể xem nhẹ con côn trùng này, có thể nó là một manh mối quan trọng để phá án.

"Cậu Tô, cậu làm gì đấy? Mau lên xe thôi!" Tôi vừa cho con côn trùng đó vào trong chiếc túi dụng cụ thì anh Cao từ trên xe cảnh sát đã giục cuống lên.

"Vâng, có đây, tôi lên ngay bây giờ!" Tự nhiên tôi có cảm giác như mình đang ăn trộm, xách vội chiếc hòm dụng cụ bước lên xe.

Trong lúc sắp xếp lại tư liệu, tôi lại nhìn ra vạt rừng qua cửa kính ô tô, các cảnh sát khác đang đưa xác chết về. Tiếng còi xe và tiếng truyền mệnh lệnh hòa vào nhau xen lẫn tiếng cán kim loại của chiếc cáng khiêng xác chết va vào nhau. Ngày đầu tiên làm một thực tập sinh pháp y của tôi đã trôi qua như vậy.

Anh Cao Kiện điều khiển xe, anh Hàn Phi ngồi ở ghế phụ. Hai người nói chuyện với nhau, nghe qua thì tưởng rằng họ đang nói chuyện phiếm, nhưng thực ra là đang thảo luận về vụ án, tôi nghe bập bõm câu được câu chăng.

Vụ án này, phán đoán theo những gì thấy được ở hiện trường thì có vẻ là một vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn. Tôi nghĩ tới con côn trùng kì lạ trong chiếc hòm đựng dụng cụ, định bụng sẽ tra cứu kĩ càng về nó khi về tới nơi. Nếu tôi không tìm hiểu ra được thì sẽ hỏi sư phụ,

dù thế nào cũng không được để anh Hàn coi thường tôi. Tôi lại nhìn ra ngoài cửa xe, thế rồi một ý nghĩ lóe lên: Tôi nhất định sẽ quay lại nơi này một lần nữa.

Con bọ cánh cứng kì lạ

Anh Cao cho xe chạy rất nhanh, tuy vậy mà khi chúng tôi về đến nơi cũng đã 12 giờ, tôi lập tức được anh Hàn gọi đến trung tâm pháp y.

Cùng đến đó với chúng tôi là một anh lớn tuổi cỡ ngang với anh Hàn, đó là người coi nhà lạnh để xác chết. Anh ấy dẫn chúng tôi đến chỗ xác của nạn nhân nam trong vụ tai nạn xe phát hiện ra hôm nay. Dọc đường anh ấy nói luôn mồm, không chỉ giới thiệu về thiết bị tiên tiến tới mức nào mà còn kể cả chuyện gia đình cho chúng tôi nghe.

Thiết bị của nhà lạnh theo như lời anh nói thì gồm 10 cụm với mỗi cụm là 4 chiếc tủ đá, cả trung tâm nằm trên một diện tích hơn 30 mẫu, 4 phòng giải phẫu riêng biệt và nhà lạnh đủ sức chứa hàng trăm xác chết. Ngoài ra, còn có phòng làm việc và nhà ở. Tuy vậy, tôi chẳng có tâm trạng nào mà nghe những lời ấy, tay cầm hòm đựng dụng cụ, mặt íu xìu đi theo họ. Dọc đường anh Hàn cũng im lặng không nói gì.

Tất nhiên, theo như lời anh nói thì với quy mô ấy, trung tâm này đứng đầu cả nước. Còn như nó có đúng là đứng đầu cả nước không thì tôi chẳng làm sao mà biết được. Song, điều đặc biệt cần phải nói là, cuối cùng tôi đã thấy cái nơi mà mọi người đều công nhận rất đáng sợ, đó là nhà xác. Dọc theo hai bên lối đi là những chiếc tủ đá với bên trong là những xác người. Lần đầu tiên thấy xác người chết nhiều như vậy, khiến tôi không khỏi lập tức dựng tóc gáy.

Mặc dù nói rằng người của nhà tang lễ định kì đến lấy xác chết, nhưng gần một trăm chỗ trong này đều chật cả!

Sư phụ tôi cũng đã từng nói, phòng giải phẫu thời sư phụ chỉ là một căn phòng cũ kĩ, giản tiện, bàn giải phẫu chỉ là một chiếc bàn

được xây bằng gạch đặt ở giữa phòng. Phòng giải phẫu điều kiện tốt nhất cũng chỉ là có thêm một chiếc quạt thông hơi ở cửa sổ để có thể xua bớt cái lạnh vào mùa đông. Còn lúc này, tôi đưa mắt nhìn quanh, chỉ cảm thấy không khí vắng lặng xung quanh âm u đến cực điểm.

Sau khi chúng tôi lấy xác từ nhà lạnh ra thì tới một trong bốn phòng giải phẫu mà người bảo vệ nhà lạnh nói.

Trang thiết bị trong căn phòng giải phẫu đó tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, ít nhất thì bàn giải phẫu ở giữa nhà cũng không phải xây bằng gạch, nhưng không khí thì vẫn lạnh đến rợn người như vậy. Thỉnh thoảng lắm mới nghe thấy tiếng vòi nước chảy, nhà vệ sinh thì cũng cách cả một đoạn hành lang dài.

Anh Hàn cầm chiếc thước dây lên đo hai xác chết, miệng thì đọc rõ một loạt con số: “Người chết là nam giới, có 9 vết thương, bụng 4 vết, chân 3 vết, tay trái 1 vết, đầu 1 vết, chỗ bầm tím là 10. Người chết là nữ giới, có 7 vết thương, bụng 2 vết, ngực 1 vết, cổ 2 vết, chân 2 vết.”

Lần đầu tiên nhìn thấy xác chết là vào buổi chiều nên không có nhiều cảm giác. Bây giờ, khi hai xác chết đã được cởi bỏ quần áo và đặt dưới ánh đèn màu trắng nên trông thấy không khỏi rùng mình buồn nôn. Vì xác chết đang phân hủy mạnh, do đó có thể thấy rất nhiều giòi trắng chui ra rúc vào dưới làn da. Ngoài ra, xác chết còn có hiện tượng trương lên, khiến tôi nhìn được một lúc thì bắt đầu thấy buồn nôn và phải bịt miệng chạy ra ngoài.

Tôi nôn thốc nôn tháo vào chiếc bồn rửa trong nhà vệ sinh, mặc dù rất sợ nhưng sau khi nôn xong vẫn phải cố quay về phòng giải phẫu.

Nhìn thấy tôi nôn xong quay trở lại, anh Hàn mỉm cười, vỗ vào vai tôi an ủi: “Cậu Tô, nếu cậu đã chọn nghề pháp y thì phải khắc phục nỗi

sợ hãi khi nhìn thấy xác chết trên bàn giải phẫu. Cậu phải luôn ghi nhớ thật kĩ, trách nhiệm và sứ mệnh của pháp y là phải kêu oan thay cho người đã chết, trả lại sự thật cho người nhà của họ, để cho người chết được nhắm mắt yên nghỉ!"

Hàn Phi nhìn tôi một cái rồi nói tiếp: "Hay là hôm nay cậu cứ về nghỉ trước đi."

Tôi ngẩng đầu lên, cố nhìn vào xác chết, lắc đầu đáp: "Tôi là một pháp y, từ nay về sau tôi sẽ không sợ xác chết nữa!"

Anh Hàn gật đầu tán thành, rồi tiếp tục giải phẫu xác chết, anh đưa con dao rạch vào bụng người chết. Sau này tôi mới biết anh ấy dùng cách giải phẫu thông thường của pháp y, đưa một đường mổ thẳng. Vết thương của người đàn ông trừ phần đầu bị cành gỗ gây ra, những chỗ khác đều do kim loại để lại, có thể đoán là do các mảnh vụn của xe tạo ra, tuy nhiên, vết thương ở đầu lại mới chính là vết thương chí mạng. Xác chết của người phụ nữ thì có hai chỗ là do cành gỗ gây ra, những chỗ còn lại cũng đều do kim loại để lại, vết thương chí mạng là ở hai điểm trên cổ.

"Như vậy, nguyên nhân gây ra tử vong đúng là tai nạn xe bất ngờ?" Tôi cố gắng nén cơn sợ hãi trong lòng.

"Nhìn qua bề ngoài thì là như vậy, nhưng đó chỉ là phạm vi giám định của pháp y, do đó vẫn còn nhiều hạn chế."

"Ý của anh là…"

"Hãy báo cáo tình hình thu thập côn trùng của cậu thật chi tiết vào."

Tôi lấy lại hơi thở, mở chiếc hòm dụng cụ pháp y trên bàn giải phẫu và lấy ra tư liệu đã chuẩn bị xong và bắt đầu báo cáo: "Mức độ phân hủy của hai xác chết khác nhau, xác người phụ nữ phân hủy nhanh hơn, nhưng đó hoàn toàn không phải do âm tính gây ra mà tôi

nghi ngờ là do ảnh hưởng của nước mưa. Vì xác của người đàn ông không trực tiếp tiếp xúc với đất, độ ẩm thấp hơn so với xác của người phụ nữ. Vì vậy, tôi đã phát hiện ra rất nhiều giòi và trứng côn trùng ở mắt, tai, mũi và miệng của người ấy, bước đầu phán đoán có hai loại côn trùng xác chết. Xung quanh xác của người đàn ông còn có một ít kén và vỏ của côn trùng màu đỏ, vì vậy ít nhất một loại côn trùng đã sinh sôi được một lứa."

Sau khi báo cáo xong, tôi lấy lọ thuốc độc và băng keo dán từ trong hòm dụng cụ cho anh Hàn, nói tiếp: "Xác của người phụ nữ phân hủy nhiều hơn của người đàn ông, nguyên nhân chính là vì xác của người ấy tiếp xúc trực tiếp với đất, thêm vào đó là độ ẩm do nước mưa mang lại. Tôi phát hiện một số côn trùng nhỏ trong mắt, mũi, miệng và tai của người ấy, đồng thời tìm thấy rất nhiều giòi và trứng trong vết thương ở vị trí tiếp xúc trực tiếp với đất, trên đất xung quanh xác của người ấy cũng thấy trứng côn trùng màu trắng, đó có lẽ là kết quả tranh giành không gian của các loài côn trùng." Nói đến đây, tôi thấy trong lòng cứ thấp thỏm, suýt nữa thì đưa tiêu bản của con bọ cánh cứng màu xanh kì lạ ra. Tôi không biết về loại côn trùng ấy, nếu chẳng nói được nó là loại gì thì thật là mất mặt.

Tôi nói xong, Hàn Phi vẫn im lặng và nhìn tiêu bản trong tay tôi. Không lẽ tôi đã bị phát hiện? Hoặc là anh Hàn biết bí mật về loài bọ cánh cứng đó? Tôi không dám chắc, nên quyết định sẽ im lặng. Chúng tôi cứ im lặng nhìn nhau như vậy trong hàng phút, khiến không khí ngột ngạt một cách kì lạ.

"Anh Hàn, thực ra…" Tôi cảm thấy không chịu được nữa, vì trước mặt tôi còn có hai xác người vừa được giải phẫu.

"Cậu Tô, cậu phải ghi nhớ cho kĩ, không được suy đoán bừa, những điều còn hoài nghi thì phải làm sáng tỏ ngay, trong giới pháp y kị nhất là ra kết luận bừa bãi!" Anh Hàn cắt ngay lời tôi, mắt đầy vẻ

nghi hoặc.

“Bây giờ vẫn chưa rõ đó là loại côn trùng xác chết nào nên phải quan sát, kiểm nghiệm cho kĩ đã. Trước hết phải xác định rõ chủng loại và giai đoạn phát triển của nó thì tôi mới suy đoán được thời gian tử vong chính xác của nạn nhân.” Tôi mỉm cười, tiếp tục trình bày báo cáo của mình.

“Tiếp sau đây phải làm gì?” Anh Hàn lấy lại vẻ nghiêm túc như mọi khi, hỏi lại.

“Tiếp tục phân tích côn trùng?” Tôi hỏi lại.

Hàn Phi lắc đầu, nói: “Cậu Tô, cậu còn quá trẻ. Pháp y không phải là trò đùa, chỉ cần một phán đoán sai rất nhỏ cũng sẽ đưa tới một kết quả khác. Bây giờ, lập tức giám định cho ra chủng loại của loài côn trùng đó, còn tôi sẽ lập tức đưa ra báo cáo cuối cùng.”

“Vâng!” Tôi gật đầu đáp, xem ra đêm nay chúng tôi phải thức cả đêm rồi.

“Đi đi, tôi còn phải tiếp tục kiểm tra thêm.”

“Phải rồi, vừa rồi tôi nhận được tài liệu camera cùng với dấu vân tay trên chiếc bật lửa và lọ nước hoa do anh Cao đưa cho. Qua đối chiếu dấu vân tay thì xác định nạn nhân là Tổng Giám đốc của Tập đoàn Bảo Sơn và thư kí riêng Lý Yến. Vụ án này chắc chắn không phải là bất ngờ ngoài ý muốn, cấp trên bảo chúng ta phải hết sức chú ý, phải tóm cho được hung thủ đích thực trong thời gian sớm nhất. Sư phụ của cậu giao cậu cho tôi, vì vậy nhất định không được làm cho chúng tôi thất vọng. Nhớ là, tôi cần một báo cáo xét nghiệm xác côn trùng chi tiết, vụ án này không phải là chuyện nhỏ đâu!” Anh Hàn nói to dặn dò tôi.

“Xin hứa là tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Tôi làm một động tác chào kèm theo lời hứa.

Sau khi anh Hàn rời đi, tôi cũng rời khỏi chỗ đó. Nửa tiếng sau, tôi quay về chỗ ở mà sư phụ đã sắp xếp cho tôi. Đó là một căn phòng chừng 10m, tuy nhiên đồ dùng trong nhà khá đầy đủ. Lí do để tôi ở lại chỗ này là vì ở đây có một căn hầm hoang phế, là nơi chủ nhà chất những đồ lặt vặt. Bây giờ, chỉ với giá thuê nhà tôi đã có thể có được nó, sau khi tôi thu dọn một chút, nó đã trở thành một phòng thí nghiệm côn trùng.

Tôi chạy thẳng xuống hầm, ngồi xuống trước bàn thí nghiệm. Trên bàn đặt mấy chiếc kẹp với kích cỡ khác nhau, một chiếc đèn cỡ nhỏ, một chiếc kính lúp, một chiếc thước đo và một đôi găng tay để bắt côn trùng. Những dụng cụ khác thì đang trên đường đến, nói chính xác hơn là vẫn đang thuộc về nhà nước.

Có điều, với những dụng cụ hiện có trên bàn, tiến hành công việc vẫn không có trở ngại gì.

Tôi mở túi dụng cụ của mình ra, lấy các tiêu bản côn trùng thu thập được hôm nay để lên chiếc bàn trắng dưới chùm đèn chiếu sáng.

Đầu tiên, tôi cầm chiếc kính lúp quan sát kĩ những con giòi lấy được trên xác của nạn nhân nam, giòi là ấu trùng của côn trùng.

Con giòi này dài 16mm, màu trắng đục, lớp biểu bì rất mỏng, có những đốt gai to (đó cũng chính là chân của loài côn trùng bò), đốt thứ 3 ở ngực đến đốt thứ 7 ở bụng đều có 24 mụn nhỏ, đốt thứ 8 ở lưng không có gai nhỏ, có 10 lỗ khí, xếp thành 1 hàng.

Tôi rất nhạy cảm đối với các loài côn trùng, đặc biệt là đặc điểm hình dạng của chúng.

Phía dưới chiếc kính lúp là ấu trùng của loài ruồi đay, với những đặc điểm hiện tại thì nó đang ở vào cuối chu kì ấu trùng 2 tuổi.

Nhân đây tôi phải giải thích thêm, ruồi đay thuộc loài ruồi nhặng. Trong điều kiện nhiệt độ từ 25°C đến 34°C độ, thì thời gian để ấu trùng

1 tuổi ,2 tuổi trưởng thành là 1 ngày, còn ấu trùng 3 tuổi thì cần 2 ngày đến 3 ngày, thời gian trước khi làm tổ từ 2 ngày đến 3 ngày, thời gian làm tổ kéo dài từ 9 ngày đến 10 ngày.

Bây giờ, không khó để suy ra thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng 9 ngày đến 10 ngày trước.

(Sau khi người chết, không phải côn trùng lập tức đẻ trứng trên xác nạn nhân. Chính mùi hôi thối đã thu hút côn trùng đến, trước đó, cái lạnh của xác chết mới là dấu hiệu cuối cùng cho thấy người đó đã chết thực sự. Lạnh của xác chết kéo dài trong khoảng 1 ngày, đó còn gọi là hiện tượng xác chết thời kì đầu. Xác chết bắt đầu bốc mùi hôi là từ ngày thứ nhất đến ngày thứ 7). Tất nhiên, căn cứ vào những manh mối hiện tại thì vẫn chưa đủ để chứng minh, do đó, tôi tiếp tục quan sát sự phát triển của những con giòi.

Tiếp sau đó, tôi bắt đầu phân tích những con giòi trên xác chết của nạn nhân nữ giới. Con giòi này dài 15mm, phía trước có gai bao quanh đốt thân thứ 5 thành hình tròn. Phía sau từ đốt thân thứ 2 đến thứ 7, thì chỉ có đốt thứ 7 đã hoàn chỉnh. Phần giữa của phía lưng đốt thân thứ 8 trơn bóng, không có nốt sần. Tôi quan sát rất kĩ một hồi nhưng vẫn không sao xác định được nó thuộc loài côn trùng nào.

Thời gian tử vong chính xác

Theo sự dịch chuyển của thời gian, tôi bất ngờ phát hiện thấy một con nhộng màu nâu đỏ trên tiêu bản từ xác chết của nạn nhân nữ giới, nó dài 6,9mm, rộng 2,8mm. Góc hô hấp ở phần đầu con nhộng dài mảnh, những chiếc gai đen đã phát triển, phía sau không gồ ghề. Tôi đã có thể xác định đại khái đó là một họ của loài nhặng, tuy nhiên vẫn chưa thể xác định chính xác là họ gì. Đúng lúc tôi đang cảm thấy bất lực thì chợt nhớ đến những quả trứng côn trùng thu lượm được trong đám đất xung quanh xác người phụ nữ. Tôi vui mừng mở chiếc lọ thủy tinh ra. Những quả trứng côn trùng bên trong đó màu trắng đục, có

hình tròn dài, dài 1,16mm, rộng 0,4mm, trên vỏ trứng có đường vân hình lục giác, lỗ trứng hình bầu dục. Đây là trứng của một loài nhặng xanh, đáng tiếc là nhặng xanh có tới 23 loài, khiến tôi đau đầu mà vẫn không xác định chính xác nó thuộc loại nào…

Thời gian từ từ trôi qua, bên ngoài trời đã le lói sáng, thời gian nộp báo cáo đã vào hồi đếm ngược.

Tôi hít một hơi thở sâu, sắp xếp lại mọi thứ trong đầu. Sau khi người chết, trước khi côn trùng thành từng đoàn đến "viếng thăm" thì loài côn trùng được thu hút đầu tiên là loài ruồi xanh, ruồi vàng, nhặng xanh và ruồi. Có điều, loài ruồi xanh thường chỉ xuất hiện vào mùa đông. Nên, loài côn trùng cuối cùng là giữa loài nhặng xanh và ruồi xanh.

Loài ruồi vàng cơ bản cũng có thể loại trừ, tôi sàng lọc trong đầu những đặc điểm của loài nhặng xanh.

Thế rồi, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tôi nghĩ đến nhặng xanh. Thân hình của con đã trưởng thành của loài này dài từ 5mm - 10mm, chiều dài của trứng từ 1,1 mm - 1,22 mm, rộng từ 0,38 mm - 0,5mm, nhộng có màu nâu đỏ. Con nhộng có màu nâu đỏ thu được trên xác chết, con đã trưởng thành thân dài 6mm, còn có cả một quả trứng màu trắng đục dài 1,16mm, rộng 0,4mm. Không nghi ngờ gì nữa, đó là ấu trùng 1 tuổi, hoàn toàn phù hợp với tất cả các điều kiện, đúng là giai đoạn trưởng thành của loài nhặng xanh.

Tôi lấy lại trạng thái bình tĩnh, tiếp sau đây mới là điểm then chốt, suy đoán thời điểm tử vong chính xác của nạn nhân bằng việc tận dụng thời điểm phát triển của côn trùng. Tôi đã xác định được 2 loại côn trùng thu thập được ở hiện trường, đó là loài Parasarcophaga đã trưởng thành cùng ấu trùng 2 tuổi của nó và loài Lucilia sericataf (nhặng xanh) đã trưởng thành và ấu trùng 3 tuổi của nó.

Vì loài Parasarcophaga từ khi còn là trứng đến lúc phát triển thành con trưởng thành phải cần từ 15 ngày đến 18 ngày, nếu ấu trùng 2 tuổi đã 2 ngày thì sẽ là 17 ngày đến 20 ngày, thời kì trước khi côn trùng tụ thành đàn (từ khi nạn nhân chết đến khi nhóm côn trùng đầu tiên xâm nhập xác chết) là từ 1 ngày đến 7 ngày, vậy thì thời gian tử vong của nạn nhân sẽ là từ 18 ngày đến 27 ngày trước.

Nhiệt độ thích hợp cho loài nhặng xanh Luciia phát triển là 26°C đến 31°C, độ ẩm thích hợp là 75%. Thời gian cần cho đời thứ nhất từ lúc còn là trứng đến khi thành con trưởng thành cần 14 ngày, trong đó thời gian 3 tuổi là 5 ngày, thời gian là nhộng 6 ngày. Thời kì trước khi đẻ trứng của con nhặng đã trưởng thành khoảng 7 ngày. Thời gian cần thiết để đời thứ 2 phát triển từ trứng đến nhặng trưởng thành là 13 ngày, trong đó thời gian nhặng 3 tuổi là 4 ngày, thời gian thành nhộng là 6 ngày. Cũng có nghĩa là để nhặng xanh Luciia đời thứ 2 phát triển thành ấu trùng 3 tuổi thì sẽ cần khoảng 22 ngày (thành nhặng đời thứ nhất 14 ngày + 7 ngày thời kì trước khi đẻ trứng + 1 ngày của ấu trùng 1 tuổi đời thứ 2)

Kết hợp những phán đoán trên có thể xác định người bị nạn đã tử vong cách đây 18 ngày đến 22 ngày.

Tôi kiểm tra đi kiểm tra lại kĩ càng, nhiệt độ trung bình mùa xuân là 25°C, độ ẩm khi có mưa phùn kéo dài là 75%. Đối chiếu một lần nữa xong, nhìn ra ngoài trời đã sáng dần, tôi nằm xuống ghế tràng kỉ nghỉ ngơi một lát. Bây giờ là ngày 4 tháng 11, thời gian tử vong chính thức của nạn nhân là vào khoảng 24 đến 28 tháng 3.

Thực ra, chủng loại các côn trùng ăn xác chết càng nhiều thì thời gian phán đoán càng chính xác.

Tôi còn nghe sư phụ nói rằng, căn cứ vào nhiệt độ, độ ẩm và thời gian sinh trưởng của côn trùng còn có một công thức tính ra thời gian chính xác tới trong vòng 1 ngày. Tuy vậy, tôi không đủ kiên nhẫn, thêm

vào đó thời gian còn rất ít, đến cả thời gian xét nghiệm mấy con côn trùng còn lại cũng không có, nói gì đến chuyện vận dụng công thức tính toán cao sâu kia.

Mang theo tâm trạng phấn khích, tôi chạy tới chỗ của anh Hàn, đáng tiếc là tôi gõ cửa mãi mà cũng không nghe thấy tiếng trả lời.

Đúng lúc tôi chuẩn bị rời đi để đến sở thì cánh cửa nhà của Hàn Phi bỗng nhiên mở ra.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy cùng mái tóc rối như ổ gà của Hàn Phi, anh ấy tựa vào cửa nhìn tôi với vẻ dữ dằn.

“Anh Hàn, tôi đã kiểm tra ra rồi. Trên xác chết có hai loại côn trùng, đó là loài Parasarcophaga và loài Lucilia sericataf, chúng đã kịp sinh ra thế hệ thứ hai với vòng đời ấu trùng là 3 tuổi và 1 tuổi. Từ đó có thể suy đoán, thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng từ ngày 24 đến ngày 28 tháng 3.”

“Cho nên?” Anh Hàn nhìn tôi chăm chú và hỏi lại, vẻ mặt anh cau có.

“Thời gian tử vong là từ ngày 24 đến ngày 28 tháng 3.” Tôi cảm thấy anh Hàn có gì đó rất kì cục.

“Được rồi, hãy đưa bảng tổng kết của cậu đây.” Anh nhìn tôi và nói, rồi đưa tay bóp lên thái dương.

“Bản tổng kết gì cơ?” Tôi không hiểu ý của Hàn Phi.

Tôi nhìn thấy trán của Hàn Phi nổi gân xanh lên, tay nắm lại phát ra tiếng kêu, điệu bộ như muốn nuốt chửng tôi.

“5 giờ sáng đã gọi tôi dậy, thế mà cậu lại không biết bảng tổng kết là gì?” Hàn Phi gầm lên, sau đó quay người vào đóng cửa lại.

Tôi biết mình đã vô tình động vào tổ kiến lửa. Một lát sau, cánh cửa lại được mở ra, Hàn Phi đưa cho tôi một tờ giấy trắng.

“Cầm lấy, hãy điền những phần cậu phụ trách vào đó!” Nói xong câu này Hàn Phi lại đóng cửa lại.

Tôi nhìn tờ kê khai kết quả xét nghiệm côn trùng pháp y. Trên đó có 7 ô, mỗi một ô đều có tác dụng khác nhau.

Ô trắng thứ nhất là tiêu đề, ở giữa là dòng chữ: Bảng ghi chép chứng cứ côn trùng trên xác chết, ô trống phía dưới bên trái có ghi số hiệu của vụ án và thời gian phát hiện, bên phải là những thông tin cá nhân, giữa là nơi phát hiện và độ dài xác chết. Tiếp đó là những miêu tả về áo quần, vết thương bên ngoài, vết máu, chất thải, chất nôn ra và tình trạng xác chết. Ô cuối cùng là phân bố của côn trùng và những phân bố khác, ô tổng kết yêu cầu điền rõ vị trí thu thập và số lượng côn trùng, cách xử lí mẫu, thời gian lấy mẫu.

Tôi thần người trong chốc lát, rồi sau đó điền một số theo trí nhớ, còn số hiệu vụ án và kết quả kiểm tra áo quần tôi không biết nên bỏ trống, có lẽ những nội dung đó thuộc phạm vi nhiệm vụ của anh Hàn. Để không tiếp tục làm mất giấc ngủ của anh ấy, tôi luồn tờ tổng kết đó qua khe cửa và rồi tôi chợt nhớ đến con bọ cánh cứng kì lạ mà hôm qua tôi đã thu thập được.

Nghĩ đến đây tôi lập tức chạy về phòng nghiên cứu côn trùng của mình. Tôi bê một chiếc ghế tựa đến và ngồi xuống trước bàn, tay phải cầm kẹp, gắp một con bọ cánh cứng màu xanh ánh kim loại từ trong lọ thuốc độc ra. Con trùng giáp ấy dài 5mm, hình bầu dục, từ đốt thứ 3 đến đốt thứ 5 của xúc giác có màu nâu đỏ, đốt cuối to nhất có hình vuông, phần trước ngực và lưng rộng, đoạn trước hẹp hơn đoạn sau, mép sau hình tù, phần bụng có màu xanh thẫm.

Hiện tại vẫn chưa rõ nó thuộc họ gì, nhưng loài côn trùng màu xanh kim loại này không nhiều, trong đó họ Cleroidae chiếm đa số, trong họ Cleroidae thì chỉ có 2 loại là Cleroidae chân đỏ và Cloroidae cổ đỏ. Hai loại côn trùng này thuộc loại phát triển về mùa đông. Thời gian

sinh sản từ tháng 10 năm trước đến tháng 4, tháng 5 năm sau và trải qua mùa đông bằng trạng thái ấu trùng, đến tháng 4, tháng 5 năm sau thì thành nhộng, thời kì là nhộng kéo dài 2 tuần. Không nghi ngờ gì, nó sinh sản vào tháng 10 đến tháng 11 năm trước, cũng có nghĩa là, thời gian tử vong của nạn nhân không thể nào là tháng 10 đến tháng 11 năm trước được. Tôi phải nói điều này với anh Hàn mới được.

Tôi suy nghĩ một lát, quyết định buổi chiều sẽ đến tìm anh Hàn, vì sợ nếu không cẩn thận lại động vào tổ kiến lửa. Bây giờ tôi sẽ làm một giấc đã.

Không biết tôi đã ngủ được trong bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông di động. Tôi mở mắt ra, nhìn lên màn hình thì thấy người gọi đến là anh Hàn vội nhấn nút nghe.

“Cậu Tô, căn cứ vào manh mối cậu điền vào đã phá thành công vụ án rồi, đây là một vụ án giết người vì tình. Nghi phạm Trương Minh có quan hệ bạn bè nam nữ với Lý Yến, nhưng phát hiện ra mối quan hệ ngoài luồng giữa Lý Yến với Đỗ Phi, nên Trương Minh đã rắp tâm tháo phanh xe của Đỗ Minh, khiến hai người đó bị tai nạn. Lúc mới bắt đầu, tôi đã nghĩ rằng hai người đó chết vào khoảng từ ngày 26 đến ngày 31 tháng 3. Nhưng nghi phạm đã chứng minh rằng ngày 25 tháng 3 anh ta đi công tác, không đủ động cơ và điều kiện phạm tội. Song, những chứng cứ của cậu đã cho thấy nạn nhân chết vào ngày 24, lúc đó Trương Minh vẫn đang làm ở công ty. Báo cáo xét nghiệm côn trùng pháp y vừa đưa ra, thêm vào đó là hình ảnh tìm thấy trong camera giám sát của công ty ở bãi đỗ xe đã cho thấy Trương Minh chính là thủ phạm. Mặc dù vậy, anh ta vẫn không chịu thừa nhận, lại còn chống lại bằng vũ lực. Anh Cao đã cho anh ta một trận và bắt ngay về sở để quy án!” Anh Hàn nói và cười vang trong điện thoại.

“Anh Hàn, anh nói xem khi phạm tội thì nghi phạm Trương Minh nghĩ gì nhỉ?” Tôi không nén được tò mò hỏi.

Hàn Phi ngây ra một lúc rồi mới nói tiếp: “Nếu phân tích theo góc độ tâm lí học khi phạm tội thì Trương Minh thuộc loại khiếm khuyết về nhân cách. Kiểu người như vậy mất tín ngưỡng đối với tình yêu và đưa ra sự lựa chọn bản năng, tìm cách giết người mà anh ta tin tưởng và kẻ phản bội.”

Tôi thở dài, xem ra tình yêu tan nát rất dễ khiến con người ta rơi vào trạng thái cực đoan, thậm chí là phạm tội.

Tôi do dự một hồi lâu, mãi cho tới khi anh Hàn tắt máy nhưng vẫn không nói cho anh ấy biết về chuyện con côn trùng màu xanh kim loại.

Sau đó, tôi rời khỏi giường đi đánh răng rửa mặt và vội vã tới sở để xem lại bảng tổng kết vụ án trước lúc niêm phong hồ sơ vụ án.

Số hiệu vụ án: X52316716020010412 Thời gian phát hiện: 10 giờ 50 phút ngày 11 tháng 4 năm 2001 Giới tính: Nữ Địa điểm phát hiện xác: Sau núi khu Công nghiệp mới, thành phố Nam Minh Chiều cao: 165 cm Thông tin cá nhân: Không có Tuổi: 31 Kiểm tra áo quần: Người chết mặc chiếc váy màu đỏ, cổ đeo ảnh Phật màu vàng bằng sợi dây, phía dưới mặc quần tất màu đen, quần lót màu đen, lưng đeo thắt lưng màu trắng, chân trần.

Miêu tả về vết thương bên ngoài: Vết thương ở cổ do bị cành cây chọc vào, rộng 3cm x 5cm; các vết thương ở ngực, bụng, chân do vật cứng bằng kim loại làm rách.

Trạng thái thi thể: Thi thể bị phân hủy nhẹ Phân bố và hoạt động của côn trùng: Có nhiều ấu trùng 1 tuổi tập trung ở vùng da cổ, phát hiện thấy kén và vỏ của nhộng, đồng thời có ruồi xanh và ruồi Sarcophagidae trưởng thành đang hoạt động ở vùng đầu và gần đầu; chiều dài của sâu non lớn nhất là 6mm.

Vị trí thu thập và số lượng côn trùng: Tại vùng cổ lấy 20 con ấu trùng 1 tuổi, bảo quản riêng; tại khu đất xung quanh xác ở phạm vi 10

mét lấy 10 con ấu trùng, bảo quản riêng, tại vùng đầu và cổ lấy 10 con côn trùng.

Phương thức xử lí mẫu: 75% làm chết bằng cồn, bảo quản trong hòm lạnh ở nhiệt độ 20o C Thời gian thu thập: 8 giờ 10 phút tối ngày 10 tháng 4 năm 2001 Vụ án đến lúc này đã được phá xong, vậy còn con côn trùng kia rút cục là loại gì nhỉ? Không lẽ mãi cũng không tra cứu ra?

Để chúc mừng tôi lần đầu tiên phá án thành công, anh Cao nói tối nay anh ấy đãi, người tham gia cũng chỉ là mấy đồng sự.

Theo lời của anh Cao thì đó là quy định trong Sở, lần này cũng nhân tiện chúc mừng tôi về làm việc tại đây.

Hôm ấy, anh Cao đã uống khá nhiều và chốc chốc lại nhắc đến sư phụ của tôi, nói rằng tôi rất giống một người cũ, năm ấy anh Hàn cũng đã nhận một đồ đệ. Nhưng khi anh Cao định nói thêm thì liền bị anh Hàn ngăn lại. Sau này, tôi cũng không hỏi gì thêm. Thực ra, pháp y và pháp y côn trùng là khác nhau. Anh Hàn là một nhà pháp y giỏi, đồng thời cũng rất am hiểu tường tận về côn trùng học pháp y. Điều này không khỏi làm tôi thấy tò mò, không biết anh ấy đã trải qua những gì? Những bí mật xung quanh anh ấy cũng giống như bí mật của sư phụ, rất thu hút tôi. Qua lời của họ thì sư phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi là một chuyên gia côn trùng học pháp y rất ưu tú, có điểm do những nguyên nhân đặc biệt nên đã rời khỏi cơ quan bí hiểm này của tỉnh. Thế là, chặng đường đời của một pháp y thực tập của tôi đã bắt đầu. Tôi đã định nghỉ ngơi vài ngày sau lần đầu phá án, nhưng không ngờ ba ngày sau đã xảy ra một vụ án li kì, vì xác chết đã bị biến mất một cách bí hiểm…

Vụ án thứ hai
XÁC CHẾT BIẾN MẤT

Giả sử lịch sử tiến hóa lập lại một lần nữa, thì xác suất xuất hiện của loài người bằng không.

- Goodell

Lời dẫn

Tôi cứ có cảm giác một đôi mắt đang nhìn trộm tôi, nên bất giác tôi quay đầu lại và nhìn chăm chú vào khe tường, kết quả là phát hiện ra một khuôn mặt xi măng với một đôi mắt lồi. Trong cơn khủng khiếp, một mùi hôi thối xộc vào mũi, khiến dạ dày tôi cuộn lên. Tiếp đó, tôi lại nhìn thấy trong hõm mắt có những con giòi đang bò, tôi xác nhận một sự thật kinh khủng, trong bức tường kia là một xác người khô!

Xác chết biến mất

Sáng sớm ngày 5 tháng 4, thời tiết ngột ngạt, một trận mưa lớn bất chợt ào tới lập tức làm hạ nhiệt độ cho thành phố Nam Minh.

20 phút sau, mưa tạnh, mặt trời lại ló ra. Trên đường phố, cảnh tượng xe cộ nườm nượp lại xuất hiện, để rồi mỗi khi lướt qua lại làm bắn những vũng nước mưa còn đọng lại trên đường. Trên cầu vượt là những cô cậu học sinh với những bộ đồ sạch sẽ và vội vàng, còn dưới

gốc cây bên đường là những người công nhân thời vụ đang ngồi tán gẫu. Ai cũng đều đang sống cuộc sống của riêng mình.

Góc phố có một nhà hàng mì kéo, người đến đây ăn phần nhiều là khách quen. Nhưng hôm nay đã có ngoại lệ.

Đó là một vị khách kì lạ, vì rằng đang giữa lúc nắng mà người ấy vẫn mặc áo mưa, chiếc mũ lưỡi trai màu đen che khuất khuôn mặt của người ấy. Điều kì dị hơn cả là người ấy còn đeo một chiếc khẩu trang để hở mồm. Một lát sau, Sở cảnh sát nhận được tin báo của một người giấu tên, nói rằng đã xảy ra một vụ án mạng ở gần nhà hàng mì kéo Thường Đức.

Cũng trong lúc ấy, tôi bị đánh thức bởi hàng loạt tiếng chuông di động. Người gọi đến là anh Cao, anh ấy bảo tôi phải lập tức lên đường.

Tôi nhẩm tính, cách vụ án trước mới có ba ngày, tôi vẫn còn chưa tra ra con côn trùng kì lạ kia là loại gì, thế mà bây giờ lại xảy ra một vụ án.

Tôi thay chiếc áo đồng phục của pháp y, xách chiếc hòm dụng cụ chạy bộ từ nhà đến cửa của Trung tâm pháp y để chờ anh Cao đến đón. Chừng nửa phút sau, một chiếc xe cảnh sát đỗ trước mặt tôi, tôi kéo cánh cửa sau và ngồi lên xe, vì tôi đã nhìn thấy anh Hàn ngồi ở vị trí ghế phụ. Anh Cao điều khiển xe. Dọc đường, cả ba chúng tôi đều im lặng, vì thế mà không khí có vẻ rất ngột ngạt. Cả hai người đó đều không nói cho tôi biết về nội dung chi tiết của vụ án, còn tôi, tất nhiên là không dám hỏi nhiều, thậm chí là không dám hé răng để hỏi.

Địa điểm xảy ra vụ án là tại một thị trấn khá hẻo lánh, cách thành phố mười mấy cây số, nên chẳng mấy chốc đã đến nơi. Lần này, chúng tôi là những người tới đầu tiên, vì vậy mà hiện trường vẫn chưa được phong tỏa bảo vệ. Tôi cảm thấy rất hồi hộp khi lần đầu tiên bước vào hiện trường vụ án trong tình hình chưa có các biện pháp bảo vệ. Có thể

nói, với tôi đó là một thử thách.

Trước mắt tôi là một ngôi nhà rất cũ kĩ, dấu vết thời gian hằn rõ trên đó, xung quanh cũng rất ẩm thấp và tối tăm. Những người ở đây nói rằng, ngôi nhà này năm xưa có ma, đêm đêm thường phát ra tiếng khóc kì lạ. Vì thế mà những người sống ở gần đó rất ít, phần lớn đều là những người nơi khác đến và không biết rõ tình hình. Chúng tôi đẩy cánh cửa sắt đã hoen rỉ, tiếng kêu của nó chói cả tai. Anh Cao đi vào trước, tôi và anh Hàn bước theo sau.

Người báo án nói rằng phát hiện thấy người chết ở căn phòng số 214. Hành lang ở đây rất hẹp, còn bậc thang thì lại cao quá mức, nhất là ở góc ngoặt, chúng tôi phải cúi đầu mới đi qua được. Chúng tôi đi qua hành lang dài và tối tăm, những chiếc bóng đèn dọc hành lang có lẽ vì đã lâu không được tu chỉnh nên chúng cứ lắc lư, khiến người ta có cảm giác nó sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Tháng 4 là thời gian các loại côn trùng, chuột, kiến sinh sôi, vì vậy mà ngôi nhà này có thể nói là nơi trú ngụ lí tưởng cho chúng.

“Mẹ kiếp, đây là nơi quỷ quái gì thế!?” Anh Cao giơ chân đá vào con chuột bên cạnh.

“Anh chắc chắn là người báo án không nói sai địa chỉ đấy chứ?” Anh Hàn hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Chỗ này mà cũng có người ở ư?” Tôi cũng cảm thấy khó chịu.

Anh Cao lấy cả một tờ giấy, xem một hồi rồi thốt lên: “Mẹ kiếp, đi sai chỗ rồi, là ở chỗ bên cạnh!”

Chúng tôi quay trở ra, mặt ai cũng nhem nhuốc. Những người dân sống ở gần đó nhìn chúng tôi và cứ chỉ trỏ, bàn tán. Tôi đang định bước tới để hỏi thăm thì họ đã quay đầu bỏ đi. Người ở đây kì lạ thật đấy.

Chúng tôi tới khu nhà trọ mà người báo án nói. Ngôi nhà đó khác

hơn nhiều so với ngôi nhà lúc trước, vì rằng lũ chuột, kiến và sâu bọ đều phải ngoan ngoãn ở bên ngoài. “Ầm” một tiếng, anh Cao giơ chân đá cánh cửa phòng số 214. Một luồng không khí ẩm ướt hôi thối xộc thẳng vào mũi. Chúng tôi bịt mũi, cố gắng bước vào bên trong. Trong phòng rất tối tăm và khô ráo, khác hẳn với tưởng tượng của tôi.

“Chỗ này rất khô, tối tăm, nhiệt độ và ánh sáng đều rất thấp, có vẻ là một nơi lí tưởng để giết người và giấu xác.” Anh Hàn vừa đi vừa nhắc nhở chúng tôi, rồi tự cho mình là hài hước, gật đầu nói, “Mọi người không phải lo, trong điều kiện như thế này, bên trong không thể có người còn sống đâu.”

Câu nói đó vừa được thốt ra đã khiến tôi suýt ngất, không phải vì mùi vị. Không lẽ anh ấy lo rằng gặp phải tình huống gian lận xác chết? Người chết sống lại?

Anh Cao càng tỏ ra cường điệu hơn, đưa tay phải lên bịt chặt mũi, tới mức có thể thấy mặt anh ấy đỏ cả lên.

“Anh Cao, anh không sao chứ?” Anh Hàn thấy vậy, hỏi với vẻ cố ý.

“Hàn Phi, cậu cút ngay sang bên đi, đã lâu tôi chưa cho cậu một trận phải không?” Tay anh Cao giơ nắm đấm bằng bàn tay tay trái lên.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, suýt nữa tôi cười thành tiếng. Vẻ lạnh lùng của anh Cao đã khiến tôi thấy bớt căng thẳng đi khá nhiều.

Sau khi quan sát kĩ, có thể thấy, đồ đạc ở trong phòng có vẻ cũng đã nhiều năm, vật nào bên trên cũng có một lớp bụi phủ dày.

Chúng tôi tìm khắp căn phòng một lượt, chẳng thấy một ai chứ đừng nói là người chết. Không lẽ người báo án đã đùa ác ý?

“Chớ vội đưa ra kết luận, hãy tìm trong tủ và ở những nơi có thể giấu người được đi đã.” Anh Hàn tỏ ra rất bình tĩnh, còn anh Cao vốn tính tình nóng nảy cũng không có vẻ gì tỏ ra cáu kỉnh. Họ là những người từng trải, tôi có thể thấy, cách phạm tội của bọn tội phạm làm

cho hai người họ rất hứng thú.

Nhưng, vấn đề là xác chết ở chỗ nào? Không lẽ xác chết đã biến mất? Sau khi bàn bạc, chúng tôi thống nhất chia nhau ra để tìm. Không thể không nói thêm rằng, nơi này đủ khiến người ta nghẹt thở. Ngoài cửa là hai cây anh đào, nghe nói thời kì dân quốc là nơi ma hay trú ngụ. Giữa nhà là một chiếc bàn đặt rất ngay ngắn, phía trên bàn là một chiếc đèn của thập niên bảy mươi tám mươi thế kỉ trước, sáp của những ngọn nến vẫn còn tỏa ra mùi hôi. Xét theo phong thủy thì ngôi nhà này không tốt, có điềm gở.

Tôi cúi xuống gõ lên mặt chiếc bàn gỗ, xem ở dưới có ngăn khác không. Một cơn gió lạnh bỗng ùa vào từ phía sau khiến tôi run lên cầm cập. Có điều, căn phòng này rất kín, trước lúc chúng tôi đến các cánh cửa đã được đóng rất kín.

Xác người khô trong tường

Anh Hàn và anh Cao đi tìm ở các phòng khác, chỉ còn mình tôi ở lại trong phòng khách rộng, khiến tôi không khỏi thấy chút sợ hãi.

Không hiểu sao tôi cứ có linh cảm không lành, thêm vào đó là cơn gió lạnh bất chợt ùa đến mang theo một mùi thum thủm khó chịu. Thế rồi, bỗng nhiên tôi như nghe thấy có tiếng khóc than văng vẳng từ đâu đó, tóc gáy tôi lập tức dựng lên, toàn thân nổi da gà.

Tôi nghe rõ tiếng tim mình đập, trong căn phòng vắng vẻ dường như tiếng đập của nó càng to hơn. Tôi lần theo hướng gió ùa vào đi tìm nơi bốc ra mùi thum thủm. Tôi bước tới phòng ngủ, nhìn thấy trong đó đặt một chiếc giường gỗ, là kiểu giường bằng gỗ đào hay thấy ở vùng nông thôn, thành giường được trạm trổ bằng những hình hoa văn, tôi nhìn mà cứ có cảm giác nó giống với một chiếc quan tài đang mở nắp. Trong căn phòng cửa sổ đóng kín mít, ấy thế mà chiếc màn trên giường vẫn khẽ lay động.

Không hiểu tại sao, dù sợ đến chết ấy thế mà tôi vẫn lần đến bên cạnh chiếc giường.

Chiếc màn trên giường màu đen nên không nhìn rõ bên trong. Tuy vậy, vẫn có thể nhìn thấy một vài con nhặng đang bay vòng quanh.

Mặc dù chiếc giường chỉ cách chỗ tôi đứng chưa đầy ba thước, nhưng tôi có cảm giác như cách cả một dòng sông sinh tử. Tôi dốc hết cam đảm vén cánh màn lên, chiếc ga giường màu đen dường như cũng phập phồng theo. Tôi là một pháp y, tôi phải vượt qua nỗi sợ hãi, tôi nhớ lại lời anh Hàn nói với tôi khi đang giải phẫu, pháp y phải tìm cách nói lên nỗi oan khiên cho người chết, không được sợ hãi xác chết!

Tôi kìm hai bàn tay đang run lên, một là không làm, hai là đã làm thì phải làm cho đến cùng, tôi nghiến răng, kéo tấm ga trải giường lên.

Đúng lúc đó, không biết có một đám gì từ trong chiếc ga giường bay lên và lao về phía tôi.

Tôi lùi về phía sau, nhưng sau lưng là bức tường khiến tôi cùng đường. Trong cơn sợ hãi, đầu óc người ta thường trở nên trống rỗng. Tôi nghĩ thầm, giá sau lưng không có bức tường thì hay biết bao, và thật kì diệu làm sao, bức tường đó đột nhiên biến mất. Nói chính xác hơn là, bức tường đó đã bị tôi làm thủng một chỗ.

Kết quả là, tôi lùi về sau và gây ra những tiếng động hỗn loạn. Tôi đoán, sau khi lách được người vào, thì ít nhất tôi cũng bị gãy mất ba chiếc xương sườn và làm tôi bị kẹt cứng trong đó không thể nào động cựa được. Cơn đau nhói khiến tôi chực bật thành tiếng kêu cứu, tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt đã khiến tôi sợ đến mức không thốt được nên lời.

Bởi vì, ở chỗ cách tôi chưa đầy ba tấc là một khuôn mặt toàn những vết thương và xi măng, vẻ mặt vô cùng gớm ghiếc.

Tôi sợ quá, định lùi về sau, nhưng vì lúc trước cố lách vào đã bị

gãy xương, nên lúc này không sao động đậy được. Trong cơn hoảng hốt và đau đớn , một mùi hôi thối bất ngờ xộc tới khiến bụng tôi cuộn lên. Tiếp đó, tôi phát hiện ra rằng, trong hốc mắt của khuôn mặt kia là những con giòi màu trắng đang bò ra bò vào. Đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng, cuối cùng tôi cũng đi đến một kết luận khiến tóc gáy dựng lên, đó là trong tường là một xác chết khô!

Tôi lịm dần, trong cơn mê man nghe như có tiếng ai đó gọi tên mình. Hình người trong hốc tường không ngừng chuyển động, ánh sáng mỗi lúc một mạnh, một bàn tay to tướng túm mạnh lấy tôi, làm tôi hoàn toàn mất tri giác. Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trong bệnh viện, bên cạnh là một bóng người quen thuộc.

“Cậu Tô, cậu tỉnh rồi!” Giọng nói quen thuộc khiến tôi lấy lại tinh thần.

“Sư phụ!” Tôi định ngồi dậy chào sư phụ, nhưng đáng tiếc là không sao cử động được.

Sư phụ xua tay ra hiệu cho tôi đừng xúc động. Hôm nay, sư phụ mặc một bộ màu trắng và đang ngồi gọt táo cho tôi. Trong ấn tượng của tôi thì sư phụ là người bí hiểm, xuất quỷ nhập thần, thế mà hôm nay bỗng dưng lại xuất hiện khiến tôi không khỏi thấy cảm động. Nhưng, tôi chỉ vừa mới động nhẹ thì đã thấy phần bụng đau dữ dội, giống như bị ai đó quất mạnh vào.

“Ăn táo nhé.” Sư phụ đưa cho tôi quả táo đã gọt xong.

“Sư phụ, hôm nay thầy đến có việc gì ạ?”

“Đừng vội hỏi, cứ ăn táo đi đã.”

Một nỗi xúc động lạ lùng trào dâng trong lòng, tôi nhận thấy trong ánh mắt của sư phụ thoáng vẻ lo âu, có lẽ đã gặp phải phiền phức gì lớn chăng.

“Cậu rất giống với người ấy.” Sư phụ khẽ nói như nói một mình,

khóe mắt long lanh, rồi đưa tay lên giụi mắt.

Tôi biết sư phụ có chuyện giấu tôi, ngay cả anh Cao và anh Hàn cũng thế, những chuyện đó có lẽ có liên quan gì đến tôi. Đó có thể cũng chính là lí do mà sư phụ nhận tôi làm học trò. Tôi không biết lí do đó là gì, đành phải đợi họ nói cho tôi biết.

Nếu sư phụ bỗng nhiên xuất hiện đến gặp tôi, thì chắc chắn là có chuyện. Quả nhiên, ông đã không để tôi phải chờ lâu. Lát sau, giống như làm xiếc, sư phụ đưa ra một chiếc lọ đặt trước mặt tôi. Tôi nhìn thấy trong đó có một con côn trùng, là một tiêu bản rất hoàn chỉnh.

“Cậu có biết con côn trùng này không?” Sư phụ nhìn tôi với vẻ rất nghiêm nghị, hỏi.

Thấy sư phụ như vậy, tôi cầm lấy chiếc lọ, quan sát thật kĩ.

Và rồi tôi ngây người ra, con côn trùng trong lọ giống hệt như con côn trùng màu xanh ánh thép mà tôi đã bắt được.

“Sư phụ, đây…” Tôi rất lạ lùng trước việc con côn trùng tôi vẫn chưa biết thuộc họ gì làm sao lại ở trong tay sư phụ?

“Chà!” Sư phụ thở dài, bước tới bên cửa sổ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Một con côn trùng chưa biết tên mà lại khiến cho một người vốn rất bình thản như sư phụ phải suy tư như vậy, không hiểu là lí do gì?

“Sư phụ, sao thế ạ?”

“Sẽ tới một ngày cậu sẽ được biết, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

“Dạ.”

“Hãy nhớ, cho dù gặp phải chuyện gì, thì đều phải thông báo cho tôi hoặc cho Hàn Phi.” Sư phụ chắp tay ra sau lưng, cử động các ngón tay, đó là thói quen của ông khi suy nghĩ.

“Vâng, thế còn con côn trùng em bắt được thì thế nào ạ?”

“Hãy cứ giữ nó, không lâu nữa nó sẽ có tác dụng đấy.”

“Vâng.”

Sau đó, thầy trò tôi lại chìm vào suy nghĩ. Căn cứ theo tình hình hiện tại, tôi có linh cảm rằng những ngày sắp tới sẽ càng thú vị. Nhưng, tương ứng với đó thì mối nguy hiểm cũng sẽ ngày một lớn hơn. Theo như thái độ của họ đối với tôi thì có lẽ tôi là một mắt xích quan trọng trong đó, hoặc là để tôi sống, hoặc là để tôi chết!

Nghĩ đến đây, tôi chợt nhớ đến chuyện bị gãy xương lần này. Tôi ngẫm nghĩ kĩ và thấy trong đó có rất nhiều chỗ không hợp lí.

Cho dù côn trùng ăn thịt xác chết có sinh sôi thế nào thì cũng không thể rời khỏi xác chết. Giả sử có rời khỏi đi chăng nữa thì khả năng tụ thành đám như vậy cũng rất ít. Tôi không thể nào quên được đoàn quân côn trùng ở dưới chiếc ga giường trong phòng trọ ấy, nhất định bây giờ tôi phải tới đó điều tra, xem rút cục là chuyện gì, biết đâu lại có thu hoạch gì mới.

“Tiểu Tô, chúng ta thỏa thuận một chuyện nhé.”

“Sư phụ cứ nói đi ạ.”

Sư phụ ngừng một lúc lâu rồi mới hỏi: “Cậu có thể không theo nghề pháp y nữa được không?”

“Sao cơ? Không thể được!”

“Tôi biết cậu…”

“Nếu thầy đã biết thì chắc thầy cũng rõ là em không thể từ bỏ được!”

Tôi nhìn thấy trong mắt của sư phụ đầy vẻ lo âu, nhưng cũng có phần rất vừa lòng.

“Cậu có biết là sẽ phải đối diện với những gì không?” Sư phụ

Thẩm Kiến Quốc khẽ nhướn mày, hỏi.

“Em biết ạ.” Tôi đáp với vẻ mặt bình tĩnh, trước cái vẻ áp chế của sư phụ, tôi chẳng còn sự lựa chọn nào.

Tôi và sư phụ cứ nhìn nhau như vậy một hồi. Ngoài trời không biết có mưa từ lúc nào. Những giọt nước mưa trút xuống những chiếc chồi non, bay lất phất lên màn kính cửa. Thời tiết đầu hạ ở Nam Minh thay đổi thật nhanh chóng.

“Được rồi.” Sư phụ Thẩm Kiến Quốc nhìn ra cơn mưa ngoài cửa sổ, hít một hơi sâu, sau đó nói với vẻ cảm khái, “Cậu đừng làm cho tôi phải thất vọng đấy.”

Tôi nằm trên giường suy đoán, lúc này hẳn anh Cao và anh Hàn đang rất cố gắng để xét nghiệm và suy đoán, chưa biết chừng đã phá xong vụ án rồi.

Còn như cái người mà sư phụ cứ giấu, có lẽ chỉ có tôi mới bắt được. Tôi cứ suy nghĩ miên man như vậy và dần thiếp đi.

Tuy nhiên, tôi không biết rằng, chính trong giây phút đó, đã có một hạt mầm nảy nở trong lòng tôi, đó là một hạt mầm quyết định số phận của rất nhiều người.

Khi tôi tỉnh dậy, thấy ngoài cô y tá thay băng ra, trong phòng bệnh không còn có ai nữa, sư phụ thì dường như chưa từng tới đây.

Nhưng, khi tôi trở mình thì sửng sốt phát hiện ra, ở đầu giường có thêm một chiếc lọ do sư phụ để lại.

Tôi nhớ lại cảnh tượng mà mình gặp phải ở phòng trọ, đồng thời sắp xếp mấy điểm nghi vấn.

Thứ nhất, ai là người đã báo án? Xác chết giấu vào trong tường đã bị người ta phát hiện ra như thế nào? Liệu người báo án có phải là hung thủ không?

Thứ hai, nơi xảy ra vụ án là phòng trọ, khách trọ không chỉ có một người, không lẽ khách trọ chính là người gây án?

Thứ ba, người chết là ai? Rút cục thì người ấy có mối oán thù như thế nào nên mới bị giấu vào trong tường?

Để tìm ra sự thật, tôi nhất định phải tới hiện trường một lần nữa. Ngày hôm sau, tôi cố nén đau, trốn ra khỏi bệnh viện, rồi nhanh chóng tới hiện trường.

Những chiếc xe cảnh sát và các cảnh sát bận rộn với việc triển khai tìm kiếm xung quanh ngôi nhà cho thuê. Tôi vừa đi qua tuyến phong tỏa thì bị một cảnh sát lạ mặt chặn lại. Chiếc mũ cảnh sát trên đầu anh ta sụp hẳn xuống khiến tôi không nhìn rõ mặt anh ta, nhưng mùi trên người anh ta thì rất đặc biệt, đó là mùi của xạ hương.

“Tôi là Tô Trạch, thực tập sinh pháp y, đề nghị để tôi được vào!”

“Không được, đề nghị anh xuất trình giấy tờ.” Giọng của anh ta rất trầm, khiến tôi có cảm giác rất quen.

Tôi đưa tay sờ lên người, nhưng chẳng thấy gì, giấy tờ của tôi đâu mất rồi?!

“Anh đang tìm cái này à?” Anh ta cúi xuống, nhặt chứng minh lên đưa cho tôi.

Tôi đang định đưa tay cầm lấy thì phát hiện ra điều gì đó không bình thường. Bây giờ anh ta đang nhìn tôi dưới chiếc mũ sụp xuống, ánh mắt ấy chẳng khác nào mắt của một con rắn độc đang nhìn con mồi, môi thì nhếch lên, khiến người ta có một cảm giác rất kì lạ.

“Chuyện gì thế?” Không biết tôi và anh ta ở trong trạng thái ấy bao lâu thì thấy một viên cảnh sát khác đi tới và lớn tiếng hỏi.

Viên cảnh sát kia thấy có người đi tới thì quay người bỏ đi, loáng một cái đã biến mất giữa đám người.

“Tôi là Tô Trạch, thực tập sinh pháp y.”

“Giấy tờ đâu!”

Tôi nhìn xuống đất, viên cảnh sát lúc nãy trước lúc bỏ đi đã ném nó xuống đất.

Viên cảnh sát này nhìn tôi một cái rồi nói: “Vào đi.”

Tôi vòng qua hai cây anh đào và đi thẳng vào trong phòng, căn phòng lớn đã được bảo vệ, mới đi được mấy bước thì gặp anh Cao.

“Tô Trạch! Sao cậu lại ở đây?” Anh Cao đặt tay lên vai tôi, thiếu chút nữa thì làm tôi trật cả khớp xương.

“Ôi chà, anh nhẹ tay thôi chứ, tôi vừa mới ra viện đấy!” Tôi không biết là nên ôm vai hay là ôm bụng nữa.

“Ồ, xin lỗi, thực ra, cậu không nên vào đó.”

“Tại sao?”

Anh Cao không hé lời nào, vội nói rằng có việc và rời đi ngay lập tức. Anh ấy là một người thẳng tính, nên theo cách hành xử của anh ấy lúc này thì có thể anh ấy lo rằng vết thương của tôi chưa lành hẳn, hoặc là sư phụ tôi đã có lời gì đó với anh ấy. Nói như vậy thì giấy tờ không ở trên người tôi, còn viên cảnh sát lúc nãy chắc chắn có vấn đề gì đó!

Nhưng, rút cục anh ta là ai nhỉ? Có âm mưu gì? Nếu là muốn giúp cho kẻ phạm tội thì không có nhiều khả năng lắm. Anh ta mặc bộ cảnh phục, vốn là định ngăn không cho tôi tới hiện trường. Nếu là người có thù oán với tôi thì từ nhỏ đến lớn tôi chưa hề đắc tội với ai, ngoại trừ cậu Dư hàng xóm nhà tôi, nhưng cậu ấy cũng chỉ là một người lông bông mà thôi.

Chợt nhớ đến lời của sư phụ: “Cậu có thể không làm pháp y được không?” Tôi thấy trong lòng run lên, đó phải chăng là một ám thị?

Gạt những suy nghĩ linh tinh trong lòng, tôi đi vào trong phòng ngủ, cũng chính là nơi xác chết được giấu. Lúc này, cái xác ấy đã được đưa ra khỏi kẽ tường và phủ một tấm khăn trắng lên. Từ hình dáng bên ngoài, tôi có thể thấy đó là xác của một người phụ nữ.

Tôi không hiểu đó là ý của ai. Việc này là một điều cấm kị trong giới côn trùng học pháp y, nếu cố lấy xác chết ra sẽ dễ dàng làm kinh động những con côn trùng trên xác. Nếu côn trùng mà chạy ra khỏi phạm vi hữu hiệu của xác chết (ngoài bán kính 50m), thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới phán đoán của pháp y côn trùng học. Nhìn đám côn trùng đang bay đầy ở đó, tôi biết công việc bắt chúng phải tiến hành ngay lập tức.

Tôi mở chiếc túi dụng cụ với vẻ khó khăn và chuẩn bị công việc của mình.

“Sao cậu lại đến đây?!” Anh Hàn thò đầu ra từ hốc tường, hỏi.

“Đến để bắt côn trùng! Nếu không bắt thì chứng cứ không còn nữa thì sao!”

“Cậu giống hệt như ông Thẩm, ngang bướng chẳng khác gì nhau. Thôi, đừng nói nữa, hãy tới tìm trong hòm dụng cụ của tôi ấy.”

“Côn trùng biết bay…”

“Loại biết bay thì lấy 20 con là chuẩn rồi, tôi nói không sai chứ? Còn ấu trùng hiện vẫn chưa bắt, mức chuẩn là 50 con chứ gì? Cậu đừng có mà tỏ ra thông minh trước mặt tôi.

Chờ cậu đến bắt thì chúng đều hóa thành bướm cả rồi.” Tôi chưa kịp nói gì thì anh Hàn đã nói át đi.

Tôi vẫn không thấy yên tâm, nên bước tới cạnh chiếc hòm dụng cụ của anh Hàn, nhìn các tiêu bản côn trùng trong đó và thở phào.

“Tôi biết ngay cậu không phải là người dễ đối phó. Cậu trốn được ra cơ à?”

“Anh Hàn, sao lượng côn trùng không nhiều như anh nói. Tại sao vậy?’ Trước những câu chất vấn của anh Hàn, tôi đành chuyển chủ đề câu chuyện. nếu để cho anh ấy biết đúng là tôi đã bỏ trốn ra, thì chắc chắn anh ấy sẽ lập tức gọi điện nói với sư phụ tôi, rồi sau đó bắt tôi quay về, như thế thì phiền phức to.

“À, phải rồi, nói ra thì cũng thấy lạ, hôm qua rất ít côn trùng, thế mà hôm nay nhiều hơn hẳn, đám côn trùng đó là số mà tôi đã bắt hôm qua.”

“Vâng, hôm nay tôi sẽ chịu trách nhiệm việc bắt chúng để tránh xảy ra bất ngờ.” Tôi chợt nhớ ra điều gì đó, nhưng khi đang định nói ra thì lại quên mất.

“Được rồi, không có việc gì thì ổn rồi, mau làm việc đi.” Anh Hàn ném dụng cụ vào tay tôi và bắt đầu công việc khám nghiệm của mình.

Con người anh ấy, những thứ khác thì tôi không rõ, nhưng việc nói ít làm nhiều thì tôi rất rõ.

Đầu tiên tôi tới cạnh giường, phát hiện ra chỗ mà côn trùng bò ra nhiều nhất có vết đen.

“Đừng nhìn nữa, đám đó lúc trước là thịt lợn và đã bị côn trùng ăn hết rồi.” Anh Hàn bước tới bên cạnh tôi giải thích.

“Thật sao?” Nếu đúng là như vậy thì bây giờ tôi đã có thể khẳng định được rằng có người định hại chết tôi. Nếu trong tường có cắm một con dao hoặc trong đám thịt lợn có thuốc độc thì đều khiến tôi phải bỏ mạng, tuy nhiên đối phương đã không làm như vậy. Chuyện này rút cục là có ý gì nhỉ?

“Không sao chứ?”

“Không ạ, chỉ có điều hôm nay tôi đã gặp sư phụ.”

“Ông ấy nói gì với cậu?”

“À, cái này anh Hàn có biết là gì không?” Tôi giơ chiếc lọ mà sư phụ để lại ra.

Anh Hàn nhìn thấy chiếc lọ, mặt lập tức biến sắc, rồi đưa tay chộp lấy và nhìn chăm chú.

“Con côn trùng này…” anh Hàn định nói nhưng rồi lại thôi, “Sao cậu lại có nó?”

“Tôi bắt được nó trên xác của Đỗ Phi.”

“Cái gì!” Anh Hàn nổi giận, sau đó ngẫm nghĩ rồi nói: “Lần sau không được lặp lại đâu đấy, chiếc lọ và con côn trùng này tạm thời để tôi giữ.”

“Được rồi, bắt đầu từ lúc này, cậu hãy coi như là chưa nhìn thấy con côn trùng này là được.” Anh Hàn nói xong câu đó thì rời khỏi phòng.

Rút cục thì nó là con côn trùng gì nhỉ? Tại sao anh Hàn và sư phụ nhìn thấy nó đều lập tức thay đổi thái độ?

Tôi đứng ngây người tại chỗ, cố gắng gạt những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, đi vòng qua xác chết và chuẩn bị bắt những con giòi trong hốc tường.

Trong tình hình bình thường, phía dưới xác chết mới là nơi tập trung của côn trùng, và những con côn trùng bắt được ở đó sẽ có giá trị hơn.

Cuộc tàn sát trong mật thất

Tôi kiểm tra những con côn trùng do anh Hàn bắt, thấy giống ruồi xanh chiếm phần nhiều, song đáng tiếc là không thể nào xác định chủng loại của chúng được. Tôi cho rằng, cần phải thu thập thêm một ít ấu trùng nữa để xác định chủng loại của chúng. Tuy nhiên, sau một hồi tìm kiếm, tôi mới phát hiện ra rằng người chết bị nhét vào khe tường, do tường ẩm ướt nên đã tạo ra những lỗ hổng bên trong và côn

trùng mới thừa cơ bò vào và tìm đến xác chết bên trong đó. Vật không rõ trên giường chính là những dấu vết mà lũ nhặng hóa thành nhộng khi chui qua lỗ hổng trong tường tạo thành, và cảm giác gió lạnh mà tôi thấy lúc trước cũng là từ lỗ hổng tường đó thổi tới.

"Thảm sát trong mật thất, trên xác của nạn nhân có dấu vết trói." Hàn Phi đang cùng Cao Kiện thảo luận về bản báo cáo hôm nay.

"Giữa phòng của nạn nhân và phòng bên cạnh có một phòng ở giữa, không hiểu dụng ý khi thiết kế là gì, có thể là vì muốn cân bằng nhiệt độ của hai phòng. Kết quả, kẻ giấu xác người đã không lường được, đó là không có chỗ nào côn trùng không mò ra được, dù cho khe hở nhỏ đến mức nào cũng không ngăn được chúng."

Chính vì như vậy, để tiếp tục sinh tồn, đám côn trùng đã không ngừng mở rộng không gian của gian cách, cho đến khi vượt ra khỏi tường và hóa thành nhộng trong tổ kén, đó cũng chính là nhân tố then chốt để tìm thấy xác chết. Tôi cho rằng, hung thủ là một kẻ rất thông minh, tất nhiên cũng không loại trừ có kẻ thứ ba chỉ đạo việc phạm tội. Vừa nghĩ đến suy luận thứ hai, bỗng nhiên tôi run lên, vì cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn tôi chăm chú.

"Tôi cần phải kiểm tra kĩ càng hơn mới đi đến báo cáo cuối cùng."

"Vụ án này khá đặc biệt."

Hai người nói chuyện xong, tôi mới từ từ bò tới, ngẩng đầu lên và nói: "Anh Cao, kéo tôi ra với."

"Cái cậu này!" Anh Cao cười và mắng, rồi đưa tay kéo tôi.

Tôi nhìn anh Hàn một cái, nói: "Anh Hàn cũng không có cách nào xác định chính xác thời gian tử vong à?"

"Cậu chán sống rồi à?" Anh Cao đưa tay định đánh tôi một cái, nhưng miệng thì lại nở một nụ cười rất quái.

"Anh Cao, chớ có kích động thế, cậu ấy nói không sai đâu." Câu

nói này khiến cho anh Cao ngây người ra một hồi.

“Nói vậy là có ý gì?”

“Giám định của pháp y hiện tại cũng chỉ có anh Hàn là giỏi nhất. Giám định vết thương và nguyên nhân cái chết tất nhiên anh Hàn có thể giải quyết.” Tôi cố ý dừng lại một chút, đưa mắt liếc nhìn anh Hàn rồi mới nói tiếp, “Tuy nhiên, đối với vụ án giấu xác chết vào trong tường này thì thời gian tử vong trở thành một vấn đề rất lớn, nguyên nhân chính là mức độ phân hủy của xác trên trong điều kiện thiếu không khí với sự phân hủy của xác chết trong điều kiện bình thường chênh lệch nhau khá lớn, nếu chỉ dựa vào việc giám định của pháp y không thôi thì là một việc rất khó.”

“Là ý đó à?” Anh Cao ngẩng đầu lên hỏi lại anh Hàn.

“Nói tiếp đi.” Anh Hàn không trả lời thẳng anh Cao mà nói với tôi.

“Cho dù xác chết giấu ở đâu, chỉ cần có khe hở thì côn trùng cũng mò được vào. Vì vậy mà côn trùng mới là mấu chốt để phá án.”

Chúng tôi mang các mẫu côn trùng về sở, anh Hàn phụ trách chính việc sử dụng các kĩ thuật công nghệ cao về hệ thống mặt người và ADN ở trong sở để xác định thân phận và nguyên nhân tử vong của nạn nhân. Do đó, ba chúng tôi phân công nhau làm việc, cùng nhau trổ hết khả năng, và thế là vụ án đi vào giai đoạn then chốt.

Trong đám côn trùng mà anh Hàn đã bắt, tôi xác định được ba loại chủ yếu, bước đầu xác định là cùng loài họ nhặng. Trong số đó có một loài cơ thể dài 8mm, màu xanh nhưng không bóng, lớp phấn bên ngoài khá dày. Hơn nữa, tôi còn phát hiện ra ấu trùng màu trắng hơi vàng trong đám ấu trùng, những con ấu trùng đó có gai nhỏ đối xứng. Từ đó có thể suy ra, đó là loài nhặng đầu đỏ thuộc họ nhặng, chu kì sinh sản từ cuối tháng 4 đến tháng 11.

Một loại khác màu đen, trước ngực có hai dải màu đen rất mảnh,

phía trên cánh có những sợi lông màu đen. Tôi phát hiện thấy trong đám ấu trùng có con thì đốt bụng thứ 5 tương đối hoàn chỉnh, giữa đốt thứ 6 ở phần lưng và mặt trong của thân có kẽ nứt, đốt thứ 7 đến đốt thứ 8 chỉ có ở bề mặt, có con thì từ đốt thứ 3 đến đốt thứ 7 đã hoàn chỉnh. Tôi cứ tưởng đó là ấu trùng 2 tuổi của loài nhặng xanh đầu đỏ, nhưng thấy gai lưng của nó gồ lên thì lại nghĩ đó là ấu trùng 2 tuổi của loài ruồi Triceratopyga calliphoroides Rohdendorf thuộc họ ruồi Triceratopyga calliphoroides Rohdendorf. Vì thế, một loại khác là ruồi Triceratopyga calliphoroides Rohdendorf, chu kì sinh sản từ tháng 3 đến tháng 5 và từ tháng 10 đến tháng 12.

Loại cuối cùng có hai mắt kép gần như liền vào nhau, hai bên sườn và đầu có màu đen, đoạn cuối của xúc giác màu hơi tối, ngực màu xanh vàng và có ánh màu lam, phía trên có màu hồng nhạt, phần dưới cánh có màu nâu tối. Đó là những đặc trưng nổi bật của loài ruồi vàng là một họ của loài ruồi, chu kì sinh sản từ tháng 6 đến tháng 11.

Tổng kết lại thì cả 3 loại côn trùng trên đều có chu kì sinh sản vào tháng 11.

Sáng ngày hôm sau, tôi tới báo cáo với anh Hàn. Lần này, tôi đã rút được kinh nghiệm, chọn đúng thời gian để đi và để tránh đạp phải "mìn".

"Người chết có dấu vết bị trói rất rõ ràng. Tôi đã phát hiện ra các tia máu trong móng tay của người ấy, nhưng đáng tiếc là đã bị lũ côn trùng hủy hoại mất nên không thể xét nghiệm AND được. Vị trí của tim có một vết thương nhỏ nhưng đồng thời cũng là vết thương chí mạng chính. Căn cứ vào vết thương có thể suy đoán, hung khí là một vật sắc nhọn, có thể là một chiếc đinh vít, tuy nhiên trong phòng không thấy loại dụng cụ này, đến cả cửa hàng kim khí cũng không có." Anh Hàn nói xong thì gãi đầu, vươn vai. "Tổng hợp những điều trên thì thấy, trên người hung thủ dứt khoát có vết cào cấu, hơn nữa, chỉ cần tìm

được hung khí thì sẽ xác định được hung thủ. Có điều, rất lạ là những chỗ bị côn trùng tấn công trên thân thể nạn nhân chỉ tập trung ở cổ và các vị trí nhỏ trên hai cánh tay. Căn cứ theo mức độ phân hủy của xác chết thì thấy thông thường nạn nhân đã tử vong trong khoảng từ ngày 14 đến ngày 28 tháng 1."

"Tôi có thể xác định nạn nhân chắc chắn tử vong vào tháng 11, cứ điều tra đăng kí tạm trú tháng 11, nếu trên người ai có vết cào cấu thì người đó chính là hung thủ."

"Cậu nhóc này tiến bộ nhanh gớm!" Anh Cao cười vỗ vai tôi, tôi đau tới mức tưởng rụng cả cánh tay.

Đúng lúc đó, di động của anh Cao đổ chuông, nhờ thế mà tôi mới thoát khỏi.

"Tin tốt lành!" Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, anh Cao nhìn tôi với anh Hàn bằng vẻ phấn khích.

"Tin tốt lành gì?

"Đã tìm thấy một chiếc đinh vít có dính máu ở phía sau nhà và đã đưa tới trung tâm pháp y rồi!"

"Việc không thể bỏ lỡ, chúng ta hãy chia nhau ra hành động thôi. Anh Cao hãy báo cho Sở điều tra về danh sách khách nghỉ lại trong tháng 11, sau đó giám định hung khí."

"Tôi và cậu cùng đi, vừa rồi báo cáo đã được gửi đến, khách nghỉ lại phòng 214 trong tháng 11 tổng cộng có 3 người, một người tên là Trần Hiểu Bân, là nam giới 31 tuổi, làm thợ điện máy, chưa có tiền án tiền sự. Một người tên là Hồ Đông, nam 28 tuổi, là người lang thang chưa có nghề nghiệp, từng bị bắt giam vì tội trộm cắp, trước đó có tiền sử về buôn bán ma túy. Người thứ ba có tên là Dương Lâm, từng là giáo viên tiểu học, phạm tội ấu dâm đối với học sinh nên đã phải ngồi tù và vừa được thả vào tháng 11"

Chúng tôi vội về Trung tâm pháp y để so sánh vết thương trên người nạn nhân với chiếc đinh vít có dính máu và giám định AND. Kết quả hoàn toàn trùng hợp.

“Như thế có thể xác định, vì xung quanh và trong nhà không có đinh vít, nên hung thủ có khả năng là thợ điện máy. Theo tài liệu điều tra của Sở, thì có thể kết luận, hung thủ là Trần Hiểu Bân.”

“Tốt rồi, bây giờ tôi sẽ đi sắp xếp công tác bắt giam.” Anh Cao nói xong, lập tức dẫn các cảnh sát lên đường.

Tuy nhiên, trong lòng tôi cứ thấy không yên tâm, về đến nhà, tôi đặt mình xuống là ngủ ngay.

Hung thủ đích thực quy án

Khi tôi tỉnh dậy thì đã vào ngày hôm sau, cũng lại do một loạt chuông di động đánh thức.

Từ đầu dây bên kia vọng lại giọng nói đầy phấn khởi của anh Cao: “Công tác bắt giữ rất thuận lợi, chúng tôi đã chứng minh thành công, lần xuất hiện gần đây của Trần Hiểu Bân là ở quán mì Thường Đức, giữa lúc trời nắng mà hắn vẫn mặc áo mưa, trên lưng hắn có vết xước rõ ràng. Chỉ có điều, thần kinh của hắn có chút vấn đề, hỏi câu gì cũng đều không biết.”

Cuộc điện thoại của anh Cao càng làm tôi thấy nghi hoặc. Rút cục là vấn đề ở chỗ nào nhỉ? Rõ ràng là hai vị khách còn lại càng có khả năng là hung thủ hơn, nhưng tại sao lại là một người chẳng có gì giống hung thủ như Trần Hiểu Bân? Điều trùng hợp nhất là trên người anh ta có vết xước, còn tinh thần thì lại có vấn đề. Rút cục là đã sai ở khâu nào? Hung thủ có đúng là Trần Hiểu Bân không? Không lẽ là do côn trùng?

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra thì thấy quả nhiên sư phụ đang đứng ngoài cửa.

“Sư phụ, sao thầy lại đến đây?”

“Không hoan nghênh à? Vậy tôi đi nhé.”

“Không ạ. Mời thầy vào trong nhà!” Thấy sư phụ định quay lưng đi, tôi vội kéo ông lại.

Sau khi sư phụ vào nhà, tôi đứng bên cạnh, không dám động đậy. Ông bắt tay rửa cốc chén chuẩn bị pha trà.

Mười phút trôi qua, sư phụ đã pha xong một ấm trà, rồi ra hiệu cho tôi đến ngồi đối diện với ông.

“Tiểu Tô, hãy uống chén trà tôi pha đi.” Thẩm Kiến Quốc rót ra một chén rồi đẩy đến trước mặt tôi.

Tôi không dám uống mà lập tức đứng dậy, nói: “Sư phụ, em sai rồi, lẽ ra em không nên bỏ trốn.”

Không chờ tôi nói hết, sư phụ cắt ngang: “Chuyện đó đã qua rồi, cậu cứ uống trà đi đã.”

Tôi không dám nói gì thêm mà hít một hơi thật sâu rồi uống chén trà do sư phụ pha.

“Cảm giác thế nào?”

“Hơi chát, nhưng sau đó thì lại thấy có vị ngòn ngọt.”

“Ừ, thế thì nếm tiếp chén này nữa.” Sư phụ lại đặt chén trà trên tay ông xuống trước mặt tôi.

Mặc dù không biết sư phụ muốn làm gì, nhưng tôi không từ chối, đúng ra là không dám từ chối.

Vừa uống một ngụm tôi đã muốn nhổ ra nhưng không thể được, không nuốt được nhưng cũng không dám nhổ.

“Thế nào?”

“Sư phụ, trà này đã hết hạn sử dụng rồi ạ!”

“Ừ, đúng rồi!” Sư phụ mỉm cười nhìn tôi, gật đầu nói.

“Sư phụ muốn…” Tôi vừa định nhổ ra, bất chợt nhớ tới vụ án xác chết bị bịt kín, bèn ngây người ra.

“Ừ, cũng không còn sớm nữa, ta cũng nên về thôi, những việc còn lại giao cho cậu đấy.” Sư phụ nhìn tôi với vẻ rất hài lòng.

Tôi không trả lời mà đắm mình vào trong suy nghĩ. Vụ án xác chết bị vây kín, các nhân tố mà tôi xem xét đến còn quá ít. Mọi sự vật đều có thời hạn của nó, có những điều kiện tồn tại của chính bản thân sự vật ấy, cũng giống như trà đã quá hạn sử dụng. Xác chết cũng như vậy, trong điều kiện lộ thiên, thì mọi suy luận đối với côn trùng là đúng, đó là vì chúng có thể sinh trưởng bình thường trong điều kiện như thế, nhân tố ảnh hưởng chỉ là thời gian. Song, nếu thay đổi điều kiện bên ngoài thì hoàn toàn không giống như vậy nữa, vụ án xác chết bị vây kín nói một cách đơn giản là thuộc hoàn cảnh bị đóng kín đặc biệt.

Theo như tôi được biết, trong điều kiện đóng kín, xác chết thiếu ôxy hoàn toàn và không có ánh sáng chiếu vào, nhưng đó lại chính là những điều kiện chủ yếu để cho côn trùng sinh trưởng. Nếu cứ tiếp tục dùng lí thuyết tiến hóa của côn trùng trong điều kiện thông thường để phán đoán ai là hung thủ thì đúng là một sai lầm lớn!

Khi tôi lấy lại trạng thái bình thường thì sư phụ đã ra về. Tôi lập tức tới phòng thí nghiệm để suy đoán về tình hình thay đổi của xác chết trong điều kiện không gian đóng kín, hơi xác chết tỏa ra môi trường bên ngoài chậm, luồng khí nhỏ, vì thế mà thời gian côn trùng tìm đến được xác chết bị ảnh hưởng và thời gian côn trùng đến được chỗ xác chết cũng chậm hơn.

Do thiếu dưỡng khí, nên trứng đẻ ra cũng ít hơn. Có loại không đến được chỗ xác chết đã đẻ trứng, chờ đến khi trứng nở, chúng sẽ tự bò đến chỗ xác chết. Đó là lời giải thích càng hợp lí hơn cho đám

nhặng trong ga trải giường. Hơn nữa, do trong môi trường đóng kín không có gió thông, nên nhiệt lượng mà đám giòi hoạt động tỏa ra khó phát tán, tạo thành hiệu ứng nhiệt trong đám giòi ở môi trường nhỏ tương đối lớn, thúc đẩy sự sinh trưởng của loài nhặng, nên thời gian làm tổ kén của chúng cũng giảm đi.

Cái chính là do thiếu dưỡng khí, việc khuếch tán bị hạn chế, điều này cũng giải thích tại sao côn trùng chỉ tấn công vào cổ và một số vị trí nhỏ trên cánh tay của xác chết. Không gian nhỏ hẹp, dưỡng khí thiếu nên tỉ lệ mọc cánh của chúng cũng rất thấp. Số lượng côn trùng trong ngày mà anh Hàn bắt được tương đối ít có lẽ cũng chính là vì nguyên nhân này.

Theo như suy luận của anh Hàn và căn cứ vào mức độ phân hủy của xác chết, nạn nhân có lẽ đã tử vong trong khoảng từ ngày 14 đến ngày 28 tháng 1. Nhưng chính xác hơn thì thời gian tử vong phải là sớm hơn khoảng thời gian từ 14 đến 28 tháng 1, còn thời điểm từ 14 đến 28 tháng 1 có lẽ là thời gian mà ấu trùng của côn trùng bò lên xác chết. Lúc đó, xác chết có thể đã tiếp xúc với nhiều dưỡng khí hơn nên mới thực sự bắt đầu phân hủy.

Lúc đầu tôi xác nhận có sự tồn tại của 3 loại côn trùng, đó là ruồi nhặng xanh, nhặng xanh và nhặng xanh đầu đỏ. Thời gian ngắn nhất của ấu trùng 1 tuổi của 3 loại này là 1 ngày, ấu trùng 2 tuổi là 1 ngày, ấu trùng 3 tuổi là 2 ngày. Do vậy, thời gian có thể tính ngược lên khoảng từ ngày mùng 10 đến ngày 25 tháng 1. Thêm vào đó, thời gian tìm thấy nạn nhân ít nhất cũng là 7 ngày, nói cách khác, thời gian tử vong của nạn nhân sẽ vào khoảng từ ngày mùng 3 đến ngày 18 tháng 1. Tôi lập tức báo tin này cho anh Hàn, kết quả bị anh ấy mắng cho một trận tơi bời. Anh ấy quả xứng đáng là một pháp y lão luyện, mắng tôi xong, anh ấy lập tức liên lạc với cấp trên. Trước lúc đó, anh ấy cảnh cáo tôi rằng hãy suy nghĩ về bản thân cho thật kĩ. Tiếp đó, tôi dốc

hết can đảm gọi cho anh Cao một cú điện, anh Cao còn có vẻ giận dữ hơn nhiều, mặc dù qua điện thoại, nhưng tôi vẫn hình dung ra vẻ giận dữ cực độ của anh ấy. Sau cùng, qua bảng theo dõi rút tiền lần cuối ở ngân hàng của Trần Hiểu Bân, đã xác định được nghi phạm gửi tiền cho hắn ta tên là Lý Minh Hạo - một thiếu gia của tập đoàn Thiên Sơn. Khi anh Cao bắt được tên này, hắn đang say bí tỉ trong phòng VIP ở KTV, trên ngực hắn quả nhiên có vết cào của móng tay. Lúc đó, mấy tên vệ sĩ định ngăn anh Cao lại, nhưng bọn chúng đều bị anh Cao xử lí bằng mấy động tác võ, khiến chúng phải bò lê bò lết tìm đường tẩu thoát.

Nhân chứng, vật chứng đều đã có đủ, nên dù Lý Minh Hạo có xảo quyệt đến đâu cũng không thoát được vì thế hắn đành phải cúi đầu khai nhận.

Thì ra, nạn nhân là người tình của Lý Minh Hạo, người này cứ buộc hắn phải lấy cô ta và còn dùng chiếc đinh vít đe dọa hắn, còn Lý Minh Hạo thì đã uống hơi quá chén, vì vậy trong lúc giận dữ hắn đã nhỡ tay làm chết người tình. Ai ngờ, đúng lúc đó, một người đàn ông xông vào, tự xưng là bạn trai của người bị hại, người này không trả thù Lý Minh Hạo mà chỉ đòi hắn phải đưa cho một khoản tiền, đồng thời nói cho hắn biết cách giấu xác chết, rồi sau đó lập tức biến mất.

“Anh có quen với người đó không?” Anh Cao chĩa đèn vào mặt Lý Minh Hạo, rồi đưa ra bức ảnh của Trần Hiểu Bân.

“Không, tôi không quen.”

“Hãy ngoan ngoãn khai thật ra! Tôi đã biết hết sự thật rồi!”

“Không, đó hoàn toàn là chủ ý của anh ta. Lúc đó tôi rất sợ, nên đành phải làm theo lời anh ta.”

“Anh đã làm những gì?”

“Tôi sai người đổ cho anh ta một ít thuốc. Nhưng, đó là do tôi bị

ép buộc, anh ta nói, nếu tôi không làm như vậy thì sẽ tố giác tôi.”

Lý Minh Hạo đã khai đúng sự thật, chúng tôi đã bắt được hung thủ thực sự một cách thành công, hắn sẽ phải chịu sự trừng trị của pháp luật.

Tuy nhiên, người đàn ông bí hiểm kia thì chúng tôi vẫn chưa tìm thấy. Có lẽ người này cũng chính là người đã báo án.

Tôi cảm thấy, cái chết của người phụ nữ kia có quan hệ rất lớn với người đàn ông bí hiểm. Mọi việc làm mà người đàn ông kia làm đều nhằm vào tôi, và dường như đang đưa ra cho tôi một lời cảnh cáo. Có điều, thực sự tôi không có ấn tượng rằng mình đã đắc tội với người ấy vào lúc nào, nhưng đối phương không trực tiếp làm cho tôi chết, cứ như thể, người ấy đã nắm chặt quyền sống chết của tôi, có thể nắm lấy cái mạng nhỏ bé của tôi bất cứ lúc nào.

Một lần nữa, tôi lại nhớ đến viên cảnh sát bí hiểm, bất giác đoán rằng anh ta chính là người kia. Đến tận bây giờ, tôi vẫn còn thấy đôi mắt sắc lẹm của người ấy hiện lên rất rõ. Anh ta làm như vậy là để tôi phạm phải sai lầm chăng? Và việc tôi phạm tội sẽ có lợi cho anh ta? Hai câu hỏi đó cứ bám riết lấy tôi và điều khiến tôi bất ngờ nhất đó là tất cả những điều đó chỉ là mới bắt đầu.

Vụ án thứ ba
NỮ DIỄN VIÊN BỊ HỦY HOẠI DUNG NHAN

Bất cứ là thứ gì cũng đều tốt hơn sự giả dối và lừa gạt.

- Leo Tolstoy-

Lời dẫn

Tôi và anh Hàn thận trọng gạt đám thuốc bắc và các vật che phủ trên người của nạn nhân. Điều lạ lùng là các bộ phận khác trên cơ thể nạn nhân không hề bị côn trùng tấn công. Tôi nhìn kĩ, thấy chiếc que xuyên qua tay trái có gì đó quen quen, dường như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Nạn nhân mặc một bộ áo dài màu nhạt, có dấu hiệu bị xé rõ rệt. Vết máu ở ngực đã khô, nhưng không biết là của phần nào trên cơ thể, đành phải chờ kết quả của khám nghiệm. Vết thương trên mặt rất rõ và nhung nhúc côn trùng, toàn bộ ngũ quan đã phân hủy. Trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ: Nữ diễn viên bị côn trùng hủy hoại dung nhan.

Nữ diễn viên bị hủy hoại dung nhan.

Những người già thường nói, 12 giờ đêm là thời khắc giao nhau giữa hai thế giới âm dương, trong dân gian cũng lưu truyền 10 cách gặp quỷ rất lạ kì, trong đó có một cách là mỗi khi vào lúc 12 giờ đêm, chỉ cần khoác lên người một chiếc áo đỏ và đứng trước gương chải đầu, đến khi chải đến lần thứ 12 thì trong gương có thể sẽ xuất hiện một khuôn mặt khác.

Tất nhiên, những điều trên đều là lời đồn đại, bạn không cần phải quá lo lắng. Có điều, tuy 12 giờ đêm không có sự xuất hiện của ma quỷ nhưng lại là thời điểm hành động của những kẻ phạm tội, vì đó là khoảng thời gian tốt nhất cho hành động của chúng. Nhiều kẻ phạm tội đã lợi dụng lúc đêm khuya thanh vắng dần dần bộc lộ bản tính của mình. Chúng sẽ lột bỏ bộ mặt giả tạo rồi thực hiện hành động tìm kiếm và giết hại con mồi của mình.

Tòa cao ốc Tứ Thiên nằm ở trung tâm thành phố Nam Minh là nơi mà bất cứ học sinh đại học nào cũng mong muốn được đặt chân tới. Đó cũng là khung trời sáng tác cho các ngôi sao, nhà báo, đạo diễn và biên kịch. Tầng 22 là nơi làm việc của nữ diễn viên Quách Hiểu Mẫn. Cách đây ít lâu, cô bỗng nhiên nổi tiếng với một vai diễn trong một vở kịch, vì vậy mà đã trở thành một trong những ngôi sao hàng đầu của công ty.

Lúc này, Quách Hiểu Mẫn đang tẩy trang để chuẩn bị về nhà như mọi khi. Nhưng trợ lí của cô vì lí do đặc biệt đã rời khỏi công ty từ trước, thêm vào đó là do sơ xuất trong sắp xếp của công ty nên hôm nay cô phải làm thêm đến tận 12 giờ. Bây giờ, không chỉ có tầng 22 mà cả tòa nhà hầu như cũng đều không còn bóng dáng một người nào.

Lần đầu tiên Quách Hiểu Mẫn làm về muộn như vậy, cô gọi điện thoại cho bạn trai bảo anh ta đến đón. Sau khi hẹn thời gian gặp nhau xong, cô bèn bật máy tính, mở to tiếng, chơi điện tử. Thời gian cứ chầm chậm trôi qua, Quách Hiểu Mẫn chơi một lúc thì nhìn đồng hồ. Lúc này đã là 11 giờ 51 phút, nhưng vẫn chưa thấy bạn trai của cô đâu.

Bình thường, chỉ khoảng nửa tiếng sau là bạn trai cô đã đến nơi rồi và lần nào cũng không đến muộn. Không lẽ đã xảy ra tình huống bất ngờ gì chăng? Quách Hiểu Mẫn bắt đầu thấy lo lắng, định một mình rời khỏi, xong nhìn hành lang hun hút và tối tăm, lại thấy do dự, cô cảm thấy dường như có những con mắt trong bóng tối đang nhìn mình. Nghĩ vậy, toàn thân cô bỗng nổi gai ốc.

“Ai đấy?” Bỗng nhiên, cô cảm thấy dường như có bóng người lướt qua phía sau lưng mình, nhưng khi quay đầu lại thì chẳng thấy gì.

`Thế rồi, bỗng nhiên ở phía cuối của hành lang phát ra một âm thanh lạ lùng, khiến cho Quách Hiểu Mẫn vừa mới lò dò được mấy bước đã lập tức giật bắn người. Cô cảnh giác nhìn về phía cuối hành lang, rồi vội bật đèn của chiếc điện thoại lên và thấy một bóng đen lướt qua rất nhanh kèm theo một tiếng kêu lạ lùng. Quách Hiểu Mẫn vội chạy về phòng làm việc và phát hiện ra một con chuột từ trong bóng tối chạy vụt ra. Cô sợ tới mức run lên cầm cập, vội lấy điện thoại gọi cho bạn trai và suýt nữa thì làm văng cả chiếc điện thoại. Không hiểu sao, ở đầu dây bên kia chỉ vọng lại tiếng thông báo của tổng đài rằng không có người nghe máy. Chẳng biết làm gì, cô đành nhanh chóng rời khỏi tòa nhà. Dốc hết can đảm, cô đi về phía thang máy và rồi bỗng nhiên cô nghe thấy có tiếng một đứa bé gái thút thít từ trong nhà vệ sinh. Cô đứng ngây người ra, sao lại có trẻ con khóc ở đây nhỉ? Liệu có phải là một đứa trẻ đáng thương nào bị lạc mất ở đây không? Có nên đến xem không? Nhưng, trong nhà vệ sinh tối om. Cô đấu tranh một lúc, cuối cùng suy nghĩ không nỡ để một đứa bé bị lạc ở lại một mình đã chiến thắng nỗi sợ hãi, cô quyết định đi về phía nhà vệ sinh.

Quách Hiểu Mẫn nhón chân đi tới cửa nhà vệ sinh, khẽ đẩy cánh cửa, và rồi một bóng đen từ trong đó nhào về phía cô.

Sự sống của Quách Hiểu Mẫn kết thúc vào ngày 20 tháng 4. Tôi và anh Hàn nghiên cứu và thảo luận về kiến thức chuyên môn trong kĩ

thuật giải phẫu và lợi dụng côn trùng để phá án. Nhưng, thực tiễn đã chứng minh, thực tiễn mới là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm chứng chân lí. Chỉ có tự mình trải qua thì mới làm cho người ta có cảm nhận sâu sắc và tiến bộ nhanh chóng trong học tập. Anh Hàn có một câu cửa miệng, đại ý là: Pháp y có một đôi bàn tay ma quỷ nhưng lại có một trái tim nhà phật, tất cả đều là vì tìm ra sự thật, để người chết được nhắm mắt và trả lại cho họ sự công bằng, đồng thời khiến cho hung thủ phải nhận lấy sự trừng trị đích đáng. Một câu khác nữa là: Bất cứ khi nào, ở đâu, chỉ cần pháp y rời khỏi hiện trường vụ án thì cũng đều phải lấy việc tìm ra hung thủ đích thực làm mục tiêu cuối cùng. Tôi cảm thấy hai câu này đã nói lên toàn bộ phẩm chất con người trong công việc của anh Hàn, đồng thời cũng là điểm mà tôi khâm phục ở anh ấy.

“Tiểu Tô, cậu nhìn đây, người này đã bị trúng 8 vết đâm, 8 vết đâm ấy đều rất gọn, cho thấy đó có thể là một con dao rất sắc.”

“Vâng, đúng vậy. Vậy thì chúng ta có cần phải giải phẫu xác chết nữa không?” Tôi chau mày hỏi.

“Các vết đâm phân bố không đều, nhìn bề ngoài không thể thấy được nguyên nhân của cái chết, phải giải phẫu thì mới phát hiện ra được vết thương chí mạng.”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, chỉ vào xác chết nói: “Ngực 3 nhát, bụng 4 nhát, chân 1 nhát, vì vậy có lẽ bắt đầu từ bụng trước.”

“Đúng thế, bụng là nơi dễ ra dao nhất.” Nói rồi, anh Hàn cầm một con dao phẫu thuật lên chuẩn bị phẫu thuật xác chết.

“Mau đi với tôi, xảy ra đại án rồi!” Anh Hàn vẫn còn chưa kịp xuống dao thì anh Cao chạy từ ngoài vào nói.

“Vụ án gì?” Anh Hàn tay vẫn cầm dao, quay đầu lại hỏi.

“Người chết là nữ minh tinh đang nổi gần đây, tình hình cụ thể để

lên xe rồi nói!" Anh cao có vẻ nôn nóng.

Anh Hàn xử lí xác chết một chút rồi hai chúng tôi mang theo hòm dụng cụ của pháp ý theo anh Cao ngồi lên chiếc xe của cảnh sát.

"Anh Cao, người chết là nữ minh tinh à?" Tôi có phần không thể tin, những đồn đại thị phi về các nữ minh tinh thì có nhiều, nhưng bị giết thì hơi hiếm.

"Đúng thế. Lúc đầu thì cô ấy bị mất tích rất li kì, đến khi tìm thấy thì đã bị chết." Anh Cao nói, vẻ mặt nghiêm trọng, xem ra, anh ấy đã phải chịu áp lực từ cấp trên.

"Mất tích li kì? Tôi chỉ nghe nói bị bắt cóc, lần này có vẻ được mở rộng tầm nhìn rồi!"

"Bớt nói linh tinh, nghiêm túc một chút đi!" Anh Hàn mắng tôi, anh ấy luôn như thế.

"Tiểu Tô, cậu nói bị bắt cóc làm tôi chợt nhớ đến một bộ phim có Lưu Đức Hoa đóng vai chính."

Đúng lúc đó anh Cao đi ra, kết thúc câu chuyện của chúng tôi và khẽ nháy mắt với tôi. Đúng là không ngờ EQ của anh Cao lại cao đến thế, tôi lén chìa ngón tay cái về phía anh.

Anh Hàn có vẻ không vui, thế rồi đột nhiên quát lên: "Hai người thôi đi cho, bắt cóc và án mạng là những khái niệm khác nhau. Tôi chỉ biết mạng sống của con người là chuyện tày đình. Chỉ cần có người bị giết và kẻ giết người chạy tới chân trời góc bể thì tôi cũng sẽ tìm cho ra hung thủ và bắt hắn chịu trừng phạt!"

Anh Hàn quát xong, quay đầu về phía tôi: "Anh bạn trẻ đường đi của cậu còn rất dài, pháp y kị nhất là sự bồng bột."

Anh Cao biết tình hình không hay bèn nói: "Anh Hàn, tuổi trẻ mà, cũng cần phải vui vẻ một chút."

“Chuyện này anh đừng quan tâm, làm nghề pháp y cần phải có sự tự trọng và nghiêm túc tối thiểu. Tình hình cụ thể về vụ án biết được đến đâu, anh hãy nói kĩ cho chúng tôi nghe, để chúng tôi sớm có chuẩn bị cho tốt.” Anh Hàn bỏ qua câu chuyện đang dở, tập trung chú ý vào vụ án nữ diễn viên bị giết.

“Địa điểm phát hiện ra nạn nhân là ở một nhà kho, cách nơi làm việc của cô ấy khá xa, xung quanh rất kín đáo, người phát hiện ra xác chết là quản lí của kho hàng này. Có điều, chiếc kho ấy được khóa, ngoài quản lí ra, theo lí thì không còn ai có thể vào được trong đó. Nhưng người báo án lại chính là quản lí, đó là điều thật khó tin.”

“Kho để hàng à?” Anh Hàn chống tay vào cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Quản lí giết người xong thì báo án? Liệu có thể xảy ra tình huống này được không?” Tôi nói ngay sự suy đoán của mình ra.

“Cũng không loại trừ khả năng này.”

“Tiểu Tô, cậu hãy chuẩn bị tốt tinh thần. Vụ án này bảo to cũng không to mà bảo bé cũng chưa hẳn. Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nói là nếu chúng ta xử lí nó không tốt thì sẽ khó bề ăn nói với giới truyền thông. Cậu cũng đã biết là Đội trinh sát hình sự chúng ta khá coi trọng chuyện này. Bên trên đã ra lệnh và nhấn mạnh như vậy.” Anh Cao nói, tỏ ra canh cánh với những sơ xuất trong các vụ án trước đó…

“Tôi sẽ rất chú ý, sẽ không để mắc phải những sai lầm không đáng có. Đã có anh Hàn ở đây rồi, anh cứ yên tâm.” Tôi mỉm cười nói với anh Cao.

“Cậu bớt cái kiểu làm thân đi. Vị trí của cậu cũng rất quan trọng. Tôi đã nói từ trước với cậu rồi đấy, nghề pháp y không phải người bình thường nào cũng làm được đâu. Nếu cậu đã lựa chọn nghề này thì phải giác ngộ, đừng có nghĩ việc gì cũng có tôi gánh vác thay cho cậu,

nếu không, cần cậu để làm gì? Nếu cậu luôn nghĩ đến chuyện dựa vào người khác, thì hãy về nhà mà trồng lúa chăn lợn cho sớm!" Anh Hàn giội cho tôi một gáo nước lạnh không thương xót.

Những lời nói của anh Hàn khiến cho không khí trên xe trầm lắng hẳn, tôi và anh Cao không nói gì nữa. Còn anh Hàn thì dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Anh Cao lái xe đi vòng quanh qua mấy con phố và sau đó thì chạy ra vùng ngoại ô. Khi chúng tôi đến, hiện trường đã được phong tỏa triệt để. Đó là một nhà kho cỡ nhỏ, bên ngoài nhìn giống như một tòa nhà bình thường.

"Chỗ này rất lớn, mà sao tôi chưa thấy bao giờ nhỉ?" Tôi ngước mắt nhìn tòa nhà trước mặt.

"Tiểu Tô, những thứ mà cậu chưa nhìn thấy còn nhiều lắm." Anh Cao vỗ vào vai tôi, nói.

Chúng tôi đi qua một hành lang dài, rồi đi theo thang máy chỉ có chiều đi xuống thì mới tới hiện trường phát hiện ra vụ án.

"Chỗ này ngày thường để những thứ gì vậy?" Đi được nửa đường, bỗng nhiên tôi ngửi thấy một mùi rất lạ.

Mùi rất lạ ấy tỏa ra khắp một khu vực rộng lớn, nó giống như mùi của một vật gì đó bị thối rữa.

"Trong nhà kho thường để các loại thuốc đông y, đậu và các loại da thú." Viên quản lí đưa chúng tôi đi có vẻ căng thẳng, anh ta sửa lại chiếc cổ áo và tiếp tục giải thích, "Hàng của chúng tôi đều qua kiểm tra an toàn và có giấy chứng nhận an toàn, không tin, tôi có thể đưa ra cho các anh xem." Nói rồi, anh ta quay người định đi lấy.

Anh Cao đưa tay ra giữ lấy vai của người quản lí rồi kéo anh ta quay lại. Động tác của anh rất mạnh nhưng dứt khoát, song không hề làm người quản lí bị thương, quả không hổ thẹn là một tay võ cao thủ.

"Không cần đâu. Chúng tôi biết nguyên nhân." Anh Hàn quay lưng

lại phía chúng tôi, nhìn vào phía bên phải của chiếc tủ chứa đồ.

Tôi và anh Cao đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn theo phía của anh Hàn. Cảnh tượng tiếp theo đã khiến cho tôi sững người, trong chiếc tủ để đồ có xác một người phụ nữ bị côn trùng bâu kín mặt, nạn nhân bị cố tình đặt giữa đám thuốc đông y và da thú, trên nền nhà là những hình thù kì dị được vẽ bằng máu. Lúc này, trạng thái của xác chết người phụ nữ như ngồi trên một chiếc ghế được làm thành từ thuốc đông y và da thú. Bàn tay phải của người ấy bị một chiếc que kì dị xuyên qua. Tổng hợp tất cả những chi tiết đó lại thì không khỏi khiến người ta có cảm giác cảnh tượng ấy như đang tiến hành một nghi lễ nào đó, trông rất lạ kì bí hiểm.

Tôi bắt đầu thấy buồn nôn nhưng cố gắng kìm nén lại. Không khí tại hiện trường bỗng trở nên ngột ngạt, không biết có phải là tôi đã cảm giác sai hay không, mà tôi nhìn thấy một vẻ khao khát rất cố chấp từ trong đôi mắt của anh Hàn. Anh ấy vẫn điềm tĩnh như mọi khi, như thể đã nhìn thấu tất cả. Tiếp đó, anh ấy nhẹ nhàng đặt chiếc hòm dụng cụ xuống, rồi mở nó ra và lựa chọn những dụng cụ chuyên dụng của pháp y.

Anh Cao nói phải đi điều tra một số chi tiết nên đã đưa người quản lí đi cùng.

Tôi và anh Hàn thận trọng đến bên xác người phụ nữ, mức độ phân hủy tổng thể của xác người phụ nữ không lớn lắm, duy chỉ khuôn mặt là bị biến dạng nhiều nhất, các con côn trùng hầu như cũng chỉ quanh quẩn ở vùng mặt. Điều này khiến tôi không khỏi nảy sinh hoài nghi, vì thông thường, chúng sẽ bâu khắp người chứ không tụ lại một chỗ như thế.

“Mức độ phân hủy ở mặt rất nghiêm trọng, các bộ phận khác còn lại tương đối hoàn chỉnh, cho thấy có lẽ đã được bôi dung dịch formalin.” Anh Hàn vừa cầm dụng dụ bảo vệ xác chết vừa giải thích

cho tôi.

“Anh Hàn này, nếu mặt không nhìn rõ thì làm sao mà xác định được nhân thân?”

“Cậu hãy đi tìm thử xem!” Anh Hàn nói, tay chỉ vào chiếc túi LV màu đen bên cạnh xác chết.

Tôi nhìn theo tay anh thấy ở chỗ cách đó không xa có một chiếc túi LV màu đen. Có điều, nó đã bị mở ra, đồ vật ở trong túi rơi ra vung vãi. Trong số đó, ngoài một số đồ trang điểm cao cấp, còn có một chiếc ví dành cho nữ giới viền đen. Tôi đoán, có lẽ trong ví sẽ có giấy tờ tùy thân nên định nhặt nó lên mở ra xem.

“Cẩn thận!” Đúng lúc tôi sắp nhặt chiếc ví lên thì anh Hàn bảo tôi dừng lại.

Tay phải anh Hàn cầm một chiếc lọ thủy tinh, anh từ từ đi đến trước mặt tôi, rồi úp thẳng chiếc lọ thủy tinh xuống.

“Được rồi.” Anh ấy nói và để chiếc lọ trước mặt tôi và lắc lắc. Một con nhện màu vàng đang nhìn tôi, cái cổ của nó rất dài, trên là lớp lông xen những chiếc gai. Đây rõ ràng là con nhện thuộc họ nhện sát thủ. Trong người nó có chất kịch độc rất nguy hại tới tính mạng con người. Chỗ vết thương bị nó cắn có thể dẫn tới thối rữa các tổ chức xung quanh, vết thương thường rất lâu lành, nghiêm trọng hơn có thể gây trở ngại tới chức năng của một vài cơ quan nào đó trong cơ thể hoặc gây ra rối loạn trao đổi chất, thậm chí có thể dẫn tới tử vong. Tôi hết hồn, tay đập lên ngực nhìn anh Hàn. Nếu không có anh ấy, chưa biết chừng tôi đã bị chết vì kịch độc rồi.

Loài côn trùng hủy hoại khuôn mặt bí hiểm

“Bình thường đã nói với cậu rồi, đến làm việc tại hiện trường chẳng khác gì ra chiến trường, vì thế nhất định phải cẩn thận, lần này thì rõ rồi chứ?”

“Rõ… rõ rồi ạ”. Tôi cố nuốt nước bọt, toàn thân nổi da gà, mồ hôi thì toát đầy sau lưng.

“Nhất định phải chú ý, bất cứ lúc nào hiện trường cũng có thể xảy ra tình huống bất ngờ. Lần này tôi có thể giúp cho cậu, nhưng lần sau thì tôi không dám đảm bảo, đến cả tôi cũng không thể đảm bảo sự an toàn tuyệt đối cho chúng ta, vì thế mà phải hết sức tập trung.” Anh Hàn nói với vẻ mặt bình thản, anh ấy không mắng tôi như mọi khi, điều này khiến tôi không khỏi ngạc nhiên.

“Anh Hàn, tôi biết rồi.” Tôi mỉm cười, đáp lại.

“Cười cái gì mà cười? Nhanh chóng thay trang bị pháp y đi!” Đột nhiên anh ấy gầm lên với tôi.

Tôi chạy sang bên, thay bộ đồ làm việc, rồi sau đó mở chiếc ví kia ra. Không ngoài dự đoán của tôi, trong đó quả nhiên có một chiếc chứng minh thư và mấy chiếc thẻ ngân hàng, duy nhất chỉ không thấy có tiền mặt, cho thấy có khả năng là bị cướp. Tôi và anh Hàn thận trọng gạt đám thuốc đông y và các vật che phủ trên người nạn nhân, điều kì lạ là các bộ phận khác trên cơ thể hoàn toàn không bị côn trùng tấn công. Tôi nhìn kĩ và cảm thấy chiếc que xuyên qua bàn tay phải của nạn nhân có gì đó quen quen, dường như tôi đã nhìn thấy nó ở đâu rồi.

Nạn nhân mặc một bộ áo dài màu nhạt, có dấu hiệu bị xé rõ rệt. Vết máu ở ngực đã khô, nhưng không biết là của phần nào trên cơ thể, đành phải chờ kết quả của khám nghiệm tử thi. Vết thương trên mặt rất rõ và nhung nhúc côn trùng, toàn bộ ngũ quan đã phân hủy. Trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ: Nữ diễn viên bị côn trùng hủy hoại dung nhan.

Nhưng rồi tôi lại nghĩ kĩ như thế cũng không đúng. Theo như mức độ kín của hiện trường thì côn trùng hoàn toàn không thể bay vào được. Chỉ có thể có hai khả năng, hoặc là nạn nhân đã vô tình mang

theo côn trùng từ ngoài vào, hoặc là côn trùng vốn đã có sẵn trong kho chứa đồ.

Vì những nhân tố bất định ở bên ngoài kho chứa đồ, tôi nghiêng về giả thiết thứ hai. Nơi đây chuyên dùng để chứa các loại thuốc đông y và da thú, thế rồi bất ngờ xuất hiện một xác chết nên chúng đã trở thành những con vật được hưởng lợi đầu tiên. Nhưng nghĩ kĩ thì lại thấy có điều ngược với lẽ thường, vì loài sâu bên trong kho chứa đồ đều là loài cánh cứng, cơ bản là không ăn xác chết mà là ăn các chất hữu cơ khô, khi thiếu thức ăn chúng có thể cắn giết lẫn nhau. Còn xác chết nạn nhân chỉ có phần mặt mới bị côn trùng tấn công, những bộ phận khác hoàn toàn không bị ảnh hưởng, điều này không phù hợp với quy luật của sinh vật. Vì thế, khả năng nhân tố từ bên ngoài vào là lớn nhất, người chết trước đó đã gặp phải chuyện gì đó nên mới thành ra như vậy.

“Cái que trên tay người chết trông rất quen.” Tôi để ý thấy vật hình nón có gì đó rất đặc biệt.

“Sao?”

“Có gì đó giống với vật gì đó của nước ngoài… à, đúng rồi, tôi đã nhớ ra, hình như nó được gọi là que xua tà.”

“Cậu chắc chắn chứ?” Anh Hàn nhìn chiếc que kì lạ đó hỏi lại tôi.

Tôi tiến lại gần quan sát thật kĩ rồi gật đầu chắc chắn: “Chắc chắc, đầu nhọn của chiếc que này có 3 hình phật với ba vẻ mặt khác nhau, đó là cười, giận và mắng.” Tôi lật xem một chút, phát hiện ra phía trên của chiếc que tuy có khá nhiều bụi, nhưng vẫn có thể nhìn ra ba vẻ mặt như tôi vừa nói.

“Nó nói lên điều gì?”

“Que xua tà có tác dụng trừ tà, xua đuổi những oán hận, ở đây nhất định có tà vật gì đó…”

Tôi chưa nói xong thì đã bị anh Hàn gõ vào đầu và mắng: “Chúng ta phải tuân theo sự thật khách quan!”

“Chỉ là tôi chợt nghĩ đến mà thôi chứ có phải mê tín đâu!” Tôi xoa đầu cự lại.

“Tất cả những thứ đó chỉ là ngụy trang nhằm làm phân tán sự quan sát và chú ý của chúng ta mà thôi. Đây chưa hẳn là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án. Quách Hiểu Mẫn không có lí do gì đến một nơi như thế này. Cậu hãy nhanh chóng bắt đám côn trùng đi, không khéo đến lúc đó các manh mối đều mất hết, cậu sẽ phải ăn nói thế nào?”

“Tuân lệnh!” Tôi cố ý làm một động tác chào với anh Hàn.

“Cậu đừng làm trò nữa, nhanh chóng vào việc đi!”

Trên mặt của xác chết có rất nhiều côn trùng, nhưng tôi không biết nhiều về loài côn trùng đó. Phần lớn những con côn trùng này có một đường gạch trên lưng. Một giả thuyết chợt hiện lên trong đầu tôi, không lẽ đặc tính của loài côn trùng này là gặm mặt người, là loài côn trùng gặm mặt biến dị đặc biệt? Lúc về, nhất định tôi sẽ hỏi sư phụ của tôi. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải chuyện lạ lùng như vậy.

Theo như khám nghiệm vừa rồi của anh Hàn thì trên người nạn nhân không thấy vết thương chí mạng rõ rệt, cho thấy vết thương chí mạng ở phần mặt. Lẽ nào, Quách Hiểu Mẫn đã bị những con côn trùng kia tấn công đến chết? Hoặc là, trên mặt của Quách Hiểu Mẫn để lại những chứng cứ đặc biệt, nên hung thủ đã cố ý hủy hoại khuôn mặt của người chết?

Những dấu hiệu kì lạ bên cạnh nạn nhân, chiếc cây trừ tà xuyên qua tay phải, khuôn mặt bị côn trùng gặm nhấm và cả những thứ mang theo người nạn nhân rơi vung vãi trên đất, tất cả những điều đó là do hung thủ cố tình dàn dựng hay là những manh mối mà nạn nhân để lại

cho chúng tôi? Hiện tại, những câu hỏi này chưa có lời giải đáp, đành phải chờ vào khám nghiệm và điều tra sâu hơn nữa. Anh Hàn tiếp tục ở lại khám nghiệm hiện trường, còn tôi thì quyết định mang mẫu vật "Côn trùng gặm mặt" về để giám định. Nếu giả thuyết mà tôi đưa ra là đúng thì chắc hẳn sẽ tạo ra sự thay đổi rất lớn trong giới côn trùng học pháp y.

Trên đường đến phòng thí nghiệm, tôi gọi điện cho sư phụ, nhưng không có người nhấc máy, có lẽ sư phụ đang trong phòng thí nghiệm rồi.

Tôi mở cửa phòng thí nghiệm, ngồi xuống trước bàn và lấy chiếc kính lúp từ trong tủ ra. Tiếp đó, lấy chiếc lọ thủy tinh có đựng đám côn trùng mẫu từ trong túi quần ra và dùng kẹp kẹp một con côn trùng đặt lên trên, dùng ghim cố định lại rồi bắt đầu quan sát. Con côn trùng đó tương đối nhỏ, màu tối, trên mình có vẩy và lông, gồm 10 đến 11 đốt chân tương đối ngắn.

Tôi tiếp tục quan sát những con đã trưởng thành. Những con này có thân hình dài 6,1mm, hình bầu dục, màu nâu hoặc màu đen bóng, phía trước ngực và phía sau lưng nó có lông màu trắng, trên đôi cánh cứng cũng có một ít lông màu trắng. Chân có 11 đốt, hình búa, ba đốt ở đầu ngọn trước phình to. Trên mặt của nạn nhân cũng có ấu trùng và nhộng của loài côn trùng này, vì thế mà tôi có thêm nhiều tư liệu để nghiên cứu. Có lẽ, tôi đã có thể xác định đặc tính của loài côn trùng này và thậm chí là nguyên nhân tử vong đích thực của nạn nhân.

Tôi cố nén sự phấn khích trong lòng và tiếp tục nghiên cứu. Trứng của loài côn trùng đó hình tròn, một đầu hơi rộng, màu trắng đục. Tôi cũng phát hiện ra một số trứng màu nâu, trạng thái của chúng dường như sắp nở đến nơi. Nhộng thì có hình búa dẹt, dài chừng 5,6mm, màu nâu vàng, bề mặt có lông tơ. Ấu trùng thì khá thô, có nhiều lông tơ, màu nâu sẫm, dài chừng 11mm, giữa phần lưng có một đường sọc màu

nhạt.

Tuy vậy, tôi vẫn không biết gì nhiều về loài côn trùng này, tôi cảm thấy dường như hung thủ đang ẩn náu trong bóng tối mỉm cười nhìn tôi, đó là một nụ cười châm chọc mỉa mai.

Di động của tôi bất chợt đổ chuông, màn hình hiển thị một số máy lạ, tôi nhấn nút nghe với tâm trạng phấp phỏng.

“A lô, tôi nghe đây.”

“Chào anh, Tô Trạch.” Giọng nói trong điện thoại rất trầm, rõ ràng là đã được cố tình làm cho khác đi.

“Anh là ai?” Tôi rất ngạc nhiên, người ở đầu dây bên kia vừa cất lời đã đọc ngay ra tên họ của tôi.

Tôi nghĩ, chắc chắn người ấy biết tôi, tôi lục tìm trong đầu, cố nhớ ra người có giọng nói kia.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi có thể giúp anh.”

“Giúp tôi? Ý gì vậy?”

Người kia không trả lời ngay, mà ho liền mấy tiếng, có vẻ lúc này anh ta không phải giả vờ. Tôi cảm thấy có chút gì đó quen quen, nhưng không thể nào nhớ được ra.

“Anh ra khỏi cửa đi về phía tay phải sẽ thấy một thùng rác, đi tiếp đến ngã tư đường thứ hai rẽ trái, thấy một thùng rác nữa, bên trong đó có một chiếc túi màu đen.”

“Rút cục anh là ai? Dựa vào đâu mà tôi phải tin anh chứ?”

“Kho để đồ.” Người kia cố tình kéo dài từng âm tiếng, sau đó thì tắt máy.

“Khoan đã! Anh hãy nói rõ xem nào!” Tôi gọi lại thì chỉ nghe thấy tiếng tổng đài thông báo thuê bao ở ngoài vùng phủ sóng.

Tôi lập tức đắm mình vào suy nghĩ, người kia là ai nhỉ? Do giọng

nói của người ấy đã được cố tình làm cho thay đổi nên tôi không nhận ra, song có một điều rất rõ là người ấy biết rõ tôi là ai và còn nói rất chính xác về án mạng ở nhà kho. Trong khi vụ án này thuộc bí mật nội bộ của Sở cảnh sát, trừ phi là các nhân viên nội bộ, nếu không thì không thể nào biết được tiến độ cũng như địa điểm phát hiện ra vụ án và theo dõi về công việc của tôi.

Người kia nói rằng có thể giúp tôi? Liệu đó có thể là một cái bẫy không? Nếu động cơ của đối phương không đơn thuần thì chắc chắn chiếc túi kia có vấn đề. Song, nếu nhìn nhận ở một góc độ khác, người ấy đã biết được nhất cử nhất động của tôi, vậy thì nếu anh ta muốn hãm hại tôi thì đã ra tay từ sớm rồi chứ đâu cần phải bày đặt nhiều làm gì cho phức tạp. Có điều, đúng là hiện giờ tôi đang rất cần những giúp đỡ để giải quyết vụ án này, trong khi đó thì sư phụ lại biến mất, nếu người trong điện thoại thực sự giúp được tôi, thì vụ án này nhất định sẽ có bước đột phá mới.

Tôi suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi xem thế nào.

Tôi ra khỏi cửa và rẽ phải như chỉ dẫn trong điện thoại, nhìn thấy chiếc thùng rác đầu tiên, tiếp đó đi thẳng về phía trước. Dọc đường tôi để ý quan sát, nhưng ngoài những người đi đường vội vã và một vài chị lao công ra thì không thấy có ai khả nghi. Khu vực này hạn chế tầm mắt, nên hoàn toàn không có chỗ cho những kẻ theo dõi và bám đuôi. Bất giác tôi thấy hơi hụt hẫng.

Rẽ về phía bên trái được mấy bước chân thì nhìn thấy ngay chiếc thùng rác thứ hai. Tôi hít một hơi thở sâu, mắt nhìn bốn xung quanh, vẫn không thấy có người nào khả nghi.

Tôi thò tay vào bên trong, quả nhiên có một chiếc túi rất mỏng. Cơ bản có thể loại trừ đó là bom mìn, có lẽ đó là một sản phẩm bằng giấy.

Về đến nhà, tôi đeo găng tay vào, lấy con dao mổ ra chuẩn bị mở chiếc túi. Cái chính là vì trong côn trùng học pháp ý có một môn gọi là độc lí học pháp y, nói về việc có thể lợi dụng độc tố trên mình côn trùng để phán đoán về thời gian và nguyên nhân tử vong của nạn nhân. Tuy nhiên, những kiến thức ấy quá sâu rộng, phương pháp vận dụng cũng rất nhiều. Nghe nói, có người tâm địa xấu đã lợi dụng đặc tính đó truyền dịch độc vào cơ thể người để dụ những con côn trùng đặc biệt nào đó tấn công người bị truyền dịch và đạt được mục đích giết người. Còn có một loài dịch độc không mùi không vị, nhưng chỉ cần hơi tiếp xúc với nó, nó sẽ lập tức xâm nhập vào cơ thể mà bạn không hay không biết, khiến bạn trở thành mồi của một loại côn trùng đặc tính nào đó. Tất nhiên, đây đều là những điều mà tôi nghe các vị tiền bối của giới côn trùng học pháp y nói, chưa cần nói đến việc có hay không loại dịch độc dụ được côn trùng và loại người đó, ngay cả đến vấn đề liệu có tồn tại loại côn trùng ấy thật không thì đến nay vẫn là những câu hỏi chưa có lời giải. Nhưng tôi luôn giữ thái độ thà tin là nó có còn hơn là không, nhất là với sự kiện con nhện độc vừa mới xảy ra, tôi lại càng phải thận trọng.

Tôi thận trọng mở chiếc túi ni lông màu đen, thấy một chiếc phong bì thư màu vàng cũ kĩ hiện ra trước mắt, đó là một phong thư không có chữ kí và địa chỉ. Tôi mở phong bì, bên trong có hai tờ giấy: Một tờ là tư liệu về loài côn trùng kì lạ có kèm theo hình ảnh; một tờ là những dòng viết cho tôi. Những dòng chữ trên đó như sau: “Xem ra anh đã tiếp thu ý kiến của tôi, đó là vinh hạnh của tại hạ. Tư liệu là quà gặp mặt dành cho anh. Nếu còn có nhu cầu, xin hãy xem tiếp mặt sau.”

Mặt sau viết tên một phần mềm và một ID có tên là NASA.

Tôi không để ý đến điều đó, vội mở đọc tư liệu. Những hình ảnh về loài côn trùng đó giống hệt loại côn trùng gặm nhấm mặt. Thông tin

đó khiến lòng tôi như có sóng trào, tôi đọc tiếp phía sau, ở đó viết một câu: Bọ cánh cứng bụng trắng, thuộc loài bọ cánh cứng, thức ăn là các loại dược liệu bằng động vật, da thú và xác người chết khô.

Về loài bọ cánh cứng, đây là lần đầu tiên tôi nghe nói đến. Loài này có tên thông dụng là giáp trùng, là loài có số lượng lớn nhất và phân bố rộng nhất trong các loài côn trùng và trong thế giới động vật. Toàn thế giới đã biết đến gần 350.000 loại, chiếm 1/3 tổng số côn trùng, ở Trung Quốc đã biết đến hơn 7.000 loại, ở trên khắp các lục địa và các ngóc ngách có nước ngọt đều có sự tồn tại của chúng. Loài côn trùng này ăn tạp từ thực vật, động vật, đến xác chết. Bọ cánh cứng gồm có 4 phân nhánh (cận bộ/phân bộ), đó là: Phân bộ cánh cứng, phân bộ ăn thịt (Archostemata), phân bộ ăn vi khuẩn (Adephaga) và phân bộ ăn tạp, trong đó, chỉ có phân bộ ăn tạp mới có ý nghĩa pháp y.

Phân bộ ăn tạp có 19 nhánh, có 8 nhánh thường xuất hiện trên xác chết, bọ cánh cứng (dermestid beetle) là một trong những phân nhánh đó, 7 phân nhánh còn lại trước đó chúng ta đã thấy gồm có Cleroidea, Silphidae Latreille và Hister beetle.

Bọ cánh cứng bụng trắng thuộc bộ cánh cứng. Thông tin này đối với tôi rất quan trọng, cái chính là vì những nghiên cứu của tôi đối với loài côn trùng cánh cứng không sâu. Tôi đọc trang tài liệu đó, phần còn lại là một số đặc tính của côn trùng và trứng côn trùng. Điều khiến tôi chú ý nhất là, phía cuối có một bảng, trong đó viết về chu kì sinh trưởng trong điều kiện nhiệt độ khác nhau của bọ cánh cứng bụng trắng. Những con số đó đúng là món quà quý giá, là thông tin rất hữu ích khiến tôi tràn đầy hi vọng vào việc phá vụ án.

Bọ cánh cứng bụng trắng

Tôi tạm thời đặt nhân thân của NASA sang một bên mà tiếp tục công việc nghiên cứu côn trùng, quá trình sinh trưởng của ấu trùng trong bảng phù hợp với quy luật nhất định của sinh vật. Ví dụ: Ấu

trùng 1 tuổi trong điều kiện nhiệt độ 18°C thì phải cần 8 ngày mới trưởng thành ấu trùng 2 tuổi, nếu là 21°C thì chỉ cần 4 ngày, và nếu 24°C thì chỉ cần 3 ngày. Cứ theo đó thì nếu là 30°C thì chỉ cần 2 ngày. Và trong điều kiện 18°C, từ ấu trùng 1 tuổi đến ấu trùng 2 tuổi cần 8 ngày, từ ấu trùng 2 tuổi đến ấu trùng 3 tuổi cần 9 ngày và đến khi là ấu trùng 9 tuổi thì cần 22 ngày. Sau đó, cho dù ở bất cứ nhiệt độ nào cũng đều phổ biến tuân theo quy luật này. Vì vậy, quy luật trưởng thành của bọ cánh cứng bụng trắng có 2 điểm sau: Một là, nhiệt độ càng cao thì thời gian sinh trưởng cần thiết càng ít; hai là tuổi trưởng thành càng cao thì thời gian cần thiết càng nhiều.

Vì vậy, bây giờ tôi chỉ cần biết côn trùng thu lượm được trên xác chết đang ở giai đoạn phát triển nào là được.

Tôi kiểm tra mẫu côn trùng thu thập được trên xác chết, trong đó có xác nhộng, cho thấy đã phát triển sang một thế hệ mới và ấu trùng phần nhiều là 3 tuổi, có rất ít là 2 tuổi. Nhiệt độ kho chứa đồ tôi đo được lúc đó là 27°C. Trong điều kiện 27°C, một con bọ cứng bụng trắng từ khi là trứng đến lúc trưởng thành sẽ cần đến 64 ngày, thêm vào đó là thời gian trưởng thành của ấu trùng, tổng cộng là 66 ngày. Điều này cho thấy, thời gian tử vong của nạn nhân là 66 ngày trước đó.

Những số liệu này rõ ràng là có vấn đề, vì thời gian mất tích của Quách Hiểu Mẫn chưa đầy 10 ngày, sao lại có thể chết vào 2 tháng trước được? Nhưng, kiểm tra kĩ lại một lần nữa, tôi thấy những số liệu đó không hề sai. Sau khi Quách Hiểu Mẫn chết, ngoài phần mặt ra, những bộ phận khác không bị phân hủy hoặc bị côn trùng tấn công đã chứng minh cho điều này, cô ấy không thể chết vào hai tháng trước, vậy thì mấu chốt của vấn đề ở đâu?

Bỗng nhiên tôi nhớ ra, trên mảnh giấy có viết: Bọ cánh cứng bụng trắng sống chủ yếu dựa vào các nguồn thức ăn là dược liệu động vật, lông thú và xác người chết khô.

Nơi mà Quách Hiểu Mẫn tử vong là kho chứa đồ, vậy thì nhất định bên trong đó đã có bọ cánh cứng đã trưởng thành cùng ấu trùng, trứng và nhộng của nó. Những điều này có thể là nhân tố ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Thêm vào đó là cách thức xử lí đặc biệt của hung thủ nên côn trùng đã chịu sự can thiệp rất lớn. Vì vậy, bây giờ tôi phải quay lại hiện trường một lần nữa để thu thập mẫu côn trùng trên các dược liệu xung quanh xác chết. Như vậy, tuy không thu được kết quả tốt nhất nhưng cũng có thể thu được không ít thông tin có giá trị, cơ bản đã có thể loại trừ khả năng côn trùng gặm mặt, đó là do hung thủ cố tình tạo ra và cũng lí giải được vì sao hắn lại đặt nạn nhân trong kho chứa đồ.

Riêng những dấu hiệu kì lạ xung quanh xác chết và cây trừ tà trên tay phải có ý nghĩa gì thì khiến tôi nghĩ mãi cũng không ra. Tôi định tới xem chỗ anh Hàn có tiến triển gì mới không. Khi tôi tới hiện trường một lần nữa thì trời cũng đã về chiều. Nhưng điều này không hề ảnh hưởng chút nào tới công việc khám nghiệm tiếp theo của anh Hàn. Anh Cao cho tôi biết, vụ án đã có tiến triển quan trọng.

Căn cứ vào bụi đất trên người nạn nhân, anh Hàn suy đoán kho chứa đồ không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án, nạn nhân rõ ràng đã bị hung thủ cưỡng ép di chuyển từ nơi khác đến và đây là vụ án giết người chuyển xác đặc biệt. Anh Cao cũng đã xác định được mấy nghi phạm, đầu tiên là ông chủ và đồng sự của Quách Hiểu Mẫn, thứ hai là bạn trai của cô ấy.

“Tiểu Tô, sao cậu lại quay lại?” Anh Cao nhìn tôi hỏi với vẻ nghi hoặc.

Tôi nhìn vào mắt của anh Cao, trong lòng thấy chút bối rối, lần trước chính là do sự sơ xuất của tôi mà suýt nữa phán đoán nhầm.

“Cậu ta thì có thể làm gì được? Đến để bắt côn trùng chứ gì đâu.” Anh Hàn vẫn quay lưng lại phía hai chúng tôi, nói rất thẳng.

“Cậu nhóc này!” Anh Hàn vừa dứt lời thì anh Cao đã bóp mạnh vào sau gáy tôi.

Tôi giải thích: “Những con côn trùng trên mặt nạn nhân cơ bản có thể kết luận là bọ cánh cứng bụng trắng, khả năng ăn thịt xác chết kém, nói một cách chính xác hơn thì rất hiếm thấy. Thức ăn của chúng là các loại dược liệu và các chất hữu cơ khô, mà thường thấy nhất là xác người đã khô. Trong tình hình bình thường, chúng không thể xuất hiện trên các xác chết chưa khô.”

Anh Hàn dừng tay nhìn tôi, anh Cao cũng không bóp gáy tôi nữa.

“Côn trùng trên mặt nạn nhân đã được cố tình tạo ra, hoặc là mặt của xác chết đã khô trước khi được đưa vào trong nhà kho.”

“Ý cậu muốn nói là mặt của nạn nhân đã bị cố tình hủy hoại?” Anh Hàn hỏi mà như nói một mình.

“Động cơ ở đâu nhỉ? Không lẽ trên mặt của nạn nhân có bí mật.” Anh cao cũng tỏ ra rất không hiểu về hành động của hung thủ.

“Điều này tôi không biết, tôi cho rằng cần phải khám nghiệm kĩ hơn đối với phần mặt của người chết.”

“Ừ, Tiểu Tô, cậu nói có lí lắm.”Anh Cao chống tay vào cằm, gật đầu nói.

“Phải rồi, vừa rồi tôi đã tính ra trên cơ sở nghiên cứu các mẫu côn trùng thu thập được thì thấy thời gian tử vong của nạn nhân là hai tháng trước, như vậy có sự chênh lệch rất lớn. Từ đó, tôi thấy hoài nghi về địa điểm tử vong của nạn nhân. Vừa rồi anh Hàn nói chỗ này không phải là hiện trường đầu tiên, từ góc độ ấy cũng đã chứng minh cho suy luận của tôi. Các nhân tố ảnh hưởng ở đây rất lớn, hoàn cảnh xung quanh rất thích hợp cho sự tồn tại và sinh trưởng của bọ cánh cứng bụng trắng, trước khi xác chết vào đây thì đã có côn trùng trưởng thành rồi. Vì vậy, giống như những điều lúc trước tôi nói, mặt của

người chết vì một nguyên nhân nào đó đã khô đi.”

“Cái gì? Mặt của nạn nhân đã khô đi?” Anh Cao trợn mắt nhìn tôi.

“Điều này cũng không phải là không có khả năng, ngoài việc làm khô đi còn có rất nhiều cách khác có thể thu hút được các loài côn trùng ăn thịt xác chết. Ví dụ như dùng thuốc độc…” Anh Hàn nói đến nửa chừng thì dừng, rồi sau đó cố ý chuyển chủ đề câu chuyện, “Dùng cách thức đặc biệt để các đồ đã khô như dược liệu, lông thú dưới lớp da mặt cũng sẽ đạt được hiệu quả như Tiểu Tô nói.”

Vừa rồi khi nói đến việc dùng thuốc độc, anh Hàn đã dừng lại rất rõ mà không nói tiếp.

Không lẽ những lời đồn đại về độc lí học trong pháp y là có thật? Hay là còn có một nguyên nhân đặc biệt nào khác?

Tôi không truy hỏi, có lẽ tốt nhất không nên hỏi đến tận cùng về chuyện này. Vì thực sự, tôi rất sợ anh Hàn nổi nóng.

“Đúng, tôi cảm thấy phải giải phẫu khuôn mặt một chút, chưa biết chừng sẽ thu được điều gì đó.” Tôi nói ra suy nghĩ của mình.

“Sau khi về sẽ giải phẫu, Tiểu Tô, cậu lại đây giúp tôi một chút.” Anh Hàn bảo tôi và chuẩn bị làm việc.

“Anh Hàn, bây giờ tôi còn phải thu thập những con côn trùng xung quanh xác chết, như vậy thì mới có thể loại trừ một số nhân tố ảnh hưởng.”

“Suy nghĩ của cậu cũng đúng, vậy anh Cao đến giúp tôi một tay, anh hãy tìm một đôi găng tay và đi vào đi.”

“Tôi ư? Tôi không cẩn thận làm hỏng mất hiện trường thì làm thế nào?” Anh Cao định từ chối nhưng cuối cùng vẫn bị anh Hàn ép nên đành phải nhận.

Quả nhiên, côn trùng xung quanh xác chết nhiều hơn hẳn ở những

chỗ khác, điều đó có khả năng là đã bị xác chết thu hút. Như vậy càng chứng minh cho suy luận của tôi, những con côn trùng trên xác nạn nhân phần lớn không phải là côn trùng nguyên sinh (những con côn trùng đã qua thời kì đầu thành đàn trên xác chết mới được gọi là côn trùng nguyên sinh)

Tôi thu thập những con côn trùng đó lại, bây giờ giai đoạn côn trùng bé nếu cũng đã có trong mẫu vật mà tôi đã thu thập trước đó thì có thể loại trừ. Bất giác tôi nhớ đến câu nói của Adeventures of Arthui trong tác phẩm của Conan Dovle: Loại trừ mọi nhân tố không thể, thì điều còn lại cho dù là không thể tưởng tượng nổi cũng sẽ là đáp án chân thực.

Khi chúng tôi rời khỏi hiện trường thì đã là lúc đêm khuya. Về đến nhà, việc đầu tiên tôi làm là chạy thẳng vào phòng thí nghiệm, nhanh chóng thay quần áo chuẩn bị dụng cụ và bắt đầu công việc quan trọng nhất. Tôi phát hiện ra những con côn trùng trưởng thành với những đôi cánh căng đầy trong số các mẫu vật, đó là đặc trưng của những ấu trùng đã lớn và cả những ấu trùng 5 tuổi với những chiếc lông gai, ngoài ra còn có cả ấu trùng 2 tuổi, 3 tuổi và cả nhộng nữa.

Tất nhiên, vẫn tồn tại một khả năng, đó là trên xác chết hoàn toàn không có côn trùng nguyên sinh. Như vậy là mọi khả năng đều đã bị loại trừ, mọi cố gắng của tôi coi như uổng công. Vì vậy, tôi suy nghĩ và dành thời gian lâu hơn trên xác chết.

Tôi lại phát hiện ra một số ấu trùng của côn trùng, nhưng chúng không phải là bọ cánh cứng bụng trắng, hẳn là một loại nào khác.

Bọ cứng cánh trắng rất tham ăn, thường xuyên tàn sát lẫn nhau và bắt ăn một số loài khác, vì vậy mà các loài khác đều tránh xa chúng. Trong nhà kho thích hợp cho một số côn trùng cánh cứng tồn tại, còn các loài côn trùng khác cơ bản không có khả năng sinh tồn, vì vậy, nếu không phải là bọ cứng cánh trắng thì khả năng đến từ bên ngoài vào là

rất lớn.

Từ những con côn trùng còn sót lại tôi quan sát thấy thân hình của chúng to và thô, màu trắng hơi vàng, thân dài chừng 16mm, những chiếc gai trên người khá nhỏ, mọc thành hàng. Đây rõ ràng là đặc trưng của ấu trùng 3 tuổi thuộc họ nhặng đầu đỏ, ngoài ra còn có cả xác của ấu trùng 1 tuổi và 2 tuổi. Có điều, hoàn toàn không thấy có sự tồn tại của nhặng đã trưởng thành hoặc nhộng của chúng. Nhặng đầu đỏ không thuộc về nơi này, theo như suy đoán của anh Hàn, hiện trường đầu tiên của vụ án không phải ở đây, do vậy những ấu trùng của những con nhặng đầu đỏ khẳng định là đến từ hiện trường đầu tiên của vụ án.

Phương thức sinh sản của loài nhặng đầu đỏ rất đơn giản, sau khi người chết 24 tiếng thì chúng đã có thể đến bên xác chết, trong 1 ngày là có thể đẻ ra ấu trùng 1 tuổi, một ngày sau thành ấu trùng 2 tuổi, đến ngày tiếp theo thì thành ấu trùng 3 tuổi. Thêm vào đó là những nhân tố không xác định của việc côn trùng bị chết, từ đó có thể suy đoán ra thời gian tử vong của nạn nhân là từ 4 đến 7 ngày trước.

Người NASA bí hiểm

Tôi nhanh chóng báo tin này cho anh Hàn, chỗ anh ấy cũng có tiến triển đột phá. Anh ấy phát hiện ra nạn nhân đã tử vong vì bị ngạt, vì vậy mà trên người không có vết thương chí mạng nào. Anh Cao tổng hợp thông tin từ hai điểm trên, kết luận hung thủ là bạn trai Lưu Vũ của nạn nhân. Lúc bắt được Lưu Vũ là khi hắn chuẩn bị bay sang Mỹ. Anh Cao đã sử dụng đòn phủ đầu, luôn để mắt đến hắn nên hắn mới không thể cao chạy xa bay được.

Lúc đầu, hắn nhất quyết không chịu nhận tội, nhưng trước những bằng chứng đanh thép, hắn hết đường chối tội. Lúc này thì Lưu Vũ bắt đầu nói về quá trình phạm tội của mình.

“Tôi muốn biết, các anh đã điều tra ra tôi như thế nào? Cái cách phạm tội ấy thì trời cũng còn khó biết!”

“Côn trùng đấy!”

“Côn trùng? Đừng có mà lừa gạt tôi! Tôi không phải là đứa trẻ 3 tuổi!”

“Cách thức phạm tội của anh đúng là rất hoàn mĩ, nhưng có một câu rằng trên đời này không có bức tường nào là gió không luồn qua được, nên cũng không thể có các phạm tội mà trời cũng khó biết. Có lẽ anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, sau khi anh phạm tội xong, côn trùng xác chết đã nói hết về tội lỗi của anh, còn chúng tôi chỉ việc truyền đạt lại mà thôi.”

“Cái gì cơ?” Lưu Vũ chau mày, “Dù sao thì tôi cũng đã bị bắt rồi, tôi chẳng còn lời gì để nói nữa!”

“Có thể nói chi tiết xem, tại sao anh lại giết bạn gái của mình?”

Lưu Vũ nhìn anh Cao với vẻ khinh khỉnh, đáp: “Chuyện này cũng không thể trách tôi được, có trách thì trách con đàn bà đáng chết đó! Tôi là một người đàn ông, những người đàn ông bình thường sẽ giết chết cô ta giống như tôi, tôi lấy làm hối tiếc vì đã không băm vằm cô ta ra!” Mắt của Lưu Vũ vằn đỏ lên.

Thế rồi, dường như đã nhận ra sự thái quá của mình, Lưu Vũ vội điều chỉnh lại và nhấc kính lên nói: “Trước khi cô ta nổi danh, chúng tôi đã sống rất hạnh phúc. Nhưng cô ta luôn muốn trở thành đại minh tinh và còn nói với tôi rằng đó là mơ ước lớn nhất trong cuộc đời cô ta. Để đạt được giấc mơ này, cô ta đã bất chấp thủ đoạn. Để thực hiện giấc mơ trở thành minh tinh của cô ta, tôi đã tìm đủ mọi cách để đưa cô ta vào giới showbiz. Lúc mới đầu thì còn bình thường, nhưng càng về sau thì lại càng vượt ra khỏi tưởng tượng của tôi. Cô ta đã thay đổi và trở thành một mụ đàn bà chỉ biết đến hư vinh, cách đây không lâu

còn đòi chia tay tôi nữa!" Khi nói đến câu sau cùng, giọng của Lưu Vũ nghẹn lại.

"Sau đó đã xảy ra chuyện gì?" Anh Cao tiếp tục thẩm vấn.

"Cô ta nói tôi là đồ thừa, tôi bắt đầu ý thức được rằng, quan hệ giữa chúng tôi đã có sự thay đổi."

"Vì thế mà anh đã muốn giết cô ấy?"

"Để vớt vát tình cảm đã có, tôi đã dốc tất cả số tiền tích cóp được mua cho cô ta một chiếc xe, nhưng rồi tôi bất ngờ phát hiện ra cô ta đã có người khác. Sau đó, tôi nghĩ rằng cần phải có một kết cục. Mấy ngày trước, khi tôi tới đón cô ta, sau khi xác định được vị trí của cô ta, tôi đã cố tình tắt máy, tôi làm nhiễu tất cả camera. Rồi sau đó tôi từng bước tiếp cận cô ta và cuối cùng đứng ở phía sau cô ta. Cô ta vẫn đáng ghét như vậy, tôi dùng tấm vải đã chuẩn bị sẵn trùm lên mặt cô ta, tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa, tôi cảm thấy cô ấy giẫy giụa rất rõ nhưng bất lực và yếu ớt."

Mí mắt của anh Cao khẽ giật giật, anh hỏi bằng vẻ lạnh lùng: "Địa điểm đích thực xảy ra vụ án ở đâu?"

"Ở ngay tòa nhà nơi cô ta làm việc."

"Anh đã đưa cô ấy ra khỏi tòa nhà như thế nào, khi mà khắp nơi đều có gắn máy camera?"

"Tôi là một cao thủ hacker. Trước lúc đó tôi đã cài một phần mềm trong điện thoại có thể làm nhiễu tất cả các camera."

"Chiếc que trên tay Quách Hiểu Mẫn là gì?"

"Đó là cây trừ tà, chuyên dùng để trấn áp những người như cô ta! Tôi phải làm cho cô ta đời đời cũng không ngóc được lên!"

"Anh!"Anh Cao suýt nữa thì nổi giận, nhưng may sao ngay sau đó đã kìm lại được, "Anh còn cho côn trùng lên mặt cô ấy?"

“Cho côn trùng lên mặt? Ý anh nói là sao?” Lưu Vũ hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Mặt của cô ấy đã bị côn trùng gặm mất, anh giải thích thế nào về việc này?”

Lưu Vũ ngây người một lúc rồi bỗng cười lớn: “Đáng đời! Đáng đời cô ta! Là tôi cố tình cho côn trùng lên mặt cô ta đấy!”

“Đừng phí lời nữa! Tôi chỉ muốn biết những con côn trùng đó anh lấy từ đâu ra?”

“Côn trùng? Không biết! Tôi không biết!” Lưu Vũ đã mất kiểm soát hoàn toàn và bắt đầu đập đầu xuống bàn.

“Vụ án coi như đã phá xong.” Anh Cao nhìn tôi cười, “Tiểu Tô, lần này biểu hiện tốt lắm!”

“Anh không cần phải nói như vậy với tôi đâu. Anh Cao! Nhưng Lưu Vũ vẫn không nói về nguồn gốc của những con côn trùng trên mặt nạn nhân.”

“Hắn bỗng nhiên nổi điên, cứ đập đầu xuống bàn nên chúng tôi không hỏi gì được nữa.”

“Điên? Vậy thì thế này đi, mọi người về nghỉ ngơi thôi.” Anh Hàn nói với chúng tôi.

“Phải, mọi người cũng đã vất vả mấy ngày liền rồi.” Anh Cao không có ý kiến gì khác.

Tôi trở về với cái tổ của mình, nằm trên giường và bắt đầu suy nghĩ. Vụ án côn trùng gặm mặt nhìn bề ngoài thì thấy đã được phá thành công, nhưng thực ra vẫn tồn tại một điểm nghi vấn. Tôi vẫn cứ nghi ngờ về những con côn trùng trên mặt của Quách Hiểu Mẫn là do con người cố tình sắp đặt, nhưng Lưu Vũ lại bất ngờ bị điên nên không thể nào nói rõ về nguồn gốc của chúng, vì thế khiến tôi nảy ra một suy đoán táo bạo: Không lẽ có người có thể điều khiển được để côn trùng

giết người?

Trong đầu tôi chợt nhớ đến người có tên là NASA bí hiểm, vì sao anh ta lại biết vụ án côn trùng gặm mặt nạn nhân?

Có điều, nhờ có sự giúp đỡ của anh ta nên chúng tôi mới thuận lợi phá thành công vụ án này.

Nhưng NASA có đúng là thật lòng muốn giúp đỡ tôi không hay là lại mang một mục đích đặc biệt nào khác? Không hiểu tại sao, tôi luôn cảm thấy có một đôi mắt ở phía sau theo dõi nhất cử nhất động của tôi, rồi trong những lúc gay cấn nhất chủ động xuất hiện và ép buộc, điều khiển tôi phải làm một số việc theo hướng của đối phương.

Vụ án thứ tư
NHỮNG MẢNH THỊT VỤN Ở ĐÀI HÓA THÂN

Khi bạn chăm chú nhìn xuống đáy vực, đáy vực cũng sẽ chăm chú nhìn bạn.

- Nietzsche -

Lời dẫn

Công nhân vệ sinh Triệu Cao của Đài hóa thân hoàn vũ thị trấn Nam Ninh của thành phố Nam Minh dậy sớm đi làm như thường lệ. Sau khi ăn sáng xong thì anh bắt đầu quét dọn rác ở các đường to ngõ nhỏ trên con phố Nam Ninh. Lúc này, anh đang ở trong ngách số 3 của ngõ 12 phố Nam Ninh. Miệng ngậm một điếu thuốc lá, anh chậm rãi nhặt một chiếc túi rác lên và chợt ngửi thấy một mùi hôi thối đến buồn nôn, suýt nữa làm anh nôn sạch chỗ thức ăn vừa mới được đưa vào bụng. Điều khiến anh thấy ngạc nhiên là dù gì thì anh cũng đã làm việc ở đài hóa thân hơn 20 năm rồi, mùi hôi thối từ chiếc túi đen quá đặc biệt, nó không giống với mùi thối rữa của thức ăn thông thường, mà giống như mùi xác chết quanh năm cũng không sao làm cho hết được trên người bạn thân Lý Minh.

Triệu Cao rít một hơi thuốc thật sâu, rồi từ từ nhả khói, nhìn chiếc túi một cái và tiếp tục dùng tay phải kẹp điếu thuốc, trong lòng vừa thấy tò mò vừa thấy sợ đưa bàn tay trái mở chiếc túi. Kết quả là từ trong chiếc túi lăn ra những mảnh thịt vụn trắng nhởn còn dính cả máu, có một số mảnh đã bắt đầu phân hủy, bên trên lúc nhúc những giòi và nhặng.

Xác chết băm vụn trong túi rác

Ngày 16 tháng 6 năm 2001, Đài hóa thân hoàn vũ thị trấn Nam Ninh thành phố Nam Minh liên tiếp mấy ngày liền nhiệt độ cao khiến ai cũng thấy ngột ngạt, khó chịu.

Các nhân viên làm việc lâu năm tại đài hóa thân đều biết, người dậy sớm nhất làm việc hàng ngày là nhân viên lao công Triệu Cao, vì anh phải quét sạch trong khu vực đài hóa thân và các ngõ phố xung quanh vào khoảng 5 giờ sáng. Hôm nay cũng giống như bao ngày khác, sau khi ăn sáng xong, anh lại một mình vừa đẩy chiếc xe rác ba bánh màu xanh vừa quét dọn rác trong các con ngõ của phố Nam Ninh.

Miệng Triệu Cao khe khẽ hát bài hát kháng chiến mang đậm màu sắc của thập niên 70 thế kỉ trước, tâm trạng rất phấn chấn, vì buổi tối hôm qua anh đã cùng với nhân viên lò thiêu Lý Minh chơi cờ đến đêm khuya và anh đã liên tiếp thắng được 4 bao thuốc lá. Nghĩ đến đây, cơn thèm thuốc lại nổi lên, anh lấy bao thuốc và chiếc bật lửa mang theo người, châm một điếu rồi đưa lên miệng ngậm, sau đó tiếp tục đi vào ngách 3 của ngõ 12, đó là một ngách tương đối chật hẹp.

Trong ngách có một chiếc túi rác màu đen tương đối to, điều này có liên quan đến tiền thưởng của Triệu Cao, anh mà không vào thì không được. Có điều, nghách quá nhỏ, chiếc xe rác không thể đi vào được, chỉ còn cách để xe ở ngoài ngõ và đi vào người không.

Lúc đó, anh thấy có phần bực bội, không nén được cất tiếng chửi:

“Mẹ kiếp, đúng là đồ lười. Con người bây giờ đúng là thiếu ý thức, lại đem vứt rác ngay ở trong ngách!”

Chửi thì cứ chửi, nhưng Triệu Cao vẫn phải cúi người nhặt túi rác lên và định ném nó vào xe rác. Thế nhưng, đúng lúc đó, anh ngửi thấy một mùi hôi thối xộc lên khiến anh chực nôn ra. Điều này khiến anh không khỏi ngạc nhiên, dù gì thì anh cũng đã làm việc ở đài hóa thân hơn 20 năm rồi, cái mùi hôi thối từ trong chiếc túi rác đen quá đặc biệt, nó không giống với mùi thức ăn thối rữa, mà là giống với mùi hôi của xác chết dù có tắm rửa quanh năm cũng không sạch trên người Lý Minh.

Triệu Cao rít một hơi thuốc thật sâu, rồi từ từ nhả khói, nhìn chiếc túi một cái và tiếp tục dùng tay phải kẹp điếu thuốc, trong lòng vừa thấy tò mò vừa thấy sợ đưa bàn tay trái mở chiếc túi. Kết quả là, từ trong chiếc túi lăn ra những mảnh thịt vụn trắng nhởn còn dính cả máu, có một số mảnh đã bắt đầu phân hủy, bên trên lúc nhúc những giòi và nhặng.

Triệu Cao lập tức nhảy dựng lên, ném vội điếu thuốc, co cẳng chạy, vừa chạy vừa kêu lên: “Có người chết! Cứu với!”

Triệu Cao chạy như điên về đài hóa thân, vừa đúng lúc Lý Minh đang đi tới, anh vội chạy đến trước mặt Lý Minh, túm lấy vai và nói to: “Anh Lý, mau báo cảnh sát! Tôi phát hiện thấy các mảnh xác chết trong một chiếc túi rác!”

Hồi còn trẻ Lý Minh đã từng là lính, thuộc loại người khá bình tĩnh, nên lập tức hỏi: “Ở đâu? Mau đưa tôi tới đó!”

Triệu Cao định thần lại, đáp: “Cứ báo cảnh sát đi đã, sau đó chúng ta sẽ tới ngách 3 ngõ 12!”

Lý Minh gọi điện báo cảnh sát, nói địa điểm phát hiện ra vụ án. Sau đó hai người cùng nhau chạy ra phố Nam Ninh chờ cảnh sát đến.

Chưa đầy 5 phút sau, hai người đã tới hiện trường và đứng chờ ở đầu ngõ, chiếc xe rác của Triệu Cao vẫn còn đang vứt ở đó.

“Anh Triệu, anh cũng không may thật đấy, mới sáng ngày ra đã gặp chuyện đen đủi như thế rồi!” Lý Minh nói với vẻ hả hê.

“Đồ khốn! Anh Lý, anh nghĩ xem, những mảnh xác vụn đó rút cục là gì?” Triệu Cao hỏi với vẻ tò mò.

Lý Minh ngó bốn xung quanh, hạ thấp giọng, nói: “Anh Triệu này. Tôi nghe nói nhiều năm trước đài hóa thân có ma đấy!”

Triệu Cao nghe vậy, rùng mình, nhíu mày, nói: “Này, anh đừng có mà dọa tôi! Ý của anh là tôi gặp ma phải không?”

Lý Minh thè lưỡi liếm môi, rồi như chợt nhớ đến chuyện cũ nhiều năm trước: “Rất có khả năng như vậy. Tôi nghe nói, hồi trước đài hóa thân từng là nơi chôn sống rất nhiều người. 10 năm trước, thậm chí có người còn nghe thấy nửa đêm có tiếng hát từ đài hóa thân và nhìn thấy có bóng ma mặc áo trắng nữa!”

Lần đầu tiên Triệu Cao nghe thấy chuyện đáng sợ như vậy nên bèn truy vấn Lý Minh: “Sau đó thì thế nào?”

Lý Minh xin Triệu Cao một điếu thuốc, móc bật lửa châm và rít một hơi, phả khói xong thở dài đáp: “Nghe bà con nói vậy, sự thật là những người già ở xung quanh đài hóa thân bị ép phải rời đi nên bịa ra chuyện gặp ma để làm cho các nhà đầu tư bất động sản sợ và bỏ đi.”

Hình như Triệu Cao cũng đã nghe nói về sự kiện cưỡng ép di rời, nên cũng tham gia câu chuyện: “Kể từ sau khi bà con lần lượt rời khỏi đó, tôi muốn tìm một người chơi cờ cùng cũng khó. Danh hiệu kì vương cây đa ở đài hóa thân mà tôi giành được cũng là nhờ cuộc đấu cờ với ba cụ già ở dưới gốc đa đầu ngõ đó.”

Lý Minh nheo mắt, châm biếm: “Thôi đi, đừng có mà bốc phét nữa, trình độ ấy của anh mà cũng đòi là kì vương à?”

Triệu Cao nghe vậy thấy không vui, bèn mỉm cười chế nhạo: “Không biết là ai cũng cược cờ với tôi và đã phải thua 4 bao thuốc nhỉ?”

Lý Minh tiu nghỉu, vì chuyện chơi cờ thua thuốc lá là sự thật, nên bèn gầm lên: “Đừng có mà đắc ý, về rồi tôi sẽ bảo Quang Huy bán thịt lợn đắt cho anh!”

Triệu Cao nghe nói vậy cuống lên, nếu vậy thật thì từ nay về sau sẽ không ăn được thịt lợn rẻ nữa rồi, do đó lập tức đổi sắc mặt, nói: Quang Huy chỉ là thằng nhóc tôi biết từ khi nó còn bé tí, dù gì thì cũng phải gọi tôi bằng chú, nó không thể bán thịt đắt cho tôi được!”

Lý Minh dường như đã lấy được sĩ diện, xua tay nói: “Đùa thế thôi, thằng nhóc đó chắc chắn không dám bán thịt đắt đâu!”

Triệu Cao nghe vậy mỉm cười, vội móc bao thuốc từ trong túi ra đưa cho Lý Minh. Hai người ngồi xổm trên đất hút thuốc.

Trong lúc đó, theo trí nhớ của tôi thì từ Sở cảnh sát đến nơi phát hiện ra vụ án, chạy với tốc độ xe bình thường phải mất 30 phút, thế nhưng anh Cao đã lái với tốc độ nhanh nhất có thể, nên chỉ 15 phút sau đã tới ngõ 12 và bằng một động tác điêu luyện dừng kít chiếc xe lại ở đầu ngõ, tôi và anh Cao lần lượt xuống xe.

Đầu tiên, anh Cao hỏi người công nhân mặc bộ đồ lao công: “Họ tên? Là anh gọi điện báo cảnh sát à? Phát hiện ra xác chết từ lúc nào?”

Triệu Cao mặc bộ đồ lao công gật đầu, nghe nói đến mấy từ: “Báo án”, anh lập tức nghĩ đến những mảnh xác vụn cùng những con côn trùng buồn nôn, vì vậy, mặt tái mét, run rẩy đáp: “Tôi tên là Triệu Cao, là nhân viên lao công của đài hóa thân. Hôm nay tôi dậy sớm và quét dọn như mọi ngày, tôi nhìn thấy chiếc túi đó ngỡ là bên trong đựng vỏ chai nước khoáng, tôi định đến nhặt lên lấy vỏ chai đem bán, nhưng khi tới gần thì ngửi thấy mùi vô cùng hôi thối, tôi bèn mở ra và thấy

bên trong toàn là những mảnh xác vụn.”

Người đàn ông đứng bên cạnh Triệu Cao lên tiếng bổ sung: “Người gọi điện báo án là tôi. Tôi là Lý Minh, là công nhân lò thiêu trong đài hóa thân.”

Tôi đi qua anh Cao và những người khác, tay cầm hòm dụng cụ pháp y, đẩy chiếc xe rác ở đầu ngõ sang một bên và tiến vào hiện trường phát hiện ra vụ án. Thứ đầu tiên đập vào mắt là những mảnh xác vụn to nhỏ khác nhau cùng những vết cắt rất kì lạ. Tuy nhiên, điều khiến tôi thấy tò mò là có một số mảnh tím đen lại, có dấu hiệu bị trúng độc nên đến cả côn trùng cũng không đẻ đủ trứng vào đó.

Trong đầu tôi bắt đầu lục tìm những án lệ tương tự, nhưng không thu được kết quả gì, trứng côn trùng sinh sôi không đủ số lượng có liên quan đến rất nhiều nhân tố.

Nguyên nhân thường thấy có đặc trưng trạng thái bắt chước hoặc giả chết. Trạng thái bắt chước là chỉ côn trùng mô phỏng một loại sinh vật hoặc một hình thái vật thể nào đó trong môi trường để bảo vệ mình, người trong nghề gọi đó là ngụy trang sinh vật học. Hiện tượng này thường thấy ở côn trùng, thậm chí là cả ở trứng, ấu trùng mọi giai đoạn trưởng thành của côn trùng đều có. Ví dụ như chúng ta thường thấy sự mô phỏng đối với cành cây của các con sâu tre, con bướm trên lá khô khi nằm im trông giống hệt như chiếc lá khô. Ngoài ra, còn có một số loại côn trùng lợi dụng các vật thể trong môi trường để ngụy trang, ví dụ cát, đá hoặc đất…

Có điều, môi trường mà xác chết ở đó cũng tạo ra ảnh hưởng, mùi của xác chết được bọc trong túi chậm phát tán và tác dụng cản trở đến việc đẻ trứng của loài nhặng, nhưng đồng thời cũng sẽ dẫn đến nhiệt độ môi trường phát triển sau này của giòi nhặng. Giòi nhặng sinh sôi nhanh chóng cũng sẽ dẫn tới sự sai lầm chí mạng trong phán đoán. Tình hình tương tự thường xảy ra trên xác chết mặc nhiều quần áo

hoặc xác bị xẻ vụn và cho vào trong túi, sẽ ảnh hưởng đến việc tụ thành đàn của các côn trùng ăn thịt xác chết.

Tôi đã loại trừ thành công tất cả các tình huống trên, ngồi xuống và mở hòm dụng cụ pháp y. Tôi lấy ra một chiếc nhiệt kế cho vào đám mảnh vụn xác chết. Nhiệt độ trên đó tăng nhanh đến chóng mặt, lên tận 50°C. Điều này cho thấy số lượng trứng côn trùng bình thường có thể sinh sôi nảy nở, nhưng tại sao số lượng sinh sôi lần này lại không đạt tiêu chuẩn? Tôi thu chiếc nhiệt kế lại lau chùi cẩn thận và cho vào hòm dụng cụ, nhìn các mảnh vụn xác chết to nhỏ không đều nhau, tự nhiên thấy đầu đau dữ dội. Suy đoán theo số lượng côn trùng và màu sắc trên các mảnh xác vụn, thì thấy nạn nhân tử vong ít nhất cũng đã 1 tuần, thậm chí còn lâu hơn nữa. Tất nhiên cần phải tiến hành khám nghiệm kĩ hơn thì mới xác định chắc chắn được. Tôi thận trọng xỏ đôi găng tay màu trắng, vì loài côn trùng trên các mảnh vụn xác chết có thể tiết ra chất dịch độc, thậm chí còn hại hơn một số axít.

Tôi cởi chiếc túi công cụ trên thắt lưng, lấy chiếc nhíp từ trong đó ra, rồi dùng nó kẹp lấy một con côn trùng màu xanh cho vào trong lọ. Khi con côn trùng được nhấc lên còn mang theo không ít trứng màu đen. Tôi biết loại trứng côn trùng ấy, nó là của loài bọ hung (Nicrophorus americanus), chủ yếu ăn các mảnh vụn xác chết và thịt thối rữa, đặc biệt hơn nữa là chúng vừa ăn vừa đẻ trứng cho đến khi ăn hết thức ăn. Có điều, sự xuất hiện của loài côn trùng này cũng rất bình thường, vì vốn dĩ chúng ăn mảnh vụn xác chết.

Trong lúc tôi thu thập côn trùng thì anh Cao cũng hoàn thành xong việc hỏi các nhân chứng, cơ bản không có manh mối nào có tác dụng, nói cách khác là vụ án coi như chưa tìm thấy gì, đành đến đâu biết đến đó.

Hỗn hợp mảnh vụn xác chết

Sau khi kết thúc công việc thu thập chứng cứ, tôi cùng anh Cao

quay về Sở cảnh sát, sau đó tôi lập tức đến chỗ anh Hàn để xin tư vấn một số vấn đề. Còn anh Cao thì đi kiểm tra các máy camera xem ai là người đã mang túi chứa các mảnh xác vụn ra đó vứt.

Tôi đến cửa phòng nghiên cứu pháp y của anh Hàn, lấy hết can đảm gõ cửa, thấy cửa không đóng nên mạnh dạn đẩy cửa bước vào trong. Từ xa, tôi đã nhìn thấy trên giá để rất nhiều lọ đựng côn trùng với đủ loại kích cỡ khác nhau, phần lớn tôi biết các con côn trùng để trong đó, tuy nhiên cũng có một số con tôi chưa nhìn thấy bao giờ, thậm chí còn không phân biệt được chủng loại của chúng.

Vì thực sự tôi rất tò mò nên thận trọng đi tới. Trong chiếc lọ côn trùng thứ nhất có một khúc xương trắng, các con côn trùng đang gặm khúc xương đó, phát hiện này khiến tôi ngây người ra. Côn trùng gặm xác chết tôi biết không ít, nhưng là côn trùng gặm xương thì tôi chưa thấy bao giờ, hơn nữa chỉ nhìn một cái tôi đã biết, mảnh xương để trong lọ là xương người.

`Tôi nuốt nước bọt, trong đầu hiện lên một cảnh tượng đáng sợ. Nếu có ai đó điều khiển được loài côn trùng gặm xương này thì đúng là một vũ khí lợi hại giết người vô hình. Tôi bước tiếp đến trước chiếc lọ thứ hai, bên trong có hai con bọ cánh cứng màu vàng có hình dạng và kích thước giống như con bọ hung. Quan sát kĩ thì lại thấy không giống vì màu sắc trên lưng khác hẳn.

Tôi đang định mở lọ để ngửi từ đó phán đoán chính xác hơn về chúng thì từ phía sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc.

“Đừng mở! Ai cho phép cậu vào phòng nghiên cứu của tôi!” Anh Hàn xông đến trước mặt tôi, mặt lộ rõ vẻ không vui.

“Trong lúc tò mò tôi đã bước chân vào đây, anh Hàn, tôi biết tôi sai rồi, từ sau sẽ không dám nữa.” Tôi chủ động nhận sai để hòng làm anh ấy bớt giận.

“Được rồi, từ lần sau đừng có tùy ý động vào đồ là được. Tìm tôi có việc gì?” Rồi dường như nhớ đến một số việc gì đó, anh ấy dừng rồi nói tiếp: “Phải rồi, tôi nghe anh Cao nói gần đây các cậu gặp phải một vấn đề hóc búa? Vì vậy, cậu tới đây là để nhờ tôi dạy cậu cách làm thế nào để giải quyết chứ gì?”

Tôi biết hẳn anh Hàn cũng quan tâm đến tiến triển của vụ án, bèn lấy chiếc bình bảo ôn từ trong túi ra đưa cho anh ấy: “Đúng vậy, trên những mảnh vụn xác chết tôi thu thập được có ba loại hỗn hợp do côn trùng sản sinh ra, các con côn trùng tranh giành thức ăn và cắn xé lẫn nhau. Qua xét nghiệm phát hiện thấy, trong mảnh thịt của xác chết có một vật chất lạ lùng chưa biết tên.”

Anh Hàn nghe xong lời giải thích của tôi, tay cầm chiếc lọ, nhíu mày đáp: “Ba loại hỗn hợp? Côn trùng cắn xé lẫn nhau?”

Nói xong, anh Hàn đặt chiếc bình lên bàn làm việc của mình rồi lấy từ dưới bàn ra hai lọ đựng nước thuốc màu xanh và màu tím. Tôi đã từng nhìn thấy những lọ nước thuốc này, lọ thuốc màu tím có tác dụng phân giải trứng của côn trùng, còn lọ thuốc màu xanh có tác dụng phân tích loại hình cụ thể của côn trùng. Qua đó có thể thấy, anh ấy chuẩn bị xuất chiêu.

Tôi tò mò bước lại gần, vì tôi là thực tập sinh nên chưa đủ tư cách để dùng các loại nước thuốc đó, nhưng việc tôi quan sát hẳn không sao. Tôi thấy anh Hàn mở lọ thủy tinh mà tôi đưa cho anh ra rồi lấy 2 chiếc bơm kim tiêm ở chiếc tủ bên trái hút đầy nước thuốc vào trong. Tiếp đó, anh ấy đặt 2 chiếc bơm kim tiêm lên bàn, mở ngăn kéo trước mặt, lấy ra một đôi găng tay ném cho tôi: “Tiểu Tô, đeo găng tay vào, lát nữa hợp tác với tôi làm thí nghiệm. Tôi muốn phân tích kết cấu của hỗn hợp chất trong mảnh vụn xác chết.”

Tất nhiên là tôi đeo găng tay vào như lời anh Hàn bảo, trong lòng không khỏi thấy phấn chấn, vì cơ hội học lỏm như thế này không

nhiều, hơn nữa lại là những nội dung có liên quan đến độc lí học pháp y. Nghiêm túc mà nói, thường thì nước thuốc côn trùng có mang độc tính bị cấm lưu thông, ngoài cảnh sát và các cơ quan chuyên môn ra, bất cứ tổ chức dân sự nào lạm dụng cũng đều có thể dẫn đến nguy cơ sinh hóa côn trùng.

Anh Hàn thấy tôi phấn khởi như vậy, bất giác bật cười và lắc đầu: "Để tránh ảnh hưởng của quang năng và nhiệt độ, cậu đến mang chiếc kính hiển vi sinh vật trên chiếc bàn cạnh cửa sổ lại đây. Đồng thời, đeo túi dụng cụ vào. Lát nữa, khi tôi bơm nước thuốc vào trong đám trứng côn trùng, cậu hãy ghi chép lại những số liệu thay đổi của hỗn hợp trong mảnh vụn xác chết."

Tôi gật đầu, chạy đến trước chiếc bàn cầm chiếc kính hiển vi và túi dụng cụ lên, sau đó đặt nó lên chiếc bàn thí nghiệm trước mặt anh Hàn. Anh Hàn kéo ghế ngồi trước kính hiển vi,

mở túi dụng cụ, lấy nhiệt kế, xẻng nhỏ và cả dụng cụ hút trứng côn trùng ra.

Nhìn những dụng cụ chuyên nghiệp ấy, tôi thấy lòng mình rạo rực. Tác dụng của kính hiển vi là để quan sát tường tận sự thay đổi của hỗn hợp trong mảnh vụn xác chết, chiếc nhiệt kế là để đo nhiệt độ, thấp nhất tới -15°C, cao nhất đến 75°C và có thể kiểm tra độ ẩm của môi trường và đàn giòi.

Tiếp đó, anh Hàn mở chiếc lọ mà tôi đưa cho anh, rồi dùng chiếc xẻng nhỏ lấy ra một vài mảnh vụn xác chết đặt xuống dưới kính hiển vi.

Tôi cũng bắt đầu bận rộn. Tay trái cầm trang bảng biểu, tay phải cầm chiếc bút chì 2B. Tôi chăm chú chờ đợi, thế rồi anh Hàn lên tiếng: "Tiểu Tô, cậu ghi lại nhé, qua thăm dò bằng nhiệt kế, nhiệt độ là 60°C, cho thấy trứng côn trùng trong các mảnh vụn xác chết đã phát triển

đến giai đoạn thứ 2, cũng có nghĩa là đã sắp đến lúc làm thành nhộng. Như vậy sẽ càng không có lợi cho việc chúng ta phá xong vụ án này!"

Tôi không dám nghĩ tới điều gì khác, vội vàng ghi chép các số liệu lại rồi hỏi: "Anh Hàn, có cách gì tạm thời khống chế việc sinh trưởng của trứng côn trùng không?"

Anh Hàn không trả lời câu hỏi của tôi, mà cầm chiếc bơm kim tiêm đã hút đầy nước thuốc màu xanh lên, đưa đầu kim vào đám mảnh vụn xác chết, bơm vào đó chừng 2ml nước thuốc, điều chỉnh lại tiêu cự kính rồi dán mắt vào đầu ống kính hiển vi tiếp tục quan sát sự thay đổi của trứng côn trùng.

Tôi ngây người ra trước một loạt động tác của anh Hàn, tại sao anh ấy lại tiêm nước thuốc vào trong các mảnh vụn xác chết nhỉ? Hồi tôi học cao học chưa từng nghe thấy nói đến biện pháp này bao giờ, thậm chí đến sư phụ cũng chưa từng nhắc đến với tôi lần nào, hẳn là nó có liên quan đến độc lí học. Không hiểu tại sao, khi nhận tôi làm đồ đệ, sư phụ đã từng cảnh cáo tôi: Nhất định không được động đến những thứ có liên quan đến độc lí học, nếu không sẽ cắt đứt quan hệ thầy trò với tôi.

Anh Hàn tiếp tục công việc đang dở, kéo chiếc ngăn kéo trước mặt, lấy một chiếc nhíp tù đầu dùng một lần đưa cho tôi và bảo: "Tiểu Tô, lấy hai quả trứng côn trùng trong chiếc lọ của cậu ra và đặt xuống dưới chiếc kính hiển vi, tôi muốn làm một thí nghiệm xem suy đoán của mình có đúng hay không."

Tôi vội đón lấy chiếc nhíp mở chiếc bình bảo ôn đựng các mảnh vụn xác chết, đưa nhíp vào trong và gắp ra hai quả trứng côn trùng rồi từ từ đưa tới miếng kính trong suốt của chiếc kính hiển vi. Tôi vừa đặt xuống chưa được bao lâu thì hai quả trứng côn trùng kia dường như rất sợ những mảnh thịt thối đã được tiêm nước thuốc và bắt đầu lẩn sang một bên.

Tôi vội vàng ghi chép hiện tượng kì lạ đó ngay lập tức. Trong trí nhớ của tôi thì trứng côn trùng chỉ cần ngửi thấy mùi thịt thối sẽ không bao giờ dễ dàng rời ra xa. Những gì đang diễn ra trước mắt khiến tôi cảm thấy vô cùng sửng sốt, thậm chí còn không thể tin được vào mắt mình.

Đúng lúc đó, anh Hàn lên tiếng nói: "Cậu hãy lấy chiếc bơm kim tiêm khác bơm vào trứng 4ml, tôi muốn quan sát sự thay đổi của nó."

Tôi làm theo mệnh lệnh của anh Hàn, thận trọng tiêm 4ml nước thuốc vào hai quả trứng côn trùng. Khi nước thuốc vừa tiếp xúc với vỏ trứng thì phát ra tiếng xèo xèo, hệt như tiếng của chất axít mạnh bắt đầu ăn mòn, đồng thời còn bốc ra một mùi hôi.

Anh Hàn thấy tôi tay cầm bơm kim tiêm mà mặt ngây đơ ra thì lập tức quát lên: "Tiểu Tô! Ngây ra gì thế? Mau ghi lại đi!"

Tôi lập tức trấn tĩnh lại, đặt chiếc bơm kim tiêm xuống và cầm bút ghi chép về sự thay đổi của những quả trứng côn trùng. Thời gian dần trôi qua, hai quả trứng côn trùng giờ đã biến thành một đám nước màu đen, mùi của chúng còn thối hơn cả mùi của xác chết lâu ngày. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa hiểu được, theo như những kiến thức mà sư phụ truyền đạt lại cho tôi thì những quả trứng côn trùng thu thập được ở hiện trường cần phải bảo quản thật tốt!

Anh Hàn đã dừng việc, dùng bàn tay đeo găng nhấc mảnh vụn xác chết lúc trước được tiêm loại nước thuốc và giờ đây đã biến thành màu xanh, chỉ vào những lỗ lồi lõm trên đó, nói: "Tiểu Tô này, qua thí nghiệm tôi đã phát hiện ra rằng, hỗn hợp trong đám mảnh vụn xác chết có gì đó rất lạ."

Tôi chau mày hỏi: "Lạ à? Không lẽ đó không phải là loại thịt thông thường? Hay là hỗn hợp biến dị gien?"

Anh Hàn đặt mảnh thịt về chỗ cũ, nói với vẻ mặt khó hiểu: "Có lẽ

là sản phẩm của biến đổi gien. Tôi đã quan sát rất kĩ dưới kính hiển vi sinh học về sự thay đổi của mảnh vụn thịt đó khi tiếp xúc với nước thuốc, thời gian mảnh thịt bị nhuộm màu và ăn mòn diễn ra quá nhanh, kết hợp với kết quả đo được từ nhiệt kế thì hoàn toàn không thể nào sản sinh ra trứng được!"

Tôi sững sờ trước kết luận này, những mảnh thịt vụn kia sau khi phân hủy vẫn không sản sinh ra trứng côn trùng được?

Tôi thấy có lẽ phải thay đổi hướng suy đoán và rồi bỗng phát hiện ra một điều kì lạ, nếu không thể sản sinh ra trứng vậy thì những quả trứng côn trùng trên xác chết ấy là gì? Tôi nhìn anh Hàn một cái rồi thận trọng hỏi: "Anh Hàn, ý của anh muốn nói là có người đã cố ý để trứng côn trùng lên các mảnh vụn xác chết?"

Hàn Phi dường như chợt nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi, quay đầu lại nói với tôi: "Thôi đi, cậu đừng có mà đoán mò!"

Trước sự thay đổi thái độ đột ngột của anh Hàn, tôi không khỏi thấy sợ, lập tức gật đầu nói: "Tiếp sau đây phải làm gì?"

Anh Hàn nhìn hai quả trứng côn trùng đã biến thành một đám nước màu đen, vẻ mặt như nghĩ ngợi điều gì đó, một hồi lâu mới nói: "Tiểu Tô, nhớ là phải giữ kín về chuyện thí nghiệm và phân tích về hỗn hợp xác chết ngày hôm nay đấy. Phương án cụ thể thì cậu hãy chờ tôi nói chuyện chi tiết với sư phụ của cậu xong đã."

Mặc dù không rõ nội tình cho lắm, nhưng liên quan đến sư phụ thì tôi biết, như vậy có nghĩa là tình hình khá nghiêm trọng.

Tôi đang định quay người về nhà xong thì sẽ suy nghĩ thật kĩ về những điều chứng kiến thấy trong ngày hôm nay thì đột nhiên anh Hàn lại sai: "Vụ án vẫn phải tiếp tục điều tra, hãy mang các thứ về và quan sát kĩ quá trình diễn biến mới của trứng côn trùng."

Tôi không hiểu lắm ý của anh Hàn nên gãi đầu, hỏi lại: "Anh Hàn,

chẳng phải những quả trứng ấy đã chết rồi sao? Làm sao có sự thay đổi gì nữa?"

Anh Hàn lắc đầu nói: "Hãy mang về và để nó trong bình bảo ôn, cậu sẽ có phát hiện mới đấy!"

Tất nhiên là tôi gật đầu đồng ý và bắt đầu thu dọn những mảnh thịt đã được tiêm nước thuốc. Trước khi rời đi, tôi đưa mắt liếc nhìn một cái, thấy anh Hàn đang gọi điện thoại cho ai đó, vẻ mặt anh ấy rất nghiêm trọng. Có điều, tôi rất rõ là bây giờ tôi chưa có tư cách để tham gia vào những việc ấy, và nói theo lời của sư phụ thì là: Khi thực lực của anh đạt đến một tiêu chuẩn, những điều bạn nên biết tự nhiên cũng sẽ nhiều lên.

Tôi sờ lên chiếc bình trong lòng rồi trở về Sở. Dọc đường, tôi cứ suy nghĩ mãi, không hiểu ai mà lại có thể lợi hại đến như vậy, trộn thịt của xác chết với các loại thịt khác rồi lại còn cho trứng côn trùng lên đó. Thế rồi, bỗng nhiên trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ đáng sợ, nếu có người nào đó có thể khống chế những con côn trùng và phạm tội thì không biết hậu quả sẽ đáng sợ tới mức nào?

Trứng côn trùng biến dị

Tôi phải đi mất 10 phút thì mới về tới Sở. Hỏi đồng nghiệp thì mới biết anh Cao đang xem lại hình ảnh ghi lại qua camera ở phòng giám sát. Tôi vội vàng tới ngay đó. Lúc này anh Cao đã tức giận tới tím mặt, vì anh ấy phát hiện ra tất cả camera ở các ngõ xung quanh đài hóa thân đã bị hỏng không biết từ bao lâu rồi. Tôi hiểu rõ rằng, bây giờ vụ án đang đi vào ngõ cụt, còn tôi thì vẫn chưa tìm thấy manh mối quan trọng từ đám côn trùng kia. Nghĩ đến đây, bất giác tôi lại đưa tay xoa lên lọ côn trùng đang cầm trong tay, trong lòng thì thấy vô cùng sốt ruột.

Tôi không dám nói với anh Cao rằng tôi và anh Hàn đã làm thí

nghiệm, mà chỉ nói chuyện với anh ấy qua loa mấy câu rồi quay trở về cái tổ nhỏ của mình. Tôi nhìn đám trứng côn trùng lấy từ đám mảnh vụn xác chết bình thường rồi cho đám mảnh thịt đã được anh Hàn tiêm nước thuốc vào bình bảo ôn. Chiếc bình bảo ôn đó chủ yếu được dùng để xử lí giòi bọ trên xác chết, một phần dùng để xử lí cố định về cái chết, một bộ phận dùng để phán đoán thời gian tử vong. Tất nhiên, những chiếc bình bảo ôn thường gặp đều được làm bằng hộp xốp dày, dưới đáy lát một lớp mùn cưa hoặc khoáng chất vermiculite. Trên lớp lót đó phải để một ít thịt lợn hoặc gan lợn để cho giòi bọ hoặc ấu trùng, hoặc côn trùng thu thập được trên xác chết ăn, để đảm bảo rằng những con giòi hoặc côn trùng đó không bị chết bất ngờ dẫn tới manh mối của vụ án đột ngột bị mất.

Tôi ngồi trên ghế nhìn đám thịt trong bình bảo ôn, theo thời gian mà tôi dự liệu, thì lát nữa trứng côn trùng sẽ thoát xác.

Mấy giây sau, quả nhiên trong bình bảo ôn đã diễn ra sự thay đổi lạ lùng một cách bất ngờ, đám thịt được tiêm nước thuốc kia bắt đầu sinh ra những quả trứng côn trùng mới, những quả trứng đó lần lượt chui ra từ những chiếc lỗ chi chít trên mảnh thịt. Tôi không khỏi cảm thấy hoảng sợ trước những điều đang diễn ra trước mắt đó, trong vốn liếng hiểu biết của tôi thì rất khó có chuyện trứng côn trùng phát triển ở mức thứ hai, huống chi lại là ở trên một miếng thịt đã được tiêm nước thuốc.

Nhưng, điều kì lạ hơn vẫn tiếp tục diễn ra, những quả trứng côn trùng mới ấy lớn lên rất nhanh, trên bề mặt đã xuất hiện một lớp nhộng màu đen, to bằng đầu ngón tay cái. Theo tiến trình tiến hóa của côn trùng ăn xác chết thông thường tuyệt đối không thể nào từ trứng trở thành nhộng nhanh chóng đến thế được. Tôi nghi ngờ rằng trong nước thuốc của anh Hàn có chất kích thích để trứng nhanh chóng trở thành con như vậy.

Để xác thực cho suy đoán của mình, tôi gọi điện cho anh Hàn. Sau khi điện thoại được nối thông, tôi nói: “Anh Hàn, có phải trong nước thuốc của anh có tác dụng kích thích không? Tôi nhìn thấy chúng lớn nhanh như điên và ăn thịt lẫn nhau, lại còn sản sinh ra những con nhộng mới hoàn toàn nữa, nhưng đến bây giờ thì vẫn chưa phá kén chui ra.”

Anh Hàn có vẻ không lấy gì làm ngạc nhiên trước cuộc điện thoại của tôi, anh ấy cười và nói: “Tiểu Tô, cậu phát hiện ra tác dụng kích thích à? Có điều, điều đó liên quan đến độc lí học pháp y, có thể nghiên cứu một chút kĩ thuật trên bề mặt, nhưng nhất định không được để mình sa vào cái hố mà không thể tự chui lên được đấy, vì hi vọng của chúng tôi đều gửi gắm cả vào cậu.”

Tất nhiên là tôi biết chuyện mà anh hàn muốn nói đến, nên lập tức chuyển chủ đề câu chuyện: “Anh Hàn, tôi còn phải tiếp tục quan sát sự thay đổi của côn trùng sao?”

Có lẽ anh Hàn cũng biết là tôi đang không vui, nên dặn: “Cứ tiếp tục quan sát đi, cậu sẽ có phát hiện rất lớn đấy. Tôi tin là cậu sẽ bắt được hung thủ!”

Nói xong câu này, anh Hàn lập tức tắt ngay máy, còn tôi thì tiếp tục nhẫn nại quan sát sự phát triển của côn trùng trong lọ. Những quả trứng đã biến thành nhộng bắt đầu thoát xác, đang từ từ chui ra khỏi cái tổ kén. Một lát sau, đã có một con côn trùng con hoàn thành việc thoát xác. Không kìm được, tôi lập tức mở nắp lọ, dùng chiếc kẹp, kẹp con côn trùng đó ra và đặt lên trên chiếc đĩa thủy tinh trong suốt, đồng thời đóng nắp chiếc lọ lại để tránh ảnh hưởng tới việc nở ra của trứng côn trùng. Tiếp đó, tôi mở ngăn kéo lấy ra một chiếc kim côn trùng. Loại kim này có hình dạng giống với chiếc kim đầu to thông thường, nhưng mảnh và dài hơn, đồng thời có tới 7 cỡ khác nhau, đó là cỡ 00, cỡ 0, cỡ 1, cỡ 2, cỡ 3, cỡ 4, cỡ 5. Cỡ 00 có đầu ghim nhỏ nhất với

đường kính chỉ là 0mm, mỗi một cỡ lớn hơn thì đường kính sẽ tăng lên 0,1mm. Độ dài của kim từ số 0 đến số 5 là 39mm với độ to nhỏ khác nhau. Cỡ số 5 là lớn nhất, thường dùng để ghim những con côn trùng tương đối lớn.

Tôi dùng chiếc kim chọc thẳng vào giữa phần ngực của con côn trùng, làm như thế là để đảm bảo cho một số đặc trưng quan trọng nhất của con côn trùng không bị tổn hại và tiện cho việc sau đó bảo quản nó thành tiêu bản. Trong khi đưa kim vào còn cần phải tránh động chạm đến những đốt chân ở phía bụng và ngực nó, rồi đưa chiếc kim vào phía trong của cánh bên phải và cố định ở chỗ giữa chân giữa và chân sau.

Tôi nhận thấy, khi mà bị chiếc kim chọc vào, đít của con côn trùng bỗng nhiên phun ra một chất dịch màu xanh, khiến tôi giật nẩy mình. Chất dịch ấy có tính ăn mòn, và điều đó khiến tôi nhớ đến một loại côn trùng có tên là Hydrotaea. Loại côn trùng này có thân dài chừng 7mm - 8mm, râu dài đến tận chỗ gần con mắt đơn, phần bụng ở đoạn trước có gai, có lông rậm. Chúng thích sống trên người và động phân đã thối rữa, chu kì phát triển từ 23 ngày đến 25 ngày với điều kiện nhiệt độ từ 16°C đến 28°C. Rất nhiều người không biết loài côn trùng này, nó thường để lại mùi trên cơ thể người, chỉ cần có vật gì đó đến gần thì sẽ lập tức có phản ứng.

Nghĩ đến đây, tôi lập tức tra số liệu thời tiết ngày thời gian gần đây. Quả nhiên, nhiệt độ rất thích hợp với việc sinh sôi của côn trùng. Từ đó có thể suy đoán ra. Thời gian mà hung thủ giết người chặt xác có lẽ là vào 25 ngày trước. Nói cách khác, nếu có thể xác nhận 25 ngày trước ai đã giết người và bị loài côn trùng Hydrotaea để lại mùi thì chắc chắn hung thủ sẽ không còn đường chạy thoát.

Để xác định xem phán đoán của mình có chính xác hay không, tôi lập tức gọi điện cho anh Hàn. Anh ấy nghe xong thì bảo tôi mang theo

con côn trùng đó tới chỗ anh ấy.

Tất nhiên là dọc đường đi tôi luôn trong trạng thái phấn chấn. Khoảng 15 phút sau, tôi đã ngồi trước mặt anh Hàn cùng với con côn trùng đó trong tay.

Anh Hàn đem con côn trùng đó vào so sánh với kho tiêu bản côn trùng, nhưng sau nhiều lần sàng lọc vẫn không tìm ra con côn trùng nào hoàn toàn giống như vậy mà chỉ là những con tương tự. Tôi hoàn toàn không nghĩ kết quả lại như vậy. Nếu như đến cả quần thể côn trùng cũng không thể chứng minh được thì việc tìm ra hung thủ đúng là chẳng khác gì trong mơ.

Anh Hàn đưa con côn trùng lại cho tôi rồi kiên nhẫn giải thích: "Nếu tôi phán đoán không nhầm thì đây là một loại côn trùng mới chưa hoàn toàn biến thái hoặc mới biến thái một nửa. Đặc trưng của loại côn trùng biến thái không hoàn toàn là sự phát triển của cá thể không sinh trưởng một cách bình thường, chỉ qua 3 giai đoạn phát triển là trứng - ấu trùng - con trưởng thành. Hình thái và tập tính đời sống của ấu trùng và con trưởng thành của loại này đều rất giống nhau, ví dụ quá trình phát triển của các loài như rệp, chấy, bọ chét đều như vậy."

Lần đầu tiên tôi nghe nói côn trùng cũng chia trạng thái nên nhíu mày hỏi lại: "Anh Hàn, rút cục là nên phân biệt chi tiết như thế nào?'

Anh Hàn chỉ vào con côn trùng trong chiếc lọ trước mặt, nói: "Côn trùng sẽ bắt đầu biến thái, phát triển từ thời kì ấu trùng, trong quá trình trở thành con trưởng thành có hai loại ấu trùng biến thái sẽ chui khỏi vỏ và phát triển. Ngoại trừ các yếu tố ảnh hưởng của môi trường bên ngoài như nhiệt độ, độ ẩm, ánh sáng và vật dược, chủ yếu còn chịu sự điều tiết và khống chế của các loại kích tố trong cơ thể của chúng."

Tôi cố ghi nhớ những điều anh Hàn nói vào trong đầu, mặc dù

không phải đã hiểu rõ hết, vì vậy tôi hỏi thẳng: “Có án lệ tương tự không?”

Anh Hàn đưa tay gãi gáy, dường như đang cố lục lại trí nhớ. Một hồi lâu sau anh ấy mới nói: “Có, vụ án đó xảy ra vào ngày 27 tháng 4 năm 1999, địa điểm xảy ra là trong một khu rừng nhỏ trong vùng núi sâu của thành phố. Mọi người đã tìm thấy xác của một người đàn ông đựng trong một chiếc túi màu đen. Cái xác đó không đầy đủ và đã bị hung thủ chặt thành nhiều mảnh, phần da thì bị tróc gần hết.”

Tôi thầm so sánh, nhận thấy vụ án đó và vụ án hiện thời có điểm gì đó tương tự nhau.

Anh Hàn hầu như không mấy để ý đến vẻ mặt của tôi, tiếp tục nói: “Lúc đó, trên cái xác đó có rất nhiều giòi bọ và nhặng đã trưởng thành, mặt đất xung quanh có một số nhộng của loài nhặng màu nâu đỏ. Các pháp y đã thu thập được nhặng trưởng thành, giòi và nhộng đem về phòng thí nghiệm côn trùng tiến hành giám định. Đồng thời, cảnh sát còn tìm hiểu về tình hình thời tiết trong thời gian ngắn thông qua cơ quan khí tượng địa phương.”

Anh Hàn kể đến đây, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại hỏi tôi: “Tiểu Tô, cậu đoán xem sau đó thì thế nào?”

Tôi nguýt anh ấy một cái rồi đáp: “Chắc hẳn là đã phá được án, nếu không thì làm sao anh lại kể cho tôi.”

Anh Hàn cười ngượng, nghĩ kĩ thì đúng là thế thật nên tiếp tục nói: “Qua giám định, các loại nhặng chủ yếu có tại hiện trường phần lớn là loại nhặng xanh đầu đỏ, có tên La tinh là Chrysomya megacephala. Các nhà côn trùng học kết hợp với tư liệu về khí tượng, môi trường của hiện trường và quy luật phát triển của loài nhặng xanh đầu đỏ, suy đoán ra thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng chừng nửa tháng trước đó. Vụ án sau đó đã được phá thành công, khi

hung thủ bị bắt đã khai ra thời gian phạm tội cụ thể là 1 giờ sáng ngày 15 tháng 4, trùng khớp với thời gian tử vong theo dự đoán."

Anh Hàn quả không thẹn là một pháp y già dặn, lão luyện, các vụ án mà anh ấy để trong bộ nhớ trong đầu rất nhiều. Tôi định tìm cách để anh ấy tiếp tục kể cho nghe, nhưng cuối cùng bị anh ấy đuổi về và giục là phải nhanh chóng xác định chủng loại của côn trùng, cố gắng nhanh chóng phá xong vụ án này. Tôi đành phải nghe theo, quay trở về với cái tổ nhỏ của mình tiếp tục nghiên cứu về côn trùng.

Tôi nhìn con côn trùng trong lọ một lúc rồi đứng dậy, lục cuốn sổ ghi chép về côn trùng mà sư phụ tặng cho, tiện tay lật đến một trang. Khi mắt tôi vừa dừng lại ở trang sổ đó, trong lòng bỗng vui mừng khôn xiết, đúng là trời đã giúp tôi! Trên trang sổ ấy viết rõ tên của một loại côn trùng là ruồi xác chết màu xanh, tên khoa học bằng tiếng La tinh là Calliphoridae. Con côn trùng này phần thân có màu vàng cam xen các đốm phấn vàng, giữa phần má và phần đầu phía sau màu đen có đường ranh giới rõ rệt, bề ngoài rất giống với loại nhặng xanh (tên khoa học là Calliphoridae) với phần ngực là màu đen, có nền màu phấn xám. Nhưng điều quan trọng nhất là đít của nó có thể phun ra một dịch thể có tác dụng mạnh như axít. Như vậy, nó hoàn toàn phù hợp với những đặc trưng của con côn trùng tạp giao mới nhất tìm thấy trên mảnh vụn xác chết kia.

Chứng cứ mô cơ

Tôi thầm cảm ơn sư phụ, xem ra những lúc rảnh rỗi phải chịu khó đọc ghi chép mới được. Thu dọn sổ ghi chép xong, tôi chuẩn bị gọi điện cho anh Cao.

Nhưng chưa kịp gọi thì anh Cao đã đột ngột gọi điện trước, bảo rằng có người đến Sở cảnh sát đầu thú, thừa nhận tội giết người chặt xác.

Lẽ nào hung thủ chủ động quy án? Tôi vừa mới xác định thời gian cái xác bị chặt, liền vội vàng quay về cơ quan xem đối tượng đầu thú này là ai.

Kết quả, đối tượng tự thú trông thấy trong phòng thẩm vấn lại chính là người đến báo án, công nhân hỏa thiêu Lý Minh. Ông ta khăng khăng quả quyết rằng mình chính là kẻ giết người xong rồi chặt xác phi tang, hơn nữa còn thuật lại rất rõ quá trình phạm tội. Tuy nhiên, hành động này có gì đó rất khó hiểu, làm gì có chuyện bản thân phạm tội mà lại đi báo cảnh sát, đã thế còn chủ động ra đầu thú?

Lý Minh bị anh Cao đuổi về, đồng thời quy vào tội làm rối loạn công bằng pháp lí, cảnh cáo lần sau không được đến gây rối bừa bãi nữa.

Lúc tôi đến Sở cảnh sát, anh Cao đã đuổi Lý Minh về rồi. Vì thế, hai chúng tôi tiếp tục trao đổi về tình tiết vụ án.

“Cậu Tô, vụ án này có chỗ rất kì lạ, theo cậu hung thủ thật sự là ai?” Cao Kiện chau mày, ngồi xuống bên cạnh hỏi tôi.

Lúc đó tôi không biết trả lời ra sao, suy nghĩ giây lát rồi bảo: “Anh Cao, hiện tại vẫn chưa thể xác định được. Nhưng tôi chắc chắn một điều là Lý Minh nhận tội thay cho người khác! Trước tiên, phạm vi công tác và sinh hoạt của Lý Minh rất hẹp, hơn nữa cũng không có động cơ giết người, mặc dù trong đống xác vụn lẫn lộn rất nhiều mảnh xác khác nhau, nhưng qua sàng lọc nhận thấy phần lớn là mảnh xác của phụ nữ, trong số các mảnh xác còn lại còn thấy có cả tổ chức mô cơ của lợn.”

“Mô cơ của lợn hả? Làm sao lẫn vào đó được?” Cao Kiện mặt đầy nghi hoặc, chau mày truy hỏi tôi, “Cậu Tô, theo như cậu nói vậy lẽ nào đã phát hiện được chứng cứ mới?”

Tôi lưỡng lự một lúc mới trả lời: “Việc này còn phải thử cảm ứng

côn trùng đã, hiện giờ tôi không trực tiếp kết luận được."

Cao Kiện vừa mở máy, vừa lẩm bẩm: "Cậu đừng nói với tôi là còn định dựa vào ấu trùng thu thập được để phá án đấy?"

Trông thấy dáng vẻ Cao Kiện như vậy, tôi không nhịn được cười, kiên trì giải thích: "Anh Cao, lần này anh đoán sai rồi, ấu trùng lấy được trên thi thể bị chặt lúc trước chỉ là một phần thôi, trong lĩnh vực côn trùng học pháp y của chúng tôi, lúc trước sư phụ đã kể cho tôi nghe về một vụ án đặc biệt thuộc hàng kinh điển, gọi là khám nghiệm mô cơ."

"Khám nghiệm mô cơ?" Anh Cao vẫn mơ hồ không hiểu, "Cậu giải thích một lần cho rõ ràng xem nào!"

Tôi không dám trêu chọc anh Cao nữa, sợ lại bị ăn đòn, bèn nói: "Khi tổ chức mô cơ lẫn vào các mảnh xác, sẽ khiến chúng ta đi nhầm hướng trong quá trình điều tra phá án. Vì thế, tôi phải dùng biện pháp khám nghiệm mô cơ để loại bỏ.

Trên xác chết, tôi phát hiện ra ấu trùng phát triển thành loại côn trùng chưa từng gặp bao giờ."

Tôi lấy trong túi quần ra một chiếc lọ, bên trong là con côn trùng mới nhất vừa từ ấu trùng lột xác ra, đặt lên bàn làm việc của anh Cao.

Anh Cao cảm thấy vô cùng kì lạ, nhìn lọ côn trùng rồi quay sang hỏi vặn tôi: "Còn có loại côn trùng các cậu không nhận ra được à?"

Tôi không hề cảm thấy xấu hổ, chỉ vào con côn trùng trong lọ, nói: "Đúng vậy, mặc dù tôi học ngành côn trùng học pháp y, nhưng không có nghĩa là biết tất cả mọi loại côn trùng. Con côn trùng mới này tôi chưa từng nhìn thấy, nhưng rất giống loài ruồi vàng, kích thước cũng tương tự, hai mắt kép hoàn toàn giống nhau, cạnh trán và hai má phần lớn màu đen, đầu mút vòi phía sau miệng hơi tối, thân dài gấp 4 lần vòi, râu ở hàm dưới màu nâu nhạt, phần ngực ánh kim màu lục pha

lam, trên phủ lớp phấn màu xám."

Tôi dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Loài côn trùng này đẻ trứng và để lại mùi trên người hung thủ, phát hiện thấy hung thủ là tự động bay đến!"

Anh Cao ngẩn người, lắp bắp nói: "Cậu Tô, cậu thần kinh thật rồi, loại côn trùng này mà bắt được hung thủ thì đúng là vô địch."

Tôi cười, tiếp tục giải thích: "Nó rất giống ruồi vàng, ngay cả chiều dài thân cũng nằm trong khoảng từ 15mm đến 16mm. Tính chất đặc biệt có lẽ cũng không khác nhau, thức ăn là ấu trùng của các loài côn trùng khác, hàng năm sinh sản trên xác động vật (như xác thỏ, xác vịt, thịt thỏ, phổi vịt, thịt lợn…) và trên xác người."

Theo manh mối mới nhất này, chắc chắn người bị hại có liên quan đến thịt lợn, tôi và anh Cao bắt đầu điều tra lần lượt trên diện rộng, trong đó trọng điểm tìm kiếm là ở chợ thực phẩm. Anh Cao lái xe đưa tôi đến chợ, xuống xe xong bắt đầu tìm kiếm các quầy bán thịt lợn.

Chưa đầy 5 phút sau, chúng tôi đến trước một quầy bán thịt lợn, tôi đưa mắt ra hiệu cho anh Cao.

Anh Cao hiểu ý, lập tức giơ thẻ ra, nói: "Chúng tôi là cảnh sát đang điều tra vụ án, muốn hỏi anh vài câu!"

Chủ quầy là người thật thà, thấy thế thì nghĩ rằng chúng tôi bảo mình phạm tội, lập tức lắp bắp: "Đội trưởng Cao, tôi không làm gì phạm pháp cả!"

Tôi và anh Cao suýt nữa không nén được cười, dẫu sao chủ quầy cũng là một người đàn ông, mà sao lại nhát gan đến như vậy.

Anh Cao hít thở sâu một hơi, vội vàng xua tay: "Tôi chỉ hỏi một số tình hình cá nhân thôi, đừng quá căng thẳng, tên anh là gì?"

Được anh Cao giải thích, chủ quầy chợt hiểu hóa ra mình không phạm tội, bèn cười rồi trả lời: "Tôi tên là Đường Bản Nghĩa."

Anh Cao hỏi tiếp: “Đường Bản Nghĩa, ngày 15 tháng trước anh ở đâu, làm gì?”

Đường Bản Nghĩa suy nghĩ kĩ một lúc, cười ngây ngô, đáp: “Từ 15 đến 30 tháng trước tôi chăm mẹ ốm trong bệnh viện ở quê.”

Tôi ở bên cạnh quan sát kĩ Đường Bản Nghĩa có biểu hiện nói dối hay không, rồi nhẹ nhàng mở nắp chiếc lọ đựng côn trùng trong áo túi ngực: “Ai có thể chứng minh điều này?”

Thấy tôi nghi ngờ, Đường Bản Nghĩa có vẻ không vui, liền đưa cho chúng tôi số điện thoại của bác sĩ trong bệnh viện, bảo chúng tôi tự đi xác minh.

Sau đó, chúng tôi liên lạc với bác sĩ điều trị cho mẹ anh ta, khẳng định Đường Bản Nghĩa không nói dối, có đủ chứng cứ ngoại phạm, không thuộc đối tượng tình nghi.

Tôi nhìn con côn trùng trong lọ không có bất kì phản ứng nào, chứng tỏ đối phương không phải người mang theo mô cơ, và cũng không phải là hung thủ.

Vẻ mặt anh Cao hơi có chút khó xử, cười ngượng: “Anh Đường, cảm ơn anh đã hợp tác, trong chợ còn quầy bán thịt lợn nào khác không?”

Đường Bản Nghĩa hình như biết chuyện gì đó, lưỡng lự một lúc lâu mới trả lời: “Ở cuối chợ có người bán thịt lợn tên là Lý Quang Huy.”

Chúng tôi chào anh ta, đi về phía cuối chợ. Theo suy đoán của tôi, thời gian hung thủ phạm tội nằm trong khoảng từ 15 đến 30 tháng trước. Nếu người tên là Lý Quang Huy này không chứng minh được bản thân đã ở đâu trong thời gian đó, thì rất có thể đây chính là hung thủ. Hơn nữa, vừa rồi tôi ngầm dùng côn trùng thử Đường Bản Nghĩa, thấy nó không có phản ứng gì, điều này càng khẳng định rằng anh ta

không nói dối. Do hai chúng tôi đều mặc cảnh phục nên đi lại tương đối dễ dàng, dẫu sao cũng không ai muốn vào đồn cảnh sát uống cà phê làm gì.

Rất lâu sau chúng tôi mới trông thấy một thanh niên to khỏe đang xẻ thịt lợn trong quầy.

Hai chúng tôi rảo bước đến, người thanh niên hình như phát hiện ra chúng tôi, cầm dao chạy vội ra phía sau.

Anh Cao thấy vậy biết ngay là có tật giật mình, lập tức đuổi theo, quát to: "Lý Quang Huy! Anh chạy không thoát đâu!"

Tôi bắt đầu thông báo cho đồng nghiệp đến ngay chợ thực phẩm, bên tai vang lên những tiếng thét chói tai, đám người phía trước hoảng hốt ẩn nấp tán loạn. Để tránh làm bị thương người khác tôi lớn tiếng nhắc nhở mọi người tránh vào trong quầy.

Sau đó, tôi chạy chầm chậm phía sau, thấy anh Cao cầm chiếc gậy tre dùng để cán mì ở quầy đối diện, chống một đầu cây gậy xuống đất, người nhào về phía trước, hai chân dồn sức đạp mạnh, toàn thân nhảy vọt lên, lao qua một bệ đá to. Tôi ở phía sau chứng kiến tất cả, bất giác sợ hãi đứng trơ ra.

Anh Cao nhảy qua bệ đá, thấy Lý Quang Huy đã chạy xa hơn nửa mét, lại bật nhảy lên lần nữa, trông anh lúc đó chẳng khác gì một con báo đen đang lao về phía trước.

Anh Cao tăng tốc hết cỡ, vừa chạy vừa giơ gậy phóng về phía Lý Quang Huy như phóng lao. Lý Quang Huy sợ hết hồn, bị gậy đánh trúng chân phải, ngã quỵ xuống đất, hoàn toàn mất khả năng chạy trốn.

Anh Cao bước đến trước mặt, định còng tay Lý Quang Huy, không ngờ hắn đang nửa quỳ dưới đất bỗng nhiên vung dao ra, đâm vào cổ họng anh Cao.

Thấy thế tôi vô cùng hoảng sợ, hét to: “Anh Cao, cẩn thận đấy!”

Hình như anh Cao đã có chuẩn bị, anh ấy nhảy vọt lên, tung cú đá trúng vào mặt Lý Quang Huy.

Con dao văng ra xa, Lý Quang Huy bị đá ngất xỉu, chúng tôi bắt hắn một cách dễ dàng. Trước khi bắt, tôi dùng con côn trùng mới lột xác lấy được từ miếng thịt kia để kiểm tra, kết quả cho thấy Lý Quang Huy đúng là hung thủ. Trên người hắn có dính ấu trùng rất nhỏ kí sinh trên mảnh xác người cùng với một ít mô cơ lợn, ngoài ra còn có mùi đặc trưng của côn trùng để lại. Nguyên nhân quan trọng nhất ở đây là những con ấu trùng nhỏ bé kia không mất đi theo thời gian, trái lại còn có thể trở thành chứng cứ bắt tội phạm.

Qua thẩm vấn sau đó mới biết Lý Quang Huy là con trai Lý Minh. Buổi tối hai hôm trước, Lý Quang Huy nói cho cha biết rằng mình đã giết một người. Như vậy đã có thể lí giải việc Lý Minh muốn nhận tội thay người khác. Đến hôm nay, Lý Quang Huy đã khai nhận toàn bộ hành vi phạm tội của mình. Cuối cùng cũng đã xác minh được thân phận người chết, đó là Vương Hiểu Nhã, phóng viên nổi tiếng ở thành phố Nam Minh.

Lý Quang Huy làm nghề giết mổ, bán thịt lợn kiếm sống. Thời gian gần đây, bằng các bài báo Vương Hiểu Nhã phơi bày chuyện hắn bán thịt lợn chết và thịt lợn bơm nước, khiến việc làm ăn của hắn sa sút thê thảm, lại còn mắc nợ khoản tiền lớn, không ai còn đến mua thịt của hắn nữa.

Lý Quang Huy mượn cớ bản thân đã hối hận, không bán thịt lợn bơm nước nữa để hẹn Vương Hiểu Nhã đến phỏng vấn về việc hắn đã ăn năn hối cải. Không ngờ đây chỉ là một cái bẫy, sau khi Vương Hiểu Nhã sập bẫy liền bị hắn làm cho bất tỉnh, rồi sau đó cho vào chiếc thùng vẫn dùng để chở lợn ở sau xe. Khi về đến nhà, nhân lúc Lý Minh trực đêm ở đài hóa thân, hắn bắt đầu điên cuồng chặt xác trả thù.

Giết người xong, trong lòng Lý Quang Huy rối bời không yên. Hắn nghĩ ra được một cách, để tránh bị người khác nghi ngờ, liền bỏ những mảnh xác kia vào một chiếc bao lớn, đồng thời cho thêm vào đó rất nhiều loại thịt khác nhau và loại côn trùng nhỏ được một người bí ẩn cho. Hắn phỏng đoán sẽ có loài vật nào đó đến ăn hết thịt trong chiếc bao, như vậy sẽ hoàn toàn xóa hết dấu vết, khiến quỷ thần cũng không thể biết được.

Theo lời dặn của người bí ẩn kia, trước khi bỏ các mảnh xác vào bao, hắn còn cẩn thận đi găng tay, chia các mảnh xác vào các túi khác nhau, nhân lúc đêm tối quăng bừa vào các góc khuất vắng vẻ trong thành phố.

Còn cha hắn là Lý Minh, vì không chịu được cú sốc quá lớn đã phát bệnh nhồi máu cơ tim, mấy hôm sau thì qua đời.

Tuy nhiên, việc tôi muốn làm nhất trong vụ án này chính là bắt được người bí ẩn đã đưa ấu trùng cho Lý Quang Huy, đồng thời còn dạy hắn làm thế nào để phạm tội một cách hoàn hảo nhất. Tôi thậm chí còn có chút nghi ngờ con người có khả năng tùy ý nuôi ấu trùng này đang muốn gây ra một thảm họa côn trùng, khiến cả thành phố phải sống trong sợ hãi.

Vụ án thứ năm
XÁC CHẾT NỔI TRONG AO

Trong tận đáy lòng mỗi con người đều có một ngôi mộ, dùng để chôn người mình yêu.

- Stendhal

Lời dẫn

Thành phố Nam Minh có rất nhiều hộ nuôi cá chuyên nghiệp, một số người thầu ao cá còn đánh bắt cá cả vào ban đêm, làm món cá nướng cay đãi bạn bè.

Chín giờ rưỡi tối, màn đêm dần buông, hai người đàn ông cầm đèn pin đi về hướng chiếc ao nuôi cá ở phía dưới đập nước Phúc Môn. Họ mặc bộ quần áo chuyên sử dụng khi đánh bắt cá, mang theo lưới và dụng cụ đánh điện, bắt đầu bàn bạc lát nữa phải uống một trận thật say sưa.

Họ nhanh chóng đến ao cá phía dưới đập Phúc Môn, cả hai đều ngửi thấy trong không khí có một mùi hôi thối rất kì lạ.

Người có vóc dáng cao đang cầm đèn pin, quay sang hỏi người kia: "Quách Khởi Vân, sao ao cá của cậu lại có mùi thối vậy?"

Quách Khởi Vân hơi lúng túng, lắc đầu: "Thiệu Binh, mấy hôm nay

tôi không đến đây dọn dẹp, chắc là trong ao có cá chết."

Hai người tiếp tục đi sát xuống bờ ao, Quách Khởi Vân tay phải cầm đèn pin, tay trái gạt đám lau sậy mọc dày đặc sang hai bên, theo đà bước xuống ao. Thiệu Binh đi sát phía sau, cũng bước xuống theo. Hai người vừa xuống ao, mùi hôi thối kia lại càng bốc lên nồng nặc. Soi đèn pin vào phía trong, họ trông thấy một xác chết đầy giòi bọ đang nổi lập lờ trên mặt ao, xung quanh cái xác còn có rất nhiều cá chết!

Cảnh sát vớt côn trùng

Anh Cao đang phiên trực ban, nhận điện thoại báo án nói rằng trong ao nuôi cá ở Phúc Môn ngoại ô thành phố Nam Minh đột nhiên xuất hiện một cái xác đang phân hủy, liền lập tức thông báo cho tôi và anh Hàn đến ngay hiện trường vụ án. Vì nơi này ở ngoại ô nên chúng tôi chọn đi đường cao tốc, hết đường cao tốc thì xuống đi bộ đến đó. Trên xe, anh Cao giải thích cho tôi về ao nuôi cá này, đó là một sản phẩm phụ của đập Phúc Môn, phía dưới đập có một hồ trữ nước, được tích lại từ khi đập Phúc Môn xả nước năm đó.

Còn bây giờ, đập Phúc Môn đã lâu lắm rồi không xả nước, nó hầu như chẳng khác gì một con đập hoang, chỉ có tác dụng cho du khách tham quan mà thôi.

Hồ trữ nước phía dưới con đập tự nhiên trở thành ao nuôi cá, do vốn hình thành từ việc tích nước nên có thể coi như là một khu vực nước cạn đặc thù. Tuy nhiên, do cấu tạo và chất đất, mực nước ở đây sâu gấp đôi so với các ao hồ bình thường khác. Mười lăm phút sau, tôi và anh Hàn thay trang phục nghiệp vụ pháp y ở trên xe, xách theo bộ dụng cụ pháp y, mở cửa xe lần lượt bước xuống. Cái xác đã được các đồng nghiệp thuộc phân khu ngoại ô vớt lên. Kể từ lúc xuống xe cùng tôi, sắc mặt anh Hàn rất khó coi.

Lúc này anh Cao cũng tỏ ra tương đối khó xử, cười ngượng bảo:

“Anh Hàn, anh em ở địa phương không hiểu phép tắc, đừng giận nhé.”

Anh Hàn không giận anh Cao, vẫy tay có ý bảo tôi đi cùng, hai chúng tôi đi về phía chỗ để cái xác.

Trong chốc lát tôi và anh Hàn đã đến trước cái xác, liền cùng nhau ngồi xuống, bắt đầu quan sát kĩ lưỡng.

Anh Hàn lấy đèn pin mang theo ra, bật mức sáng nhất soi vào cái xác: “Cậu Tô, nói xem suy nghĩ của cậu thế nào.”

Tôi nhìn theo ánh đèn, sau đó trả lời: “Căn cứ vào mức độ phân hủy của cái xác, có thể thấy nạn nhân đã chết cách đây hơn 24 giờ rất nhiều. Trên thi thể xuất hiện màu xanh nhạt, mức độ phân hủy ở phần đầu và phần cổ thối nhiều hơn hẳn so với các phần khác, ở phần cổ có vết thâm đen rất rõ, rất có thể nạn nhân bị thít cổ đến chết rồi quẳng vào trong ao. Tuy nhiên, cũng không loại trừ khả năng nạn nhân bị hung thủ dìm chết xong rồi lại cố tình tạo ra dấu vết giả là bị thít cổ chết.”

Tôi vừa dứt lời, anh Hàn lại soi đèn pin vào khu vực tập trung nhiều giòi bọ nhất trên thi thể, chỉ vào những con giòi đó, bảo: “Nếu là bị dìm chết, giòi bọ trên thi thể sẽ khác so với các thi thể bình thường khác. Về thi thể bị dìm trong nước, hiện đã thống kê được 5 bộ, 12 họ, 20 loài côn trùng có liên quan đến xác chết có ý nghĩa pháp y học, phần lớn đều là côn trùng thủy sinh. Trong đó có họ mạt nước thuộc bộ ve bét (Acari), ngoài ra còn có các sinh vật thuộc bộ động vật giáp xác Amphipods.”

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu. Với vụ án thi thể bị ngâm trong nước, tôi vẫn còn khá lạ lẫm.

Anh Hàn lắc đầu, bổ sung thêm: “Do thi thể bị ngâm lâu trong nước, trước tiên không bàn đến nguyên nhân thật sự gây ra cái chết. Xác chết có màu xanh nhạt, hơn nữa thời gian phân hủy ở phần đầu và

cổ nhanh hơn hẳn so với các chỗ khác là bởi khi xác bị ngâm trong nước, phần đầu không được nâng đỡ, đồng thời nặng hơn bộ phận khác nên chìm xuống sâu hơn, máu tập trung ở phần đầu và phần cổ, vì vậy bộ phận chìm sâu hơn trong nước sẽ bị thối rữa trước."

Tôi nhìn vào phần ngực của xác chết, nói tiếp: "Bởi vì ở dưới nước còn bị côn trùng gặm nhấm, khi thi thể ngâm trong nước, các loài côn trùng trên cạn như ruồi xanh, ruồi trâu… do không quen ở dưới nước nên chỉ có thể đẻ trứng vào những bộ phận không bị chìm trong nước. Khi những loài côn trùng trên cạn tìm thấy xác chết, các loài ở dưới nước đã xâm chiếm từ trước rồi. Tổng hợp những điều nói trên, nạn nhân rất có khả năng bị dìm chết, hoặc sau khi chết bị hung thủ cố tình ném xuống nước."

Anh Cao nghe xong, mỉm cười nói với anh Hàn: "Cái ao này rất vắng vẻ, bên ngoài lau sậy um tùm, đúng là chỗ lí tưởng để vứt xác."

Nhưng tôi lại không thấy lạc quan cho lắm, bèn thêm vào một câu: "Nếu đúng là vứt xác xuống ao, vậy thì tốc độ thối rữa chắc chắn sẽ chậm lại."

Anh Hàn nhìn tôi, lắc đầu nói: "Cậu Tô, nếu tôi đoán không sai, sở dĩ tốc độ thối rữa của cái xác chậm lại chủ yếu là do nhiệt dung riêng ở trong nước lớn hơn ở trên cạn. Nói một cách ngắn gọn, tức là nhiệt lượng mất đi nhanh hơn so với ở trong không khí, vì thế có tác dụng bảo vệ thi thể nhất định."

Anh Cao nghe không hiểu gì cả, hỏi vặn: "Vậy điều đó có lợi, hại gì đối với vụ án này?"

Anh Hàn suy nghĩ giây lát rồi mới trả lời: "Anh Cao, trong tình hình bình thường, việc này tốt xấu tương đương nhau."

Anh Cao có chút thất vọng, buồn bã nói: "Tình hình bình thường à? Vụ án này còn có thể coi là tình hình bình thường được không?"

Anh Hàn quay sang nhìn tôi, tôi lập tức hiểu ý, sắp xếp lại mạch tư duy rồi kéo anh Cao sang một bên.

Anh Cao bị tôi kéo đi, anh Hàn ở lại tiếp tục khám nghiệm tử thi. Tôi giải thích với anh Cao: "Anh Cao này, nếu phân tích từ góc độ pháp y học, trong vụ án này cái xác được giữ tương đối nguyên vẹn, như vậy từ cái xác chúng ta sẽ thu được nhiều thông tin hơn. Nhưng chỗ không tốt ở đây là mức độ thối rữa của cái xác này khác xa so với mức độ thối rữa của cái xác nằm hoàn toàn trong không khí, nó khiến chúng ta rất dễ phán đoán sai thời gian tử vong. Trong tình hình bình thường, xác chết thối rữa đều sẽ xuất hiện dấu hiệu kéo dài, nhưng cũng sẽ khiến rất nhiều thông tin trở thành sai lầm lớn cản trở công tác phá án."

Anh Cao biết tôi không muốn mình làm phiền anh Hàn, tuy nhiên vẫn tỏ ra không hiểu gì cả, vặn hỏi tôi: "Cậu Tô, bước tiếp theo nên làm gì?"

Ngay lúc đó tôi cũng chưa biết phải làm thế nào, đành chỉ trả lời cho qua chuyện: "Anh Cao này, xác chết bị ngâm trong nước khác xa so với xác chết hoàn toàn tiếp xúc với không khí, nguyên nhân chủ yếu là do chủng loại và thời gian côn trùng xâm nhập vào xác chết. Phần thi thể ngâm trong nước có tốc độ thối rữa nhanh hơn hẳn so với phần tiếp xúc với không khí, đó là bởi vì trong nước cũng có loài côn trùng thích ăn xác chết, trong đó không thiếu các loài trong họ cà niễng (Hydrophilidae) thuộc bộ cánh vỏ (Coleopters), họ bọ xít (Coreidae) thuộc bộ cánh nửa (Hemiptera), họ muỗi vằn lông (Clamidae) và ruồi trâu nước (Pittosidae) thuộc bộ cánh kép (Diptera), ngoài ra còn có họ bọ cánh cứng Silphidae thuộc bộ cánh vỏ… số lượng còn nhiều hơn cả các loài côn trùng ăn xác phơi hoàn toàn trong không khí. Trước tiên, xác định chủng loại côn trùng trong nước là có thể xác định được trạng thái của xác chết, từ đó phán đoán ra thời gian cái xác bị ngâm vào

trong nước.”

Anh Cao bứt những sợi tóc ngắn mọc trước trán, hỏi tiếp: “Xác định được thời gian xác chết bị ngâm vào nước là có thể phá án à?”

Tôi bị anh Cao làm cho điên đảo, không biết làm thế nào, đành cười nhạt trả lời: “Không, trước tiên phải xác định được thời gian cái xác bị ngâm vào trong nước thì mới có thể tiến hành bước suy đoán tiếp theo.”

Tôi biết anh Cao là kiểu người việc gì cũng phải hỏi cho đến tận cùng mới thôi, vì thế nói luôn: “Nếu xác chết còn mới, trên đó sẽ chỉ có thể có côn trùng thuộc họ cà niễng, nhưng hiện tại trên cái xác này còn xuất hiện cả ruồi xanh trưởng thành,

cho thấy không chỉ có một loại côn trùng, chứng tỏ cái xác đã không còn mới nữa. Do lúc này là thời kì chuyển giao giữa mùa xuân và mùa hè, nên sau khoảng từ một đến hai ngày là xác chết trương lên, bắt đầu nổi lên mặt nước.”

Anh Cao vẫn chưa hiểu, tiếp tục vặn hỏi: “Như thế có thể xác định được thời gian tử vong không? Cậu không cố tình lừa tôi đấy chứ?”

Tôi lập tức cảm thấy dở khóc dở cười, vội vàng bổ sung: “Tôi không lừa đâu, sợ bị anh cho ăn đòn lắm. Bởi vì ở trong nước, nhiệt lượng mất đi nhanh hơn nhiều so với ở trong không khí, do đó thi thể sẽ phân hủy chậm hơn rất nhiều. Khi thi thể ở trong nước, phần đầu chìm sâu hơn, máu tập trung ở đầu và cổ, vì thế đầu và cổ phân hủy trước tiên; phần hông và bụng phải sau khi chết 5 hoặc 6 ngày mới chuyển sang màu xanh nhạt. Trong điều kiện khí hậu bình thường, sau khi chết từ 6 đến 10 ngày sẽ sinh ra khí, lúc đó mới khiến xác chết nổi lên. Sau từ 10 đến 12 tiếng, da tay và da chân bắt đầu nhăn lại, sau khoảng 10 ngày có thể tróc ra dễ dàng, đồng thời lúc này, tóc cũng rất lỏng lẻo. Sau khi chết từ 3 đến 4 tuần, móng tay móng chân đều rất dễ

bong ra.”

Lúc này vừa hay anh Hàn đã khám nghiệm xong tử thi, đi về phía tôi và anh Cao, bổ sung thêm: “Vào mùa hè, thời gian rút ngắn đi một nửa, cuối cùng da thịt chìm vào bùn đất, xương cốt rời ra. So với thi thể ở trong không khí hoặc chôn dưới đất, côn trùng trên xác chết chìm hoàn toàn trong nước có sự khác biệt rất rõ rệt. Nhưng nếu có một bộ phận thi thể nổi lên mặt nước hoặc trước khi chìm vào trong nước đã có một khoảng thời gian ở trong không khí thì trên xác chết có thể xuất hiện ruồi xanh và các loại côn trùng sống trên cạn khác, ngoài ra các hệ côn trùng trong nước ngọt và nước mặn cũng không giống nhau.”

Nghe đến đây, tôi bỗng nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, nhìn anh Cao chằm chằm, hỏi: “Ai phụ trách việc vớt thi thể?”

Anh Cao suy nghĩ một lúc, hỏi ngược lại tôi: “Sao vậy, người vớt thi thể có vấn đề gì à”

Tôi không nhịn được nữa, trợn tròn mắt trả lời: “Côn trùng rất dễ bị làm cho sợ hãi, do đó việc vớt thi thể không cẩn thận sẽ khiến chúng chạy hết!”

Anh Cao nghe xong, chỉ còn biết cười ngượng, lắp bắp nói: “Cũng đành chịu thôi, anh em ở địa phương không hiểu biết về côn trùng học pháp y!”

“Đến giúp tôi bắt côn trùng đi nào!” Tôi vội vàng mở hộp dụng cụ pháp y, đưa lưới cho anh Cao và mấy người cảnh sát khác.

Do thi thể bị vứt xuống ao nên phạm vi hoạt động của côn trùng cũng có hạn, việc bắt chúng chắc không khó khăn lắm.

“Nhớ là có một số trứng côn trùng có thể rơi vào trong đám lau sậy hoặc ở trên thân cây lau sậy, ngoài ra cũng không được bỏ qua các loại ấu trùng ở khoảng đất bên cạnh.”

Tôi vừa nói xong, mọi người lập tức bắt đầu hành động. Có điều,

côn trùng ở trên xác chết cũng hết sức quan trọng, nó liên quan đến việc tính toán thời gian xác chết nổi trên mặt nước. Tôi bắt đầu cùng anh Hàn gom nhặt các loại côn trùng trên thi thể, còn anh Cao và một tốp cảnh sát rẽ đám lau sậy, khom lưng tìm bắt côn trùng. Nhìn cảnh này, tôi không nhịn được cười, một đám cảnh sát tìm bắt côn trùng trong ao!

"Cậu Tô, chớ có phạm sai lầm, đừng bắt tôi phải nện cho cậu một trận đấy!" Anh Cao khom lưng bắt côn trùng ở đằng xa, vẫn không quên lớn tiếng cảnh cáo tôi.

Tôi đưa tay ra hiệu ok với anh ta, rồi lại tiếp tục khám nghiệm tử thi với anh Hàn, hết trọn một giờ mới xong xuôi toàn bộ quy trình. Còn anh Cao và anh em ở địa phương cũng giúp tôi bắt được không ít côn trùng. Nhìn chung, lần này việc bắt côn trùng có thể nói là tương đối nhanh, kết quả được đựng đầy cả ba chiếc lọ, tôi để những chiếc lọ này vào hòm đựng dụng cụ pháp y. Anh Hàn quan sát tình hình, lại bảo anh Cao lái xe đưa tôi về phòng thí nghiệm trước, làm báo cáo tỉ mỉ về khám nghiệm côn trùng trên tử thi, còn mình ở lại giúp làm xong một số công việc xử lí xác chết.

Đương nhiên anh Cao đồng ý ngay, lập tức thay quần áo, nổ máy xe cảnh sát đưa tôi rời khỏi hiện trường vụ án.

Ngồi trên xe, tôi cứ nghĩ miên man rằng tại sao anh Hàn lại không cho tôi tiếp tục ở lại hiện trường, chẳng lẽ có thứ gì đó không thể cho tôi biết?

Anh Cao khẽ quay sang, hình như đã nhìn thấu mối nghi ngờ trong lòng tôi, chủ động vừa cười vừa giải thích: "Cậu Tô, đừng nghĩ lung tung, anh Hàn này tính khí hơi kì quái, bảo cậu về làm xét nghiệm côn trùng đương nhiên là có lí do của anh ấy."

Tôi khẽ gật đầu với anh Cao, tỏ ý đã hiểu. Nghe anh Cao vừa rồi

nói như vậy, tôi lại nhớ đến sư phụ Thẩm Kiến Quốc của mình, hành tung của ông còn kì dị hơn cả anh Hàn, thường cứ thoắt ẩn thoắt hiện, luôn biến mất vào những lúc quan trọng. Gặp phải một sư phụ tuyệt hảo như vậy ai mà chẳng say, có lẽ anh Hàn cũng chịu ảnh hưởng từ ông.

Nhờ đi xe cảnh sát, dọc đường anh Cao hú còi nên cơ bản không bị tắc đường, mất khoảng hơn nửa giờ đã về đến trung tâm pháp y. Tôi xách hòm dụng cụ pháp y bước vào phòng thí nghiệm côn trùng, chuẩn bị xét nghiệm côn trùng trên xác chết nổi trong ao.

Cà niễng (Hydrophilidae)/Bọ cánh cứng ăn xác thối dưới nước

Anh Cao đã bận đi làm việc khác. Tôi lấy ba chiếc lọ đựng côn trùng từ trong hòm dụng cụ pháp y ra, lần lượt đặt lên bàn thí nghiệm, trong mỗi chiếc lọ đều chứa rất nhiều côn trùng. Trong chiếc lọ thứ nhất, tôi phát hiện có một con côn trùng nhìn bề ngoài rất giống loài rận rồng (Dytiscidae), nhưng phần lưng gồ lên, phần bụng tương đối phẳng, cánh ngoài có hoa văn nhạt màu, vòi có 7 đốt, râu ở hàm dưới hình sợi, bề mặt bụng thường có gờ nổi, rìa bụng có lông dài. Tôi sơ bộ đoán con côn trùng này là cà niễng, cũng gọi là họ cà niễng.

Trong đám mẫu vật, tôi tìm được ấu trùng của loài côn trùng này. Loại ấu trùng này màu hung vàng, vòi có 3 đốt, mắt đơn nằm phía sau đầu, mỗi bên có 5 cái, hàm trên có răng. Chân ngực có 4 đốt, móng đơn, bụng có 8 đến 10 đốt, mang nằm ở bên sườn từ đốt thứ nhất đến đốt thứ tám, đốt cuối cùng có đuôi nhô ra.

Họ cà niễng thường sống trong nước ngọt, đầm lầy và xác thực vật, thức ăn chính của ấu trùng là các loại cá nhỏ và nòng nọc. Mặc dù thuộc họ thủy sinh nhưng rất nhiều chủng loại trong họ cà niễng đã không còn sinh sống trong nước nữa, tuy nhiên ấu trùng của chúng vẫn cần thiết phải lớn lên trong môi trường ẩm ướt.

Có một điều đặc biệt thú vị, đó là khi thi thể bị ngâm trong nước vẫn còn mới, chỉ có một mình cà niễng kí sinh trên đó. Tất nhiên, đây cũng chỉ là một kiểu chứng minh một cách biến tướng cho suy luận này mà thôi. Có điều, cà niễng trưởng thành có thể ở lại trên xác chết, ăn các loại côn trùng khác để giúp đẩy nhanh tốc độ sinh sôi của mình, ví dụ như các loại ấu trùng tương đối nhỏ như ấu trùng họ ruồi (Flankidae) và ruồi trâu nước thuộc bộ cánh kép… vì thế, phải tìm cách chứng minh trên thi thể có ấu trùng họ ruồi hoặc ruồi trâu nước.

Tôi lấy mẫu ấu trùng thu thập được từ phần thi thể bị ngâm trong nước ao ra quan sát, thấy phía trước các đốt thân và đệm bụng đều có gai nhỏ dạng sừng, xung quanh phía sau đốt đầu có 8 hàng gai nhỏ màu đen mọc nghiêng. Phần lưng ở đốt ngực thứ nhất trơn bóng, ở khoảng một phần tư phía bụng có 8 hàng gai nhọn, trước đốt bụng thứ 6 ở phía bụng có một hàng gai ngắn và nhỏ, các gai ở bên hông đốt bụng thứ 8 kéo dài ra đến giữa hông, móc miệng, giá họng và sừng bụng dài tương đương nhau. Lúc đầu trông giống ấu trùng ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu, nhưng quan sát kĩ thấy có chỗ không giống. Cuối cùng, tôi không tìm được ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu trưởng thành trong đám mẫu côn trùng đó, chắc là do nguyên nhân thi thể bị ngâm trong nước.

Khi loài ruồi sống trên cạn thăm dò xác chết ở dưới nước, sẽ gặp trở ngại về mặt thời gian, do phần xác chết nổi lên mặt nước không nhiều khiến việc đẻ trứng của chúng kém đi. Khi ấu trùng muốn tìm một chỗ thích hợp (ví dụ như mặt đất) để bắt đầu lột xác, nguyên nhân chủ yếu là do xác chết bị ngâm trong nước trong thời gian quá dài khiến phần lớn ấu trùng sẽ bị chết đuối, khiến tỉ lệ lột xác thành công gần như bằng không.

Tất nhiên, đây chỉ là một trong rất nhiều khả năng, do ấu trùng này rất giống với ấu trùng của hai loại ruồi kia, vì thế tồn tại đồng thời

hai khả năng, có thể là một trong hai loại, cũng có thể cả hai loại ruồi đều không phải. Nếu anh Hàn biết suy nghĩ của tôi, chắc chắn sẽ phê bình một trận. Kiểu suy đoán này rất liều lĩnh, nhưng tôi lại cho rằng rất đáng để thử.

Có điều, dù là ấu trùng cà niễng hay là ấu trùng giống với ấu trùng của ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu, cũng đều không phải là vấn đề đặc biệt quan trọng.

Sự tồn tại của cà niễng chỉ có ý nghĩa chứng minh rằng xác chết đúng là đã bị ngâm trong nước trong thời gian dài, đặc điểm phía bên sườn có thể xác nhận sự tồn tại của bất kì loại côn trùng nào thuộc họ cà niễng và họ ruồi trong bộ cánh kép; còn loại ấu trùng giống với ấu trùng của ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu kia lại chỉ có thể giúp suy đoán ra thời gian xác chết nổi lên mặt nước. Các loài côn trùng còn lại kia mới là nhân vật chính, chúng đều là loài thủy sinh, bắt được tại địa điểm vớt xác, có thể giúp tôi suy đoán chính xác khoảng thời gian xác chết tiếp xúc với nước.

Tôi dùng kẹp gắp con ấu trùng thứ nhất, đặt dưới kính hiển vi sinh học quan sát kĩ lưỡng. Con ấu trùng này thân hình trụ, phần đầu khá to, mắt mọc trên đầu, thân khoảng 12 đốt, có hai lỗ khí. Ngoài ra, tôi còn tìm được cả côn trùng trưởng thành màu nâu xám, thoạt nhìn hơi giống loài bướm, thân có vảy nhỏ, miệng hình mỏ, lưng ở phần ngực gồ lên, nhưng hình dáng hơi giống cái khiên tròn. Đây là đại diện tiêu biểu của loài muỗi vằn lông, con ấu trùng kia thuộc loại ấu trùng muỗi vằn lông. Muỗi vằn lông chỉ xuất hiện trên thi thể sau khi chết từ 4 ngày đến 14 ngày, vì thế có thể xác định thời gian xác nạn nhân ở trong ao là trong khoảng từ 4 ngày đến 14 ngày.

Tôi đặt con ấu trùng này sang một bên, tiếp tục quan sát một con ấu trùng chưa lột xác, nó có lỗ thở dài giống như cái vòi, toàn thân màu trắng, các đốt đều có gai nhọn bao quanh, đầu và móc miệng cử

động tương đối linh hoạt. Nếu tôi nhớ không nhầm thì phần đầu và móc miệng của nó phải thu được vào trong ngực, lỗ thở phía trước ngực có hình tròn. Phần bụng có 8 đốt mọc chân, lỗ thở phía sau rất dễ thấy, hơn nữa tương đối cứng, có biểu hiện hóa xương.

Tôi đã từng gặp loài côn trùng này, nhưng trong chốc lát chưa thể nhớ ra được. Tôi tin chắc rằng chỉ cần xác định được chủng loại của loài côn trùng này là sẽ có thể tiến gần hơn đến sự thật. Nhưng mà, rốt cục loài côn trùng này thuộc loại gì? Điều này khiến tôi rất chán nản, nếu lúc trước chịu khó học ở sư phụ nhiều hơn, chắc chắn sẽ không thể xảy ra tình trạng như thế này, đến nỗi vào lúc quan trọng nhất thì lại bế tắc, mà sư phụ thì đã như bốc hơi khỏi chốn nhân gian này từ lâu, điện thoại cũng không gọi được.

Tôi bắt đầu giám định những con côn trùng còn lại, ấu trùng ruồi sữa thuộc họ ruồi sữa (tìm thấy ở tay), ruồi xanh đồng thuộc họ ruồi xanh (ở bề mặt thân). Đúng như dự đoán, đã xuất hiện ấu trùng thuộc họ ruồi trâu nước (ở cổ), ngoài ra còn có một số xác rận và bọ chét, có điều trong khoảng 4 giờ giống bọ chét này đã sống lại một cách kì lạ. May mà tôi có thói quen giữ lại tất cả côn trùng đã nghiên cứu, kể cả xác, vì thế khi chúng sống lại cũng vẫn đang nằm trong phạm vi kiểm soát được.

Sau đó tôi mới biết được rằng, loài bọ chét có sức sống vô cùng bền bỉ. Nếu bị ngâm trong nước 12 giờ, thì sau khoảng 1 giờ sẽ có thể sống lại như một kì tích. Nếu bị ngâm trong nước từ 18 đến 20 giờ, thì sau khi ra khỏi nước từ 4 giờ đến 5 giờ mới có thể sống lại. Chỉ khi bị ngâm trong nước quá 24 giờ, chúng mới hoàn toàn bị chết não, còn loài rận thì chỉ ngâm trong nước khoảng 12 giờ là chết.

Nói cách khác, con bọ chét lúc nãy sống lại sau khoảng 4 giờ, theo đó suy đoán thì thời gian nó bị ngâm trong nước nhất định phải ở trong khoảng từ 18 giờ đến 20 giờ, nhiều nhất cũng không vượt quá 24 giờ.

Điều này đã trực tiếp chứng minh rằng xác chết bị mang đến ném xuống ao trong khoảng 24 giờ.

Mỗi khi dựa vào côn trùng trên xác chết để suy đoán tình tiết vụ án đến được giai đoạn này, tôi lại nhớ đến câu sư phụ nói với mình: Khi con cảm thấy càng đến gần thành công thì lại càng phải giữ bình tĩnh và phân tích bất kì khả năng nào có thể xảy ra một cách lí tính, chỉ một sai sót rất nhỏ hoặc qua loa đại khái, cũng sẽ gây ra hậu quả khó lường.

Tôi vẫn nhớ như in ánh mắt sư phụ lúc đó, và tôi cũng tin ở cái giá phải trả vô cùng nặng nề hàm chứa trong câu nói này.

Quả nhiên, tôi sắp xếp lại mạch suy nghĩ, cân nhắc kĩ lưỡng lại từ đầu, phát hiện ra thông tin này có thiếu sót vô cùng lớn.

Thứ nhất, không ai biết giống bọ chét kia bám vào xác chết bằng cách nào, khả năng có ai đó bỏ vào cũng rất lớn. Thứ hai, sự tồn tại của cà niễng đã không còn gì nghi ngờ. Cà niễng xâm nhập xác chết sau khi xác chết bị vứt xuống nước ít nhất một ngày, nhiều nhất là hai ngày, vậy thì khả năng xác chết bị vứt xuống nước trong vòng một ngày đã bị loại bỏ.

Qua phân tích và sắp xếp tỉ mỉ, tôi rút ra được một số kết luận như sau:

Một là, do bắt được họ muỗi vằn lông ngay trên xác chết, nên thời gian xác chết bị vứt xuống nước nằm trong khoảng từ 4 ngày đến 14 ngày.

Hai là, phát hiện ấu trùng rất giống với ấu trùng của ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu, nhưng do đặc tính của côn trùng là khi ở trên xác chết bị ngâm trong nước sẽ không thể lột xác được, nên tạm thời không thể xác định được thuộc tính của ấu trùng, dự đoán có thể là ruồi trâu phân hoặc ruồi trâu đuôi nâu, ngoài ra cũng không loại trừ

tình huống xấu là không thuộc cả hai. (Đây là thông tin quan trọng về việc xác chết nổi lên mặt nước, chỉ cần xác định được thuộc tính của ấu trùng là tự nhiên sẽ xác định được khoảng thời gian xác chết nổi lên mặt nước.)

Ba là, trong nước ngọt phát hiện ra một con ấu trùng chưa lột xác, rất khó xác định đặc tính của nó. (Đây là mấu chốt để xác định thời gian xác chết bị vứt xuống nước, chỉ cần xác định được thuộc tính của ấu trùng, sẽ có thể xác định thời gian xác chết bị vứt xuống nước một cách chính xác hơn.)

Bốn là, điểm cốt yếu nhất là tôi phát hiện ra một con côn trùng màu xanh ánh kim dài 6mm, hình bầu dục, trên vòi từ đốt thứ 3 đến đốt thứ 5 màu nâu đỏ, đốt cuối cùng lớn nhất, hình vuông, phần trước lưng và ngực rộng, phía trước nhỏ hơn phía sau, sừng ở mép sau hình tròn, có nhiều nốt chấm nhỏ, chân màu nâu đỏ, toàn bộ phần bụng màu lam đậm.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại lấy từ ngăn tủ phía dưới bàn thí nghiệm ra một cái lọ, so sánh côn trùng trong hai lọ, thấy chúng hoàn toàn giống nhau!

Côn trùng trong cái lọ tôi vừa lấy ra là của sư phụ tặng riêng trong buồng bệnh, hầu như đúc cùng một khuôn với con côn trùng tôi phát hiện được trong vụ tai nạn xe của Đỗ Phi.

Có điều, con côn trùng này ngoài ăn các loại côn trùng khác, không phát hiện ra có điều gì khác biệt. Lẽ nào con côn trùng này bề ngoài quả thật đơn giản như tôi nhìn thấy? Tôi nhìn đồng hồ, giờ này chắc hẳn anh Hàn đã rời khỏi hiện trường vụ án mạng, trở về trung tâm pháp y tiến hành giải phẫu tử thi rồi. Trong lúc không biết làm thế nào, tôi đành mang tài liệu và mẫu côn trùng đến trung tâm pháp y hỏi anh Hàn.

Quả đúng như vậy, khi tôi đến trung tâm pháp y, được đồng nghiệp cho biết anh Hàn đang ở trong phòng lạnh giải phẫu tử thi. Tôi thay trang phục pháp y, bước vào phòng giải phẫu, đứng bên cạnh thấy vẻ mặt anh Hàn hết sức nghiêm túc, sợ làm ảnh hưởng đến anh ấy nên ngay cả thở tôi cũng không dám thở mạnh chứ đừng nói đến việc hỏi han chuyện gì.

Anh Hàn hoàn toàn không có phản ứng gì với sự xuất hiện của tôi, như thể tôi là một người trong suốt, vẫn vừa giải phẫu vừa tự lẩm bẩm: "Trên cổ người chết có vết màu đen, đã ăn sâu vào trong da, hơn nữa còn phát hiện thấy mảnh vụn của dây thừng, các bộ phận khác ngoài những lỗ nhỏ do côn trùng cắn không phát hiện ra vết thương nào khác. Sơ bộ nhận định đây là nguyên nhân gây ra tử vong."

"Anh… anh Hàn." Tôi lấy dũng khí cắt ngang lời anh ta, "Tôi có câu hỏi, có thể thỉnh giáo anh một chút được không?"

Tôi vội vã đưa tài liệu và mẫu côn trùng cho anh Hàn, nói: "Anh có biết chủng loại của hai loại côn trùng này không?"

Anh Hàn dừng công việc đang làm lại, nhìn tôi với vẻ mặt không chút biểu cảm.

Tôi hiểu ý, không nói thêm gì nữa, mang đồ đạc của mình chuồn ra khỏi phòng lạnh, bởi vì anh Hàn ghét nhất là bị người khác quấy rầy trong lúc đang giải phẫu. Tôi chặn một chiếc xe, đang định trở về cái tổ nhỏ của mình thì bỗng nhiên điện thoại có tin nhắn: Chào bạn, tôi biết gần đây bạn gặp phải vấn đề khó, tôi để lại cho bạn món đồ ở cửa nhà bạn. NASA.

Tôi đọc tin nhắn, rất lâu sau vẫn chưa bình tĩnh lại được. Làm sao NASA biết tôi đang gặp vấn đề khó? Trả tiền xong bước xuống xe, tôi mang theo mối hoài nghi chạy một cách nhanh nhất về nhà, kết quả trông thấy một cái gói màu đen nằm trước cửa. Tôi vội mở ra, bên

trong chỉ có một phong thư.

Tôi mở cửa bước vào nhà rồi khóa trái cửa lại, mở thư ra xem, trong đó viết: "Ruồi vàng đầu to, thuộc loại ruồi vàng, họ ruồi xanh, con trưởng thành thân to dài, phần dưới cùng bên cạnh trán màu sắc hơi tối, phía trên có lớp phấn màu vàng óng và lông mao màu vàng, vòi khô vàng… ấu trùng 3 tuổi, mép phía trước đốt thân và đệm bụng đều có gai nhỏ nhiều đầu nhọn1 … ruồi quả hoàng tinh tinh (Drosphila melanogaster), họ ruồi quả, kích thước khá nhỏ, con trưởng thành dài khoảng từ 2mm đến 4mm, màu vàng hoặc nâu vàng. Đầu có một cặp bờm ở hốc mắt trước và một hoặc hai cặp bờm ở hốc mắt sau, trứng có vòi thở dài, ấu

trùng hình thoi hoặc hình trụ, màu gần trắng… con trưởng thành thích ăn những thứ thối rữa lên men, luôn hoạt động ở chỗ gần cây cối mục."

1 Ấu trùng 3 tuổi rất giống ấu trùng ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu

Ngoài ra còn có thông tin số lượng trứng và tần suất đẻ trứng của ruồi quả hoàng tinh tinh, kèm thêm một biểu đồ về nhiệt độ và thời gian phát dục của côn trùng.

Thứ nhất, con ấu trùng rất giống ấu trùng ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu kia thực ra là ấu trùng 3 tuổi của ruồi vàng đầu to. Theo tính toán ngược về giai đoạn nhộng, không có ruồi trưởng thành lột xác từ nhộng, đây chính là đời thứ nhất. Theo dự báo thời tiết lúc đó, nhiệt độ là 27°C, để phát triển thành ấu trùng 3 tuổi cần phải mất thời gian 3 ngày. Tuy nhiên, quá trình biến đổi của côn trùng sẽ diễn ra nhanh hơn khi nhiệt độ môi trường tăng lên, nhiệt độ thực tế là 30°C, vậy thì ruồi vàng đầu to cần thời gian 2 ngày để phát triển thành ấu trùng 3 tuổi.

Xác chết ở trong nước được chia thành 6 giai đoạn, lần lượt là giai đoạn còn mới, giai đoạn bắt đầu nổi, giai đoạn nổi, giai đoạn phân hủy

mạnh, giai đoạn nổi cuối cùng, giai đoạn phần cơ thể còn sót lại chìm xuống. Đáng chú ý là trong giai đoạn còn mới, trên tử thi chỉ có thể tồn tại một loại côn trùng, đó chính là cà niễng. Tuy nhiên, chủng loại côn trùng xuất hiện trên cái xác đã vượt ra ngoài dự tính của tôi, rõ ràng là đã qua giai đoạn còn mới.

Một vài ngày sau, xác chết sẽ trương phềnh và nổi lên, bước vào giai đoạn bắt đầu nổi, đây là điều kiện để ruồi xanh tìm được xác chết. Vì thế, chỉ có trong giai đoạn nổi trên mặt nước, loài ruồi xanh mới có thể đẻ trứng lên xác chết, chứng tỏ khi chúng tôi phát hiện ra, xác chết đang ở trong giai đoạn nổi.

Có nghĩa là, thời gian xác chết nổi lên và cũng là thời gian xác chết ở vào giai đoạn bắt đầu nổi là ba hôm trước.

Thứ hai, ấu trùng kia là ấu trùng ruồi quả hoàng tinh tinh, do đặc tính của nhộng không biến đổi được khi xác chết ở trong nước, nên không khó rút ra kết luận ruồi quả hoàng tinh tinh đã biến đổi xong một đời. Ở nhiệt độ 30°C, thời gian ruồi quả hoàng tinh tinh phát triển từ ấu trùng thành ruồi trưởng thành mất 165 giờ, quy đổi ra là khoảng 6 ngày, như thế cũng có nghĩa là thời gian chính xác thi thể bị vứt xuống nước là từ 4 đến trước 6 ngày. Kết luận cuối cùng đưa ra là: Thời gian xác chết bị vứt xuống nước nằm trong khoảng từ 4 ngày đến trước 6 ngày, thời gian nổi lên mặt nước trước 3 ngày. Do đã xác định được thời gian xác chết nổi lên, nên suy ngược trở lại, thời gian xác chết bị vứt xuống nước nằm trong khoảng từ 4 ngày đến 5 ngày.

Thu hoạch bất ngờ

Tôi lại tức tốc chạy đến trung tâm pháp y, vừa hay lúc này anh Hàn cũng giải phẫu tử thi xong và ra ngoài để viết báo cáo khám nghiệm.

Anh Hàn ngồi đối diện với tôi, viết xong báo cáo rồi bảo: “Kết quả

khám nghiệm tử thi là, nạn nhân chết từ 5 ngày trước. Lấy đó làm căn cứ, thời gian xác chết bị vứt xuống nước chỉ có hai khả năng, một là cách đây 4 ngày, như vậy hung thủ đợi nạn nhân chết được 1 ngày rồi mới đem xác vứt xuống ao; hai là vào 5 ngày trước hung thủ giết chết nạn nhân rồi vứt xác xuống ao luôn."

Tôi gật đầu, rồi cũng nói ra phát hiện của mình, vừa hay khớp với thời gian anh Hàn suy đoán, bước tiếp theo là phải bắt đầu tiến hành điều tra người mất tích. Do người chết là nữ, sắp xếp lại các đặc điểm như chiều cao và độ tuổi là có thể thu hẹp đáng kể phạm vi tìm kiếm, khoảng thời gian mất tích cũng đã có, việc tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Anh Cao lập tức lên gặp lãnh đạo xin chỉ thị, triển khai điều tra trên phạm vi rộng ở khoảng thời gian nạn nhân chết và trong khu vực các huyện lân cận, trong thời gian này tôi và anh Cao cũng nhiều lần đi hỏi thăm xem có thể gặp được ai đó tình cờ tận mắt chứng kiến sự việc hay không, nhưng lần nào cũng trở về tay không, toàn bộ công tác tìm kiếm đã kéo dài khoảng 4 ngày.

Mãi đến ngày thứ 5, anh Cao gọi điện bảo tôi rằng có một bà tên là Tôn Ái Trân đến Sở cảnh sát báo án, nói rằng con gái mình mất tích đã nhiều ngày nay. Tôi lập tức đến nơi, vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc lóc, quay sang nhìn vào phòng thẩm vấn, thấy anh Cao đang bưng cốc nước ra mời bà ta và nói:

"Bà Tôn, xin đừng sốt ruột, nói cho tôi biết hôm đi khỏi nhà con gái bà ăn mặc như thế nào?"

Bà Tôn lặng người đi một lúc, sau đó vội vàng lấy từ trong túi áo ra một tấm ảnh đưa cho anh Cao. Anh Cao nhận tấm ảnh, trên đó là hình một cô gái trẻ khoảng hơn 20 tuổi, mặc váy liền quần màu vàng, các nét trên khuôn mặt cân đối trông khá xinh xắn, tóc dài màu mận chín, khi cười trên má có 2 lúm đồng tiền nhỏ.

“Bà Tôn, bây giờ bà ngồi đợi ở đây một lát, tôi đưa tấm ảnh cho đồng chí cảnh sát kiểm tra thông tin có liên quan.” Anh Cao chuyển tấm ảnh cho phòng điều tra thông tin của cục cảnh sát.

“Vâng, các đồng chí cảnh sát nhất định phải giúp tôi tìm được con gái, tất cả đều nhờ các đồng chí!” Bà Tôn nói xong lại nghẹn ngào, suýt nữa bật khóc thành tiếng. Mặc dù bà vẫn ngồi yên trên ghế, nhưng đôi mắt nhăn nheo chất chứa đầy vẻ lo lắng, đôi bàn tay già nua đan vào nhau, hai chân cũng bắt đầu run lên một cách vô thức.

Tôi nhận thấy bà Tôn đang cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, nhưng nếu chỉ cần hơi có một chút kích động là sợi dây đang kéo căng kia sẽ đứt ngay. Tôi ở bên cạnh thấy không đành lòng, liền nắm tay bà, định an ủi đôi chút.

Mười lăm phút sau, anh Cao cầm một tờ giấy từ phòng làm việc bước ra, sắc mặt hơi khó coi, nói: “Phòng điều tra thông tin đã phản hồi thông tin quét ảnh.”

Bỗng nhiên tôi cảm thấy rất căng thẳng, hỏi: “Thông tin gì?”

Anh Cao nhìn bà Tôn, rồi lại quay sang nhìn tôi, đồng thời nháy mắt ra hiệu, tôi lập tức hiểu ý, đi ra ngoài cùng anh ta. Bấy giờ anh Cao mới nói: “Mô hình hộp sọ của người phụ nữ chết nổi trong ao mấy hôm trước hoàn toàn trùng khớp với con gái của bà Tôn.”

Tôi vô cùng kinh ngạc, chỉ biết há mồm trợn mắt, không nói được lời nào. Anh Cao nhăn mặt, chau mày suy nghĩ trước mắt nên làm thế nào để nói với bà Tôn rằng con gái bà đã bị người ta giết hại?

Chúng tôi quay vào phòng thẩm vấn, anh Cao ngồi đối diện với bà Tôn, hỏi: “Thưa bà Tôn, lúc mất tích con gái bà mặc quần áo gì?”

Bà Tôn nhắm mắt, cố gắng nhớ kĩ lại, rất lâu sau đành lắc đầu: “Tôi… không nhớ rõ, tuổi già trí nhớ kém rồi, bác sĩ bảo tôi mắc chứng mất trí nhớ tuổi già thời kì đầu, trước đây tôi đi đâu đều do Lệ Lệ đưa

đi đón về.”

Tôi ngồi cạnh anh Cao, chúng tôi nhìn nhau, rồi lại nhìn bà Tôn đang đầy vẻ lo lắng và trông đợi, trong lòng trào lên một cảm giác đau xót khổ sở. Căn phòng bỗng nhiên yên lặng, bà Tôn thấy sắc mặt chúng tôi nặng nề, bèn hỏi với vẻ căng thẳng: “Đồng chí cảnh sát, hai người có tin tức gì rồi phải không? Xin cứ nói thật cho tôi biết, con gái tôi hiện giờ ở đâu?”

Tôi đắn đo cân nhắc câu chữ rồi mới nói: “Bà Tôn, xin đừng quá xúc động, chuyện là thế này, vừa rồi chúng tôi nhận được một tin không vui, Tôn Lệ Lệ, con gái bà… bị người ta giết rồi!”

Bà Tôn vô cùng kinh ngạc, hai mắt mở to, hai hàng nước mắt lập tức trào ra, bà cố gắng chống tay xuống mặt bàn đứng dậy, anh Cao sợ bà bị ngã liền chạy lại đỡ. Không ngờ bà đột nhiên nắm ngay lấy cánh tay anh Cao như thể vớ được phao cứu sinh, vẻ mặt vô cùng tức giận, hét to: “Chắc chắn là Nhâm Thiên! Con ma cờ bạc ấy trông thấy tiền sinh lòng hiểm ác nên đã giết Lệ Lệ của tôi rồi! Lệ Lệ của tôi đúng là số khổ, khó khăn lắm mới được hưởng thụ cuộc sống, vậy mà lại gặp vận hạn này! Ông trời đối xử với hai mẹ con tôi thật là không công bằng!”

Bà Tôn nói dứt lời liền khóc rống lên, tôi và anh Cao nghe thấy mụ cả đầu, nhưng đều biết rằng vụ án xác chết nổi trong ao đã có bước chuyển ngoặt. Anh Cao bèn an ủi: “Bà Tôn, xin bà bình tĩnh lại, đừng khóc nữa. Bà phải kể rõ đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện, cung cấp manh mối cho chúng tôi thì chúng tôi mới có thể nhanh chóng bắt được hung thủ, bắt hắn phải đền tội đã gây ra với Tôn Lệ Lệ!”

Bà Tôn nghe thấy vậy lập tức thôi khóc, gật đầu, lau khô nước mắt trên mặt rồi nói: “Đúng vậy! Đồng chí cảnh sát, các đồng chí nhất định phải nhanh chóng bắt Nhâm Thiên! Đúng rồi, còn có cả Tưởng Phi nữa, chắc chắn là chúng nó đã hại chết Lệ Lệ của tôi! Tôi phận đàn bà chỉ có thể cầu xin đồng chí giúp đỡ thôi.”

Bà Tôn nói xong liền định quỳ xuống, tôi vội vàng đỡ bà dậy, đồng thời hỏi: “Nhâm Thiên và Tưởng Phi là ai? Tại sao lại muốn giết con gái bà?”

Anh Cao đưa một gói khăn giấy cho bà, gật đầu một cách nghiêm túc, an ủi: “Vâng! Xin bà hãy bình tĩnh một chút, từ từ kể rõ cho chúng tôi nghe đầu đuôi chuyện này, chúng tôi xin cam đoan, chỉ cần có thể xác định Nhâm Thiên có động cơ phạm tội là tôi nhất định bắt hắn về thẩm vấn với lí do tình nghi giết người!” Nói xong, anh ta vỗ vào ngực mình, thành thật thề thốt khiến người khác không thể không tin.

Bà Tôn rút từng mảnh khăn giấy ra lau nước mắt nước mũi, tâm trạng dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng đôi mắt bà vẫn hiện rõ nỗi buồn đau vô cùng, hình như bà đang nhớ lại rất nhiều hồi ức không hề tốt đẹp.

Phối hợp mưu sát

Tôn Lệ Lệ sống cùng mẹ là Tôn Ái Trân từ hồi còn nhỏ, hai mẹ con cùng nương tựa vào nhau. Lớn lên, sau khi tìm được việc làm ổn định, Tôn lệ Lệ liền đón mẹ đến thành phố Nam Minh sống chung với mình. Còn Lệ Lệ và Nhâm Thiên vốn là bạn học ở đại học, sau khi ra trường lại cùng làm việc tại thành phố Nam Minh, trong một lần gặp mặt bạn cùng trường, hai người nói chuyện hết sức tâm đầu ý hợp. Lúc đó Nhâm Thiên thành lập công ty đã được 3 năm, còn Tôn Lệ Lệ vẫn chỉ là công chức nhỏ ở một công ty bình thường, họ yêu nhau được một năm thì thuận theo lẽ tự nhiên, tổ chức lễ cưới.

Hôm tổ chức lễ cưới, Tôn Lệ Lệ mời bạn gái là Tưởng Phi đến làm phù dâu cho mình. Tưởng Phi và Tôn Lệ Lệ quen nhau đã lâu, là bạn học từ thời cấp ba, nhưng Tưởng Phi thi trượt đại học, phải vào học ở trường hạng ba, sau khi ra trường luôn làm nhân viên văn thư trong công ty, không có chí tiến thủ, nhưng lại rất thích tiêu tiền, làm dáng, và cũng thích qua lại với rất nhiều đàn ông.

Hôm đó là lần đầu tiên Nhâm Thiên và Tưởng Phi gặp nhau. Buổi tối, Nhâm Thiên uống say bí tỉ, Lệ Lệ cũng ngà ngà say, bèn gọi Tưởng Phi đến giúp mình dìu Nhâm Thiên lên giường tân hôn, ai ngờ Tôn Lệ Lệ say quá, cùng Nhâm Thiên ngã lăn ra giường, ngủ không biết trời đất gì nữa.

Tưởng Phi thấy trong phòng không có ai khác, suồng sã cởi cúc áo Nhâm Thiên, trong mắt ánh lên sự đau khổ: “Sao lại là anh? Sao anh lại có thể kết hôn với một đứa con gái tầm thường như Tôn Lệ Lệ chứ?”

Bà Tôn chào hỏi khách khứa ra về xong, lúc đi qua phòng tân hôn, nhìn qua khe cửa thấy Tưởng Phi cúi xuống định hôn Nhâm Thiên, bà lập tức giả vờ ho vài tiếng, Tưởng Phi giật mình ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi có chút hoảng hốt, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười đi ra khỏi phòng. Bà Tôn lườm cô ta một cái, đồng thời nhắc nhở cô ta để ý thân phận của mình, không thể lừa chồng của bạn được.

Tưởng Phi gật đầu, cầm cái gói ở trên sofa hoảng hốt rời khỏi phòng tân hôn của Tôn Lệ Lệ.

Sau đó, bà Tôn còn nhiều lần bắt gặp Tưởng Phi cố tình đụng chạm thân mật với Nhâm Thiên, bà cũng từng nhắc nhở Tôn Lệ Lệ phải đề phòng Tưởng Phi kẻo cô ta cướp mất chồng, nhưng Tôn Lệ Lệ bị hạnh phúc hôn nhân mới đến làm cho mê muội đầu óc, cho rằng mẹ mình đã quá lo xa. Thế nhưng, hai năm sau, công ty của Nhâm Thiên phá sản, anh ta suốt ngày say mèm, còn công ty thì không gượng dậy được nữa. Hàng ngày Tôn Lệ Lệ hết giờ làm về nhà, đều phải đối diện với căn phòng lạnh lẽo, không còn được nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ nữa.

Tồi tệ hơn nữa là, một hôm bà Tôn ra ngoài cho khuây khỏa thì lại gặp Tưởng Phi và Nhâm Thiên đang mua quần áo sơ sinh trong cửa hàng, Tưởng Phi liên tục đưa tay đỡ cái bụng đã bắt đầu lùm lùm. Bà Tôn thấy hàng ngày con gái mình phải chịu áp lực mỗi ngày một lớn

trong công việc, vì thế tạm thời không dám nói chuyện đôi trai gái xấu xa này cho Tôn Lệ Lệ biết. Cũng vào thời gian này, Tôn Lệ Lệ được đồng nghiệp khích lệ, mua một tấm vé số, ai ngờ lại trúng giải to.

Tối hôm đó, Tôn Lệ Lệ hào hứng muốn chạy ngay về nhà, định dành toàn bộ số tiền thưởng nhận được cho Nhâm Thiên gây dựng lại sự nghiệp. Nhưng vừa ra khỏi cổng công ty thì trời đột nhiên đổ mưa dữ dội, cô gọi điện bảo Nhâm Thiên đến đón mình, nhưng điện thoại di động của anh ta lại không sao gọi được. Thành phố Nam Minh mỗi khi trời mưa to đường xá thường rất dễ ngập, đồng thời cũng rất khó bắt xe. Đến lúc cô đội mưa về được đến nhà thì toàn thân đã ướt sũng như gà nhúng nước, dẫn đến cảm lạnh, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô nhận được một cuộc điện thoại nặc danh, người ở đầu bên kia nói rằng mình đã mang thai con của Nhâm Thiên, hi vọng cô và anh ta mau chóng li hôn, nhưng khi cô hoàn toàn tỉnh táo trở lại đang định hỏi chuyện thì người kia lại đột ngột tắt máy. Đêm hôm đó, cô không tài nào ngủ được nữa.

Sáng sớm hôm sau, Nhâm Thiên trở về nhà, bị Tôn Lệ Lệ truy hỏi, hai người liền nảy sinh cãi nhau. Bà Tôn bị đánh thức, ngồi ở phòng khách nghe rõ hết cả, họ đang ầm ĩ chuyện li hôn vì Tưởng Phi, rồi dần dần vợ chồng quay sang tranh giành tấm vé số.

Tôi và anh Cao càng nghe càng phẫn nộ, nhưng lại chỉ biết cố gắng kìm nén không dám lên tiếng, thầm mắng chửi gã Nhâm Thiên khốn nạn kia!

Hôm nay nhắc lại chuyện cũ, bà Tôn vẫn vô cùng căm phẫn, ánh mắt dần dần trở nên dữ dằn, cảm giác như Nhâm Thiên và Tưởng Phi đang ở ngay trước mặt, và bà tiếc rằng không thể dùng ánh mắt giết chết đôi gian phu dâm phụ xấu xa kia!

“Tôi còn nhớ lúc đó Nhâm Thiên và Lệ Lệ cãi nhau chuyện li hôn,

chúng nó nói về chuyện tài sản tiền hôn nhân, có lẽ Nhâm Thiên thấy tấm vé xổ số kia trúng giải to, định đòi chia một nửa tiền thưởng, nhưng Lệ Lệ không muốn đưa tiền của mình cho kẻ phụ bạc đi nuôi nhân tình và con riêng, trong lúc tức giận Nhâm Thiên đã đạp cửa bỏ đi."

Mấy hôm sau, Nhâm Thiên hùng hổ mang thỏa thuận li hồn về nhà, nói rằng muốn tìm Tôn Lệ Lệ để nói chuyện phải trái. Bà Tôn xem thỏa thuận li hôn mới vỡ lẽ, thì ra để bảo vệ tài sản của mình, Tôn Lệ Lệ đã mời luật sư lập một bản thỏa thuận li hôn, trong đó có một điều viết rất rõ rằng trước khi kết hôn Nhâm Thiên đã có hành vi vi phạm pháp luật, sống chung với một người phụ nữ khác và có con với người này. Như vậy, chỉ cần Tôn Lệ Lệ có chứng cứ Nhâm Thiên phạm pháp, thì anh ta không những không có được tài sản mà còn có khả năng phải ngồi tù. Nếu Nhâm Thiên đồng ý giải quyết cá nhân vấn đề này, chia tay một cách êm thấm thì Tôn Lệ Lệ sẽ không gửi bản thỏa thuận li hôn này đến tòa án.

Bà Tôn và Nhâm Thiên ngồi trên sofa, không ai nói với ai lời nào, chỉ đợi Tôn Lệ Lệ hết giờ làm về nhà.

Tôn Lệ Lệ vừa về đến nhà, Nhâm Thiên liền chỉ thẳng vào mặt cô lớn tiếng mắng chửi, thậm chí còn đe dọa cô.

Anh Cao không nén được, bèn cắt ngang mạch hồi tưởng của bà Tôn, hỏi: "Thưa bà, lúc đó Nhâm Thiên đe dọa thế nào? Bà phải nói thật rõ ràng, đây cũng là một trong những động cơ phạm tội của hắn."

Ánh mắt bà Tôn vô cùng kiên định, nhưng nét mặt thì lại hơi có chút sợ hãi, bà nói: "Lúc đó nó nói rằng nếu Lệ Lệ không chia một nửa tài sản cho nó thì nhất định sẽ phải hối hận! Tôi còn nhớ rất rõ, lúc đó nó chỉ vào chúng tôi, với vẻ mặt vô cùng hung ác, trông giống hệt một kẻ mắc bệnh tâm thần."

Tôi cũng không khỏi tò mò, hỏi: “Vậy tại sao bà khẳng định Tưởng Phi cũng là một trong những hung thủ?”

Bà Tôn “hừm” một tiếng vẻ khinh bỉ: “Con ranh ấy không có chí tiến thủ, tiền lương thì rất thấp, nhưng lại luôn thích mua sắm quần áo và trang sức hàng hiệu, thường hay lượn lờ quanh đàn ông, hơn nữa mơ ước lớn nhất của nó là tìm được một cậu ấm lắm tiền.”

Tiếp sau đó, không cần bà Tôn phải nhiều lời, chúng tôi cũng có thể tưởng tượng ra điều bà muốn nói. Riêng với anh Cao vì làm cảnh sát đã lâu năm, những việc như thế này từng gặp rất nhiều.

Tưởng Phi cho rằng mình đã sắp thực hiện được giấc mơ, ai ngờ Nhâm Thiên không cẩn thận để đến nỗi phá sản, mà đúng vào lúc này lại mang thai đứa con của hắn. Tưởng Phi bị tình yêu và tình mẫu tử làm mê muội đầu óc, cho dù nghèo túng cũng kiên quyết ở cùng với kẻ khốn nạn kia.

Nhưng vợ chồng nghèo khổ thì thường hay sinh chuyện, phụ nữ mang thai không được chăm sóc chu đáo, trong thời gian mang thai thường hay trái tính trái nết, hơn nữa, điều càng khiến Tưởng Phi tủi thân hơn là cô ta không có được một danh phận cần có. Chắc chắn họ đã cãi nhau về chuyện li hôn của Nhâm Thiên và Tôn Lệ Lệ, cuối cùng có một hôm Tưởng Phi không chịu được nữa, trong đêm mưa gió lấy điện thoại của Nhâm Thiên gọi cho Tôn Lệ Lệ, đến hôm sau lại biết Tôn Lệ Lệ trúng thưởng một khoản tiền lớn.

Đôi trai gái đang lúc nghèo túng này lập tức nổi lòng tham, định thông qua điều khoản pháp quy về li hôn để kiếm một khoản tiền của Tôn Lệ Lệ nhằm giải quyết vấn đề cấp bách trước mắt, không ngờ tiếp đón họ lại là lá thư đến từ luật sư của Tôn Lệ Lệ. Lần này, họ đã không những không lấy được tiền, mà Nhâm Thiên còn có thể phải mang tội, vào tù, vì thế họ hận Tôn Lệ Lệ đến xương tủy, cùng nhau âm mưu và sát hại cô.

“Đồng chí cảnh sát, các đồng chí nhất định phải bắt đôi trai gái xấu xa này, Nhâm Thiên… Nhâm Thiên hôm nay vừa xông vào nhà tôi liền cướp tờ xổ số đi rồi! Các đồng chí xem, đây là vết thương tôi bị nó đẩy ngã xuống đất, tất cả những điều này đều là động cơ phạm tội của nó!” Bà Tôn nắm lấy tay tôi, rồi lại cho chúng tôi xem vết bầm tím trên cánh tay và ở chân.

“Bà đừng lo, chúng tôi lập tức cử người đi bắt hung thủ!” Anh Cao nói xong liền sang phòng làm việc ở bên cạnh gọi điện thoại.

Tôi vào phòng y vụ lấy ít dầu xoa vết thương cho bà Tôn, lại nghe thấy bà khóc rất đau lòng: “Lệ Lệ của mẹ, sao con lại nỡ bỏ đi như vậy, để lại mình mẹ già cô đơn trên đời này, bây giờ mẹ sống còn có ý nghĩa gì?!”

Đột nhiên bà Tôn hất mạnh tay tôi ra, đứng phắt dậy rồi liên tiếp lùi lại phía sau mấy bước, sợ hãi nhìn tôi, hét lên: “Nhâm Thiên! Đồ khốn nạn, không được qua đây, là mày! Là mày đã hại Lệ Lệ của tao, trả Lệ Lệ lại cho tao, tao phải bóp chết mày!”

Tôi bước tới an ủi bà, bất ngờ bà Tôn hất mạnh tay tôi ra, nhìn tôi với vẻ kinh hoàng rồi lớn tiếng kêu lên: “Nhâm Thiên! Mày là đồ khốn, mày chớ có bước gần tới đây! Chính mày, chính mày đã hại Lệ lệ của tao! Hãy trả Lệ Lệ lại cho tao! Tao sẽ bóp chết mày!”

Nói rồi bà ấy lập tức xông về phía tôi, hai tay gầy như que củi cố hết sức bóp cổ tôi, mặt bà méo xệch khiến tôi nhìn thấy phát sợ, muốn cất tiếng kêu cầu cứu anh Cao nhưng lại cảm thấy mình sắp ngất xỉu.

Anh Cao vô tình quay sang nhìn chúng tôi, thấy vậy vô cùng kinh ngạc, lập tức gác điện thoại chạy sang, cố gắng gỡ tay bà Tôn ra, đồng thời ôm chặt bà từ phía sau. Trong cơn kích động cùng cực, bà Tôn vừa hướng về phía tôi lớn tiếng chửi mắng, vừa tay đấm chân đá loạn xạ, song cuối cùng bị anh Cao bế đi chỗ khác.

Tôi vịn vào bàn, ôm cổ ho sặc sụa mấy tiếng, biết lúc này chắc mặt mình đỏ lắm.

Một lúc sau anh Cao quay lại, hỏi tôi vẻ lo lắng: “Cậu có sao không? Tôi vừa gọi điện thoại đến bệnh viện bảo đưa bà Tôn đi điều trị rồi.”

Tôi lắc đầu: “Tôi không sao, chắc là bà ấy bị kích động quá, thần kinh có chút không bình thường.”

Anh Cao thấy tôi không sao, bèn nói rằng đã bố trí cảnh sát viên đi bắt Tưởng Phi và Nhâm Thiên rồi, đưa về Sở cảnh sát thẩm vấn với tội danh tình nghi giết người. Tôi cũng đã lấy lại được trạng thái bình thường, nhưng vừa nghĩ đến hình ảnh bà Tôn bỗng chốc biến thành một con người khác thì không khỏi cảm thấy run, bèn chào tạm biệt anh Cao, trở về với khoảng trời riêng của mình.

Không lâu sau, anh Cao một mình thẩm vấn Tưởng Phi, trải qua một cuộc chiến tâm lí, cuối cùng Tưởng Phi mới thừa nhận hành vi phạm tội, kể rõ nguyên nhân. Thì ra, Nhâm Thiên là người yêu cũ của cô ta, không ngờ sau 3 năm họ gặp lại nhau, Nhâm Thiên đã trở thành Giám đốc của một công ty,

nhưng lại lấy một người con gái dung mạo tầm thường, tính tình cũng không tốt vì thế mà cô ta không cam lòng, cô ta luôn tìm cơ hội tiếp cận Nhâm Thiên. Cho đến một hôm, Nhâm Thiên và Tôn Lệ Lệ cãi nhau, cô ta cùng Nhâm Thiên uống rượu giải sầu, qua một đêm, tình cũ giữa hai người bùng cháy trở lại, Tưởng Phi cũng mang thai từ cái đêm ấy.

Tưởng Phi nói rằng, hiện giờ cô ta và Nhâm Thiên thật lòng yêu nhau, Nhâm Thiên và Tôn Lệ Lệ đã không có tình yêu thì tốt nhất là nên chia tay, đừng nên cố níu kéo Nhâm Thiên làm gì, bởi vì cô ta mới thực sự là vợ của Nhâm Thiên, cô ta phải giành lấy cho bản thân và

cho con mình một danh phận và một tương lai tốt đẹp.

Thế là, vào đêm mưa gió ấy cô ta gọi điện cho Tôn Lệ Lệ yêu cầu nhanh chóng li hôn. Nhưng đến hôm sau, sau khi cãi nhau với Nhâm Thiên, Tôn Lệ Lệ không những làm ầm lên đòi li hôn mà còn lớn tiếng cho biết là mình đã trúng giải thưởng lớn và sẽ không chia cho Nhâm Thiên dù chỉ một xu trong số tiền trúng thưởng đó.

Sáng sớm hôm sau, Tôn Lệ Lệ liền đi lĩnh tiền thưởng, chuẩn bị li hôn với Nhâm Thiên để trở lại với những ngày tháng vui vẻ.

Tưởng Phi vô cùng tức giận, nhân lúc Tôn Lệ Lệ đi làm về muộn, lợi dụng trời tối đã cùng Nhâm Thiên giết chết cô, sau đó bọn chúng giấu xác Tôn Lệ Lệ trong cốp sau chiếc xe con để trong nhà xe của mình một thời gian, đến đêm hôm sau mới lái xe đi vứt xác xuống ao. Bọn chúng cho rằng làm như vậy sẽ vô cùng kín đáo, không ai có thể phát hiện ra được. Cuối cùng, cả hai vẫn không thoát khỏi được lưới trời lồng lộng, phải chờ sự trừng phạt của pháp luật.

Lúc anh Cao nói với tôi những điều này, tôi bất giác nhớ đến câu: Chỉ cần phạm tội, dù kín kẽ thế nào cũng để lại manh mối, sớm muộn rồi cũng có một ngày sự thật phơi bày và phải trả giá. Tuy vụ án đã được phá, nhưng bà Tôn cũng vì cú sốc từ chuyện này mà mắc bệnh tâm thần, vì thế chúng tôi đã bố trí đưa bà vào điều trị trong bệnh viện tâm thần. Với một người như bà thì đây đúng là bi kịch lớn nhất của đời người.

Vụ án thứ sáu
CỰC HÌNH NHÂN TRỆ

Nhà thơ là người viết thơ lên mặt nước.

- Keats

Lời dẫn

Trong khu vực nội thành Nam Minh có một trại nuôi lợn quy mô nhỏ, sau giờ học, một số bé trai nghịch ngợm tụ tập phía sau chuồng lợn chơi trò thách đố ném lợn. Nội dung của trò thách đố này là mỗi người có 6 viên đá, ai ném trúng mắt lợn nhiều nhất là người thắng cuộc, người thua phải mời đi ăn kem. Chiều nay cũng như những chiều khác, Đường Thắng và Vương Đạt vừa tan học liền chạy ngay đến trại nuôi lợn, nhặt đá chuẩn bị ném lợn trong chuồng. Đường Thắng tinh mắt hơn, một lúc ném trúng mắt mấy con lợn, đánh bại Vương Đạt.

Có điều, Vương Đạt nhìn theo những con lợn bị ném trúng, đột nhiên mặt cắt không còn giọt máu, bởi vì nằm phía sau đàn lợn kia là xác một người phụ nữ. Xác người phụ nữ bị chặt hết chân tay, móc mắt, có một lượng lớn nước đồng trong lỗ tai, tóc và da đầu bị lột. Đường Thắng cũng nhìn theo, sợ hãi đến mức đờ đẫn. Hai đứa hoàn toàn không kịp suy nghĩ, lập tức quẳng cặp sách cắm đầu cắm cổ chạy về nhà, dọc đường vừa chạy vừa la hét: “Có người chết! Có người chết!

Trong chuồng lợn có người chết!”

Cực hình nhân trệ

Mười phút trước, anh Cao nhận được một cuộc điện thoại báo án, nói rằng phát hiện một xác phụ nữ trong trại nuôi lợn ở khu phía nam thành phố Nam Minh.

Trước tiên anh Cao gọi điện cho tôi, sau đó tôi và anh Hàn đến cổng trung tâm pháp y đợi anh ấy rồi cùng đi xe cảnh sát đến hiện trường.

Từ Sở cảnh sát đi thẳng về phía nam, mất hơn một giờ mới đến được địa điểm xảy ra vụ án.

Đã có đồng nghiệp đến trước chúng tôi và chăng dây phong tỏa chuồng lợn, thẩm vấn những người có liên quan.

Anh Cao cũng tham gia vào nhóm thẩm vấn, anh Hàn dẫn tôi chui qua dây cảnh giới, bước vào chuồng lợn nồng nặc mùi hôi thối. Xác chết nằm ở góc xa nhất của chuồng lợn, phân lợn rải đầy khắp trong chuồng. Ngoài ra còn có vài ba con lợn bị trúng phải chất kịch độc, toàn thân tím đen nằm trên sàn. Từ mức độ thối rữa của xác chết có thể thấy, ít nhất cũng đã chết được hai tuần.

Tôi quan sát khắp một lượt trong chuồng lợn, ở đó tạp nham đủ thứ, thượng vàng hạ cám đều có cả, rất khó cho việc thu thập côn trùng của tôi.

Bởi vì trong rất nhiều trường hợp, côn trùng ăn xác không chỉ bị xác chết hấp dẫn, mà nhiệt độ và độ ẩm cũng ảnh hưởng rất lớn đến chúng.

Trong lĩnh vực côn trùng, phần lớn côn trùng là động vật biến nhiệt, cực kì nhạy cảm với nhiệt độ và độ ẩm. Nếu nhiệt độ quá cao, sẽ khiến côn trùng chết hoặc ngừng phát triển, đôi khi nhiệt độ cao cũng dẫn đến tình trạng côn trùng trốn xuống phía dưới xác chết, không ăn

phần da thịt ở chỗ xác chết bị ánh nắng chiếu vào. Có điều, xác chết cũng vì nhiệt độ cao mà mất nước, khô đi. Khi nhiệt độ quá thấp, côn trùng sẽ tự động chui vào bùn đất để tránh rét, một phần nhỏ có thể trốn vào trong nhà, nơi có nhiệt độ cao hơn.

Nếu tôi muốn dựa vào quá trình phát triển trưởng thành của ấu trùng họ ruồi và sự tiếp nối thay thế của quần thể côn trùng ăn xác chết để suy đoán thời gian tử vong, thì không thể xem nhẹ ảnh hưởng của sự thay đổi nhiệt độ. Khi nhiệt độ quá cao hoặc quá thấp, côn trùng đều không thể thực hiện việc giao phối và đẻ trứng, vì thế không thể sử dụng chúng để suy đoán thời gian tử vong.

Tôi xem xét xong các thứ lộn xộn xung quanh chuồng lợn, dần dần xác chết hiện rõ trong tầm mắt. Anh Hàn đang ở phía trước, chỉ vào xác chết và phân tích: “Tứ chi của nạn nhân đều bị hung thủ chặt đứt, mắt cũng bị móc mất sau đó đổ vào tai một lượng lớn hỗn hợp đồng nung chảy, mục đích là khiến nạn nhân bị điếc. Chỗ cổ họng thâm đen, chắc là đã bị cho uống thuốc câm và cắt lưỡi, làm hỏng dây thanh, khiến nạn nhân không nói được.”

Tôi đứng cạnh anh Hàn ghi chép tỉ mỉ, rồi nhìn mặt xác chết, hỏi: “Anh Hàn, tại sao ngũ quan của người chết lại bị mất?”

Anh Hàn suy nghĩ cẩn thận, rồi lại nhìn vào xác chết, rùng mình nói: “Cực hình nhân trệ! Hung thủ đúng là bệnh hoạn!” Lúc này anh Cao cũng đi vào, vừa hay nghe thấy thế liền hỏi: “Anh Hàn, cực hình nhân trệ là trò quái quỷ gì thế?”

Anh Hàn dùng con dao cạo nhỏ cạo lấy vài thứ ở chỗ cổ họng, quay lại nói với anh Cao: “Gần giống như 10 hình phạt tàn khốc nhất của Mãn Thanh. Nhân trệ là phát minh độc quyền của Lã Trĩ, dùng để đối phó với phu nhân Quá Thích. Loại cực hình này buộc con người phải biến thành lợn, trước tiên chặt đứt tứ chi và móc hai mắt, đổ nước đồng vào tai.”

Tôi nghe anh Hàn giải thích, thấy rất giống cách giết người trong vụ án mạng này, liền nói chen vào: “Hung thủ có thể là kẻ bệnh hoạn không?”

Anh Cao cũng gật đầu lia lịa, hùa theo: “Không loại trừ khả năng này, cách này quá độc ác và tàn nhẫn!”

Anh Hàn không nói thêm gì, mở hộp dụng cụ pháp y lấy ra một con dao mổ, rạch cánh tay phải của nạn nhân, làm như vậy là nhằm để kiểm tra xem bên trong có loài vật nào kí sinh hay không. Chỉ trong chốc lát, có khoảng gần chục con màu sắc khác nhau bò ra, tình trạng này vô cùng hiếm gặp và cũng rất phức tạp, bởi thường thì màu sắc và chủng loại côn trùng tại hiện trường xảy ra vụ án phải rất đơn giản.

Anh Hàn quan sát đám côn trùng, bỗng nhiên quay lại hỏi tôi: “Cậu có phân biệt được chủng loại của đám côn trùng này không?”

Tôi tạm dừng việc ghi chép, ngồi xuống quan sát kĩ lưỡng, sau đó trả lời: “Anh Hàn, vậy tôi nói khái quát một chút. Trong đám côn trùng này có một bộ phận thuộc họ táng giáp và họ ruồi, số côn trùng và trứng còn lại khá hiếm gặp, trông giống như thuộc bộ cánh vỏ, nhưng thực ra độ dài lại không giống như của bộ cánh vỏ.”

Tôi vừa nói xong được một lúc thì anh Hàn nhìn tôi với vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Hiểu biết về côn trùng quá ít, cậu phân tích xem tại sao lợn lại bị trúng độc chết?”

Tôi nhìn những con lợn thâm đen kia, khẽ trả lời: “Hung thủ cố tình hạ độc? Hay do nhiễm chất độc từ xác chết mà ra?”

Anh Cao nghe thấy vậy, nét mặt đầy vẻ kinh ngạc chen vào câu chuyện: “Hung thủ có thể lợi dụng côn trùng để đầu độc à? Ở thời này rồi mà vẫn còn cao thủ dùng độc như thời xưa sao?”

Anh Hàn suy nghĩ kĩ lời anh Cao vừa nói, rồi lại lấy từ trong hộp dụng cụ pháp y ra một chiếc bơm tiêm đã chứa đầy nước thuốc màu

đen, bước đến bên cạnh một trong số những con lợn chết, ngồi xuống cắm kim tiêm vào vùng đầu rồi từ từ bơm thuốc. Tôi và anh Cao ở bên cạnh quan sát kĩ toàn bộ quá trình, thuốc bơm vào cơ thể lợn chết chưa đến 10 giây, các loại côn trùng ẩn nấp bên trong bắt đầu chạy ra ngoài từ 5 giác quan của con lợn.

Thực ra, tôi biết rất rõ công dụng của loại thuốc nước màu đen này, thuật ngữ trong ngành gọi là nước đuổi trùng, có tác dụng xua đuổi một số côn trùng hỗn tạp có thể ảnh hưởng đến hướng suy nghĩ trong điều tra phá án của các điều tra viên. Sư phụ từng nói với tôi rằng, khi gặp phải hiện trường vụ án đặc biệt, phải dùng nước đuổi trùng màu đen để loại bỏ những loại côn trùng không cần thiết, loại thuốc này chủ yếu nhằm vào những loại côn trùng không bị xác chết thu hút, không phát huy tác dụng đối với côn trùng ăn xác chết.

Anh Hàn nhìn những con côn trùng kia, nét mặt liên tục thay đổi, cuối cùng lại trở về vẻ bình tĩnh, thở dài một tiếng.

Sau đó, anh Hàn gói chiếc bơm tiêm lại cẩn thận, đặt trở lại hộp dụng cụ pháp y, bảo tôi: “Cậu phụ trách giải phẫu xác con lợn vừa tiêm thuốc!”

Anh Hàn gói cẩn thận và bỏ chiếc bơm tiêm trở lại chỗ cũ là để đề phòng nguồn độc lây lan và khuếch tán lẫn vào nhau. Sau khi sử dụng, loại thiết bị chuyên dụng này bắt buộc phải được xử lí tiêu hủy đặc biệt. Anh Hàn đã phân công như vậy, tôi sao dám không nghe theo? Tôi lập tức gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng như thể bị sét đánh. Giải phẫu xác lợn ư? Đối với tôi thì đây là lần đầu tiên phải thực hiện nhiệm vụ như thế này. Không hiểu trong người con lợn bị trúng độc kia có cái gì mà khiến anh Hàn phải quan tâm đến như vậy?

Tôi chạy đến chỗ hộp dụng cụ pháp y của mình, trước tiên thay một đôi găng tay màu trắng, lấy ra hai con dao mổ, cùng với một con dao róc xương sườn và chiếc kẹp nhỏ, những thứ này đều là dụng cụ

đặc biệt, chuyên sử dụng để giải phẫu xác động vật. Quay lại chỗ xác con lợn kia, quan sát kĩ từ đầu đến đuôi: Bụng con lợn có dấu vết sưng phù, chứng tỏ có lượng nước thừa; còn phần đầu lợn do đã được tiêm thuốc nên từ 5 giác quan đã bắt đầu chảy ra thứ nước màu đen vô cùng hôi thối.

Trước tiên tôi lật xác con lợn cho 4 chân chổng lên trời, sau đó rạch một đường từ cổ thẳng xuống phía dưới. Có lẽ tôi dùng sức quá mạnh, không cẩn thận rạch xuống đến tận cùng, tôi có thể cảm nhận rõ rằng mình đã làm vỡ một số tổ chức bên trong của con lợn. Không biết có ảnh hưởng đến việc thu thập manh mối phá án hay không.

Tôi len lén nhìn sang anh Hàn, thấy anh ấy hoàn toàn không nhìn mình mà dường như đang suy nghĩ rất mông lung về sự việc gì đó, lông mày anh ấy nhíu chặt vào nhau.

Tôi lại chuyển trọng tâm chú ý sang giải phẫu xác lợn, chầm chậm đưa dao róc xương sườn vào trong bụng lợn, tay phải nhẹ nhàng đưa lên đưa xuống, chia tách phần xương và phần thịt. Róc xương xong, tôi dùng kẹp gắp ra mấy miếng xương, toàn bộ miếng xương đều có màu đen kịt, hơn nữa còn có thể trông thấy rất rõ trên bề mặt xương dày đặc những lỗ nhỏ li ti.

Tạm bỏ những miếng xương đen kịt vừa gắp ra để sang một bên, tôi lại một lần nữa đưa kẹp vào trong bụng lợn, gắp ra một miếng thịt nhỏ, miếng thịt cũng đã thay đổi màu sắc. Điều duy nhất khiến tôi không hiểu là tại sao trên thịt lợn không có nhiều trứng kí sinh trùng? Trong tình hình bình thường, tất cả mọi loại thịt thối rữa đều có thể thu hút kí sinh trùng đẻ trứng, tại sao trên xác con lợn này lại không có?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, anh Hàn đột nhiên bước đến hỏi: “Cậu Tô, thế nào rồi? Có phát hiện được chỗ nào kì lạ không?”

Tôi gật đầu nhìn anh ấy, nói: “Anh Hàn, tôi có một phát hiện lớn. Sau khi giải phẫu, thấy có một loại mầm độc bí ẩn xâm nhập vào bộ phận bên trong con lợn, độc tính vô cùng mạnh, khiến cả tổ chức xương và cơ thịt đều bị ăn mòn, dẫn đến kết quả ấu trùng kí sinh đều không dám đến gần, thậm chí còn có một số ít côn trùng ăn xác bị chết vì nhiễm độc.”

Hình như anh Hàn đã đoán biết trước được kết quả, nên không hề lộ vẻ gì là ngạc nhiên, chau mày nói: “Xem ra sự việc trở nên phức tạp rồi đấy, rất ít vụ mưu sát lại kèm thêm cả loại vi trùng bí ẩn có độc tính mạnh. Điều quan trọng nhất là hiện vẫn chưa biết làm thế nào để xác định chủng loại vi trùng, ngay cả côn trùng cũng bị nhiễm độc chết, rõ ràng việc phá án đã khó khăn hơn rất nhiều.”

Những lời anh Hàn vừa nói quả thật đã nhằm vào đúng chỗ quan trọng nhất, loại vi trùng bí ẩn kia tấn công đã làm đảo lộn hoàn toàn quy trình phá án thông thường. Trước mắt, bước đầu tiên chúng tôi cần thực hiện là phải kiểm tra được nguồn gốc của loại vi trùng bí ẩn kia, xác định đúng thời gian những con côn trùng ăn xác bị nhiễm độc chết, lấy đó làm căn cứ để suy đoán ra thời gian thực sự nạn nhân bị sát hại.

Anh Cao biết vụ án đã đi đến chỗ then chốt, đồng thời cũng không muốn tạo áp lực quá lớn cho tôi và anh Hàn, bèn nói: “Cao Kiện tôi là loại vũ phu, bảo đi bắt tội phạm bỏ trốn còn được, chứ nghiên cứu mấy loại côn trùng này thì không làm được. Cứ từ từ thực hiện nhé, tôi tin hai người có thể điều tra phá được vụ án này!”

Nghe anh Cao nói vậy, tôi không nhịn được cười, tiếp lời: “Anh Cao này, tôi cũng tin có thể phá án. Suy cho cùng, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát. Xin hỏi anh một câu, theo anh thì hung thủ phải thù hận nạn nhân đến mức nào mới có thể ra tay giết người bằng thủ đoạn tàn độc như vậy? Giả sử khi đối diện với kẻ thù của mình, anh có

thể sử dụng cực hình nhân trệ để giết đối phương không?"

Anh Cao suy nghĩ kĩ một lúc rồi mới trả lời: "Không! Nếu đối phương giết hại người thân hoặc người yêu của tôi, tôi sẽ đích thân đưa hung thủ ra trước pháp luật, cho dù hung thủ chạy trốn đến tận chân trời góc biển, tôi cũng quyết bắt bằng được đưa về quy án, bởi vì lấy ác trị ác cũng không có tác dụng gì. Tôi là một cảnh sát, lúc nào cũng phải tin tưởng vào pháp luật và công lí!"

Những lời này của anh Cao khiến tôi vô cùng xúc động, bởi lẽ sở dĩ con người hiện nay phạm tội, ngoài môi trường xã hội dễ gây nóng nảy, nguyên nhân chủ yếu là do con người hiện nay quá tôn sùng việc lấy ác trị ác, chỉ cần nói một câu không vừa ý là lập tức đánh người, chém người. Có thể người ngoài nghe thấy sẽ cho rằng anh Cao đang cố tình tỏ ra thanh cao, nhưng tôi lại tin rằng anh đúng là sứ giả của chính nghĩa.

Anh Hàn nhìn tôi, hỏi: "Cậu Tô, vừa rồi cậu hỏi rất hay và câu nói ấy đúng là đã nhắc nhở tôi. Tại sao hung thủ lại dùng thủ đoạn tàn bạo với nữ nạn nhân như vậy? Phân tích từ góc độ tâm lí học tội phạm, hung thủ chắc chắn đã mất hết lòng tin vào cuộc sống, có khả năng đã gặp phải mối thù giết vợ hoặc giết con!"

Anh Cao liền hiểu ngay ý tứ của anh Hàn, tiếp tục phân tích: "Anh Hàn này, ý anh nói là chúng ta phải bắt đầu từ động cơ phạm tội phải không?"

Anh Hàn nhìn anh Cao toét miệng cười, bảo: "Đúng vậy, trước tiên chúng ta phải xác định động cơ phạm tội của hung thủ, sau đó kiểm tra đối chiếu tìm ra thân phận cụ thể của nạn nhân, thực hiện điều tra từ môi trường xung quanh và các mối quan hệ của nạn nhân, xem gần đây nạn nhân có gây thù oán với ai không, từ đó chúng ta có thể triển khai điều tra theo mục tiêu cụ thể!"

Biện pháp anh Hàn đưa ra rất hay, hoàn toàn đi theo trình tự ngược lại, trước tiên xác định động cơ phạm tội của hung thủ, sau đó làm rõ thân phận người chết, cuối cùng mới sử dụng côn trùng để xác định thời gian tử vong, đồng thời thông qua sàng lọc mối quan hệ xã hội của nạn nhân, cuối cùng bắt hung thủ về quy án. Có điều, suy nghĩ tuy rõ ràng, nhưng thực hiện không phải là chuyện dễ.

Tôi vừa định chuẩn bị thu dọn đồ đạc để kết thúc công việc giải phẫu lợn thì không ngờ anh Hàn trông thấy lại quát lên: "Cậu Tô, ai bảo cậu thu dọn đồ đạc vào lúc này hả? Khẩn trương giải phẫu xác những con lợn còn lại cho tôi!"

Tôi suýt chút nữa ngất xỉu, đến hiện trường xảy ra vụ án, việc gì khác không làm lại toàn chỉ giải phẫu xác lợn, chuyện này mà đến tai sư phụ chắc sẽ bị thầy cười đến chết mất. Thực ra tôi rất muốn hỏi anh Hàn rằng, đã xác định được hướng điều tra phá án, tại sao còn bắt tôi tiếp tục giải phẫu xác lợn?

Nhưng mà, tôi sợ anh Hàn nổi giận lôi đình, anh ấy ghét nhất việc người khác hỏi này hỏi nọ, vì thế tôi đành gật đầu: "Vâng, tôi tiếp tục giải phẫu đây ạ!"

Tôi sắp xếp lại mạch suy nghĩ, bắt đầu giải phẫu xác con lợn thứ hai, kết quả không khác gì con lợn thứ nhất, trong bụng cũng không có loại côn trùng nào. Mãi đến khi giải phẫu con lợn thứ ba, mới có phát hiện mới. Tôi dùng kẹp lấy ra được một thứ giống như huy hiệu hay huy chương gì đó, trên mặt có hình hoa tử kinh, ngoài ra không còn có gì khác.

Anh Hàn vẫn đang phụ trách kiểm tra thi thể nữ nạn nhân, tôi bỏ chiếc huy hiệu có hình hoa tử kinh vào chiếc túi trong suốt, bước nhanh đến bên cạnh và nói với anh ấy: "Anh Hàn, tôi tình cờ tìm thấy trong bụng con lợn thứ ba chiếc huy chương có hình hoa tử kinh này, tiếc rằng trên đó không có thông tin gì có tác dụng."

Anh Cao cũng chạy lại, nhìn chiếc huy chương có hình hoa tử kinh, trầm ngâm hỏi: “Cậu Tô, vật này lấy từ bụng con lợn bị trúng độc ra à? Trông có vẻ hơi cổ kính, hình như là quà lưu niệm trong một cuộc thi, vì thế không ghi tên tuổi, chắc là giải khuyến khích nhận được khi tham gia giải phong trào ở cơ quan.”

Trong lúc tôi và anh Cao đang nói chuyện, anh Hàn đã giải phẫu xong tử thi, mấy cảnh sát đi cùng phụ trách thu dọn xác chết. Chúng tôi chuẩn bị lên đường quay về, tiến hành phân tích xác chết sâu hơn. Vẫn là anh Cao lái xe như lúc đi, tôi và anh Hàn ngồi ở ghế sau. Trên xe, cả 3 chúng tôi đều lặng im, tâm trạng ai cũng có vẻ không vui vì vụ thảm án kia.

Hỗn hợp côn trùng

Tôi vươn vai, ngả người ra ghế, ngoảnh mặt nhìn phong cảnh lướt nhanh qua bên ngoài cửa xe. Mải mê nhìn ngắm, dần dần đôi mắt khép lại.

Không biết bao nhiêu lâu sau, anh Hàn gọi tôi dậy, cùng anh ấy xuống xe, rồi lại cùng anh ấy vào phòng thí nghiệm phân tích những con côn trùng đã chết.

Hai chúng tôi thay trang phục chuyên dụng xong, bước vào phòng nghiên cứu côn trùng, anh Hàn lấy chìa khóa phòng nghiên cứu từ trong hộp dụng cụ pháp y của mình ra đưa cho tôi mở cửa, rồi lại lấy ra chiếc lọ đựng đầy côn trùng và trứng, bước vào phòng trước, còn tôi theo sau và kiêm luôn nhiệm vụ đóng cửa.

Anh Hàn dẫn tôi đến trước một chiếc bàn thí nghiệm để đầy phễu chia tách và ống nghiệm trong suốt, ngoài ra còn có mấy chiếc bình miệng rộng kẻ vạch chia độ, ở dãy phía sau để các loại nước thuốc đủ màu, tôi nhìn lướt nhanh qua một lượt, thấy hầu hết là thuốc chuyên dụng để kiểm tra độc tính của côn trùng.

Trước tiên, anh Hàn đeo găng tay, khẩu trang, và đặc biệt không quên đeo kính bảo vệ mắt, sau đó lấy 3 chiếc bình rộng miệng và một chiếc phễu, mở nắp lọ và dùng chiếc kẹp dài gắp côn trùng ở trong lọ ra, mỗi loại bỏ vào trong một chiếc bình khác nhau. Sau khi làm xong một loạt động tác như vậy, anh Hàn kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn tôi bảo: "Cậu Tô, cậu đã nghe nói về phương pháp lấy DNA của côn trùng bằng cetyltrimethylammonium bromide chưa?"

Tôi lục tìm kĩ trong đầu một lượt, đúng là chưa từng nghe thấy, lắc đầu nói: "Chưa, anh giảng giải cho tôi đi."

Anh Hàn tròn mắt nhìn tôi, hừm một tiếng: "Sư phụ của cậu đúng là hẹp hòi, không nói cho cậu biết gì à? Cetyltrimethylammonium bromide còn gọi là phương pháp CTAB, là phương pháp lấy DNA của côn trùng tương đối phù hợp, được sử dụng tương đối rộng rãi, quá trình lấy tương đối đơn giản nhanh chóng, duy chỉ có một chỗ chưa được tốt là quy trình rất rườm rà, DNA của côn trùng dễ bị thiếu, mất và bay hơi những vật chất có độc. Vì thế, khi muốn lấy DNA chất lượng cao trong thời gian ngắn, người ta thường sử dụng phương pháp CTAB."

Vừa dứt lời, anh Hàn liền bảo tôi lấy lọ thuốc nước màu xanh lục ở hàng phía sau đưa cho mình, đương nhiên tôi răm rắp làm theo.

Anh Hàn cầm lấy lọ thuốc, trước tiên lắc qua lắc lại vài cái rồi mới từ từ mở nắp, một mùi hôi thối giống như mùi của xác chết bốc ra.

Tôi suýt nữa nôn nốt chỗ cơm còn lại từ bữa tối ra ngoài, cảm giác thứ mùi này còn sặc sụa hơn cả mùi xác chết.

Anh Hàn đổ nước thuốc màu xanh lục vào chiếc bình rộng miệng đã có xác ấu trùng, vẫn không quên giải thích cho tôi: "Đây là thuốc chia tách dung dịch có độc."

Tôi quan sát kĩ thời điểm thuốc tiếp xúc với xác ấu trùng, màu thuốc bắt đầu nhạt dần, cuối cùng chuyển thành xanh lam. Xác ấu trùng dưới đáy bình trương lên rất nhanh rồi tự động nổi lên trên mặt thuốc, lớp da bên ngoài bị bóc hết, trở thành một con giòi trụi lủi.

Anh Hàn lấy chiếc kẹp ở trước mặt gắp con giòi ra rồi nhẹ nhàng đặt vào chiếc khay nhỏ trong suốt, sau đó bỗng nhiên quay lại bảo tôi: "Cậu Tô, cậu lấy kính hiển vi điện tử lại đây, sau đó quan sát kĩ lưỡng thay đổi của ấu trùng, đồng thời nói những điều quan sát được cho tôi nghe."

Tôi rất rõ dụng ý của anh Hàn, nhanh chóng chạy đi lấy kính hiển vi, đặt chiếc đĩa nhỏ kia vào dưới ống kính, điều chỉnh tiêu cự rồi tiến hành quan sát, sau một giây bắt đầu nói: "Ấu trùng gặp phải thuốc chia tách dung dịch có độc nên bị ăn mòn mạnh, nhưng bề mặt vẫn còn lại thành phần chất độc bí ẩn màu tím đen. Sau khi ấu trùng chết, cơ thể nhanh chóng trương lên gấp 2 lần bình thường, lớp da bên ngoài đã bị lột và xuất hiện tình trạng ôxy hóa."

Trong lúc tôi nói, anh Hàn đã đổ loại nước thuốc màu vàng vào chiếc bình thứ hai có chứa sẵn côn trùng ăn xác loại nhỏ.

Đổ thuốc xong, anh Hàn lại tiếp tục hỏi: "Ấu trùng không biến dị lần hai hoặc tiến hóa gì à?"

Tôi lại điều chỉnh một chút tiêu cự kính hiển vi, quan sát kĩ những đường vân của ấu trùng, trả lời: "Anh Hàn, hiện tại ấu trùng không xuất hiện dấu vết tiến hóa hay biến dị gì cả, có lẽ là do chịu một sự hạn chế đặc biệt nào đó, tôi còn đang tiếp tục quan sát."

Anh Hàn ngẩn người, rõ ràng kết quả quan sát của tôi vượt ra ngoài dự liệu của anh ta. Sau đó, anh ấy lại nói: "Cho thêm ít băng khô vào."

Tôi thực sự không hiểu dụng ý của anh Hàn, nhưng vẫn đến ngay

chỗ chuyên để băng khô, lấy một ít cho vào cái đĩa nhỏ để ấu trùng. Sau khi rắc lên người ấu trùng một lát, đám băng khô liền bắt đầu bốc ra hơi lạnh, đồng thời phát ra tiếng kêu, sau đó tan ra thành chất lỏng màu đen, không còn dấu vết ban đầu nữa.

Lần này tôi thấy khóe miệng anh Hàn khẽ nhếch lên, có vẻ những thay đổi hoàn toàn của đám băng khô giống như dự liệu của anh ấy.

Tôi nhìn hiện tượng diễn ra từ đầu đến cuối mà không hiểu gì cả, bèn hỏi một câu ngớ ngẩn: "Anh Hàn, tại sao băng khô này lại tan thành nước nhanh thế?"

Anh Hàn cầm cái kẹp, vừa khuấy nước thuốc màu vàng mới đổ vào trong chiếc bình vừa nói: "Rất đơn giản, thành phần lớp vỏ ngoài của ấu trùng đã bị chất phân tách rửa sạch, tác dụng lớn nhất của băng khô là kiểm tra xem chất độc đã được rửa sạch hay chưa. Nếu chất độc chưa được rửa sạch, băng khô sẽ không tan ra nhanh chóng. Nếu băng khô tan nhanh, chứng tỏ lớp vỏ ngoài của ấu trùng đã hoàn toàn bị chất độc ngấm vào!"

Tôi đột nhiên rùng mình ớn lạnh, sau khi tẩy rửa mà vẫn không phân tách được chất độc, chứng tỏ độc tính của loại vi rút bí ẩn này mạnh đến mức nào?

Tôi nhận thấy sắc mặt anh Hàn lại liên tiếp thay đổi mấy lần, đôi mắt hơi đỏ, anh ấy trầm ngâm bảo: "Cậu Tô, cậu tạm thời đừng nói chuyện này cho ai biết, chỉ được nói với duy nhất một mình sư phụ của cậu. Tôi cho rằng không lâu sau sẽ lại xảy ra chuyện lớn, bi kịch của 10 năm trước vẫn có thể xuất hiện trở lại."

Tôi hiểu ý tứ ẩn giấu phía sau câu nói này, thực sự cảm thấy tò mò, liền hỏi: "Thật ra 10 năm trước đã xảy ra chuyện gì, anh kể cho tôi nghe được không?"

Anh Hàn hít thở sâu mấy lần, gượng cười bảo: "Cậu Tô, tin tôi đi,

với sự từng trải và trình độ pháp y của cậu bây giờ, tốt nhất đừng biết quá nhiều chuyện liên quan đến 10 năm trước, bởi vì biết càng nhiều sẽ càng không có lợi cho cậu. Có câu: Biết càng nhiều, càng sớm đi gặp Diêm Vương!"

Tôi biết anh Hàn không nói đùa, nuốt nước bọt mấy lần, mới thận trọng đưa ra câu phỏng đoán: "Chắc hẳn liên quan đến loại vi rút bí ẩn kia?"

Anh Hàn trấn tĩnh lại, khẽ gật đầu: "Tôi không thể cho cậu biết quá nhiều, nhưng đúng là loại vi rút bí ẩn lấy được trong vụ án cực hình nhân trệ này giống hệt loại vi rút tôi gặp năm đó, thậm chí còn khủng khiếp hơn nhiều. Thực ra từ trước đến giờ tôi không nói cho cậu biết, nhiều năm trước đây cũng từng xảy ra vụ án tương tự các vụ án cậu và cậu Cao đã phá lúc trước, hơn nữa người phụ trách phá án còn giỏi hơn cậu, có thể nói là thiên tài trăm năm khó gặp một lần trong lĩnh vực côn trùng học pháp y!"

Nghe anh Hàn ca ngợi một người nhiều năm trước, trong lòng tôi không khỏi buồn bực, bèn khua khua nắm đấm: "Anh Hàn, chớ coi thường tôi, thực ra tôi cũng không kém đâu nha! Chúng ta hãy cùng chờ xem, nhất định sẽ có một ngày tôi cũng trở thành một chuyên gia pháp y từng trải, đức cao vọng trọng giống sư phụ!"

Anh Hàn lặng yên nhìn tôi, rất lâu vẫn chưa định thần lại được, sau đó thì lẩm bẩm như nói một mình: "Rất giống, các ngươi quả thật rất giống."

Tôi không hiểu ý anh ta nói gì, lấy tay đưa qua đưa lại trước mặt, gọi: "Anh Hàn, có tiếp tục kiểm tra côn trùng ăn xác nữa không?"

Anh Hàn lập tức định thần lại, ho khan một tiếng: "Xin lỗi, vừa rồi tôi mất tập trung. Tiếp theo, cậu hãy phân tích một chút về côn trùng trong nước thuốc màu vàng."

Anh Hàn nói xong liền tiếp tục với việc pha trộn thuốc, trước tiên đổ nước thuốc màu xám vào chiếc bình thứ ba, mười lăm giây sau lại đổ nước thuốc màu hồng nhạt vào. Còn ở bên này, tôi dùng kẹp gắp con côn trùng ăn xác cỡ nhỏ ra, trạng thái của nó không khác so với ấu trùng, cũng bị bóc rửa sạch lớp vỏ ngoài, hoàn toàn mất hết sức sống, hệt như một con côn trùng bỏ đi. Sư phụ từng nói với tôi rằng, trong các vụ án sau này, nếu gặp phải tình huống côn trùng ăn xác bị chết một cách kì lạ hoặc chưa tiến hóa được thì việc điều tra những vụ án như vậy khó không khác gì lên trời, bởi vì côn trùng ăn xác bị chết đột ngột sẽ không thể trở thành "nhân chứng tàng hình" giúp cho việc suy đoán ra thời gian tử vong, manh mối sẽ hoàn toàn bị cắt đứt, vụ án rơi vào tình trạng án treo.

Anh Hàn kẹp con công trùng thứ 3 ra khỏi lọ, qua nhiều lần kiểm tra phân tích, còn lấy cả DNA của mấy con côn trùng giống nhau để so sánh, kết quả vẫn không như ý muốn. Bởi vì những quả trứng côn trùng chưa nở kia, nếu dùng chất xúc tác thúc đẩy tiến hóa thì khi phát triển đến giai đoạn thứ ba chúng sẽ tự động chết một cách không bình thường; những con ấu trùng đã thành hình cũng vậy, không sống được quá 2 giờ.

Vụ án lần này khá phức tạp, chủ yếu là do chu kì sống của trứng côn trùng quá ngắn, trong một lúc chúng tôi không thể nào trông thấy được hình dáng của con côn trùng sau khi nó thành hình, vì thế đương nhiên cũng không thể căn cứ vào chủng loại và đặc tính của côn trùng để suy đoán ra thời gian nạn nhân tử vong. Như vậy, vụ án cực hình nhân trệ bắt đầu rơi vào bế tắc.

Anh Hàn ngồi trước bàn thí nghiệm trầm tư suy nghĩ, cuốn sổ ghi chép màu đỏ đặt trên bàn ghi chằng chịt các số liệu phân tích côn trùng. Tôi sơ bộ thống kê, có 15 chuỗi kết cấu DNA của côn trùng, kết quả này khiến tôi giật mình kinh hãi, trong tình hình bình thường, chỉ

có một người bị hại sẽ không thể nào thu hút được đến 15 loại côn trùng, bởi vì sâu nhiều thịt ít sẽ không đủ cho chúng ăn.

Tôi dùng điện thoại chụp lại các số liệu phân tích côn trùng do anh Hàn viết, nếu vụ án vẫn không có gì tiến triển, tôi sẽ gửi bức ảnh này cho NASA, hi vọng NASA có thể giúp giải tỏa những ngờ vực này. Tất nhiên, tôi không dám nói chuyện này với anh Hàn, bởi vì: Một là mất thể diện, hai là NASA yêu cầu không được cho người thứ ba biết được sự tồn tại của mình.

Anh Hàn thấy tôi rút điện thoại ra chụp ảnh, cảm thấy vô cùng tò mò, liền chủ động hỏi: “Cậu Tô, cậu chụp ảnh làm gì vậy?”

Tôi chưa kịp hoàn hồn ngay lúc đó, chút nữa đã nói ra cái tên NASA, vì thế tiện mồm nói dối luôn: “Tôi định dùng để đến tối thong thả nghiên cứu, biết đâu có thể tình cờ thu hoạch được thứ gì đó. Tôi cho rằng, bản thân là người mới đến thì cần phải tập trung nghiên cứu và xem xét tình tiết vụ án, như vậy mới không phụ sự kì vọng của anh và sư phụ.”

Lúc nói những từ này, trong lòng tôi thầm mắng bản thân là kẻ dối trá. Có điều, để nhanh chóng trưởng thành hơn, che giấu anh Hàn cũng là một việc bất đắc dĩ.

Bởi vì NASA biết quá nhiều thứ, nên tôi thậm chí còn lầm tưởng là trong đó phảng phất có bóng dáng sư phụ Thẩm Kiến Quốc, vì hình như trên thế giới này không có bất kì loài côn trùng và vụ án mạng liên quan đến côn trùng nào có thể thoát khỏi cặp mắt thần của người ấy, và điều này khiến tôi nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên nghe sự phụ giảng bài trong trường nhiều năm trước đây.

Anh Hàn cười rất vui, đưa tay vỗ vai tôi, bảo: “Cậu Tô, cậu đã dần dần ra dáng một nhân viên pháp y thực thụ rồi đấy, tôi rất yên tâm. Nhưng vụ án cực hình nhân trệ này không đơn giản đâu. Trước tiên,

phân tích từ những côn trùng chúng ta lấy được, thì thấy chúng bao gồm rất nhiều loại. Tôi thật không thể tưởng tượng nổi thủ đoạn phạm tội của hung thủ, rất ít người có thể lợi dụng được côn trùng và quy luật tương sinh tương khắc của côn trùng để giết người một cách hoàn hảo như vậy!"

Tôi chưa hiểu được ngay, vặn hỏi lại: "Anh Hàn, đúng là có thể lợi dụng đặc tính tương sinh tương khắc của côn trùng để giết người à?"

Hình như anh Hàn nhớ lại một số chuyện đã qua, hít sâu liền mấy hơi rồi mới trả lời: "Có thể, côn trùng cũng có đặc tính mùa vụ và ngũ hành, bởi vì vạn vật trên thế gian đều không thoát khỏi quy luật ngũ hành, đương nhiên trong côn trùng cũng tồn tại kim mộc thủy hỏa thổ, trên thực tế đã từng xảy ra vụ án sử dụng côn trùng để giết người."

Anh Hàn nói vậy khiến tôi sợ ngây người, bèn lắp bắp hỏi: "Nếu quả thật có người có khả năng điều khiển được côn trùng, thế thì chẳng phải sẽ rất lộn xộn sao?"

Không ngờ anh Hàn nghe xong lại xua tay, thở dài bảo: "Ý cậu nói là dùng ngôn ngữ để điều khiển côn trùng phạm tội, còn ý tôi nói là dùng mùi vị và nhiệt độ để điều khiển côn trùng nhằm đạt được mục đích giết người một cách vô hình. Lấy ví dụ đơn giản, chúng ta đều thích uống mật ong, nếu ai đó muốn giết một người, sử dụng thủ đoạn hạn chế hành động của người này và bôi mật ong lên cơ thể người này để dụ ong độc đến, như thế chẳng phải là đã mượn tay ong độc để giết người rồi hay sao?"

Vừa nghe những lời này, tôi liên tưởng thêm cảnh tượng thực tế theo lời nói, cảm thấy toàn thân nổi da gà, giống hệt như những gì anh Hàn từng nói. Nếu những người nuôi dưỡng và huấn luyện côn trùng hiểu biết về dược lí hay chất độc trong pháp y, vậy thì việc điều khiển côn trùng giết người từ xa cũng không khó khăn gì.

Đúng lúc tôi đang định thảo luận với anh Hàn rằng sử dụng côn trùng giết người từ xa có phải là khoa học hay không thì điện thoại của anh ấy bỗng nhiên đổ chuông. Anh ấy nhìn vào màn hình rồi tắt ngay, vẻ mặt có chút gì đó là lạ, sau đó bảo tôi: "Cậu Tô, cậu về trước đi, tôi còn phải nghiên cứu riêng một chút. Có tin tức gì liên lạc qua điện thoại nhé."

Không thèm để ý tôi có đồng ý hay không, anh Hàn đẩy ngay tôi ra khỏi phòng thí nghiệm. Có điều, trước khi ra khỏi đó, tôi đã gửi số liệu kiểm tra DNA côn trùng của anh ấy cho NASA. Điều duy nhất tôi cần làm lúc này là về với khoảng trời riêng của mình, yên tĩnh chờ đợi NASA trả lời và lên mạng tìm xem có thông tin từng xảy ra vụ án sử dụng côn trùng giết người từ xa hay không.

Trứng côn trùng kịch độc

Tôi ra khỏi phòng thí nghiệm, bắt taxi trở về khoảng trời riêng của mình. NASA vẫn chưa có thông tin trả lời.

Trong đầu tôi lại nghĩ đến chiếc huy hiệu có hình hoa tử kinh kia, hình như đã từng trông thấy chiếc huy hiệu giống như thế, có điều lúc này không nhớ ra được.

Tôi nằm trên giường, liên tưởng đến những vụ án mạng liên quan đến côn trùng đã điều tra phá án thành công trước đây, bất giác cảm thấy ngậm ngùi cho loài người quá nhỏ bé và tính mạng con người quá yếu ớt. Hơn nữa, động cơ giết người của hung thủ trong xã hội hiện đại cũng vô cùng quái dị, thậm chí có kẻ chỉ vì một câu nói mà giết người, tôi thì thấy hoàn toàn không cần thiết phải cực đoan đến như vậy.

Bỗng nhiên điện thoại có chuông báo tin nhắn, tôi vội mở khóa màn hình, người gửi tin nhắn đúng là NASA.

Nội dung tin nhắn viết: "Cậu gặp loại vi rút bí ẩn này ở đâu? Thật

sự quá kinh khủng!”

Ngay cả NASA cũng cho rằng loại vi rút bí ẩn này kinh khủng, tôi trầm ngâm suy nghĩ giây lát rồi nhắn tin trả lời: “Anh từng gặp loại vi rút này chưa?”

Phải đến hơn một phút sau, NASA mới trả lời: “Gặp rồi, từ rất nhiều năm trước, lẽ ra đã phải bị tiêu diệt hoàn toàn rồi,

không hiểu sao bây giờ lại xuất hiện một cách kì lạ như vậy. Từ nay về sau gặp loại vi rút này cậu phải hết sức cẩn thận, bởi vì chúng rất dễ biến dị và tiến hóa, nghiêm trọng hơn là còn có thể xâm nhập vào cơ thể người. Lần này tôi cũng không giúp gì được cho cậu, cậu phải bắt đầu từ phía khác vậy.”

Tôi đọc tin nhắn, nhất là đoạn NASA nhắc đến loại vi rút này có khả năng biến dị và tiến hóa, trong lòng chợt có cảm giác vô cùng sợ hãi. Nếu không cẩn thận bị loại vi rút này xâm nhập vào người, tôi có biến thành người độc không? Hay là trúng độc chết không toàn thây giống như những con lợn kia? Chỉ nghĩ không cũng đã sợ sởn gai ốc.

Tất nhiên NASA đã nghe nói và thậm chí tiếp xúc với loại vi rút bí ẩn này, tôi lập tức soạn tin nhắn theo nội dung NASA cung cấp rồi gửi cho anh Hàn, nhắc anh ta phải đề phòng vi rút xâm nhập cơ thể. Anh Hàn nhanh chóng nhắn tin trả lời, bảo tôi lập tức đến chỗ mình, có chuyện lớn cần bàn.

Tôi vội vã đi giày chạy xuống cầu thang, bắt một chiếc taxi đến phòng thí nghiệm của anh Hàn. Trên xe, tôi luôn nghĩ tại sao lần này NASA lại nói rằng không giúp gì được? Loại vi rút thần bí này quả thật đáng sợ như vậy sao? Hơn nữa, anh Hàn và sư phụ lại luôn dè dặt giữ mồm giữ miệng về sự việc xảy ra 10 năm trước, xem ra còn có rất nhiều thứ tôi chưa từng tiếp xúc, có lẽ là do tôi chưa đủ từng trải nên mọi người mới không nói cho tôi biết, phải chăng là họ muốn bảo vệ

tôi?

Xe nhanh chóng đến cổng trung tâm pháp y, tôi trả tiền xe xong liền chạy thẳng lên phòng thí nghiệm của anh Hàn trên tầng 2. Lúc tôi đẩy cửa bước vào, thấy anh Cao cũng ở đó liền cất tiếng chào, anh Cao ra hiệu cho tôi ngồi xuống cạnh mình. Sau đó, anh Hàn cứ luôn đi đi lại lại trước mặt chúng tôi.

Anh Hàn đi lại như vậy 6 vòng, do dự hồi lâu rồi mới nói với tôi và anh Cao: "Trong đống hỗn hợp côn trùng kia, có trứng của một loại côn trùng chứa chất kịch độc. Trong thời gian phát triển thành con, trứng sẽ tự động tiết ra một lượng lớn chất kịch độc, giết chết những loài côn trùng khác tranh thức ăn với chúng."

Vẻ mặt anh Cao nghiêm trang hơn hẳn, anh ấy nhìn anh Hàn rồi hỏi: "Anh Hàn, trước đây anh đã từng trông thấy trứng côn trùng có độc chưa?"

Tôi lại nghĩ đến công trình nghiên cứu gien côn trùng của sư phụ và anh Hàn, trong đầu tự nhiên hiện lên 4 chữ cái tiếng Anh NASA.

Bất giác, tôi bắt đầu mạnh dạn suy đoán, lẽ nào những quả trứng côn trùng có độc này liên quan đến NASA? Nhưng rồi nghĩ lại, lại tự phủ nhận chính mình. Nếu NASA là người phát tán vi rút, vậy thì phải không sợ nó mới đúng, và cũng hoàn toàn không cần phải cho tôi biết loại vi rút thần bí này nguy hiểm đến mức nào.

Anh Hàn liếm môi, nói: "Đã từng gặp rất nhiều năm trước, chắc anh Cao còn nhớ chuyện ấy và người ấy chứ?"

Anh Cao lập tức mở to cả hai mắt, hình như nhớ lại một số chuyện rất khủng khiếp, run rẩy nói: "Anh đừng nói rằng, loại trứng côn trùng kịch độc chúng ta đang gặp bây giờ có liên quan đến thằng cha đó chứ? Không đúng, con người ấy đã chết rồi! Hơn nữa, lúc đó những quả trứng côn trùng chứa chất kịch độc kia cũng đã bị tiêu diệt

hết rồi, không phải vậy sao?"

Tôi ngồi bên cạnh, lặng yên không nói gì, bởi vì tôi biết mình không thể chen vào được, chi bằng cứ yên lặng lắng nghe.

Anh Hàn chau mày, trả lời: "Không! Anh sai rồi, không ai dám khẳng định thằng cha đó đã chết thật hay chưa, mặc dù vụ nổ đó gây chấn động trong phạm vi rất rộng, ngay cả nhà cửa cũng bị đổ sập. Những năm đó, khoa học kĩ thuật vẫn chưa phát triển, ý thức về nguy hiểm của trứng côn trùng mang vi rút rất mạnh, có lẽ chỉ một giây trước khi vụ nổ xảy ra, hắn đã kịp chui xuống đất rồi."

Vẻ mặt anh Cao lại càng trở nên nghiêm trọng hơn, anh ấy hít một hơi thật sâu rồi nói: "Anh Hàn, xác xuất suy đoán của anh là năm mươi năm mươi, tính mạng con người cũng phụ thuộc nhiều vào may mắn chứ? Vậy anh nói xem bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Chẳng lẽ cứ để mặc cho trứng côn trùng mang vi rút tiếp tục phát triển và được tội phạm sử dụng để giết người à? Phải nghĩ cách để làm gì đó đi chứ?"

Tôi đột nhiên nhớ đến tin nhắn của NASA, chủ động đề xuất: "Chúng ta có thể nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc nước giết chết trứng côn trùng kịch độc!"

Tôi vừa dứt lời, anh Hàn và anh Cao đều kinh ngạc nhìn tôi, hai người có vẻ hết sức ngạc nhiên trước đề xuất này.

Anh Hàn lên tiếng hỏi trước: "Cậu Tô, cậu nghe ai nói có thể dùng thuốc nước giết chết trứng côn trùng kịch độc? Lúc trước ông già họ Thẩm từng nói với cậu à?"

Trong lòng tôi thầm kêu một tiếng không hay rồi, xem ra việc dùng thuốc nước để giết trứng côn trùng có độc là điều cấm kị, cũng giống như độc lí học của giới pháp y. Chút nữa đã bị tên khốn NASA kia hại chết, tôi bắt đầu nghĩ cách làm thế nào cho vẹn toàn, nếu để anh Hàn biết được sự tồn tại của NASA thì sau này sẽ không có ai giúp

tôi phá án nữa.

Lúc này anh Cao mới nói: “Cậu Tô, có phải cậu xem phim quá nhiều rồi không? Cậu có thể nghiên cứu ra thuốc nước giết trứng côn trùng được à?”

Tôi chớp ngay cơ hội lấy lời anh Cao làm lối thoát thân, liền nói: “Trong phim ảnh có nhiều rồi, tôi cho rằng trên thực tế cũng có thể làm được.”

Anh Hàn lại như nổi điên, trực tiếp lên lớp tôi: “Cậu Tô, cậu nhớ kĩ là đừng bao giờ nghiên cứu độc tính của côn trùng và độc lí học pháp y một cách bừa bãi.”

Tôi ra sức gật đầu lia lịa, thực ra tôi cũng hiểu dụng tâm vất vả của anh Hàn, lo cho tôi sau khi nghiên cứu độc lí học pháp y sẽ thành ra hư hỏng, bởi vì sư phụ cũng năm lần bảy lượt không cho tôi tiếp xúc với chất độc. Có thể trước đây hai người họ đã từng trải qua những sự việc tương tự, tôi luôn có cảm giác: Độc lí học pháp y và vi rút thần bí kia có liên quan rất lớn đến sự việc xảy ra 10 năm trước. Chính vì vậy, các cuộc thảo luận về tình tiết vụ án đều giải tán một cách buồn bã do đề cập đến độc lí học pháp y và câu chuyện của 10 năm trước. Tôi và anh Cao ngầm thương lượng hôm sau phải tiến hành đột kích thẩm tra người phụ trách trang trại nuôi lợn Chu Đại Khả, tất nhiên anh Cao đồng ý ngay, bởi anh ta cũng nghi ngờ Chu Đại Khả là đối tượng tình nghi chủ yếu nhất, theo anh ấy, người này ít nhiều cũng có vấn đề.

Nhà thơ quái dị

Sáng sớm hôm sau, anh Cao chịu trách nhiệm lái xe đưa tôi đến tìm người phụ trách trang trại nuôi lợn Chu Đại Khả, bởi vì rất nhiều dấu vết cho thấy Chu Đại Khả là đối tượng tình nghi phạm tội đầu tiên. Chúng tôi đến nhà Chu Đại Khả, đó là căn nhà thuê dùng để ở cách chuồng lợn khoảng 200 m, ở chính giữa nhà kê một chiếc bàn trà,

trong góc kê chiếc giường gấp và mấy chiếc ghế đẩu nhỏ.

Anh Cao ngồi đối diện với Chu Đại Khả, bắt đầu câu chuyện bằng cách đi thẳng vào chủ đề: “Ông Chu, lần này chúng tôi đến đây gặp ông chủ yếu là để tìm hiểu một số tình hình.”

Chu Đại Khả móc từ trong túi quần ra một điếu thuốc, châm lửa rít một hơi rồi nói: “Đội trưởng Cao, ông hỏi đi.”

Anh Cao có vẻ không vui với hành động hút thuốc của Chu Đại Khả, chau mày hỏi: “Một tuần trước ông ở đâu?”

Chu Đại Khả rít mạnh một hơi thuốc, chậm rãi nhả khói rồi trả lời: “Ở quê làm đám tang cho mẹ tôi, rất nhiều người có thể làm chứng.”

Anh Cao yêu cầu Chu Đại Khả cung cấp phương thức liên lạc với những người có liên quan, sau khi gọi điện thoại đã chứng minh đối phương không nói dối.

Tiếp theo, anh Cao lại vặn hỏi một lượt, phát hiện Chu Đại Khả không có động cơ phạm tội, có chứng cứ ngoại phạm rất rõ ràng.

Đến lúc tôi và anh Cao chuẩn bị ra về, đột nhiên Chu Đại Khả vỗ đùi nói: “Hôm qua, trong lúc quét dọn chuồng lợn tôi phát hiện ra một thứ.”

Anh Cao quay lại nhìn Chu Đại Khả, vặn hỏi: “Thứ gì? Anh đưa ra đây xem, biết đâu có liên quan đến vụ án.”

Chu Đại Khả cho tay vào túi quần móc tất cả mọi thứ trong đó ra, bỏ xuống nền nhà kiểm tra.

Chỉ lát sau, Chu Đại Khả cầm một nửa mẩu giấy lên, nét mặt tỏ vẻ châm biếm: “Nhà thơ là người viết thơ trên mặt nước.”

Trong một lúc, anh Cao không hiểu được ý tứ trong câu nói đó, bèn cầm lấy nửa mẩu giấy, vò đầu gãi tai, hỏi tôi: “Cậu Tô, cậu hiểu

không?”

Ngay từ lúc Chu Đại Khả đọc câu này tôi đã dùng điện thoại tra cứu trên mạng, nên mỉm cười bảo: “Một câu thơ của Tế Từ.”

Đột nhiên trong đầu tôi vụt hiện ra hình ảnh chiếc huy hiệu hoa tử kinh kia, bây giờ lại được nghe câu thơ này, như vậy đã tìm ra một chút manh mối mới, nhưng vẫn cần phải tiếp tục chứng minh.

Chúng tôi thẩm vấn Chu Đại Khả xong, loại ông ta khỏi đối tượng tình nghi. Ra khỏi nhà của Chu Đại Khả, vừa đi tôi vừa suy nghĩ xem vì sao lại để lại nửa mẩu giấy viết câu thơ của Tế Từ ở nơi xảy ra vụ án? Nghĩ mãi vẫn không tìm ra được câu trả lời, tôi bèn nói với anh Cao: “Anh Cao này, tôi nghĩ hay là chúng ta thử điều tra trong dân chúng xem sao!”

Khoảng 10 phút sau, tôi và anh Cao đến chuồng lợn nơi phát hiện xác chết, cùng bước vào bên trong.

Xét từ vị trí nằm và vết thương của người chết lúc đó, hung thủ phải là một người đàn ông, hơn nữa cánh tay tương đối chắc khỏe, nếu không sẽ không thể chặt một nhát đứt tay chân của nạn nhân, lại còn vô cùng chính xác. Một điểm khác cũng có thể chứng minh rằng có lẽ hung thủ và nạn nhân quen biết nhau, nếu không thì làm sao nạn nhân lại không hề đề phòng?

Chúng tôi tìm được một cụ già trong ngôi đền thờ ở địa phương, tôi miêu tả hình dáng chiếc huy hiệu hoa tử kinh cho cụ già xem, hỏi có biết là thứ gì không. Kết quả là cụ già liền nói một mạch rằng đó là giải thưởng của cuộc thi thơ do nhà máy in tổ chức mỗi năm một lần, vừa mới tổ chức cách đây không lâu, đây là hoạt động đặc sắc của nhà máy in ở địa phương.

Căn cứ theo manh mối mới này, tôi và anh Cao đến tìm người phụ trách nhà máy in, được người này cho biết trong cuộc thi lần này chỉ có

duy nhất một người giành được giải thưởng hoa tử kinh. Người hiện nay không hứng thú lắm với thơ ca, còn người giành được giải thưởng tên là Tôn Tiểu Quân, đã làm thơ hơn nửa đời người. Anh Cao bắt được Tôn Tiểu Quân ngay trong nhà máy in, đưa về quy án. Tôn Tiểu Quân là một công nhân bình thường trong nhà máy in, thời trẻ rất thích sáng tác thơ ca, nên được mọi người trong nhà máy công nhận là người mê thơ.

Chiếc huy hiện hoa tử kinh kia đúng là giải thưởng mà Tôn Tiểu Quân nhận được trong hội thi thơ của nhà máy diễn ra trước khi giết người một ngày, do trong lúc giết Lưu Cầm vô tình để rơi ra rồi sau đó bị lợn ăn mất, đã trở thành một trong những bằng chứng sắt đá khẳng định ông ta là kẻ giết người. Còn về câu thơ của Tế Từ, đó hoàn toàn là do thói quen của ông ta, ngày nào ông ta cũng trích một câu trong tuyển tập thơ của Tế Từ để lúc rỗi rãi nghiên cứu, tìm cảm hứng làm thơ, rồi cuối cùng cũng để Chu Đại Khả nhặt được. Từ đó có thể thấy, đúng là ông trời có mắt, thiện giả thiện báo, ác giả ác báo.

Nhưng không ai biết rằng từ lâu nay Tôn Tiểu Quân đã bị mắc chứng bệnh tâm thần tiềm ẩn, mấy hôm trước con trai ông ta là Tôn Long bất ngờ tử vong trên bàn mổ, còn bản thân bác sĩ mổ chính rõ ràng đã phán đoán sai trong khi phẫu thuật nhưng lại cương quyết không chịu nhận sai sót của mình. Cái chết của con trai đã kích thích bệnh tâm thần tiềm ẩn trong người Tôn Tiểu Quân, suốt mấy hôm liền ông ta theo sát bác sĩ mổ chính Lưu Cầm như hình với bóng, sau khi nắm được lộ trình hàng ngày của đối phương, một buổi tối cách đây nửa tháng ông ta đã đột nhập vào nhà Lưu Cầm, giết chết bà ta bằng cực hình nhân trệ tàn nhẫn nhất. Sau khi giết chết nạn nhân, để tránh bị phát hiện, Tôn Tiểu Quân cố tình chuyển thi thể đến bỏ vào trong chuồng lợn và bỏ lại một số côn trùng kì lạ.

Theo lời khai của Tôn Tiểu Quân, thủ đoạn và tư duy phạm tội

của ông ta là do một người bí ẩn tên là NASA dạy. Trong quá trình phạm tội, để không để lại dấu vân tay, ông ta luôn chú ý đeo găng tay, thủ đoạn tương đối chuyên nghiệp. Nếu không dựa vào anh Hàn đã từng nghiên cứu một số độc lí học pháp y, có lẽ vẫn chưa thể bắt được gã này.

Tôi không khỏi nghĩ đến NASA, người cung cấp manh mối cho tôi, lẽ nào hai người này là một? Có điều, nếu là như vậy thì lại không hợp với lẽ thường. Nếu NASA đã dạy người khác sử dụng thủ đoạn đặc biệt để phạm tội, thì tại sao còn giúp tôi phá án? Tôi không dám nhắc chuyện này với người khác, dù sao dựa vào người khác mới phá được án không bao giờ là một việc vẻ vang gì. Thông qua mấy vụ án phá được lúc trước, tôi càng cảm thấy mình đang bị một bàn tay vô hình đẩy vào một âm mưu rất lớn, cuối cùng sự việc sẽ còn diễn biến như thế nào nữa? Tôi cảm thấy tương lai vô cùng bất an, nhất là kẻ có tên NASA kia, thực ra là người tốt hay người xấu?

Vụ án thứ bảy
XÁC KHÔNG ĐẦU TRONG HỒ

Tình yêu đích thực không thể nói bằng lời, hành động mới là lời giải thích tốt nhất cho sự chung thủy.

- Shakespeare

Lời dẫn

Đêm qua thành phố Nam Minh đột nhiên mưa to, mưa xối xả suốt đêm làm ngập nhiều cửa hiệu và xe cộ dừng đỗ bên đường.

6 giờ 30 phút sáng hôm sau, trên cầu Phi Thiên ở phía đông thành phố có một tài xế buồn đi tiểu quá mới dừng xe bên thành cầu, mở cửa xe, kéo khóa chuẩn bị tiểu tiện trước lan can cầu. Đúng lúc này, anh ta vô tình nhìn xuống hồ Phi Thiên phía dưới cầu, mặt lập tức biến sắc, tay run cầm cập, tiểu tiện cả ra quần. Anh ta rút điện thoại, run rẩy gọi cảnh sát.

Anh ta vừa trông thấy một thứ vô cùng khủng khiếp, một xác chết không đầu trôi lềnh bềnh trong hồ.

Xác không đầu trong hồ

Hôm nay đến phiên tôi được nghỉ, không phải vào cơ quan trực. Từ hai hôm trước tôi đã định đi xem phim, nhưng một cuộc điện thoại của anh Hàn gọi đến đã phá vỡ kế hoạch này.

Anh ta nói rằng sáng nay anh Cao đang trực ở Sở cảnh sát thì nhận được một cuộc điện thoại báo án, nói rằng trông thấy một cái xác không đầu nổi trong hồ Phi Thiên ở phía đông thành phố.

Tôi lập tức thay trang phục công tác, mang theo trang bị khám nghiệm tử thi đến hiện trường. Vừa xuống đến dưới, đã thấy một chiếc xe cảnh sát màu đen hiệu SUV dừng ở ngã tư, tôi vội chạy đến mở cửa chỗ ghế lái phụ, ngồi vào ghế đồng thời tiện tay đóng cửa lại, vội vã hỏi: "Anh Hàn, tình hình cụ thể vụ án xác chết không đầu trong hồ Phi Thiên thế nào?"

Hàn Phi vươn vai ngáp một cái rõ dài, nổ máy xe cảnh sát rồi vừa đi vừa nói với tôi: "Cậu đừng vội vã quá, trước tiên chúng ta phải đến xem tình hình thế nào đã. Lão Cao hôm nay trực ban, sau khi nhận điện thoại báo án đã lập tức đưa người đến bảo vệ hiện trường và thu thập chứng cứ rồi."

Tôi liếc nhìn Hàn Phi có đôi mắt "gấu trúc" to ngoại cỡ, nhận thấy trạng thái tinh thần của anh ta không được tốt lắm, liền ghé sát vào tai hỏi nhỏ: "Anh Hàn này, gần đây bị mất ngủ à?"

Hàn Phi xua tay một cách bất lực, nói: "Tôi với sư phụ cậu đang tiến hành một nghiên cứu mới, liên quan đến gien của loài côn trùng mang vi rút lúc trước."

Tôi nhớ lại thí nghiệm phân tích thịt vụn bằng độc lí học, anh Hàn thực hiện lúc trước, quả đúng là vô cùng xuất sắc.

Tôi lắc lắc đầu, lập tức định thần lại: "Anh Hàn, nếu xác chết ở trong hồ, có thể ảnh hưởng đến việc chúng ta điều tra phá án không?"

Hàn Phi nhìn tôi như nhìn một kẻ ngớ ngẩn, cười bảo: "Tất nhiên

là có ảnh hưởng! Ở các điều kiện môi trường khác nhau thì côn trùng ăn xác chết sinh sôi cũng khác nhau, chúng ta phải phân biệt rõ các loại côn trùng, ngoài ra còn có các loại sinh vật kí sinh bên trong côn trùng. Hơn nữa, cách thức xử lí của chúng ta cũng khá đặc thù, xác chết trong nước hoặc trong hồ chia thành loại xác chết nổi và xác chết chìm."

Tôi gật đầu, tiếp tục hỏi: "Nếu nạn nhân bị hung thủ giết hại trước rồi mới ném xác thì phải phán đoán thế nào?"

Hàn Phi chau mày suy nghĩ phải đến một phút, sau đó mới rủ rỉ bảo: "Việc này còn cần phải xem xác chết bị ném ở đâu, bởi vì ngoài khí hyđrô và khí hê-li, nước là loại vật chất có nhiệt dung riêng lớn nhất trong giới tự nhiên, rất dễ hấp thu nhiệt lượng từ các vật chất bên ngoài phát tán ra. Vì thế, nhiệt độ của xác chết ở trong nước hạ xuống vô cùng nhanh. Tuy nhiên, nhiệt độ của nước và nhiệt độ của không khí lại không giống nhau, phạm vi thay đổi nhiệt độ của nước tương đối hẹp, biên độ cũng rất nhỏ."

Sau một hồi phổ cập khoa học hùng hồn của anh Hàn, tôi lập tức tỉnh ngộ: "Hóa ra là vậy, tôi hiểu ý anh rồi, hay nói theo cách khác, nếu chúng ta muốn lợi dụng hiện tượng thay thế của quần thể côn trùng ăn xác để phán đoán thời gian tử vong thật sự của xác chết trong môi trường nước, thì cần phải xem xét sự thay đổi nhiệt độ của nước!"

Anh Hàn nhớ kĩ lại một lúc, rồi vừa lái xe vừa nói tiếp: "Ngày 16 tháng 02 năm 1996, phát hiện thi thể một người đàn ông không rõ lai lịch trên bờ đê sông nhánh của sông Lâm Giang ở thành phố Lâm, thi thể bị phân hủy mạnh. Mặc dù nguyên nhân gây ra tử vong hết sức rõ ràng, nhưng do thi thể thối rữa quá nhiều nên lúc đó đã ảnh hưởng đến việc pháp y căn cứ vào hiện tượng tử vong để suy đoán ra thời gian tử vong."

Tôi thấy có chút khó hiểu, vặn hỏi: "Anh Hàn, ý anh định nói là mức độ phân hủy có thể ảnh hưởng đến việc suy đoán thời gian tử

vong phải không?”

Anh Hàn trấn tĩnh lại, vừa cười vừa nói: “Đúng là như vậy. Tuy nhiên vẫn còn có biện pháp để suy đoán ra, do lúc đó pháp y chỉ tìm thấy một lượng lớn ấu trùng ruồi nhặng 3 tuổi, vì thế nó trở thành thứ thích hợp nhất để căn cứ vào đặc tính của loài côn trùng ăn xác chết tiến hành suy đoán thời gian tử vong. Giám định chủng loại của hình thái học truyền thống đòi hỏi phải có nhân viên chuyên nghiệp về phân loại côn trùng mới có thể thực hiện được. Trước tiên thu thập mẫu ấu trùng của loài côn trùng ăn xác, sau đó phân tích bằng phương pháp kiểm tra đo lường, chỉ cần sử dụng kĩ thuật giám định phân tử DNA cũng có thể giám định để cho ra kết quả một cách đơn giản và nhanh chóng, cuối cùng chứng minh sắc tố tế bào ti thể DNA là Oxidase coenzyme I (COI) đó là loại ruồi xanh đuôi to, căn cứ vào quy luật phát triển của nó đã nhanh chóng xác định được phạm vi thời gian tử vong, hai tuần sau phá được vụ án, thời gian tử vong thực sự gần như trùng khớp với thời gian suy đoán trước đó.”

Anh Hàn nói xong, rồi lại tiếp tục bổ sung: “Xác chết ở trong vùng nước tự nhiên như sông, hồ, ao cá… bộ phận chìm dưới nước thường trở thành thức ăn cho các loại tôm, cua, cá… các loại côn trùng thuộc bộ cánh vỏ ăn thức ăn thối rữa như cà niễng cũng thường xâm nhập và ăn xác chết.”

Những điều này cũng nằm ngoài phạm vi kiến thức của tôi, tôi chủ động hỏi lại anh ấy: “Chúng định mượn chuyện này để thực hiện diễn biến thay thế quần thể à?”

Anh Hàn nhìn tôi, gật đầu bảo: “Đúng vậy, côn trùng sống dưới nước có thể mượn chuyện này để tiến hành thay thế, từ đó chúng ta có thể suy đoán sơ bộ thời gian xác chết bị đưa vào trong nước. Khi xác chết phân hủy sinh ra một lượng khí lớn khiến nó nổi lên mặt nước, sẽ có các loại côn trùng thuộc họ ruồi nhặng và họ cánh cứng xâm nhập

ăn xác và đẻ trứng, tạo thành quần thể côn trùng. Dựa vào hai loại côn trùng này, ta có thể phán đoán được thời gian xác chết bị đưa xuống nước và thời gian nổi lên. Vì thế, sẽ có côn trùng sống trên cạn xuất hiện ở bộ phận xác chết nổi trên mặt nước, xung quanh có rất nhiều ấu trùng chết vì ngạt nước."

Tôi ngầm "nạp" những điều anh Hàn giảng giải vào trong đầu, xem ra muốn trưởng thành một cách nhanh chóng thì còn cần phải tiếp xúc học hỏi thật nhiều ở thế hệ tiền bối.

Anh Hàn quay lại nhìn tôi, cười hỏi: "Cậu Tô, cậu có thể nói cho tôi biết tại sao cậu muốn làm nghề pháp y không?"

Tôi suy nghĩ kĩ một lúc rồi mới trả lời: "Vì phấn khích, vì muốn được trở thành người giống như thám tử Sherlock Holmes bắt kẻ xấu trừng trị theo pháp luật!"

Anh Hàn không vừa lòng lắm với câu trả lời của tôi, nghiêm sắc mặt cảnh cáo: "Không phải, đây không phải suy nghĩ thật của cậu, có lẽ do cậu còn quá trẻ nên tinh thần trách nhiệm pháp y chưa cao. Nhưng cậu phải nhớ kĩ điều này, pháp y là một nghề tuyệt đối không cho phép phạm sai lầm. Nếu cậu phạm dù chỉ một sai lầm, sẽ lập tức có người vô tội phải ngồi tù oan, còn kẻ phạm tội lại vẫn được nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!"

Tôi hoàn toàn đồng ý với điều anh Hàn vừa nói. Thật vậy, thiên chức của một nhân viên pháp y là giải oan cho người chết, trả lại sự thật cho người bị hại, khiến kẻ phạm tội phải bị pháp luật trừng trị. Tuy nhiên, điều duy nhất khiến tôi cảm thấy đáng mừng là cho đến bây giờ mình vẫn chưa phạm phải sai lầm nào lớn đến mức gây hậu quả nghiêm trọng.

Địa điểm xảy ra vụ án lần này ở hơi xa, thậm chí có thể nói là quá đặc biệt. Nhưng dẫu sao, đây cũng là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với côn

trùng trên xác chết trong nước.

Tôi bắt đầu hình dung trong đầu cảnh tượng tại hiện trường xảy ra vụ án: Trước tiên, sẽ trông thấy một cái xác phụ nữ không đầu nổi lềnh bềnh giữa hồ; ở phía trên cái xác còn có rất nhiều ruồi xanh bay lượn, chúng đẻ ra những quả trứng rơi xuống cái xác, từ đó thực hiện việc thay thế quần thể côn trùng.

Lại khoảng 15 phút nữa trôi qua, lúc tôi và anh Hàn đến được hiện trường, thi thể người phụ nữ không đầu đã được các đồng nghiệp đến trước vớt lên và chuyển đến bờ sông. Nhìn cảnh tượng như vậy, tôi thầm kêu lên một tiếng không hay rồi, có lẽ anh Hàn sẽ phát điên lên mất.

Quả đúng như vậy, sau khi nhảy ra khỏi xe cảnh sát, anh Hàn xách hộp dụng cụ của mình chạy nhanh đến, hét to: “Anh Cao, ra đây cho tôi!”

Chắc chắn lần này anh Cao lại gặp xui xẻo rồi! Nghe tiếng gọi, anh ấy bước ra từ một chỗ khác, nói: “Anh Hàn, có chuyện gì vậy? Tức giận cái gì thế?”

Hàn Phi nhìn bộ mặt ngây ngô vô tội của anh Cao, xua tay: “Được rồi, lần sau khi tôi chưa đến hiện trường, bất kì ai cũng không được động lung tung vào xác chết!”

Anh Cao nhìn về phía cái xác không đầu, lập tức hiểu ra, cúi người tỏ ý cam đoan với anh Hàn.

Sau khi anh Cao đi khỏi, anh Hàn ra hiệu bảo tôi đến bên cạnh, chắc là chuẩn bị tiến hành khám nghiệm tử thi.

Tôi lấy sổ ghi chép và bút bi 2B từ trong túi áo ra chuẩn bị ghi chép. Thi thể phụ nữ không đầu đã thối rữa nặng, côn trùng bò kín khắp người, ước đoán nếu có đủ phần đầu bị chặt thì người này có lẽ cao khoảng 1m69, mặc chiếc váy liền áo bó sát màu bạch kim, quần tất

màu đen, đi bốt cao, không mang theo bất kì giấy tờ tùy thân và vật dụng cá nhân nào. Trên ngực nạn nhân có nhiều vết thương do vật tù gây ra, từ vết thương có thể phán đoán nạn nhân đã bị hung thủ dùng vật tù đập nhiều nhát dẫn đến tử vong.

Điều khiến tôi đau đầu nhất là xác chết còn xuất hiện tình trạng trương phềnh, tức là thuật ngữ chuyên ngành dùng để chỉ hiện tượng khi xác chết phân hủy lan ra khắp toàn thân, toàn bộ cơ thể phình to hết cỡ, lúc này do xác chết bốc mùi hôi thối và chảy dịch nên thu hút rất nhiều côn trùng bâu đến.

Anh Hàn đeo xong găng tay chống phân hủy màu trắng, trước tiên lấy từ trong hòm dụng cụ ra một con dao mổ dài khoảng 9cm, quan sát kĩ lưỡng xác phụ nữ không đầu, rồi lại quay sang vặn hỏi tôi: “Cậu Tô, cậu có biết tại sao quá trình phân hủy của xác chết này lại không diễn ra nhanh không?”

Câu hỏi quá bất ngờ khiến tôi không biết trả lời ra sao, bèn lúng túng cười ngượng: “Có phải do chênh lệch nhiệt độ không ạ?”

Anh Hàn gật đầu, xong rồi lại lắc đầu, nói: “Trong tự nhiên có một phần là nước, ở những vùng nước rộng, nhiệt dung riêng của nước rất cao, vì thế có nhiệt độ thấp hơn so với mặt đất, hơn nữa lại tương đối ổn định, do đó có thể làm giảm rõ rệt tốc độ thối rữa của xác chết trôi nổi trong nước hoặc trên mặt nước”.

Anh Hàn sợ tôi không hiểu nên dừng lại một chút rồi bổ sung thêm: “Ngoài ra, xác chết bao giờ cũng có phần thân trên nặng hơn, nếu thi thể đầy đủ các bộ phận thì khi ở trong nước sẽ có xu thế phần đầu hơi chìm xuống thấp hơn, khiến máu tập trung ở khu vực đầu hoặc cổ. Thông thường, thứ tự thối rữa bắt đầu từ phần đầu và cổ, sau đó mới đến phần bụng, sau khi chết từ 5 ngày đến 6 ngày thì mới bắt đầu chuyển sang màu xanh nhạt.”

Tôi nghe anh Hàn nói một cách vô cùng chuyên nghiệp thì không nén được, buột miệng hỏi: “Còn có yếu tố bất ngờ nào khác nữa không ạ?”

Anh Hàn biết tôi thích truy hỏi đến tận gốc rễ, nên vừa giải phẫu tử thi vừa nói: “Trong điều kiện khí hậu bình thường, nói chung con người chết từ 6 ngày đến 10 ngày thì khí do hiện tượng phân hủy sinh ra sẽ ngày càng nhiều hơn trong ruột, khiến thi thể trương phềnh, sau đó nổi lên, một phần cơ thể sẽ lộ ra trên mặt nước; sau khoảng 10 giờ đến 12 giờ, da ở các đầu mút của tứ chi sẽ nhăn lại và trở thành giống như chiếc bao tay da, sau khoảng 10 ngày có thể bóc ra dễ dàng, tóc và móng chân móng tay tự động bong rụng. Sau khi mất những lớp bảo vệ này, sinh vật thủy sinh sẽ có thể dễ dàng ăn và phá hủy xác chết, cho đến khi xác chết bị ăn hết, chỉ còn trơ lại bộ xương.”

Tôi ở bên cạnh bắt đầu ghi chép tỉ mỉ: Thi thể một phụ nữ không đầu, cao khoảng 1m69, mặc chiếc váy liền áo bó sát màu bạch kim, quần tất màu đen, đi bốt cao, không mang theo bất kì giấy tờ tùy thân và vật dụng cá nhân nào. Lúc này xác chết đã biến đổi lần thứ hai, cơ bản đang trong quá trình “bạch cốt hóa/hóa xương”, tuy nhiên vẫn có thể trông thấy bên trong cơ thể có nhiều chỗ xương bị gãy, rõ ràng nạn nhân đã bị đánh rất mạnh dẫn đến gãy xương.

Anh Hàn bắt đầu thu gom côn trùng ăn xác, tôi trông thấy anh ấy mở hộp dụng cụ pháp y trước đông đảo mọi người, lấy dụng cụ kiểm tra xác chết và một chiếc bình thủy tinh đựng nửa bình rượu cồn ra, đồng thời bắt đầu lục lọi tìm bắt các loại côn trùng và ấu trùng. Tôi đứng bên cạnh anh ấy ngẩn người ra nhìn mà nuốt từng ngụm nước bọt, nhân tiện tâng bốc: “Anh Hàn giỏi thật đấy, có thể bắt côn trùng bằng tay không, không cần dùng kẹp mà hễ bắt là tuyệt đối chính xác!”

Anh Hàn lườm tôi một cái không mấy thiện cảm, cười khẩy: “Cậu nghĩ tôi đang làm cái gì hả? Bây giờ tôi đang làm mẫu để lát nữa đích

thân cậu bắt chúng đấy!”

Nghe anh Hàn nói đến ý tưởng “tuyệt hảo” như vậy, suýt chút nữa tôi đã đứng không vững, ngã nhào xuống cái xác. Quả nhiên chỉ một lát sau, đã nói là làm, anh Hàn giao nhiệm vụ bắt côn trùng cho tôi, mà lại còn không cho sử dụng kẹp dùng một lần, hoàn toàn phải bắt bằng tay không. Công việc thu thập côn trùng và trứng đã xong, tôi vốn cho rằng có thể nghỉ ngơi một lát, không ngờ vẫn phải thay trang phục lội xuống nước.

Nhân chứng tàng hình

Chỉ một lát sau, tôi và anh Hàn đã thay xong trang bị chuyên dụng khi nhân viên pháp y làm việc dưới nước, sau đó tiến vào vị trí tọa độ của khu vực đã vớt xác chết.

Ở dưới nước, tôi nhận tấm lưới anh Hàn đưa cho, đây là một trong những dụng cụ thường sử dụng trong ngành của chúng tôi, chủ yếu dùng để bắt côn trùng thủy sinh nên túi lưới làm bằng loại vật chất khó thấm nước và tương đối bền chắc. Cả tấm lưới bao gồm rất nhiều mắt lưới làm bằng nhựa, cán và giá đỡ túi lưới cứng chắc hơn nhiều so với lưới bắt sâu.

Khi sử dụng lưới ở trong nước sẽ luôn gặp phải lực cản rất lớn, vì thế cán lưới nhất định phải bền chắc, không được làm từ loại vật chất dễ bị biến dạng. Cán lưới và túi lưới tạo với nhau một góc nhất định, thuận tiện để bắt côn trùng và thu thập mẫu trứng và ấu trùng của chúng.

Anh Hàn làm việc thuần thục hơn hẳn tôi, anh ấy nhanh chóng bơi đến tọa độ tương ứng, bắt đầu lặn xuống sâu hơn, còn tôi theo sát phía sau.

Tôi ở phía sau học theo động tác anh Hàn dùng lưới bắt côn trùng, nhưng nhận thấy mình không thể nào hăng hái lên được; trái lại, anh

Hàn không những bắt được rất nhiều mà động tác cũng rất nhanh nhẹn. Tôi trông thấy anh Hàn ép ấu trùng vào lưới cho chết rồi nhét vào chiếc bình đã được quét một lớp "vítcô" cường lực, nhanh chóng hoàn thành công tác bắt côn trùng dưới nước.

Anh Hàn thu dọn xong đồ đạc, vẫy tay ra hiệu bảo tôi đã có thể cùng mình lên bờ.

Chuyến xuống nước này tôi không thu hoạch được gì, còn anh Hàn lại nhanh chóng bắt được côn trùng và trứng, điều này khiến tôi vô cùng xấu hổ, chỉ muốn chui đầu xuống đất.

Lên bờ thay trang phục xong, anh Hàn đến trước mặt tôi, hỏi: "Có biết tại sao tôi bảo cậu xuống nước không?"

Tôi suy nghĩ một lúc, lắc đầu trả lời: "Anh Hàn, đừng có đánh đố nữa, nói mau đi nào."

Anh Hàn chỉ về phía thi thể phụ nữ không đầu ở đằng xa, nói: "Do thi thể phụ nữ kia đã bị ngâm trong nước quá lâu nên không ít côn trùng đã chủ động rời khỏi cái xác, lựa chọn tiếp tục kí sinh dưới đáy nước để biến đổi và thay thế quần thể côn trùng. Nếu chúng ta không đến vị trí vớt xác lúc trước để lấy mẫu côn trùng, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiến độ phá án và chân tướng của vụ án."

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu được ý định sâu xa của anh Hàn. Quả đúng như anh ấy nói, nếu không xem xét yếu tố côn trùng ở trong nước, chắc chắn sẽ ảnh hưởng lớn đến việc suy đoán thời gian tử vong, thậm chí còn có thể tính sai thời gian, sau đó đưa toàn bộ vụ án đi sai hướng để rồi cuối cùng trở thành một vụ án không có manh mối, không thể điều tra phá án được.

Anh Hàn nhìn tôi vừa cười vừa gật đầu: "Hiểu chưa nào? Thực ra, nhân chứng tàng hình thật sự của vụ án này đều ẩn nấp cả ở dưới nước!"

Lúc này tôi mới hoàn toàn hiểu ra, cười ngây ngô, nói: “Hiểu rồi, cảm ơn anh Hàn đã chỉ bảo, tôi xin lĩnh giáo.”

Sau đó anh Hàn dẫn tôi đi về phía cái xác không đầu, chỉ vào vùng ngực bảo: “Cậu Tô, cậu thấy thế nào?”

Tôi đeo găng tay xong, mở vết thương ra quan sát kĩ lưỡng, bên trong vết thương thối rữa rất nặng, đang trong chiều hướng “Bạch cốt hóa/hóa xương”, xương sườn ở vùng ngực bị gãy rời. Ngoài vùng ngực, những chỗ khác cũng có rất nhiều vết bị đánh đập rõ rệt, vết thương ở cổ không gọn, có lẽ do dùng dao cùn gây ra.

Trọng điểm quan sát của anh Hàn lại không giống tôi, anh ấy chỉ vào chỗ cổ của xác chết, nói: “Cậu quan sát kĩ xem, ở đây căn bản không có trứng và ấu trùng!”

Tôi nhìn vào chỗ anh Hàn vừa chỉ, đúng là không hề có côn trùng sinh sản ở đó.

Hiện tượng kì lạ này khiến tôi không biết phải đối phó ra sao, đành chỉ biết ghi lại toàn bộ tình hình trước đã.

Một mình anh Hàn bước đến ngồi xuống trước cổ cái xác, đồng thời ra lệnh: “Cậu cầm hòm dụng cụ pháp y của tôi lại đây!”

Tôi gật đầu làm theo, nhưng do lúc lội xuống nước đã giao hòm dụng cụ cho anh Cao giữ nên bây giờ phải chạy đến chỗ anh ấy để lấy.

Nghe tôi bảo lấy hộp dụng cụ, vì quan tâm đến tiến độ của vụ án nên anh Cao liền cùng tôi quay lại chỗ xác chết.

Lúc này anh Hàn đã lấy một con dao mổ ra đưa cho tôi: “Rạch theo cổ thi thể xuống phía dưới 5cm!”

Tôi nhận con dao, định hỏi anh Hàn rạch để làm gì nhưng vừa bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh ấy liền nuốt ngay câu hỏi vào trong.

Tôi liếm bờ môi khô khốc, tay phải cầm chắc dao mổ, mặc dù thi

thể đã mất đầu nhưng không ngờ cái cổ vẫn còn sót lại. Lúc này tôi mới nhận thấy tay mình đang run lên khe khẽ, cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, coi như đây là lần đầu tôi mổ cổ họng cho xác chết, đưa mũi dao thẳng vào điểm bắt đầu của cái cổ, sau khi rạch từng tí da chết, một đống đỉa con màu đen từ bên trong bò ra, phía dưới những con đỉa là rất nhiều ấu trùng đã chết.

Anh Cao ngồi xuống cạnh tôi nhìn những con đỉa bé tí, đột nhiên trợn tròn mắt, hỏi: “Ấu trùng bị đỉa giết chết à?”

Hàn Phi trừng mắt lườm anh Cao, lạnh lùng nói: “Yên lặng đi! Đừng quấy nhiễu cậu Tô giải phẫu!”

Anh Cao vốn định lên tiếng phản bác nhưng lại không dám làm cứng với anh Hàn, nên đành chọn cách yên lặng.

Cùng lúc đó, tôi cũng đã rạch được 5cm theo lời anh Hàn dặn, không nén nổi một tiếng thở dài: “Anh Hàn, rạch xong rồi.”

Anh Hàn trông thấy dáng vẻ của tôi như vậy thì không khỏi lắc đầu ngao ngán: “Cậu Tô, như thế này không được đâu, sau này cần phải giải phẫu nhiều hơn nữa.”

Anh Cao nghe thấy thế thì bật cười sung sướng, nói một cách sâu xa: “Cậu Tô, nhớ đi theo học tập anh Hàn của cậu nhiều vào nhé.”

Anh Hàn và tôi đều không phản ứng gì, mà bắt đầu thu gom những con đỉa và ấu trùng đã chết kia, sau đó rời khỏi hiện trường vụ án.

Anh Cao vẫn còn ở lại cùng các đồng nghiệp giải quyết công việc tiếp theo, chẳng hạn như chụp ảnh thi thể, sau đó cho vào túi đựng xác đưa về Sở cảnh sát.

Mải việc không để ý, thế mà đã mất 5 tiếng. Căn cứ vào kết quả phân tích côn trùng, coi như tôi đã sắp xếp xong một bản báo cáo khám nghiệm tử thi.

“Anh Hàn, đã có thể xác định được thời gian tử vong của nạn nhân rồi.” Tôi giơ bản báo cáo mới nhất về phân tích côn trùng trong khám nghiệm tử thi, vừa cười vừa khoe.

Anh Hàn cầm bản báo cáo, lật xem rất kĩ, ánh mắt có vẻ không vừa lòng, nhìn tôi: “Cậu chắc chắn không sai chứ?”

Tôi lập tức cảm thấy khó hiểu, lẽ nào mình đã ghi chép sai? Vì thế trả lời: “Chắc chắn là không, qua giám định tôi nhận thấy có 3 loại côn trùng họ ruồi, trong đó có dấu vết phát triển thành nhộng, đó là nhộng của ruồi trâu châu Á. Đây là loài ruồi ăn xác chết thường gặp, hay thấy trên xác chết ở trong nước, thân hình tương đối to, trung bình dài khoảng từ 1 đến 1,7cm.”

Anh Hàn chau mày, hỏi vặn lại: “Cậu nói xem đặc điểm của loài ruồi trâu châu Á này là gì, tôi luôn cảm thấy cậu xác định sai chủng loại côn trùng rồi.”

Anh ấy lại nghi ngờ mình sai à, tôi lập tức cảm thấy không phục điều đó, bèn phản bác: “Loài ruồi trâu châu Á có vòi rất dài, đầu mút phình to, phần đuôi màu đỏ, hơn nữa ấu trùng phát triển với tốc độ nhanh hơn nhiều so với các loài côn trùng bình thường, bởi vì chúng không có thời gian đẻ trứng mà có thể trực tiếp sinh ra ấu trùng. Có điều, thời gian sinh sản của loại ruồi 1 tuổi không dài, chỉ khoảng 17 giờ mà thôi, thời gian của loại ruồi 2 tuổi là 24 giờ, còn ruồi 3 tuổi là 2 ngày. Thời gian phát triển nhộng rất dài, trung bình khoảng 12 ngày.”

Hai đầu lông mày anh Hàn vẫn dính chặt vào nhau, anh ấy lại hỏi tiếp một câu: “Nói tiếp xem bên trong thi thể nạn nhân còn có vật chất gì sót lại không?”

Tôi dừng lại một chút rồi bổ sung: “Do giai đoạn trưởng thành của ruồi trâu châu Á là 2 ngày, cộng thêm thời kì ấu trùng 3 ngày rưỡi, tổng cộng là 5 ngày rưỡi, nói cách khác tức là có thể nạn nhân chết

cách đây 5 ngày rưỡi. Mặc dù trong âm đạo nạn nhân có dịch bài tiết nhưng không phát hiện ra tinh trùng, vì thế loại trừ khả năng bị cưỡng hiếp rồi sát hại. Trong dạ dày còn sót lại một ít hải sản, chắc trước lúc chết đã ăn khá nhiều hải sản."

Anh Hàn nghe xong lắc đầu liên hồi, rồi lên tiếng trấn áp: "Không phải! Cậu suy đoán sai hết rồi. Thứ nhất, nếu nạn nhân chết cách đây 5 ngày rưỡi thì thi thể chưa thể phân hủy nhanh đến như vậy được. Thứ hai, nếu trong người nạn nhân còn hải sản sót lại, vậy cậu có thể tìm thấy trong đó trứng sinh vật dưới nước kí sinh không?"

Được anh Hàn chỉ bảo, tôi bỗng tỉnh ngộ ra, sự thật quả đúng như lời anh ấy nói, thi thể phân hủy quá nhanh, hơn nữa thức ăn hải sản sót lại trong dạ dày lại không hề thu hút sinh vật sống dưới nước đến ăn và đẻ trứng. Điều này hoàn toàn không phù hợp với logic khoa học, chắc chắn đã có sai sót ở chỗ nào đó rồi.

Tôi lập tức cúi đầu, nói: "Anh Hàn, theo ý anh thì tôi đã đi sai hướng rồi à?"

Anh Hàn do dự rất lâu rồi lại lật xem kĩ bản báo cáo, sau đó mới hạ quyết tâm nói rằng: "Đi! Chúng ta đi đến nhà lạnh giải phẫu tử thi!"

Mặc dù tôi khá sợ nhà lạnh, nhưng để tìm ra chân tướng sự thật để lấy lại công bằng cho người chết, nên chỉ còn cách miễn cưỡng lấy hết can đảm cùng anh Hàn đến đó. Khi đến nơi, trước tiên chúng tôi tìm người trông coi để lấy thi thể không đầu kia, sau đó thay trang phục công tác, mang theo hòm dụng cụ pháp y của mình rồi chuẩn bị thực hiện giải phẫu.

Do xác chết đã thối rữa nặng nên giải phẫu hết sức khó khăn. Đối với xác chết thông thường tôi còn có thể làm được, nhưng đối với loại xác chết này thì chắc chắn anh Hàn phải là người giải phẫu chính, còn tôi chỉ có thể đóng vai trò trợ giúp. Anh Hàn phủi phủi găng tay cao su,

chỉnh lại khẩu trang y học, nhìn túi đựng xác màu đen trên bàn giải phẫu rồi lại nhìn tôi với một đống các loại dụng cụ giải phẫu bày đầy trước mặt.

Tôi khẽ gật đầu tỏ ý mình đã chuẩn bị xong, sẵn sàng phối hợp giải phẫu với anh ấy ngay lập tức.

Anh Hàn kéo khóa chiếc túi đựng xác xuống, thi thể dần dần hiện ra trước mắt tôi, trông đáng sợ hơn nhiều so với lúc ban ngày. Tôi cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn, lấy lại can đảm, đồng thời cắn răng nói: "Anh Hàn, chúng ta bắt đầu thôi!"

Anh Hàn cười vui vẻ, bảo tôi: "Lấy một cái kéo cắt ruột và một cái kim côn trùng đặt bên cạnh tôi."

Tôi lần lượt đặt hai thứ này cạnh tay phải anh Hàn, còn anh ấy thì trước tiên cầm lấy dao mổ, chầm chậm rạch từ phần cổ xuống phía dưới. Tôi đứng bên cạnh, có thể nghe rõ cả tiếng dao cắt vào xương, cho đến khi cắt đến rốn mới dừng lại. Rất nhiều giòi bọ màu trắng từ trong thi thể bò ra ngoài, cảnh tượng vô cùng kinh tởm.

Tôi cố gắng kiềm chế không nôn ọe, liếc trộm sang anh Hàn, thấy anh ấy vẫn bình tĩnh như không, tay cầm lấy chiếc kéo đang cắt ruột ở bên cạnh. Kéo cắt ruột chủ yếu dùng để cắt mở ruột, đầu mút hình bóng đèn của nó có thể đưa vào sâu bên trong ruột, sau đó cắt theo chiều dọc ống ruột. Đầu mút hình bóng đèn không đủ độ sắc giúp nó không làm thủng thành ruột khi hướng cắt bị lệch.

Mặc dù thi thể đã thối rữa nặng nhưng ruột vẫn chưa bị phân hủy, mỗi nhát cắt của anh Hàn cũng đều vô cùng cẩn thận để tránh gây ra hư tổn. Ruột dần dần được rạch mở, bên trong có không ít đỉa chui ra; đương nhiên, những con đỉa này chui vào từ cổ rồi chui sâu xuống phía dưới tìm thức ăn.

Anh Hàn nhìn những con đỉa vẫn đang cử động, lắc đầu, rồi lại

cầm dao mổ tiếp tục rạch xuống phía dưới, lần này là men theo đùi phải của xác chết. Đùi của nạn nhân khá thẳng, nhưng xương đùi có nhiều chỗ bị gãy nên việc rạch khó khăn hơn, khiến tôi phải cố định lại mới giúp anh Hàn có thể rạch mở cơ thịt đã thối rữa.

Đùi phải của nạn nhân được anh Hàn rạch mở toàn bộ, lần này không có đỉa chui ra, nhưng lại có một con bọ cánh cứng rất bí ẩn.

Anh Hàn bỏ dao mổ sang một bên, cầm kim côn trùng nhanh như cắt đâm vào lưng con bọ cánh cứng.

Tôi vô cùng ngưỡng mộ động tác thuần thục của anh Hàn, con bọ cánh cứng bí ẩn đã bị kim côn trùng giữ chặt, không thể nào động đậy được nữa.

Anh Hàn thở mạnh ra một hơi, toàn thân có vẻ nhẹ nhõm hơn nhiều, chỉ vào con bọ cánh cứng, anh nói: “Đây mới là nhân chứng tàng hình thật sự!”

Lần này đến lượt tôi cảm thấy không hiểu, nhìn con bọ cánh cứng, nói: “Anh Hàn, tôi chưa từng nhìn thấy loại bọ cánh cứng này!”

Anh Hàn lườm tôi một cái, lấy từ trong hòm dụng cụ pháp y ra một ống tiêm, rồi lại đến một chiếc lọ đựng thuốc màu đỏ, cắm đầu kim vào hút hết thuốc trong đó. Tiếp theo, anh ấy cúi thấp xuống nhìn chằm chằm vào chóp đuôi con bọ cánh cứng bí ẩn, bảo tôi: “Loài côn trùng này tương đối đặc biệt, lúc này nó đang ở trong trạng thái giả chết, đợi lát nữa tôi sẽ bắt nó phải hiện nguyên hình!”

Nói xong, anh ấy cắm đầu kim vào lỗ khí ở đuôi con bọ cánh cứng, tiêm hết số thuốc trong ống. Chỉ một lát sau, toàn thân con côn trùng bắt đầu run rẩy, sau đó phần lưng chuyển sang màu xanh ánh kim, trên cánh còn nổi các nốt to nhỏ khác nhau, khiến tôi lạ lùng khêu thét lên.

Anh Hàn nhìn sự thay đổi của con bọ cánh cứng, hình như đã rút

ra được câu trả lời, cởi bỏ găng tay, nói một cách hết sức nghiêm túc: “Cậu Tô, bây giờ tôi đã có thể xác định chắc chắn rằng chỗ chúng ta phát hiện ra xác chết không đầu không phải là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án, cậu phải tìm cho ra hiện trường thật sự, nếu không sẽ không thể nào phá được vụ án này!”

Tôi cảm thấy thế giới của mình có chút rối loạn, thực ra chuyện này là thế nào? Anh Hàn bỏ con bọ cánh cứng đổi màu kia vào trong lọ đóng chặt lại rồi giao cho tôi, sau đó đuổi tôi ra khỏi nhà lạnh. Trước lúc đi, anh ta dặn tôi phải phân tích và kiểm tra con côn trùng đổi màu, mong rằng tôi có thể tìm ra manh mối mới.

Hiện trường thật sự của vụ án

Tôi mang theo tâm trạng nghi ngờ trở về phòng nghiên cứu côn trùng của mình, chuẩn bị đầy đủ các loại dụng cụ có liên quan xong liền bắt đầu quan sát kĩ lưỡng con côn trùng đổi màu kia.

Bước đầu tiên là phải xác định chủng loại, tìm ra đặc tính của nó. Tôi lấy từ trong tủ ra cuốn bách khoa toàn thư về côn trùng của sư phụ tặng, nhưng thực ra đây là bút kí về các loại côn trùng được ông ghi chép lại qua nhiều năm phá án. Tôi lật giở rất lâu, cuối cùng ông trời cũng không phụ người có tâm, tôi đã tìm thấy trong quyển bút kí sư phụ ghi lại một loại côn trùng rất giống con bọ cánh cứng đổi màu này.

Loại côn trùng này là Cleroidea chân đỏ, thuộc họ Cleroidea , cơ thể dài khoảng 3,7mm đến 7mm, hình bầu dục dài, phần lưng màu xanh ánh kim, từ đốt râu thứ 3 đến thứ 5 màu nâu đỏ, chân có 3 đốt, đốt cuối cùng to nhất có hình vuông. Lưng ở phần ngực rộng, phía trước hẹp hơn phía sau, mép phía sau hơi tròn, có nhiều nốt lõm nhỏ. Vảy lưng nhỏ, hình bán nguyệt. Gốc cánh ngoài rộng hơn lưng, đầu phía sau ngiêng vào trong tạo thành hình tròn, không có nốt lõm và lông tơ.

Thời gian sinh sản trong năm là từ 2 đến 6 đời, trứng thường tập trung thành đống trong các khe hở trên cây cối, tường vách, bao bì đóng gói và trong xác chết… ở dưới nhiệt độ 25°C, thời gian ủ trứng là 8 ngày; ở dưới 30°C, thời gian ủ trứng là 4 ngày. Ấu trùng từ 3 đến 4 giai đoạn trưởng thành, ở dưới 30°C, thời gian nhộng khoảng 6 ngày. Côn trùng trưởng thành có đặc tính giả chết hoặc ngụy trang, tuổi thọ chỉ trong khoảng hơn một năm.

Tổng hợp mấy đặc điểm nói trên, rất phù hợp với các điều kiện như đặc điểm phần lưng và đặc tính giả chết, vì thế có thể quy con bọ cánh cứng đổi màu kia vào họ Cleroidea.

Sau đó tôi lại đọc kĩ bản báo cáo kiểm nghiệm côn trùng cầm trên tay, dường như tôi chưa thể bình tĩnh ngay được. Theo suy đoán của anh Hàn, cầu vượt và hồ Phi Thiên không phải là nơi xảy ra vụ án thật sự. Nói một cách chính xác hơn, đến lúc này vẫn chưa thể xác định được hiện trường đầu tiên của vụ án này ở đâu, như vậy càng không thể hi vọng có thể bắt được hung thủ gây ra vụ án xác chết không đầu.

Côn trùng thuộc họ Cleroidea căn bản không thể xuất hiện được ở dưới nước, bởi chúng là loài sống trên cạn, nếu xuống nước chắc chắn sẽ chết.

Trong chốc lát tôi không khỏi cảm thấy vô cùng phiền não, chau mày tự hỏi: “Làm thế nào bây giờ? Không lẽ con côn trùng này tự bay đến?”

Suy trước nghĩ sau mãi mà vẫn không đưa ra được quyết định, tôi bèn gọi điện cho sư phụ, ông nói rằng mình đang nghiên cứu loại côn trùng mới nhất ở phòng nghiên cứu côn trùng, bảo tôi đến đó. Để tháo gỡ những thắc mắc chưa giải thích được, tôi mang theo bản báo cáo về côn trùng trong khám nghiệm tử thi, lập tức chạy xuống dưới nhà bắt xe taxi đến chỗ sư phụ.

Hai mươi lăm phút sau tôi đến phòng nghiên cứu của sư phụ, thấy ông đang ngồi quay lưng ra ngoài chăm chú tiến hành thí nghiệm, xem ra ông không có gì là vội vàng. Tôi thấy sư phụ không có phản ứng gì nên cũng đành nhìn ông từ phía sau, trong lòng cảm thấy hơi chột dạ, cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hiểu rút cục mình đã sai ở chỗ nào.

Sư phụ vốn đang làm thí nghiệm bỗng nhiên quay lại vẫy tay bảo tôi: "Tiểu Tô, đưa báo cáo về côn trùng trong khám nghiệm tử thi của cậu lại đây để tôi xem nào."

Tôi vội vã bước nhanh đến đưa báo cáo cho sư phụ, đồng thời giải thích: "Thưa sư phụ, anh Hàn bảo rằng bản báo cáo của em có vấn đề."

Sư phụ cầm bản báo cáo lật ra xem, vẻ mặt thay đổi rất phức tạp, xem xong lại hỏi ngược lại tôi: "Cậu khẳng định không có sai sót à?"

Bị sư phụ hỏi vậy, tôi bắt đầu sinh ra nghi ngờ bản thân, thận trọng trả lời: "Vẫn xin sư phụ chỉ giúp chỗ sai sót ạ."

Sư phụ giở bản báo cáo của tôi ra, chỉ vào một chỗ, nói: "Thế nào gọi là rất nhiều trứng và ấu trùng chết một cách kì lạ? Nguyên nhân nằm ở đâu?"

Tôi nghĩ đến những con đỉa đáng chết kia, nói: "Chắc là do những con đỉa làm chết."

Sư phụ nghe thấy tôi trả lời như vậy thì lắc đầu thở dài, nói: "Đỉa làm chết à? Tiểu Tô, cậu làm tôi thất vọng quá!"

Nghe sư phụ phê bình như vậy, tôi không khỏi đỏ bừng mặt, cúi đầu. Đúng là tôi không hiểu biết về vụ án xác chết ở dưới nước, có thể nói là không biết bắt đầu từ đâu, thậm chí không hề có manh mối. Vụ án xác chết ở dưới nước không giống như ở trên cạn, những vụ án thuộc loại này có quá nhiều yếu tố không xác định, các sinh vật thủy sinh có thể dẫn đến phán đoán sai.

Sư phụ nhìn tôi bằng ánh mắt rất phức tạp: "Tiểu Tô, còn có chỗ

cậu chưa biết, các sinh vật sống dưới nước tuy nhiều nhưng phần lớn đều chọn ăn những thứ có chất béo. Con người sau khi chết, thi thể ngâm nước sẽ trương phình lên, phát ra mùi đặc trưng thu hút các loài sinh vật đến đẻ trứng kí sinh. Có điều, cậu đã đánh giá thấp tính phức tạp của trứng côn trùng kí sinh trên xác chết!"

Tôi bị những lời nói của sư phụ làm cho bấn loạn, trong phút chốc chẳng hiểu gì cả, đành hỏi: "Sư phụ, theo sư phụ thì chuyện là thế nào ạ?"

Có lẽ sư phụ biết tôi không thể nào giải được câu đố về việc trứng và ấu trùng chết một cách kì lạ kia, nên kéo tôi đến trước một chiếc bàn thí nghiệm. Trên chiếc bàn để 3 lọ côn trùng, trong lọ có 3 con côn trùng thuộc họ Silphidae carrion beetles, đều có đặc tính thích ăn xác chết, hơn nữa sức sống vô cùng mạnh mẽ, có thể tồn tại trong bất kì hoàn cảnh nào.

Tôi đang định cất tiếng hỏi nhưng sư phụ lại ra hiệu đừng nói gì cả, rồi ngồi xuống tìm thứ gì đó trong tủ, trong chốc lát đã lấy ra 3 chiếc hộp sắt nhỏ, đặt lên bàn xong lần lượt mở ra. Trong chiếc hộp thứ nhất là một con nhện độc 7 màu, trong hai chiếc hộp tiếp theo lần lượt là rết và bò cạp.

Tôi không hiểu sư phụ có dụng ý gì, tò mò hỏi: "Sư phụ lấy những thứ này ra làm gì ạ?"

Sư phụ mỉm cười trả lời: "Tiểu Tô, nếu cho chúng vào ở cùng với họ Silphidae thì loại nào sẽ chết trước?"

Tôi nguýt sư phụ một cái, cảm thấy câu hỏi này quá ngớ ngẩn, không thèm suy nghĩ trả lời luôn: "Chắc chắn Silphidae chết trước rồi!"

Sư phụ một lần nữa chỉ cười không nói gì, lần lượt đổ 3 con côn trùng họ Silphidae trong lọ côn trùng vào 3 chiếc hộp sắt. Sau khi Silphidae gặp 3 loài sinh vật vô cùng độc kia, kết quả lại khiến tôi vô

cùng kinh ngạc, 3 con côn trùng họ Silphidae bị nhốt trong lọ như thể gặp được món ăn ngon, sau thời gian thăm dò ngắn ngủi liền lần lượt tấn công con mồi của mình.

Ban đầu con nhện độc 7 màu còn chống cự được đôi chút, nhưng sau đó bị chiếc kìm cứng như sắt trên đỉnh đầu con Silphidae đâm xuyên qua đầu. Con Silphidae thò chiếc răng nanh sắc nhọn cắn đứt luôn đầu con nhện, bắt đầu hưởng thụ món ăn ngon trước mặt. Hai con Silphidaer khác cũng đều giành thắng lợi hoàn toàn, bắt đầu thưởng thức bữa tiệc của mình.

Sư phụ hình như đã đoán trước được kết cục, lấy kẹp lần lượt nhấc từng con Silphidae bỏ lại vào trong lọ, vừa cười vừa bảo tôi: "Tiểu Tô, quan hệ giữa các loài vật với nhau không thể chỉ nhìn bề ngoài, phải nhìn thấu qua hiện tượng để thấy bản chất. Theo nhận thức của cậu thì chắc chắn loài Silphidae kia sẽ không thắng được phải không?"

Tôi gật đầu, đúng là lúc đầu tôi có suy nghĩ giống như sư phụ nói, làm sao Silphidae có thể thắng được bò cạp chứ? Trong mắt tôi, đây là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra. Qua sự việc này tôi đã hiểu được rằng, loài sinh vật nhìn bề ngoài có vẻ rất mạnh nhưng chưa chắc đã phải là mạnh tuyệt đối, đó chỉ đơn thuần là một lớp vỏ ngụy trang mà thôi.

Sư phụ lại hỏi rất kĩ trình tự thu thập chứng cứ tại hiện trường vụ án xác phụ nữ không đầu tôi và anh Hàn tiến hành lúc đó, kết quả chỉ thấy ông chau mày nhăn trán. Người đóng vai trò chủ đạo là anh Hàn, đương nhiên không thể mắc sai lầm gì rồi. Sư phụ trầm tư suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng giống như anh Hàn, cho rằng hồ Phi Thiên không phải là hiện trường thật sự xảy ra vụ án.

Để chứng minh cho suy luận của mình, sư phụ bảo tôi đưa cho ông con bọ cánh cứng đổi màu kia. Ông cầm lấy lọ côn trùng, nói:

“Loại côn trùng này đã bị biến dị loài, nếu cậu căn cứ vào bút kí côn trùng tôi tặng thì cùng lắm cũng chỉ tìm thấy loại côn trùng tương tự mà thôi, không thể nào xác định được đặc điểm tập tính cụ thể của nó.”

Tôi lại nghe thấy một thuật ngữ mới - biến dị loài ở côn trùng.

Tiếp sau đó, sư phụ mở lọ côn trùng, lấy từ trong tủ dưới bàn thí nghiệm ra một ống thuốc màu vàng cỡ nhỏ, từ từ đổ vào trong lọ. Khi con bọ cánh cứng trong lọ tiếp xúc với nước thuốc màu vàng, trên người nó phát ra những tiếng xèo xèo, ngoài ra còn bốc ra từng đợt khói trắng rất hôi thối.

Đến khi trông thấy cảnh tượng trước mắt tôi mới biết rằng trong thành phần nước thuốc màu vàng kia có chứa một lượng lớn axít sunphurich, chuyên dùng để thí nghiệm sức sống của côn trùng biến dị. Kết quả là con bọ cánh cứng kia không những không chết mà còn cởi bỏ lớp vỏ cứng đổi màu ở bên ngoài, kì diệu không khác gì hiện tượng ve sầu lột xác.

Mặt sư phụ đột nhiên biến sắc, nhìn con bọ cánh cứng lột lớp vỏ ngoài mà ngón tay run rẩy: “Côn trùng biến dị, rõ ràng đã quay lại rồi…”

Tôi nhìn động tác kì lạ của sư phụ, có cảm giác chắc chắn ông biết loại côn trùng này, hơn nữa có thể trước đây đã từng tiếp xúc với nó.

Vẻ mặt sư phụ cực kì phức tạp, ông nhìn tôi bảo: “Tiểu Tô, không giấu gì cậu, loại côn trùng này gọi là côn trùng biến dị, rất nhiều năm trước tôi đã từng tiếp xúc với nó. Đây là loại côn trùng có tính không xác định, có thể thay đổi tùy theo tình hình môi trường khác nhau, sức sống vô cùng mạnh mẽ khỏi phải nói, mà sức phá hoại của nó cũng hơn hẳn loài Silphidae.”

Nghe xong câu cuối cùng, tôi không khỏi rùng mình ớn lạnh. Bây

giờ tôi đã biết rằng, trong côn trùng học pháp y, Silphidae là vua của mọi loài, sức phá hoại lớn đến mức có thể giết chết bò cạp chỉ trong một giây. Nếu côn trùng biến dị quả thật giống như lời sư phụ nói, vậy thì đã có thể giải thích được hiện tượng trứng và ấu trùng trên cái xác kia bị chết một cách kì lạ rồi, hẳn chúng đều đã trở thành thức ăn cho côn trùng biến dị.

Sư phụ đổ con côn trùng biến dị ở trong lọ ra, quay lại bảo tôi: "Lát nữa tôi lấy DNA của con côn trùng này, cậu phải quan sát thật kĩ. Phương pháp tôi sử dụng gọi là phương pháp phân tích muối, sử dụng dung dịch muối tỉ lệ cao để lấy DNA tương đối đơn giản, bởi vì bên trong có chứa Kac và NaCl dùng để thay thế dung dịch hữu cơ loại bỏ protein, công tác pha chế cũng đơn giản, giá thành rẻ, ít tốn thời gian, nhưng điều quan trọng nhất là không độc, cũng là một phương pháp lấy DNA thường dùng."

Sư phụ giảng giải xong, trực tiếp tiến hành công tác chuẩn bị dụng cụ lấy DNA. Trước tiên ông lấy từ tủ đựng dụng cụ ở phía dưới bàn thí nghiệm ra một chiếc bình thủy tinh rộng miệng loại cực lớn có kẻ vạch chia độ tỉ mỉ đặt lên trên bàn. Sau đó, ông lại lấy túi dụng cụ giải phẫu côn trùng, lôi ra chiếc móc sắt nhỏ có tay cầm, thứ này chủ yếu dùng để cố định côn trùng.

Sư phụ lấy trong số thuốc thí nghiệm ra 4 ống màu đen, đổ cả vào trong bình, đồng thời cũng đổ thêm 15ml dung dịch muối. Chỉ một lát sau, thứ nước hỗn hợp xanh đen này bắt đầu sôi, trên bề mặt nổi bong bóng. Sư phụ trông thấy thế liền dùng móc sắt nhỏ móc côn trùng bỏ trở lại chiếc bình. Con côn trùng biến dị có vẻ như vô cùng sợ hãi, bắt đầu chống cự quyết liệt, những cái chân cử động điên cuồng từ dưới lên trên, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được số phận.

Tôi chỉ đứng bên cạnh quan sát mà đầu óc cũng tê dại, cơ thể con côn trùng biến dị bị ăn mòn, từng bộ phận trên người lần lượt rụng ra.

Sư phụ thả cả cái móc sắt vào trong bình, con côn trùng biến dị trong nháy mắt đã bị dung dịch nuốt chửng, không biết có phải đã chết thật sự hay chưa.

Sư phụ quay sang hỏi một câu ý tứ sâu xa: "Tiểu Tô, cậu đoán xem con côn trùng biến dị này đã chết thật hay chưa?"

Tôi lại nhớ đến cảnh tượng đáng sợ vừa mới xảy ra, gật đầu: "Chắc chắn phải chết rồi! Có lẽ ngay cả xác cũng không còn."

Vốn cho rằng sư phụ nghe xong câu trả lời sẽ đồng tình với mình, không ngờ ông lại lắc đầu nói: "Tiểu Tô, tôi từng nói với cậu rằng bất kì việc gì cũng không được nhìn bề ngoài, bất kì thứ gì cũng đều phải đặc biệt tránh tùy tiện đưa ra kết luận nếu như chưa nhìn thấy kết quả cuối cùng. Nếu muốn trở thành một nhân viên pháp y giỏi, trước tiên cậu phải sửa ngay tật xấu dựa quá nhiều vào ấn tượng ban đầu, nếu không sẽ hại chết rất nhiều người đấy!"

Tôi biết sư phụ đang tận dụng cơ hội để "tiêm phòng" cho mình, vì thế không lên tiếng phản bác mà chỉ khẽ ngẩng đầu lên, nói: "Tô Trạch xin ghi nhớ lời dạy bảo của sư phụ!"

Rất may sư phụ không quá chú tâm vào chuyện này, ông trực tiếp lấy một tấm lưới bắt côn trùng từ trong túi dụng cụ ra cho vào trong bình, xem ra đang chuẩn bị vớt xác con côn trùng biến dị kia. Tôi thậm chí mong muốn rằng sư phụ không vớt được thứ gì, kể cả cặn bã, như vậy sẽ chứng tỏ câu trả lời vừa rồi của tôi là đúng, đồng thời cũng dằn mặt được sư phụ.

Nghĩ đến đây, tôi chút nữa bật cười thành tiếng. Sư phụ quay lại trừng mắt nhìn tôi, tay phải nâng lên, kéo theo tấm lưới bắt côn trùng.

Tôi nhìn theo, thấy trong lưới có một vật còn sống, đó chính là con côn trùng biến dị đã hoàn toàn thay đổi so với lúc trước.

Lần này đến lượt tôi bị dằn mặt, sư phụ lộ rõ vẻ đắc ý, đương

nhiên ông đã biết trước kết cục như vậy rồi.

Côn trùng truy bắt hung thủ

Việc lấy DNA đã xong, nhưng sư phụ lại rất không vui, bảo tôi: "Tiểu Tô, cậu đã phạm phải một sai lầm chết người!"

Lúc đó tôi cũng không biết đối phó ra sao, chỉ cúi đầu nói: "Sư phụ có thể chỉ rõ em sai ở đâu không ạ?"

"Tiểu Tô, thật ra chuyện này cũng không thể trách cậu được, bởi vì cậu chưa từng đi sâu nghiên cứu độc lí học pháp y." Thẩm Kiến Quốc thở dài một tiếng, trả bản báo cáo lại cho tôi,

lắc đầu nói tiếp: "Có điều, cậu đã quên một nguyên tắc quan trọng nhất trong côn trùng học pháp y. Chúng ta đều biết rằng côn trùng ăn xác chết thực sự không biết nói dối, nhưng nếu trước khi chết, kết cấu xoắn ốc DNA của người bị hại đã bị độc tố của côn trùng làm thay đổi thì cũng ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng hoặc tiến hóa của côn trùng."

Nghe sư phụ nói vậy, tôi như đột nhiên bừng tỉnh, vội hỏi: "Sử dụng độc lí học pháp y thật sự có thể làm được việc này ạ?"

Sắc mặt Thẩm Kiến Quốc lộ vẻ đau buồn, hình như ông đang nhớ lại một số chuyện đã qua, mắt đỏ hoe nói: "Có thể! Tôi và Hàn Phi đang nghiên cứu làm thế nào để cải tạo gien của côn trùng ăn xác chết hoặc của họ Silphidae, sau khi nghiên cứu có kết quả, có thể nhân loại sẽ chào đón một thế giới mới, nhưng cũng có thể rơi vào khủng hoảng."

Sư phụ dừng lại giây lát rồi tiếp tục giải thích: "Nếu nghiên cứu có kết quả, gien côn trùng sẽ là một con dao hai lưỡi, côn trùng có ích có thể âm thầm cứu người, còn côn trùng có hại lại có thể giết chết tất cả mọi sinh vật chỉ trong nháy mắt, tạo ra hai kết quả hoàn toàn khác nhau. Những năm gần đây tôi đã bí mật điều tra, phát hiện ra rằng có người đã nghiên cứu được loại côn trùng có thể dùng độc tố giết người

chỉ trong nháy mắt!”

Nghe thông tin này, tôi kinh hãi đến nỗi há mồm trợn mắt, sư phụ và Hàn Phi lại đang nghiên cứu làm thế nào để thay đổi gien của côn trùng sao? Xét về mặt ý nghĩa khách quan, nhà nước kiểm soát việc cá nhân nghiên cứu thay đổi gien côn trùng tương đối chặt chẽ, thường không cho phép thực hiện nhằm tránh gây ra tranh chấp quốc tế.

Hình như sư phụ hiểu được mối nghi ngờ của tôi nên chủ động bảo: “Chúng tôi nghiên cứu cải tạo gien là để đối phó với những kẻ tội phạm vô cùng nguy hiểm! Bọn tội phạm thường không biết kiêng nể gì, những thứ chúng nghiên cứu ra được quả thật đã lên đến đỉnh điểm, ngay cả tôi cũng cảm thấy sợ hãi. Nếu đối phương gây ra khủng hoảng côn trùng thì thế giới này sẽ thành ra như thế nào!”

Qua chỉ bảo của sư phụ, tôi đã hiểu đây chính là lấy độc trị độc.

Tôi luôn tin tưởng một điều rằng sư phụ mãi mãi vẫn là sứ giả của chính nghĩa, đúng như ông nói, nghiên cứu gien côn trùng là để tấn công tội phạm thuận tiện hơn. Sau một hồi trấn tĩnh lại, tôi hỏi: “Thưa sư phụ, tiếp theo em phải làm thế nào? Thầy nói rằng nơi đầu tiên xảy ra vụ án là ở một chỗ khác, vậy thì số côn trùng thu thập được trên cái xác không đầu ở trong hồ có tác dụng gì không?”

Sư phụ suy nghĩ kĩ lưỡng xong chỉ nói một câu: “Hồ có đoạn trên đoạn dưới, thi thể và phần đầu tách rời nhau có sự chênh lệch thời gian.”

Nói xong câu khiến tôi không hiểu, sau này sư phụ bảo thẳng tôi cầm báo cáo của mình rồi xéo đi, không hiểu ông đang tức giận vì điều gì nữa.

Trên đường về Sở cảnh sát, tôi luôn suy nghĩ xem lời sư phụ nói có ý tứ gì. Suy nghĩ rất lâu, tôi đột nhiên vỗ trán, một cái xác bị chặt mất đầu là thật, nếu thời gian bị vứt đi của hai bộ phận cơ thể ấy khác

nhau, thậm chí là địa điểm vứt cũng khác, vậy thì đương nhiên sẽ xảy ra sai số về mặt thời gian, việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cho ra chiếc đầu không biết đang ở đâu kia, như vậy mới có thể xác định được nguồn gốc của xác chết.

Trong lời nhắc nhở tôi, sư phụ nói đến hồ có đoạn trên và đoạn dưới, dựa vào điều này tôi liền gọi điện cho anh Cao, anh ấy lập tức triển khai điều tra theo manh mối tôi cung cấp, cuối cùng tìm thấy ở phía cuối hồ cách hồ 600m một chiếc túi dệt, trong túi vừa hay có một cái đầu người và rất nhiều đồ vật, cùn cũng có, sắc nhọn cũng có.

Tôi và anh Hàn lập tức đến nơi, anh Hàn tiến hành kiểm tra chuyên môn, kết quả cho thấy đầu và thi thể phụ nữ kia hoàn toàn khớp nhau. Căn cứ vào đặc điểm của đầu và mức độ mài mòn của răng… xác định nạn nhân khoảng 30 tuổi. Ở huyệt thái dương phía bên phải đầu có 3 vết thương rất rõ tạo với nhau thành hình tam giác, xương sọ phía dưới vỡ nát, não bị tổn thương nặng do va đập, phần lớn là bị vật cùn hoặc dùi sắt đập vào nhiều lần gây ra.

Khi tôi ghi chép tỉ mỉ tình hình khám nghiệm tử thi, trong chiếc túi dệt còn có rất nhiều ấu trùng ruồi nhặng đã chết, tuy nhiên có một ấu trùng nhỏ vẫn sống, hơn nữa còn có thể tồn tại bên trong chiếc đầu người này. Tôi bỏ nó vào trong lọ mẫu xét nghiệm, dự định đem về phòng thí nghiệm côn trùng ở trung tâm pháp y làm giám định sâu hơn.

Sau khi có kết quả giám định, anh Cao bắt đầu dẫn đội của mình tiến hành điều tra khu vực phía trên hồ, tìm kiếm phụ nữ mất tích trên diện rộng ở khu vực lân cận, nhanh chóng xác định được một người tên là Tưởng Cần Cần. Qua so sánh ảnh với chiếc đầu tìm được, phân biệt khuôn mặt thực tế với ảnh chụp, đã xác định người chết chính là Tưởng Cần Cần.

Tưởng Cần Cần năm nay 25 tuổi, là phụ nữ độc thân, hiện tại sống lang thang không nghề nghiệp, đời sống riêng tư vô cùng lộn xộn.

Chúng tôi nghi ngờ có thể cô ta bị giết vì vấn đề tình cảm. Anh Cao lấy đó làm căn cứ để tiến hành điều tra, công tác điều tra bắt đầu được thực hiện trong thị trấn sở tại. Theo phản ánh của một người bạn thân của Tưởng Cần Cần lúc còn sống là Lý Linh Linh, thì Tưởng Cần Cần thường qua lại với một người làm nghề buôn bán đồ hải sản tên là Lưu Tinh.

Một lần nữa anh Cao lại xuất phát và tìm được Lưu Tinh. Lưu Tinh nói rằng mình không giết Tưởng Cần Cần, rằng từ nửa tháng nay luôn lo việc buôn bán ở trong thị trấn, hoàn toàn không gặp Tưởng Cần Cần, và anh ta chẳng có lí do gì để phải giết người? Qua kiểm tra đối chiếu, anh Cao cũng xác nhận Lưu Tinh không nói dối. Đến đây, vụ án lại đi vào ngõ cụt.

Lần này anh Cao thất bại nặng nề, về đến Sở cảnh sát thấy anh Hàn vẫn đang phân tích bản ghi chép khám nghiệm tử thi của tôi. Tôi ngồi cạnh anh ấy, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, một bản báo cáo khám nghiệm tử thi về côn trùng mà cả hai người xem đều bảo là có vấn đề, nhưng lại không phân tích ra được vấn đề nằm ở chỗ nào. Theo tôi, những gì tôi ghi chép lại chắc chắn không thể có sai sót, tất cả đều hết sức tỉ mỉ và khách quan. Do xác chết bị ngâm trong nước biển quá lâu, hấp thu quá nhiều muối và tạp chất nên chỉ có thể dựa vào ruồi nhặng trên đó để suy đoán.

Anh Cao thấy anh Hàn yên lặng không nói gì thì không nhịn được nữa, hỏi: “Anh Hàn, nói câu gì đi chứ! Có thể phá được vụ án này không?”

Anh Hàn không trả lời, tiếp tục xem ghi chép khám nghiệm tử thi và con giòi mang đến kiểm tra, cho rằng thời gian tử vong tôi phán đoán tưởng như có vẻ chính xác nhưng thực ra lại phạm sai lầm. Nói chung, thứ đầu tiên phát hiện ra trên thi thể nạn nhân phải là ấu trùng ruồi nhặng, thời gian ruồi đẻ trứng là gần sát với thời gian tử vong

nhất.

Anh Hàn suy nghĩ rất lâu sau mới lên tiếng: “Cậu Tô, cậu suy đoán thời gian tử vong có vấn đề. Con giòi cậu thu được nhiều nhất cũng chỉ ở ngày thứ hai hoặc ngày thứ ba của thời kì 3 tuổi, tức có tuổi từ 4 ngày đến 5 ngày. Nhưng trong bản ghi chép của cậu lại có một hiện tượng kì lạ, bởi vì phần lớn những thứ cậu thu được đều đã chết, thứ còn sống lại chỉ vừa mới nở thành ấu trùng, giữa côn trùng và trứng không có sự tiếp nối.”

Nghe anh Hàn phân tích tôi mới biết sai lầm của mình ở đâu, búng ngón tay một cái, nói: “Tôi hiểu rồi! Ấu trùng chết tôi thu được có thể là do côn trùng đẻ trứng nở ra từ trước khi xác chết bị bỏ xuống nước, sau khi xuống nước do ngấm nước biển nên lập tức bị giết chết. Trứng ruồi may mắn còn sống kia là do ấu trùng trốn trong não, đến khi nổi lên khỏi mặt nước mới đẻ trứng, thời gian được sinh ra đến giờ nhiều nhất là một ngày.”

Nét mặt anh Hàn lộ vẻ tươi cười: “Đúng rồi, như thế sẽ không khó suy đoán ra rằng trước khi bị ném xuống hồ xác chết đã bị cất giấu 6 ngày, mà lúc đó đầu lâu đã bị tách ra vứt xuống hồ trước. Bởi vì thi thể lúc đó không có đầu nên ít nhất phải qua vài ba ngày mới lại nổi lên mặt nước, như vậy tính toán ra được thời gian tử vong phải là từ 20 hôm trước, đó mới là thời gian nạn nhân bị hại thật sự!”

Lúc này anh Cao cũng nhảy cẫng lên, vô cùng xúc động, bảo: “Theo suy luận của các cậu thì Tưởng Cần Cần chết từ 20 hôm trước à? Hay nói cách khác, gã Lưu Tinh kia đang nói dối? 20 hôm trước hắn vẫn chưa vào thị trấn, như vậy chắc chắn phải là đối tượng tình nghi hàng đầu rồi! Thời gian khoảng 5 ngày chênh lệch đó rất sát với thời gian xác chết bị vứt xuống nước!”

Anh Cao lập tức hạ lệnh bắt giữ Lưu Tinh, qua thẩm vấn hắn đã thừa nhận mình đã giết chết Tưởng Cần Cần. Hai người vốn là một cặp

thanh mai trúc mã, nhưng do Lưu Tinh tướng mạo không có gì nổi trội nên chỉ biết thầm yêu trộm nhớ. Trong khi đó Tưởng Cần Cần đối với anh ta lại nóng lạnh thất thường, thi thoảng hẹn đi ăn, cũng có lúc lợi dụng anh ta làm bia đỡ đạn, thực chất chỉ coi anh ta như một món đồ dự phòng.

Tưởng Cần Cần từng đồng ý sẽ lấy Lưu Tinh nếu anh ta có đủ sính lễ ba trăm nghìn nhân dân tệ, khiến sau đó anh ta vô cùng vui mừng, để rồi suốt mấy năm nay làm việc bạt mạng để kiếm tiền với mong muốn sớm đón được Tưởng Cần Cần về nhà. Tuy nhiên, kết quả lại là vào buổi tối của 20 hôm trước, để mang đến cho Tưởng Cần Cần niềm vui bất ngờ, Lưu Tinh đi xe suốt đêm bí mật về nhà cô ta, nhưng lại phát hiện có dấu vết đàn ông qua đêm ở đó.

Tưởng Cần Cần thấy sự việc bại lộ đã không ngần ngại trực tiếp đánh bài ngửa với Lưu Tinh, nói rằng thực ra mình không hề yêu anh ta, tất cả đều chỉ là trò chơi mà thôi, người cô ta muốn lấy là một người thật sự giàu có, mong Lưu Tinh nhanh chóng quên mình đi. Lưu Tinh nghe xong đùng đùng nổi giận, lấy ngay chiếc dùi sắt để trong tủ đựng đồ lặt vặt đập thẳng vào đầu Tưởng Cần Cần khiến cô ta trở tay không kịp, lập tức kêu lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất, máu bắn tung tóe đầy mặt Lưu Tinh. Nhưng như thế anh ta vẫn chưa hả giận, anh ta tiếp tục đập điên cuồng lên khắp người cô ta, thậm chí để xóa dấu vết, anh ta còn không ngần ngại dùng dao chặt đầu Tưởng Cần Cần bỏ vào trong chiếc túi dệt.

Sau khi trút bỏ hết tức giận, vì sợ sự việc bại lộ, Lưu Tinh tính chuyện vứt xác xuống hồ, nhưng do cái xác quá to không bỏ được vào cốp xe nên anh ta quyết định ném phần đầu xuống trước. Nửa đêm hôm sau anh ta quay lại bỏ phần thân vào cốp xe lái đến bên hồ, nhân lúc trời tối ném xuống. Tuy nhiên, lúc đó côn trùng đã theo lỗ thủng ở cổ chui vào bên trong, sau một hồi chui rúc đã quyết định kí sinh trên

đùi phải của xác chết.

Mặc dù đã phá được vụ án nhưng tôi lại không hề cảm thấy vui, đây là lần đầu tiên tôi liên tiếp phạm sai lầm trong cùng một vụ án.

Hôm đó tôi về nhà uống bia suốt cả buổi tối, uống đến mức say không biết trời đâu đất đâu. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được trách nhiệm của một nhân viên pháp y nặng nề đến mức nào, nếu vì sai lầm của cá nhân tôi mà bắt nhầm người vô tội, trong khi hung thủ thật sự lại vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật thì dù tôi có chết hàng trăm lần cũng không đủ chuộc lại được.

Tôi dần dần nhắm mắt, trước mắt hiện ra rất nhiều người, đủ cả già trẻ trai gái, có cả người sống và người chết.

Một số ít trong đám người này gào khóc sướt mướt trước mặt tôi, còn lại phần lớn đều mặt mũi dữ tợn, thậm chí còn có người cầm dao xông đến định lột da róc xương tôi. Từng nhát dao đâm xuyên vào người tôi, róc da thịt tôi, để lộ ra những mảnh xương trắng ởn.

Tôi giật mình bừng tỉnh, lưng ướt đầm đìa, trán vã mồ hôi, thì ra đây chỉ là giấc mơ.

Tôi nhanh chóng hiểu ra rằng những lời anh Hàn và sư phụ nói lúc trước hoàn toàn đúng, pháp y là một nghề thiêng liêng nhưng cũng không cho phép được mắc bất kì sai lầm nào, mỗi kết luận chúng tôi đưa ra đều có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của một gia đình, thậm chí là của rất nhiều người. Tôi tựa lưng vào đầu giường, nhìn lên trần nhà, một lần nữa trầm tư suy nghĩ, thực ra tôi có phù hợp với nghề pháp y hay không?

Suy nghĩ trước sau, tôi nhận thấy mình vẫn nên tiếp tục với công việc mà tôi đã yêu sâu sắc từ tận đáy lòng này, có lẽ ngay từ lần đầu tiên nghe sư phụ giảng bài về côn trùng từ mấy năm trước đã quyết định tôi phải đi theo nghiệp pháp y. Dường như ở một nơi thăm thẳm

nào đó tất cả đều đã được định đoạt sẵn, còn phía sau tôi thì có thể còn có một đôi tay vô hình đang lặng lẽ đẩy bánh xe số phận.

Vụ án thứ tám
XÁC NGƯỜI THỐI RỮA TRONG RỪNG SÂU

Thiên tài chẳng qua chỉ là không ngừng suy nghĩ tìm tòi, tất cả những người có bộ óc đều là thiên tài.

- Maupassant

Lời dẫn

Rừng rậm Nam Minh nằm ở khu vực tiếp giáp giữa thành phố Nam Minh và thành phố lân cận, ở đó có 2 nhân viên kiểm lâm thuộc chi cục kiểm lâm thành phố là Trần Hiểu Phong và Lưu Vĩ. Một công việc vô cùng quan trọng của hai người này là ghi chép danh sách những cây mới mọc, sau đó triển khai công tác tuần tra, đề phòng mọi yếu tố có thể gây cháy rừng.

Hôm nay, ngay từ lúc mặt trời còn chưa mọc hai người đã tiếp tục thực hiện công tác tuần tra ngày hôm qua chưa làm xong. Lưu Vĩ đi phía trước đột nhiên dừng lại, lấy tay ra hiệu bảo Trần Hiểu Phong nấp đi. Họ nghe thấy từ đằng xa vọng lại những tiếng vo ve, thì ra phía trước là một đám ruồi nhặng đông đặc cùng mùi hôi thối bốc lên nồng

nặc.

Lẽ nào có thứ gì đó chôn ở dưới đất? Hai người tò mò lấy xẻng đào bới khu vực bị đám ruồi nhặng bao vây, đào chưa được bao lâu đã thấy một bàn tay người lẫn với bùn đất và giòi bọ nhung nhúc lộ ra. Phía dưới rõ ràng chôn một cái xác đang phân hủy!

Người từ Tổng cục đến

Anh Cao nhận được điện thoại báo rằng phát hiện thấy một xác chết trong rừng rậm Nam Dương. Tôi và anh Hàn lập tức thay trang phục, mang theo trang bị lên xe cảnh sát đến hiện trường vụ án. Sau một thời gian dài thực tập, tôi đã chuyên nghiệp hơn rất nhiều so với lúc còn là lính mới tò te, ít nhất cũng không còn sợ giải phẫu tử thi nữa.

Ba người chúng tôi cũng ngày càng phối hợp hài hòa hơn. Địa điểm xảy ra vụ án nằm trong khu bảo tồn thiên nhiên Nam Dương, lần này đã khiến Tổng cục cảnh sát thành phố Nam Minh hết sức quan tâm, nghe nói họ sẽ phái người đến phối hợp điều tra. Đây là lần đầu tiên tôi gặp trường hợp như vậy. Người phát hiện ra xác chết đầu tiên và gọi điện thoại báo án là hai nhân viên kiểm lâm Nam Dương, địa điểm nằm sâu trong rừng, điều này vô hình chung đã khiến mức độ phức tạp của vụ án nâng lên một bậc.

Khi chúng tôi đến khu bảo tồn thiên nhiên Nam Dương, có một điều không giống với những lần khác, đó là chúng tôi không phải người đầu tiên đến hiện trường.

Bởi vì lực lượng cảnh sát của Tổng cục đã đến trước chúng tôi, mặc dù tôi nhìn nhiều đã thấy quen, nhưng vẫn kinh ngạc sững sờ vì cảnh tượng bày ra trước mắt.

Trước mắt tôi là rất nhiều xe cảnh sát xếp ngay ngắn thành hàng hai bên đường, tất cả cảnh sát viên đều xếp hàng trước lối cổng chính

của khu bảo tồn. Nhìn lại lực lượng của chúng tôi, quả là thua kém một trời một vực, lúc này ngoài anh Cao, anh Hàn và tôi, ngay cả lực lượng cảnh sát viên có mặt ở đó cũng hoàn toàn tương phản.

Có điều, phần lớn lực lượng chúng tôi đều là cấp dưới thuộc quyền anh Cao, năng lực cũng khá, đoàn xe rất có trật tự, xuống xe xong là lập tức xếp hàng ngay ngắn, không hề thua kém so với lực lượng của Tổng cục để chúng tôi phải mất mặt. Cho đến tận hôm nay tôi mới hiểu được rằng tại sao anh Cao luôn đầy lòng hăng hái, điều này hoàn toàn có thể thấy được từ chính những cảnh sát viên dưới quyền anh.

Tổng cục cũng còn có một tổ gồm 4 người. Đột nhiên hai người từ trong hàng bước ra, đi trước là người đàn ông trung niên trạc tuổi như anh Cao, tôi để ý thấy ánh mắt của người này vô cùng kiên định, khiến người khác không khỏi có cảm giác kính sợ khó tả. Đi sau là một phụ nữ mặc cảnh phục, tuy nhiên bộ trang phục cảnh sát này vẫn không che được những đường cong tuyệt đẹp, vầng trán toát ra khí khái anh hùng, tôi suy đoán theo bản năng người phụ nữ này nhất định không dễ đối phó.

Anh Cao lại nhíu mày, nhăn trán nhìn người phụ nữ kia, điệu bộ hệt như đang phải đối mặt với một kẻ địch mạnh, có lẽ hai người họ đã quen biết nhau.

Nữ cảnh sát hùng dũng đi về phía anh Cao, hai người đã mặt đối mặt, bao nhiêu khí thế đều bộc lộ ra hết. Anh Cao có chiều cao hơn hẳn nữ cảnh sát kia, nhưng lại có cảm giác đây là chênh lệch chiều cao thông thường nhất. Lúc này, hai người giống như "gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây", cảm giác như chỉ cần một lời nói không hợp là có thể xông vào đánh nhau ngay.

Trong chốc lát tình hình bỗng trở nên căng thẳng, không khí nồng nặc mùi thuốc súng, có lẽ chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể gây ra

một trận chiến lớn. Tôi cảm thấy hơi căng thẳng, bèn giơ tay đẩy anh Hàn mấy cái. Bởi vì ở đây ngoài anh Cao ra, anh Hàn là người lớn tuổi nhất, có tư cách và từng trải nhất trong số những người tôi quen biết, vì thế hi vọng anh ấy có thể giúp tình hình hạ nhiệt. Tuy nhiên anh Hàn vẫn lặng yên không động đậy, không hề bộc lộ một chút gì căng thẳng, có vẻ như sự việc chẳng liên quan gì đến mình cả.

Đúng lúc hơi lửa ngày càng nóng, sắp đến lúc không thể kiểm soát được nữa thì nữ cảnh sát kia đột nhiên ra tay. Chỉ thấy cô ta nhảy vọt lên cao, nắm tay phải vung ra đấm thẳng vào cổ anh Cao. Cũng trong một cái nháy mắt đó, anh Cao đã kịp phản ứng, nửa thân trên ngửa ra phía sau, nhẹ nhàng tránh đòn. Nhưng như thế vẫn chưa hết, nữ cảnh sát theo đà giật cùi chỏ xuống dưới, mục tiêu vẫn là vùng cổ anh Cao. Nhưng anh Cao đâu phải hạng dễ chơi, anh ấy nghiêng người một lần nữa, tránh đòn một cách hoàn hảo.

Đương nhiên anh Cao không đời nào chịu để một nữ cảnh sát bắt nạt, không nói một lời anh ấy xông thẳng lên trước, tay trái theo thế long thủ trảo bóp vào cổ đối thủ. Nữ cảnh sát vừa rồi dùng tay phải liên tiếp tấn công, không kịp thu về phòng thủ nên đành phải đưa tay kia ra ngăn. Anh Cao nhếch mép cười, thi triển bộ pháp kì lạ rồi đá vào chân đối phương. Nữ cảnh sát nhấc chân phải lên chặn đòn tấn công, tay phải vừa rồi chưa kịp thu về lại vừa hay có cơ hội túm lấy nắm đấm của anh Cao. Hai người cứ thế một chân móc vào nhau, hai tay khóa nhau đứng yên tại chỗ.

Tôi thậm chí cảm thấy trong giây phút này thời gian như ngừng lại, bầu không khí căng thẳng đến đỉnh điểm, không biết thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Có điều, tôi đã nhận ra rằng hai người đều là cao thủ cận chiến của cảnh sát, chiêu thức tưởng như đơn giản lỗ mãng nhưng thực tế đòn nào cũng là đòn chí mạng. Mặc dù đã ra nhiều đòn như vậy, nhưng

quyết định thắng thua đối với cao thủ chỉ cần trong một đòn mà thôi. Tôi đứng bên cạnh quan sát, mạnh dạn đưa ra giả thiết rằng nếu như một trong hai người này dùng bất kì chiêu thức nào tấn công, chắc chắn cũng đều khiến tôi phải tan xác.

“Cao sư huynh, lâu rồi không gặp, kĩ thuật chiến đấu của anh vẫn lợi hại như xưa!” Vài giây sau, nữ cảnh sát đột nhiên bật cười.

“Lục Yến, tiến bộ rất nhanh, xem ra cô cũng không hề nhàn rỗi.” Anh Cao tươi cười nói với nữ cảnh sát.

Đùa giỡn một hồi, hóa ra hai người là sư huynh sư muội đã quen biết nhau từ lâu, xem ra chỉ có tôi ù ù cạc cạc không biết gì, mà cũng không có ai bảo cho tôi biết nguyên nhân tại sao. Tôi để ý đến một quý cô mặt mũi xinh đẹp ở phía xa đang nhìn mình, cô ta mặc đồng phục chuyên ngành, đi đôi giày cao gót màu đỏ, bầu ngực to đến nỗi khiến người ta phải ngộp thở.

Anh Cao xoa đầu Lục Yến, vừa cười vừa nói: “Nghe nói Tổng cục cử người xuống, không ngờ lại là muội, tiểu nha đầu này.”

Lục Yến hất tay anh Cao ra: “Cũng tại sư huynh Đỗ Minh bận không đến được nên cấp trên mới cử muội và Tô Mị đến đây.”

Anh Cao liếc nhìn người phụ nữ đứng sau Lục Yến, khẽ gật đầu chào, rồi bỗng nhiên vẫy tay bảo tôi đến cạnh mình, nói: “Chúng ta cũng không nên đứng vô ích ở đây, tôi xin giới thiệu: Anh Hàn thì không cần nói nhiều, còn đây là Tô Trạch, thực tập sinh chuyên ngành côn trùng học pháp y của chúng tôi, còn đây là tiểu sư muội của tôi, Lục Yến.”

Lục Yến chỉ quý cô ngực to ở bên cạnh, nói: “À, xin giới thiệu với mọi người, nữ nhân viên pháp y đứng cạnh tôi đây là Tô Mị, chuyên gia côn trùng học pháp y của Tổng cục, có hai bằng tiến sĩ, vừa du học ở nước ngoài về, lần này được Tổng cục điều về đây với tôi để học

tập.”

Lục Yến nói xong, anh Hàn đang đứng bên cạnh đột nhiên nói nhỏ với anh Cao vài câu.

Anh Cao lập tức hiểu ra: “Vụ án này xem ra rất quan trọng, cõ lẽ phải giải quyết thật sự chặt chẽ.”

Tô Mị lại tiếp lời: “Hiện trường xảy ra vụ án nằm trong khu bảo tồn, nếu không giải quyết tốt, Tổng cục sẽ không biết nói thế nào với giới truyền thông!”

Anh Cao gật đầu, nói: “Vậy chúng ta cùng đến hiện trường xem có thu thập được gì không.”

Tô Mị nháy mắt về phía tôi, khiến tôi suýt nữa chảy máu mũi, sau đó tiếp tục đi theo anh Hàn đến hiện trường. Lúc này đang vào mùa các loại côn trùng và sâu bọ hoạt động mạnh, lại thêm hiện trường vụ án nằm sâu giữa rừng, vì thế trên đường đi gặp phải rất nhiều những loại này. Điều này khiến tôi vô cùng khó chịu, bởi vì chủng loại và tần suất xuất hiện của côn trùng ở cái nơi quỷ quái này cao hơn rất nhiều so với nơi khác, từ đó tăng thêm khó khăn cũng như làm rối công tác điều tra phá án.

Chúng tôi đi suốt hơn nửa giờ, cuối cùng cũng đến được nơi xảy ra vụ án. Một xác chết thối rữa nằm dưới một thân cây to, tư thế co quắp giống như chiếc rễ cây khô, dưới ánh nắng lốm đốm chiếu qua kẽ lá lại càng trở nên vô cùng quái dị. Không xa bên cạnh là một cái hố to, lớp đất rất mới chứng tỏ mới được lật lên chưa lâu. Theo người báo án cho biết, thi thể bị người ta cố tình chôn vùi, vì thế rất có thể nó vừa mới được bới lên từ cái hố này.

Có điều, lúc này xác chết đã bị đội quân ruồi nhặng bao vây, từ xa cũng đã nghe thấy được tiếng đập cánh vo ve của chúng.

Anh Hàn quan sát khắp xung quanh một lượt rồi bắt đầu công việc

của mình. Tôi cũng chuẩn bị đi bắt côn trùng làm mẫu vật xét nghiệm.

“Chờ một chút! Tôi có thể tham gia cùng được không?” Tô Mị tươi cười hỏi anh Hàn.

“Không được! Cô ở bên cạnh quan sát thôi.” Anh Hàn muốn chuyên tâm làm việc, thường không thích bị người khác quấy nhiễu chứ đừng nói đến việc tiến hành khám nghiệm tử thi cùng với một cô gái. Lúc này, tôi chợt nhớ lại lúc đầu mới tiếp xúc với anh Hàn, cảm thấy may cho cô gái này đã không bị anh Hàn mắng. Nếu là đàn ông, hậu quả cho việc vừa rồi chắc cũng không khác so với tôi lúc trước.

Chưa được bao lâu, Tô Mị bỗng trở nên không vui: “Này! Đàn ông như anh có thể tôn trọng phụ nữ một chút được không vậy? Mặc dù tôi đúng là nữ nhân viên pháp y, nhưng anh không được vì thế mà nghi ngờ năng lực và tính chuyên nghiệp của tôi. Tôi không tham gia phá án, lẽ nào anh để cậu sinh viên pháp y thực tập kia giúp mình à?”

Anh Hàn dừng công việc đang làm, suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Vậy cô nói cho tôi nghe quá trình phân hủy thông thường của xác chết đi.”

Tô Mị không cần suy nghĩ, nói ngay: “Quá trình phân hủy thông thường của xác chết có thể chia thành 5 giai đoạn tiếp nối nhau là giai đoạn mới chết, giai đoạn trương, giai đoạn thối rữa, giai đoạn khô và giai đoạn hóa xương. Giai đoạn thứ nhất (giai đoạn mới chết) thường kéo dài từ 1ngày đến 3 ngày, mức độ khác biệt phụ thuộc nhiều nhất vào nhiệt độ và khí hậu. Trong giai đoạn này, dáng vẻ bên ngoài của thi thể không có thay đổi gì rõ rệt, nhưng xác xuất côn trùng họ ruồi xuất hiện và đẻ trứng rất cao. Giai đoạn thứ hai (giai đoạn trương) có đặc điểm nổi bật nhất là toàn bộ xác chết trương to, ngoài ra ở những chỗ như miệng, mũi, hậu môn… có chảy máu, đồng thời bốc mùi hôi thối, ở giữa và cuối giai đoạn này có khá nhiều dịch chảy ra. Giai đoạn này có rất nhiều ruồi nhặng và kiến, bọ cánh cứng tụ tập trên xác chết, trứng ruồi sẽ nở thành ấu trùng. Giai đoạn thứ ba (giai đoạn thối rữa)

xác chết đã ở trạng thái thối rữa nặng, lúc này có rất nhiều giòi bọ ăn xác tạo thành rất nhiều lỗ, hiện tượng trương đã kết thúc, một phần xương lộ ra, chất dịch do cơ thịt thối rữa chảy ra nhiều đến mức thấm cả vào đất, mùi hôi thối đã vô cùng nồng nặc, xác chết cơ bản đã bị ấu trùng chiếm lĩnh, số lượng côn trùng trưởng thành giảm đi so với lúc trước."

Tôi ngạc nhiên sững sờ, trí nhớ của cô gái này quả thật đáng sợ, chắc chắn cô ta phải là một quái vật.

Lúc này Tô Mị vẫn đang tiếp tục nói: "Giai đoạn thứ tư (giai đoạn khô), hầu hết các tổ chức trên cơ thể đều đã bị phân hủy hoặc bị côn trùng ăn, chỉ còn lại lông, tóc, xương và một ít da. Ở giai đoạn này, tuyệt đại đa số côn trùng đều đã bỏ đi, chỉ có một số loại như bọ cánh cứng và kiến… còn ở lại trên cơ thể. Giai đoạn thứ năm (giai đoạn hóa xương), không có giới hạn rõ rệt với giai đoạn thứ tư, tổ chức phần mềm đã không còn tồn tại, chỉ còn lại một ít lông, tóc và xương, không có loài côn trùng đặc biệt nào xuất hiện, chỉ có một số chủng loại vô tình dừng lại ở đây mà thôi."

Anh Hàn đứng trước mặt Tô Mị, nghe cô ta nói xong thì bảo: "Cô phân tích một chút cho tôi nghe suy nghĩ của mình về vụ án này."

Tô Mị cười một cách tự tin: "Vụ án này nếu nhìn từ bề ngoài thì xác chết bị hung thủ cố tình chôn xuống đất. Xác chết chôn xuống đất có đặc điểm chủ yếu nhất là trọng lượng giảm chậm, xác chết tồn tại trong thời gian tương đối dài, để trọng lượng xác chết giảm xuống còn bằng hai mươi phần trăm trọng lượng cơ thể lúc ban đầu cần phải mất thời gian từ 6 tuần đến 8 tuần, trong khi xác chết để lộ ngoài không khí chỉ trong vòng một tuần đã có thể giảm xuống còn bằng mười phần trăm trọng lượng lúc đầu. Chủng loại côn trùng trên xác chết chôn dưới đất không giống nhau tùy thuộc vào các yếu tố như mùa, vị trí địa lí, chất đất, thời gian chôn dài hay ngắn…"

Một lần nữa tôi ý thức được rằng cô gái tên Tô Mị này hoàn toàn không đơn giản, xem ra để lấy được hai bằng tiến sĩ không dễ dàng chút nào.

Anh Hàn nghe xong đột nhiên quay lại hỏi tôi: "Cậu Tô, cậu nhận định thế nào về vụ án này?"

Về câu hỏi này, tôi suy nghĩ kĩ một lúc rồi mới trả lời: "Pháp y Tô nói đúng, tuy nhiên chưa đủ cụ thể. Xác chết chôn dưới đất còn chịu ảnh hưởng của độ sâu, nếu xác chết chôn ở độ sâu hơn 1,2 m, do ít không khí, mùi xác chết khó phát tán, hơn nữa côn trùng cũng khó chui qua lớp đất sâu, vì thế tốc độ phân hủy của xác chết bị hạn chế vô cùng lớn, càng không thể nói đến vấn đề giảm trọng lượng. Pháp y Tô, chị thấy thế nào?"

Tô Mị gật đầu, mỉm cười bảo: "Đúng vậy, tôi biết khi xác chết bị chôn ở độ sâu 1,2 m, ngoài một số lượng lớn tổ chức cơ thể vẫn tồn tại thì trên cơ thể còn có thể được che phủ một lớp sáp màu trắng, có điều hình như không hề phân giải nhưng thực ra vẫn xảy ra hiện tượng mất nước, chứng tỏ trọng lượng vẫn giảm. Còn nữa, tình trạng xác chết chôn ở độ sâu 0,6m và 1,2m cơ bản giống nhau, chỉ khác là tứ chi bị phân hủy đến mức có thể trông thấy xương mà thôi."

Đối với tôi, đây rõ ràng là một sự khiêu khích trắng trợn, đương nhiên tôi cũng không chịu thua: "Pháp y Tô, có phải chị quên gì đó rồi không? Khi thi thể bị chôn ở độ sâu trong khoảng 0,6m đến 1,2m sẽ không thể tồn tại côn trùng ăn xác, đây cũng cũng chính là một nguyên nhân khác khiến xác chết chậm phân hủy. Xác chết bị chôn ở độ sâu từ 0,6m trở lại mới xuất hiện côn trùng ăn xác, ở độ sâu 0,3m là thích hợp nhất cho loại côn trùng này ăn xác và sinh sản, phát triển."

Kéo tơ bóc kén

Nghe tôi nói như vậy, Tô Mị bỗng nhiên trở nên trầm lặng, hình

như đang suy nghĩ biện pháp đối phó.

Tuy nhiên, sau đó nghĩ lại, cô ta là tiến sĩ pháp y học, xác suất tôi thắng được cô ta chắc chắn rất nhỏ.

Tôi cố tình thừa thắng xông lên: "Theo thời điểm chôn và thời gian chôn dài ngắn khác nhau, trên xác chết còn có sự khác nhau về chủng loại côn trùng ăn xác. Ví dụ, vào tháng 1, nếu chôn xác chết ở độ sâu 0,3m thì sau 2 tháng 15 ngày xác chết sẽ ở trạng thái thối rữa mức độ trung bình, các tổ chức cơ thể vẫn tồn tại, vị trí các bộ phận nội tạng có chút ít thay đổi. Lúc này, trên xác chết có một số ít ấu trùng ruồi xanh và ruồi trâu. Thế nào? Hồ đồ rồi phải không? Đừng nói với tôi là côn trùng học pháp y không thuộc về pháp y học. Nếu chị nhất quyết nói như vậy thì tôi cũng không biết làm thế nào, đành phải chịu thua thôi."

Quả nhiên không ngoài dự tính, mặc dù Tô Mị kiến thức cao sâu không ai bì kịp, nhưng nghiên cứu học thuật luôn có mặt chuyên sâu riêng, cuối cùng tôi cũng đã phát hiện ra chỗ sơ hở của Tô Mị.

"Không, tôi cũng là cao thủ côn trùng học pháp y, cậu còn non lắm." Cô ta không hề có chút gì tức giận.

"Được rồi đấy." Trong lúc tôi và Tô Mị đang tranh luận thì anh Hàn bỗng nhiên lên tiếng, có vẻ rất không vui.

"Hiện vụ án đang vô cùng cấp bách, chịu khó tập trung suy nghĩ vào vụ án một chút đi. Tô Mị, cô giúp tôi làm báo cáo khám nghiệm."

"Vâng!" Tô Mị vẫy tay với tôi, mặt đầy vẻ đắc ý, khiến tôi hoàn toàn không nói được gì.

Việc thu thập côn trùng vẫn còn phải tiếp tục, ở những bộ phận chảy huyết dịch và trên da thịt ở những chỗ ướt như miệng, tai và bụng… của xác chết đều có kiến bâu vào. Những nơi côn trùng ăn xác tập trung chủ yếu là phần bụng, phần ngực, phần cổ, một phần nhỏ

bên mép trái đùi, và ở một số vị trí có tính mở.

Các bước thu thập côn trùng làm tiêu bản xét nghiệm ở xác chết chôn dưới đất cũng giống như trường hợp xác chết để ngoài không khí và xác chết đã được di chuyển ra chỗ khác. Tôi phải thu thập mẫu đất để sau đó kiểm tra kĩ lưỡng côn trùng và mảnh xác côn trùng lẫn trong đó. Các mẫu đất phải bao gồm đất ở trên bề mặt và hai bên xác chết, đất ở dưới đáy hố sau khi đã chuyển xác chết đi. Các loại đất mẫu này đều phải được sàng lọc, kiểm tra kĩ lưỡng. Ấu trùng, nhộng, côn trùng trưởng thành hoặc mảnh xác của chúng đều có thể được tìm thấy trong các mẫu đất đó. Nếu trên bề mặt di cốt có côn trùng thì phải thu thập, cất giữ và nuôi dưỡng, nhưng phải làm việc hết sức cẩn thận, không được làm chúng tổn thương. Một số côn trùng do không thể chui vào trong đất nên chỉ có thể đẻ trứng ở trên mặt đất, đến khi trứng nở thành ấu trùng mới chui vào lòng đất để đến xác chết, ví dụ như loài ruồi Muscina và họ ruồi nhà.

Ngoài ra, có một số côn trùng chui qua lớp đất xuống đẻ trứng trực tiếp lên xác chết, ví dụ như họ Rhizophagidae, họ Staphylinidae, họ Phoridae. Họ Braconidae (ong kén) và họ Proctotrupidae (ong nhỏ) cũng có thể tìm thấy ở độ sâu 50cm dưới mặt đất. Ruồi xanh là thành viên chủ yếu của xác chết lộ ngoài không khí, ấu trùng ruồi Muscina chiếm ưu thế khi xuyên qua lớp đất phủ chỉ dày 2,5cm đến 10cm, còn ở vị trí sâu hơn có thể phát hiện thấy sự tồn tại của họ Phoridae và họ Staphylinidae.

Lúc chúng tôi đến nơi thì xác chết đã bị đào bới đưa ra khỏi vị trí, rất nhiều chứng cứ quan trọng có thể đã bị mất. Hơn nữa, địa hình trong rừng rậm rất phức tạp, lúc chúng tôi đến được hiện trường đã là ngày hôm sau, tức là xác chết đã được đưa ra ngoài không khí khoảng 1 ngày, rất nhiều loài côn trùng ăn xác đã có đủ thời gian để đẻ trứng, làm ô nhiễm xác chết này. Như thế cũng có nghĩa là lúc này chúng tôi

bắt buộc phải làm tốt công tác thu thập, nếu ngày mai mới lại tiến hành thu thập thì độ chính xác sẽ bị ảnh hưởng vô cùng lớn.

Như vậy, bây giờ tôi chỉ có thể cầu mong tìm thấy ấu trùng trong lớp đất nguyên bản ở nơi chôn xác chết. Xét tình hình hiện tại, trong số những con côn trùng trưởng thành vây quanh xác chết kia có rất nhiều loại không phải là vốn sinh ra trên xác chết khi còn bị chôn trong đất, vì thế việc thu thập cũng không còn nhiều ý nghĩa.

Tôi lấy rất nhiều đất ở khu vực chôn xác chết, trong đó thực sự có rất nhiều trứng côn trùng, giòi bọ ở các bộ phận trên cơ thể vẫn rất có giá trị, tiếp đến là những con nhộng côn trùng ở trong đất trong phạm vi 20m xung quanh. Trường hợp lần này tương đối đặc biệt, do xác chết đã bị đào bới và đưa lên không đúng cách nên đã bị tổn hại và ô nhiễm ở mức độ nhất định, vì thế tôi vẫn phải đợi thu thập thêm côn trùng trong quá trình anh Hàn giải phẫu tử thi, bởi sau một ngày côn trùng bên trong cơ thể vẫn chưa bị pha tạp. Thế là, tôi nhanh chóng kết thúc sớm công việc của mình, đợi anh Hàn và Tô Mị hoàn thành công việc.

Không lâu sau, anh Cao và Lục Yến cũng đến trao đổi tình tiết vụ án với anh Hàn, còn Tô Mị thì vẫn đang quan sát và ghi chép. Đây là là lần đầu tiên tôi chứng kiến phụ nữ làm việc tại hiện trường vụ án. Tô Mị tỏ ra vô cùng tích cực, mặc dù cô ấy đã rất giỏi. Có câu nói rằng: "Người ưu tú hơn bạn cũng là người tích cực hơn bạn."

Tôi bắt đầu cảm thấy có chút ghen tị với cô gái này. Lúc chúng tôi đóng gói thi thể thì cũng là lúc hoàng hôn sắp buông xuống, do địa điểm ở giữa rừng rậm nên chúng tôi được những người có liên quan nhắc nhở rằng phải cố gắng rời khỏi đây trước khi trời tối. Trong rừng trời luôn tối nhanh hơn bên ngoài, chúng tôi lê những bước chân nặng nề, nghe tiếng các loại chim hót ríu rít, lên đường trở về. Do công tác thu thập côn trùng đòi hỏi rất chặt chẽ, không được chậm trễ, nếu để

sáng mai mới thực hiện thì mức độ côn trùng không liên quan lẫn vào sẽ càng lớn hơn, chứng cứ do côn trùng cung cấp sẽ không còn hiệu quả, vì thế cuối cùng chúng tôi quyết định giải phẫu ngay trong tối hôm đó.

Vì cùng phối hợp phá án nên Tô Mị tham gia giải phẫu tử thi với vai trò hỗ trợ. Anh Hàn hay dùng vết cắt hình chữ "nhất", mổ phanh vùng bụng tử thi, ngay lập tức từ trong ổ bụng bốc ra một luồng khí nóng, mặc dù đã đeo khẩu trang nhưng luồng khí hôi thối đó vẫn khiến chúng tôi buồn nôn.

Tại vùng ngực và bụng là nơi côn trùng tập trung nhiều nhất phát hiện thấy có hai vết thương sâu vào đến tận nội tạng, côn trùng thâm nhập vào bên trong chính là chui qua miệng hai vết thương này. Đó cũng là nguyên nhân mà côn trùng chỉ tập trung ở một số vị trí chứ không phân tán đều trên cơ thể. Như thế có nghĩa là mép trong đùi phải, phần ngực, bụng và cả vùng cổ của nạn nhân đều có vết thương, có điều những vết thương ấy đã bị côn trùng ăn mất, rất khó phân biệt nó do loại vũ khí nào gây ra. Tuy nhiên, ở mỗi chỗ khác nhau, chủng loại côn trùng cũng không giống nhau. Khi tôi thu thập mẫu côn trùng bên trong xác chết, cũng nhân tiện thu thập luôn côn trùng ở miệng vết thương, hi vọng có được thu hoạch bất ngờ.

Tiếp sau đó chính là khoảng thời gian quan trọng nhất: Phân biệt côn trùng, xác định thời gian tử vong. Theo quy định có liên quan, lẽ ra Tô Mị đã phải trở về nơi ở tạm thời chúng tôi bố trí cho cô ấy từ lâu rồi, nhưng không ngờ Tô Mị lại nhất quyết đòi theo vụ án đến lúc cuối cùng. Cô ấy là người của Tổng cục, nên tôi không thể làm gì được với kiểu "đại thần" này của Tổng cục, đành từ bỏ ý định của mình.

Kết quả cuối cùng của việc phân tích các mẫu côn trùng

Để đuổi Tô Mị đi, tôi bèn nói: "Tôi thích làm việc một mình, đối với tôi, như vậy sẽ đạt hiệu quả cao hơn."

Nhưng Tô Mị lại giơ ngay lá chắn ra: “Không được, mệnh lệnh của Tổng cục là phải theo vụ án này đến lúc hoàn toàn phá xong.”

Tôi tỏ vẻ hơi khó xử, nói: “Thật ra, phòng thí nghiệm ở ngay trong nhà tôi, chị đi cùng có tiện không?”

Tô Mị tỏ vẻ mặt không có gì quan trọng: “Chúng ta nghiên cứu vụ án, ở đâu thì cũng có gì khác nhau?”

Tôi đột nhiên thay đổi ý tưởng: “Thôi được, tôi nhớ ra trong trung tâm pháp y có phòng thí nghiệm côn trùng, chúng ta tiến hành ở phòng thí nghiệm này vậy.”

Anh Hàn vừa cười vừa bổ sung: “Cậu Tô, tôi quên không nói với cậu rằng hiện giờ cậu vẫn chưa đủ tư cách sử dụng phòng thí nghiệm này.”

Tôi không tìm được lí do gì để phản bác, đành đưa Tô Mị cùng về nhà mình. Do cả ngày làm việc mệt nhọc, lại thêm lúc đó cũng đã khá muộn, tôi quyết định pha một ít cà phê sữa, mang đến trước mặt Tô Mị.

“Không cần đâu, chúng ta cứ làm việc trước đã.” Hình như điều mà Tô Mị lúc nào cũng quan tâm chỉ là vụ án.

Không còn cách nào khác, tôi uống xong cà phê rồi đưa thẳng cô ta đến phòng thí nghiệm. Thật ra, con người tôi mắc bệnh sạch sẽ, vì thế luôn muốn mọi xó xỉnh trong nhà không dính một hạt bụi. Tôi để ý vẻ mặt ngạc nhiên của cô ta khi vừa bước vào, bởi nắm bắt chi tiết chính là việc rèn luyện tố chất nghề nghiệp hàng ngày của người làm pháp y. Tôi đặt mẫu côn trùng vào tủ bảo ôn và bàn thí nghiệm, chuẩn bị bước vào cuộc chiến đấu ban đêm với một tinh thần tỉnh táo nhờ cốc cà phê uống lúc trước.

Tô Mị không phải một tiểu thư an phận, nhân lúc rỗi rãi khi tôi đang làm công tác chuẩn bị, cô ta đi tham quan khắp phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm không rộng, nhưng dưới sự sắp xếp của tôi, có thể bố trí được rất nhiều thứ. Ở đây ngoài nghiên cứu côn trùng, chủ yếu còn là nơi lưu giữ mẫu côn trùng. Tôi có thói quen sưu tập tất cả các loại côn trùng từng gặp, các loại côn trùng lớn nhỏ khác nhau đều được bỏ vào lọ thủy tinh trong suốt xếp thành hàng một cách thống nhất ở hai bên phòng thí nghiệm. Ngoài ra, tôi làm như vậy còn vì lí do để thuận tiện hơn mỗi khi tình tiết vụ án đòi hỏi phải tiến hành nghiên cứu sâu hơn.

Tô Mị cùng tiến hành kiểm nghiệm côn trùng với tôi, cô ta là vua học siêu hạng, chắc chắn trình độ côn trùng học pháp y cao hơn tôi.

Để thể hiện chút gì đó trước mặt cô ta, tôi chủ động nói: "Nhìn chung, ở xác chết bị chôn dưới đất có 9 họ 19 loại côn trùng có ý nghĩa pháp y học, trong đó 14 loại chỉ phát hiện tồn tại ở giai đoạn trưởng thành, 5 loại còn lại tồn tại trên xác chết ở cả dạng trưởng thành và ấu trùng. Họ Carabidae và họ Staphylinidae là loại săn mồi, số còn lại đều là côn trùng ăn xác thối."

Tô Mị gật đầu, bảo tôi: "Trí nhớ không tệ, cậu nói tiếp đi."

Tôi biết đây là một sự công nhận, bỗng chốc thấy tự tin hơn hẳn: "Tôi muốn nhắc đến một điểm rằng thi thể chôn dưới đất cũng giống như thi thể thối rữa bình thường, đều phải trải qua 5 giai đoạn, chủng loại côn trùng tồn tại trên thi thể trong mỗi giai đoạn hoàn toàn không giống nhau, đây cũng là căn cứ quan trọng để chúng ta phán đoán giai đoạn của thi thể. Khi thi thể ở giai đoạn còn mới, tức là từ khi chết đến khi xác chết bắt đầu trương lên, kéo dài trong thời gian khoảng 3 ngày, chủ yếu là kiến xâm nhập, đặc biệt loài kiến Prenolepis rất thích ăn máu và những chỗ da ướt như miệng, tai, bụng… ở giai đoạn tử thi trương lên, kiến vẫn tồn tại, ngoài ra còn có ruồi họ Scathophagidae nhỏ và ruồi họ Phoridae thay thế vị trí thành viên chủ yếu của kiến, ở ngày thứ 5 có thể trông thấy côn trùng họ muỗi vằn lông (Clamidae)."

Tô Mị đột nhiên ngắt lời tôi: “Tính đến ngày thứ 7, hoạt động ăn xác của ấu trùng ruồi họ Scathophagidae nhỏ và ruồi họ Phoridae trở nên vô cùng sôi động. Ở giai đoạn teo nhỏ và thối rữa, hoạt động ăn xác của kiến và giòi bọ có ý nghĩa quyết định rõ rệt đến thời gian và tốc độ teo nhỏ của xác chết. Trong thời gian này, mùi xác chết rất nặng. Đến ngày thứ 10, côn trùng họ ruồi và giòi bọ đều vô cùng đông đúc. Thời gian này, côn trùng họ Staphylinidae bắt đầu xuất hiện, đồng thời ăn những con giòi bọ nhỏ, vì thế làm giảm tốc độ thối rữa, các loài ong kí sinh họ Cynipidae (ong bắp cày) và họ Proctotrupidae vòi nhọn tìm đến xác chết. Ở những chỗ chất dịch chảy ra đông kết lại sẽ xuất hiện nấm và vi khuẩn. Trong giai đoạn tứ chi tách khỏi cơ thể, các loại giòi bọ và ruồi nhặng rất nhiều, ấu trùng họ muỗi vằn lông (Clamidae), họ Scathophagidae và họ Phoridae hoạt động trên các tổ chức phần mềm còn sót càng trở nên sôi động hơn. Đồng thời, lúc này còn xuất hiện mạt, bọ nhảy, họ Cryptophagidae thuộc bộ Coleoptera, họ Sciaridae thuộc bộ Diptera và Diplopoda (cuốn chiếu), nấm và vi khuẩn phủ kín thi thể, trong khi đó các loại ruồi và giòi bọ rời khỏi tử thi. Trong khoảng thời gian từ ngày thứ 30 đến ngày thứ 60, nhóm mạt gỗ và một số bọ nhảy trở thành đội quân ăn xác chủ yếu. Ở giai đoạn hóa xương, thì kiến, ruồi, bọ nhảy và mạt trở thành các thành viên chủ chốt, các loài nhện, rết và cuốn chiếu cũng vẫn tồn tại.”

Tôi vô cùng kinh ngạc trước trình độ hiểu biết sâu sắc của Tô Mị về côn trùng học pháp y, đến mức đọc thuộc làu làu. Tôi nuốt nước bọt nói tiếp: “Tôi lần lượt lấy được các mẫu côn trùng khác nhau ở miệng vết thương và bên trong thi thể, nếu xác chết bị hung thủ di chuyển khỏi vị trí ban đầu, những côn trùng ở miệng vết thương sẽ cho chúng ta biết địa điểm đầu tiên xảy ra vụ án, côn trùng nguyên bản trong cơ thể có thể cho chúng ta biết thời gian chính xác nạn nhân tử vong. Sở dĩ bắt buộc phải giải phẫu tử thi, lấy mẫu côn trùng ngay ngày hôm nay là vì thời gian côn trùng đẻ trứng nhanh nhất chỉ trong một ngày,

cần phải đảm bảo không có côn trùng mới pha tạp.”

Hình như Tô Mị phát hiện ra vấn đề gì đó thú vị, vặn hỏi lại tôi: “Nếu côn trùng ở chỗ vết thương là loại sống trong rừng thì làm thế nào?”

Tôi vò đầu gãi tai, cười ngượng trả lời: “Nếu địa điểm gây án nằm trong rừng, vậy thì hung thủ quá dốt nát.”

Có lẽ Tô Mị thấy buồn cười trước câu trả lời của tôi, nên bật cười to, nói: “Cậu này! Tôi thật không hiểu tại sao thầy giáo Thẩm lại có thể nhận cậu làm học trò.”

Tôi không ngạc nhiên chuyện cô ta quen biết sư phụ, trái lại còn cảm thấy thân thiết, nên vừa cười vừa nói: “Tôi cũng phát hiện ra trứng côn trùng lẫn trong đất ở xung quanh xác chết, độ tinh khiết của côn trùng ở đây tương đối cao. Côn trùng ở trong đất, trên miệng vết thương, bên trong và bên ngoài cơ thể, toàn bộ đầy đủ cả. Trước tiên hãy xem côn trùng ở miệng vết thương để kiểm chứng suy đoán của chúng ta. Đây là trứng côn trùng, dài 1mm, hơi cong, mặt bên có gờ nổi theo chiều dọc và hơi dẹt, đó là trứng ruồi Fannia canicularis (ruồi nhà xí), cũng từng được gọi là “ruồi hông vàng”. Hơn nữa, nếu tôi nhớ không nhầm thì trong mẫu vật có cả ruồi trưởng thành loại này.”

Để chứng minh suy luận của mình, tôi tìm kiếm một hồi trong đống mẫu côn trùng, lấy ra một tiêu bản: “Chị xem, con ruồi trưởng thành này dài 6mm, màu xám. Lưng có 3 đường vân dọc màu tối, bộ phận giữ thăng bằng màu vàng, chân màu đen. Đây là đặc trưng của ruồi Fannia canicularis. Vì thế tôi có thể xác nhận đây là trứng ruồi Fannia canicularis. Tuy nhiên, nếu vụ án xảy ra ở trong rừng, sẽ căn bản không thể có loại côn trùng này tồn tại, như thế cũng có nghĩa là hung thủ đã di chuyển xác chết đến chôn trong rừng, hơn nữa nơi nạn nhân tử vong thực sự nằm ở trong nhà.”

Tô Mị ngắt lời, nhắc nhở tôi: “Cậu vẫn còn thiếu thứ gì đó phải không? Đừng quên những lời dạy bảo của thầy Thẩm.”

Tôi lập tức bừng tỉnh, bổ sung: “Tôi biết chứ, chúng ta tiếp tục quan sát mẫu côn trùng trong vết thương, trong đó tồn tại một con ấu trùng, từ đốt thứ 2 đến đốt thứ 6 có vòng gai phía trước hoàn chỉnh, vòng gai phía trước của đốt thứ 6 chỉ có một hàng gai lưng, tất cả các đốt trên cơ thể đều có vòng gai phía sau không hoàn chỉnh, lỗ khí phía trước có 5 chỗ nhô lên thẳng đứng hình ngón tay, lỗ khí phía sau có một khu vực hình tam giác nhỏ nằm giữa khe nứt của lỗ khí ở trong và ở giữa. Đây là đặc trưng của ấu trùng 3 tuổi của ruồi ăn xác thối Muscina stabulans, loại ruồi này cũng không có trong rừng rậm Nam Dương, mà trong thành phố Nam Minh chỉ có hai khu vực tồn tại đồng thời hai loại ruồi này, một là Thiên Nhai và hai là khu Nam Minh.”

Tô Mị nghe xong suy luận của tôi, ánh mắt đột nhiên sáng lên, nói: “Đúng rồi, chả trách thầy Thẩm nhận cậu làm đồ đệ, coi như cũng có chút ý nghĩa.”

Tôi được người ta khen, tự nhiên cảm thấy hơi lâng lâng, toét miệng cười, nói: “Bây giờ chúng ta tiếp tục quan sát mẫu côn trùng bắt được trong cơ thể nạn nhân, con ấu trùng này kích thước nhỏ bé, bên ngoài có hình chạm trổ dạng lưới, phía trước hậu môn hình vòng cung, phía sau lõm, phía trước và sau đốt bụng thứ 5 có một ít gai nhỏ xếp thành hàng, đốt bụng thứ 8 ngắn hơn đốt thứ 7 một chút, 4 lỗ thở phía trước nhô cao, mép trong vòng lỗ khí phía sau trong suốt, lỗ khí phía sau cao hơn bề mặt phía sau của đốt thứ 8 rất rõ. Đây là ấu trùng 3 tuổi của ruồi Hydrotaea chalcogaster thuộc loài ruồi đen, để phát triển đến giai đoạn ấu trùng 3 tuổi phải cần khoảng 16 ngày. Như thế cũng có nghĩa là, ít nhất nạn nhân đã chết được 16 ngày.”

Tô Mị không hề cảm thấy có chút gì bất ngờ: “Tư chất không tệ, có điều hãy nói kĩ cho tôi nghe về cơ sở suy đoán của cậu xem.”

Tôi biết Tô Mị cố tình kiểm tra mình, nên trước tiên búng tay một cái, suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Thật ra điều này cũng rất đơn giản. Ruồi Hydrotaea chalcogaster tìm được xác chết ít nhất cũng phải cần một ngày, từ lúc đẻ trứng đến lúc phát triển thành ấu trùng 3 tuổi cần khoảng 15 ngày, tổng cộng phải mất 16 ngày.”

“Thật ra, lí do chủ yếu chính là côn trùng ở trong đất, quả trứng này gần giống hình cầu, vẻ trơn bóng, màu trắng sữa pha chút xanh lục. Nếu tôi đoán không nhầm thì đây là trứng táng giáp, loài côn trùng này chủ yếu bắt ăn những con non thuộc họ ruồi, ví dụ như loài ruồi đen… vì thế làm chậm tốc độ phân hủy của xác chết. Theo suy đoán hiện giờ, ít nhất loài bọ cánh cứng đã hoàn thành xong thế hệ thứ nhất, vì thế nạn nhân tử vong trong khoảng 20 ngày trước.”

Tô Mị cười tỏ vẻ hài lòng: “Cậu xác định nạn nhân đã chết được từ 16 ngày đến 20 ngày rồi à?”

Tôi gật đầu rất chắc chắn, trả lời: “Cực kì chắc chắn!”

Sau khi thực hiện xong hàng loạt suy luận, tôi thấy Tô Mị có vẻ uể oải, sau đó cô ấy ngủ ngay trên sofa của tôi.

Tô Mị ngủ rồi, tôi thấy trong số mẫu côn trùng còn lại cũng có sự xuất hiện của họ muỗi vằn lông (Clamidae), họ ruồi trâu nước (Pittosidae), họ Scathophagidae và họ Phoridae, thêm vào đó là loại côn trùng thuộc bộ cánh vỏ (Coleopters) đã phát hiện từ trước, cơ bản có thể xác định xác chết đang ở giai đoạn phân hủy thứ tư, tức là thời kì chân tay rụng khỏi cơ thể, thời gian tử vong nằm trong khoảng từ 18 ngày đến 25 ngày.

Vì thế, kết luận rút ra là: Nạn nhân tử vong trong khoảng từ 18 ngày đến 25 ngày trước tại một trong hai địa điểm là Thiên Nhai hoặc khu Nam Minh ở thành phố Nam Minh. Điều này đã thu hẹp rất nhiều phạm vi tìm kiếm hung thủ, cộng với kết luận giải phẫu tử thi của anh

Hàn sau đó, xác định nạn nhân là nam giới, tuổi trong khoảng từ 25 đến 27, một nửa vết xăm còn sót lại là của một tổ chức băng nhóm quy mô nhỏ, nguyên nhân chủ yếu dẫn đến tử vong là từ những vết thương bằng dao gọt hoa quả.

Anh Cao kết hợp kết luận của tôi, cùng với sự phối hợp điều tra của Tổng cục, tìm ra nạn nhân tên là Lý Gia Toàn, 25 tuổi, lang thang không nghề nghiệp. Hung thủ cũng nhanh chóng được xác định, đó là Vương Hải. Thì ra Lý Gia Toàn chết trong trận xung đột giữa các băng nhóm, để tránh bị pháp luật trừng trị, Vương Hải được một "người có tâm" gợi ý chôn xác nạn nhân trong rừng rậm Nam Dương.

Còn về "người có tâm" kia là ai, chúng tôi không biết điều tra từ đâu, bởi Vương Hải chỉ biết người này luôn đeo khẩu trang màu đen, trên khẩu trang viết 4 chữ in hoa NASA.

Lúc tôi tỉnh dậy vào sáng hôm sau thì Tô Mị đã đi khỏi. Tuy nhiên, trên sofa vẫn còn lưu lại mùi nước hoa của cô ấy, đó là một mùi hương hết sức đặc biệt, có lẽ tôi sẽ còn nhớ đến nó trong một thời gian nữa.

Vụ án thứ chín
ĐẦU NGƯỜI TRONG HỐ PHÂN

Tôi chưa từng yêu thế giới này, và nó đối với tôi cũng vậy.

- Byron

Lời dẫn

Mây đen che khuất mặt trăng, cuồng phong không ngừng gào thét, nơi này là khu đất hoang mọc đầy cỏ dại, bình thường ngay cả một bóng ma cũng không có. Bởi vì đó là nơi nằm ngay cạnh đường rẽ nhỏ của đường cao tốc số 107 của thành phố Nam Minh. Phía chính nam của đường rẽ có một nhà vệ sinh công cộng dùng chung cho cả nam và nữ. “Kít” một tiếng, chiếc xe tải lớn màu xanh lam phanh gấp, dừng lại cạnh lối rẽ. Cánh cửa phía lái chính mở ra, một người đàn ông trung niên hói đầu tên là Đường Hoa nhảy xuống xe, lúc quay lại đóng cửa còn không quên vừa cười vừa mắng người ngồi trên ghế lái phụ: “Lão Trịnh, món nướng ăn ở trạm trước chắc chắn không sạch sẽ, lão đừng có nhìn trộm bố mày đi vệ sinh đấy!”

Lão Trịnh cười ha hả, không phản ứng lại, chỉ nhìn theo Đường Hoa chạy vội về phía nhà vệ sinh công cộng. Khoảng 10 phút sau, Đường Hoa giống như bị ma đuổi, quần còn chưa kéo hết, hoảng hốt cuống cuồng chạy ra khỏi nhà vệ sinh, miệng thì kêu ầm lên: “Lão Trịnh, cứu tôi với! Đầu phụ nữ! Trong hố phân có rất nhiều đầu phụ nữ!”

Đầu người trong hố phân

Tôi đứng bên cửa sổ nhìn sấm chớp đầy trời, báo hiệu cơn mưa to sắp đến. Đột nhiên chuông điện thoại reo là của anh Cao gọi.

Tôi nhấn nút nghe, từ đầu dây bên kia vang lên tiếng thông báo của anh Cao: “Cậu Tô, mang theo dụng cụ kiếm cơm của cậu, đến đường rẽ cao tốc số 107 thành phố Nam Minh một cách nhanh nhất có thể!” Nói xong, anh ấy lập tức tắt máy. Tôi cầm điện thoại, lắc đầu cười nhăn nhó.

Từ trước đến giờ anh Cao luôn như vậy, mỗi khi xảy ra án mạng luôn là người đến hiện trường trước tiên, dường như anh ấy mê việc phá án đến thành nghiện. Tôi thầm nghĩ, nếu một thời gian dài mà không có vụ nào xảy ra, chắc hẳn anh ấy sẽ mắc bệnh trầm cảm? Tôi lắc mạnh đầu mấy cái rồi xách hòm dụng cụ pháp y đang để trên bàn, khóa cửa và đi xuống cầu thang, vẫy một chiếc taxi ở trước cửa với giá cao. Vừa lên xe được một lúc thì mưa to sầm sập đổ xuống, những hạt mưa đập vào cửa xe phát ra âm thanh hỗn độn khiến tôi nghe mà não lòng.

Bởi vì trận mưa to này sẽ xóa đi rất nhiều manh mối ở hiện trường xảy ra án mạng, nghĩ đến đây tôi bỗng nhiên thấy đầu căng hẳn lên. Chiếc xe bất chấp cơn mưa vẫn băng băng trên đường. Mười phút trôi qua, lái xe thả tôi xuống đường rẽ cao tốc 107. Tôi nhìn rõ phía trước có một chiếc xe cảnh sát sáng đèn hiệu lệnh, dây cảnh giới màu vàng phong tỏa khắp vòng ngoài, rất đông đồng nghiệp mặc áo mưa,

bắt đầu triển khai tìm kiếm theo kiểu trải thảm.

Tôi trả tiền xe, ngay lúc vừa bước xuống xe đã lập tức bị mưa xối ướt như chuột lột. Tài xế nhận tiền xong lập tức lái xe đi, nhanh chóng như thể nhìn thấy ma. Tôi chạy đến trước tuyến cảnh giới, giơ giấy chứng minh ra rồi mới chui qua vào trong, đến trước mặt anh Cao, hỏi: "Anh Cao, tình hình hiện trường thế nào?"

Trước tiên anh Cao đưa áo mưa bảo tôi mặc vào, xong rồi mới nói với vẻ mặt quan trọng: "Cậu Tô, tình hình hiện trường xảy ra vụ án lần này không được lạc quan lắm, bởi vì toàn bộ thân thể đều không biết ở đâu, chỉ còn lại 3 cái đầu người đã biến dạng hoàn toàn ngâm trong hố phân!"

"Anh Cao, không lẽ camera ở khu vực này hỏng hết rồi sao?" Tôi đứng cạnh Cao Kiện, quan sát khắp xung quanh một lượt, nhận thấy chỗ này đúng là nơi thích hợp nhất để giết người vứt xác. Bốn bề vắng tanh không một bóng người đã đành, mà còn không hề có thiết bị giám sát. Điều quan trọng nhất là không chỉ con người, mà ngay cả loài chó cũng không muốn ở chỗ chết tiệt này thêm một lúc nào nữa.

"Cậu Tô, cậu nên nhớ rằng camera không phải là vạn năng, ở trong bất kì một thành phố nào cũng đều luôn tồn tại điểm mù và góc chết về mặt giám sát khống chế." Cao Kiện dừng lại giây lát rồi nói tiếp, "Khu vực này quả thật vô cùng hẻo lánh, ở ngay chỗ rẽ của đường cao tốc, tài xế địa phương căn bản không đi đường này, chắc do ít người đi nên không nằm trong phạm vi lắp đặt thiết bị giám sát. Vì thế, chắc chắn hung thủ phải có kiến thức phản trinh sát nhất định!"

Nghe xong phán đoán của anh Cao, trong đầu tôi tự động cập nhật thêm hình ảnh bên trong nhà vệ sinh công cộng, ba cái đầu người đầy giòi bọ nổi lều bều trên mặt hố phân nồng nặc mùi hôi thối. Mới chỉ nghĩ thôi đã thấy run cầm cập, nhưng biết mình không có đường lùi nên tôi đành lấy hết can đảm đi về phía nhà vệ sinh công cộng ở phía

trước không xa. Mới chỉ đến bên ngoài đã có thể ngửi thấy mùi xác thối bốc lên nồng nặc.

Anh Cao hình như nhận thấy tôi đang sợ hãi, chủ động vỗ vai tôi, bảo: “Cậu Tô, đi thôi! Tôi vào cùng cậu!”

Có anh Cao đi cùng, tôi bật đèn pin bước vào nhà vệ sinh, thấy trên nóc có một máy phát điện cỡ nhỏ, chắc là để giúp công tác điều tra trinh sát hiện trường vụ án thuận lợi hơn. Ánh đèn sáng trắng chiếu xuống hố phân, bề mặt hố phân vốn đã không sạch sẽ, sinh sản ra không ít ruồi nhặng, 3 cái đầu người có mức độ thối rữa không giống nhau nổi lềnh bềnh trên mặt hố phân, làm xuất hiện càng nhiều ruồi nhặng và giòi bọ màu trắng.

Tôi nhìn 3 cái đầu người, dạ dày quả thật không còn chịu đựng được nữa, liền chạy thẳng ra ngoài khom lưng nôn thốc nôn tháo ra cả mật xanh mật vàng. Trong đầu thì vẫn liên tục hiện ra những hình ảnh ghê tởm đó, đối với tôi mà nói thì cảnh tượng đầu người nổi trên hố phân còn có tác động mạnh hơn nhiều so với xác phụ nữ không đầu ở trong hồ.

Lúc này anh Cao đang vỗ vào lưng tôi, thủ thỉ động viên: “Cậu Tô, không sao đâu, nôn hết ra được là tốt rồi.”

Tôi nhìn các đồng nghiệp xung quanh, thấy vẻ mặt của họ rất lạ lùng, dường như họ đang cười nhạo tôi, đường đường là một nhân viên pháp y mà khi gặp xác chết không nguyên vẹn lại nôn mửa. Trong giây phút đó tôi không biết chui vào đâu, chỉ muốn tìm một kẽ nứt để trốn vào và mãi mãi không ra nữa, thật là xấu mặt, chắc chắn hôm sau tin này sẽ lan truyền ra khắp toàn Sở cảnh sát.

Tuy nhiên, điều tôi sợ nhất là tin này truyền đến tai sư phụ Thẩm Kiến Quốc, nhất định ông sẽ cảm thấy rất mất mặt.

Anh Cao vẫn ở bên cạnh động viên tôi. Được anh dẫn dắt, tôi một

lần nữa bước vào nhà vệ sinh, một lần nữa trông thấy 3 cái đầu người nổi lềnh bềnh, dạ dày lại cuộn lên, nhưng vừa nãy có gì đều đã nôn hết sạch rồi, lúc này đã không còn gì để nôn ra được nữa. Tôi mặc trang phục pháp y lên người, lấy từ trong hòm dụng cụ ra một tấm lưới màu đen. Lưới này gọi là lưới vớt xác, chuyên dùng để vớt các bộ phận xác chết không còn nguyên vẹn.

Tôi cố gắng chịu đựng mùi hôi thối nồng nặc, mở tấm lưới ra; khi bọc được chiếc đầu thứ nhất, lưới tự động thu lại, tôi bắt đầu kéo và vớt lên thành công. Hai cái sau đó cũng lần lượt thực hiện như vậy và đều vớt lên được. Anh Cao xin tôi một đôi găng tay, lần lượt bỏ 3 cái đầu vào 3 chiếc hộp trong suốt. Trải qua việc này, tôi nhận ra hình như mình đã khắc phục được nỗi sợ hãi, bởi trong đầu giờ đây chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là tìm ra chân tướng của sự thật tìm ra công bằng cho 3 mạng người kia, bắt hung thủ đưa về trừng trị trước pháp luật.

Anh Cao cởi bỏ găng tay, giơ ngón tay cái về phía tôi, mỉm cười bảo: “Cậu Tô, cậu là một nhân viên pháp y rất xuất sắc!”

Tôi cũng mỉm cười ngây ngô với anh ấy, lần đầu tiên tôi cảm thấy được người khác tôn trọng kì diệu đến như vậy. Bên ngoài trời vẫn mưa xối xả, trận mưa này đã làm mất rất nhiều manh mối có giá trị. Tuy nhiên, lúc tôi quay lại chiếu đèn pin vào tường hố phân, lại phát hiện ra một điểm rất kì quái, đó là trên đó có một đống côn trùng ăn xác đã chết và ngả sang màu đen.

Tôi dừng đèn pin ở đống xác côn trùng kia, vặn hỏi anh Cao: “Anh Cao, theo anh đám côn trùng ăn xác ở trên tường kia có phải là bị trúng độc mà chết không?”

Anh Cao nhìn theo ánh đèn, vài giây sau mới nói: “Cậu Tô, cậu đoán không nhầm, nhìn bề ngoài đúng là những con côn trùng ăn xác kia chết vì trúng độc. Có điều, trong thuốc độc kia có thành phần là gì

thì còn phải chờ cậu mang về trung tâm pháp y làm xét nghiệm. Cậu hãy tranh thủ thời gian giải quyết sớm nhất bí ẩn về việc côn trùng ăn xác bị trúng độc chết."

Tôi tìm trong hòm dụng cụ pháp y lấy ra một chiếc lọ, tay phải cầm chắc chiếc xẻng sắt nhỏ, chầm chậm đến trước bức tường, ngồi xuống bắt đầu cạo những con côn trùng đã ngả màu đen bám trên tường. Một mảng côn trùng ăn xác lớn bị tôi cạo ra, rơi cả và trong lọ. Trong lúc này, anh Cao gọi mấy người đồng nghiệp đến bảo họ trước tiên đưa mấy chiếc hộp đựng đầu người về sở cảnh sát cất vào phòng lạnh bảo quản để hạn chế tốc độ phân hủy gây ảnh hưởng đến độ chính xác trong điều tra phá án.

Sau khi tôi thu dọn mọi thứ xong xuôi, anh Cao lại nói một câu: "Cậu Tô, tôi đoán vụ án này hơi hóc búa đấy!"

Tôi thở dài, gượng cười bảo: "Tôi cũng biết vậy, nhưng chẳng phải là vẫn phải cố gắng mà xông lên à?"

Anh ấy nhìn tôi mỉm cười, hỏi tiếp: "Cậu Tô, tại sao trong vụ án này lại có tương đối ít trứng côn trùng nhỉ?"

Tôi lục lại bút kí côn trùng của sư phụ trong đầu, khẽ ho một tiếng rồi trả lời: "Trong bút kí côn trùng của sư phụ tôi có nói rằng loài ruồi ăn xác chết có thể căn cứ vào kích thước to nhỏ của xác chết để quyết định có đẻ trứng hay không. Khi đã có quá nhiều loại ruồi đẻ trứng, xác chết không đủ cung cấp thức ăn cho ấu trùng thì những con ruồi đến sau sẽ không đẻ trứng nữa. Vì thế, ấu trùng ruồi nhặng sinh sôi trên xác người trưởng thành tương đối nhiều, thông thường sẽ không xảy ra tình trạng giòi nhặng quá nhiều và phần lớn ấu trùng vẫn chưa phát triển hoàn thiện hết sau khi xác chết đã phân hủy hết."

Anh Cao có vẻ đã hiểu, xoa đầu cười ngây ngô: "Tôi hiểu ý cậu rồi, côn trùng đẻ trứng tùy thuộc vào kích thước xác chết phải không?"

Tôi tỏ ý vô cùng ngạc nhiên vì anh ta cuối cùng đã hiểu ra, gật đầu bảo: "Đúng vậy, có rất nhiều trường hợp do xác chết hoặc mảnh xác chết quá nhỏ mà dẫn đến tình trạng ấu trùng ruồi nhặng quá nhiều, khiến rất nhiều ấu trùng nở muộn hơn bị hết thức ăn khi vẫn chưa trưởng thành, nên cuối cùng chết hoặc phát triển thành ruồi trưởng thành thế hệ sau thiếu sức sống. Trong vụ án lần này, do thể tích mảnh xác quá nhỏ nên đã hoàn toàn thiếu mất quá trình thay thế tiếp theo."

Anh Cao nghe xong có vẻ như đã bừng tỉnh, ngáp dài một cái, nói: "Anh Hàn từng nói với tôi về điểm này, thời tiết cũng ảnh hưởng đến việc đẻ trứng chứ?"

Suýt nữa tôi quên mất nhân tố chủ yếu này, bèn giơ ngón tay cái với anh ấy: "Anh Cao, anh không nói có lẽ tôi cũng quên mất. Tối nay trời bỗng nhiên mưa to gió lớn. Gió có ảnh hưởng rất lớn đến việc phát tán mùi xác thối và di chuyển của côn trùng họ ruồi nhặng, trong một phạm vi nhất định, gió thổi càng mạnh thì mùi xác thối phát tán càng nhanh, mà lực cản đối với ruồi nhặng bay ngược gió theo đó cũng càng lớn. Gió mạnh và mưa dồn dập sẽ giết chết rất nhiều côn trùng."

Như thế đã có thể giải thích tại sao chủng loại côn trùng trên đầu người lại ít như vậy, bởi vì mấy hôm nay đều liên tiếp có mưa.

Tôi nhận thấy anh Cao vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, vì thế nói thẳng: "Anh Cao, có điều anh chưa biết, trời mưa có thể sẽ khiến quá trình thay thế quần thể của côn trùng ăn xác trên thi thể người tạm thời bị gián đoạn. Giống như gió mạnh, mưa to cũng có ảnh hưởng rất lớn đến một bộ phận côn trùng. Dưới trời mưa to, ngoài chủng loại có kích thước khá lớn như ruồi trâu, các loài ruồi còn lại đều không thể bay một cách bình thường. Điều này sẽ ảnh hưởng đến việc ruồi đẻ trứng và ấu trùng sinh sôi phát triển, thậm chí gián đoạn quá trình thay thế quần thể côn trùng ăn xác chết."

Anh Cao sốt ruột xua tay, rồi liền bỏ đi một mình làm nốt công

việc còn lại, chắc hẳn anh ấy đến thẩm vấn lấy lời khai của người báo án.

Anh Cao đi rồi, tôi lại bắt đầu suy nghĩ về loại án mạng không tìm thấy phần thân thể, chỉ có mỗi phần đầu đã thối rữa này, đó là loại vụ án đặc biệt kì quái.

Gặp phải loại vụ án này khiến tôi cảm thấy vô cùng chán nản, trừ phi những giang hồ lão luyện kiểu như sư phụ hoặc anh Hàn đích thân vào trận, còn loại trẻ ranh như tôi có lẽ không làm được gì. Càng nghĩ kĩ lại càng thấy vụ án đầu người trong hố phân tối nay quả thật vô cùng kì quái, côn trùng bị trúng độc chết một cách li kì tại hiện trường vụ án, đây là lần đầu tiên tôi gặp trường hợp như vậy.

Có điều, trạng thái thi thể cũng gây ra những ảnh hưởng nhất định, một số ấu trùng ruồi nhặng ăn xác thường gặp có thói quen chọn ăn các bộ phận cơ thể khác nhau, mức độ phát triển trưởng thành của chúng cũng khác nhau. Kết quả nghiên cứu cho thấy, ấu trùng ruồi xanh Lucilia ăn cơ quan nội tạng động vật có cơ thể to khỏe hơn loại ấu trùng ăn tổ chức cơ thịt; cùng ăn cơ quan nội tạng, nhưng ấu trùng ăn tim phổi sẽ rời xác chết sớm hơn khoảng 30 giờ so với ấu trùng ăn gan; ấu trùng ăn bộ phận xác chết có hàm lượng mỡ cao sẽ có kích thước nhỏ hơn và tỉ lệ tử vong cao hơn. Bởi vì ấu trùng ăn bộ phận có hàm lượng protit và mỡ cao sẽ phát triển rất nhanh, dẫn đến việc chúng phải ngừng phát triển hoặc tử vong, như vậy cũng tạo ảnh hưởng đến hoạt động của côn trùng đến sau, từ đó đưa đến sự biến đổi trong hoạt động thay thế của côn trùng trên xác chết và gây ra phán đoán sai về thời gian tử vong.

Đầu lâu vi rút

Một mình tôi vội vã trở về phòng thí nghiệm côn trùng, đeo khẩu trang, lấy loại côn trùng nghi là chết do bị nhiễm độc ra, nhẹ nhàng lấy kẹp gắp bỏ vào khay thuốc, rồi lại lấy ống tiêm mới và thuốc nước

màu xanh chủ yếu dùng trong phân tích độc tính của trứng côn trùng mạnh hay yếu và chủng loại côn trùng. Sau khi hút nước thuốc đầy ống tiêm, tôi cắm mũi kim vào đoạn cuối cùng của trứng đã chết, từ từ bơm vào bên trong.

Vài phút sau, trên bề mặt trứng có sự thay đổi, tôi lại đặt khay thuốc vào dưới kính hiển vi sinh học điện tử cỡ nhỏ ở bên cạnh, điều chỉnh tiêu cự rồi bắt đầu quan sát đường vân trên bề mặt trứng, bất ngờ phát hiện ra nó rất giống loại trứng côn trùng kịch độc trong vụ án cực hình nhân trệ, về cơ bản đều là cùng một loại.

Tôi lại liên tiếp dùng nhiều loại thuốc khác tiến hành thí nghiệm, nhưng hình như loại trứng côn trùng này có thể nuốt chửng hết các loại thuốc, khiến tôi có cảm giác nó giống như cao thủ võ lâm đã luyện được môn "độc công", đạt đến cảnh giới bách độc đều không thể xâm phạm. Điều này không khỏi khiến tôi thấy hoang mang, rút cục phải phân tích chủng loại trứng và kích thích trứng phát triển nhanh chóng như thế nào đây?

Nếu không có cách nào làm trứng sinh trưởng phát triển được, sẽ không thể xác định chủng loại và đặc điểm của côn trùng, càng không thể nói đến dựa vào côn trùng để suy đoán thời gian tử vong. Tuy nhiên, sau khi tiến hành thí nghiệm tôi có thể khẳng định được một điểm, loại trứng côn trùng này mang theo một loại chất kịch độc, hay nói cách khác là có một loại vi rút kì lạ kí sinh trong đầu nữ nạn nhân.

Tôi đột nhiên nhớ ra một biện pháp sư phụ từng dạy, đó là sử dụng thuyết lấy ADN côn trùng để lấy ra nguồn vi rút, tiến hành phân tích lần hai. Nghĩ ra các biện pháp tìm cho được vi rút và thể biến dị tương tự, tiếp tục kích thích trứng phát triển một lần nữa và cuối cùng khiến trứng đột biến thành ấu trùng có khả năng phát triển bình thường.

Đã nghĩ là làm, tôi bắt đầu thực hiện pha chế thuốc, đo đủ lượng

các loại thuốc cần dùng rồi lần lượt đổ vào các ống nghiệm khác nhau. Tiếp theo, tôi sử dụng loại kẹp dùng một lần gắp trứng côn trùng bỏ vào một chiếc bình rộng miệng, lần lượt đổ các loại thuốc đã điều chế lúc trước vào đó.

Tôi đeo dụng cụ bảo vệ mắt rồi tiếp tục quan sát những thay đổi trong chiếc bình rộng miệng. Do loại thí nghiệm kiểm tra đo lường ADN côn trùng này có lúc đột nhiên sinh ra một lượng lớn axít mạnh, vì thế bắt buộc phải đeo dụng cụ bảo vệ mắt để tránh mắt bị ảnh hưởng hoặc bị bỏng. Vài giây sau, tôi nhận thấy nước trong bình đã bắt đầu đổi màu, từ hỗn hợp màu đỏ đen lúc đầu biến đổi thành hỗn hợp nước màu đen và đỏ máu, trên bề mặt còn nổi rất nhiều bong bóng, nước bắt đầu dần dần nóng lên và có biểu hiện sôi sùng sục.

Tôi lập tức sững sờ kinh ngạc vì cảnh tượng trước mắt, thật ra bên trong trứng côn trùng kia có thứ gì chứ? Có thể khiến thuốc đổi màu đã đành, đằng này lại còn có thể đẩy nhanh tốc độ hòa tan của thuốc, khiến thuốc sôi lên sùng sục. Ở đây cần phải giải thích một chút, sau khi nhiều loại thuốc nước pha trộn vào nhau, gặp phải một loại thuốc có tính xúc tác khác, nhiệt độ của nước tiếp xúc với không khí sẽ đẩy nhanh tốc độ hòa tan thuốc, vì thế trông giống như nước đang sôi.

Nhiệt độ nước dần dần đạt đến điểm sôi, trên bề mặt nổi lên một lớp vật chất màu đen, đồng thời bốc mùi còn hôi thối hơn mùi xác chết gấp mấy lần. Có điều, cũng coi như tôi không phí công khi làm việc này, bởi vì tôi quan sát thấy trứng côn trùng đã bắt đầu bóc lớp vỏ ngoài, từ từ nổi lên mặt nước với hình hài gần với giai đoạn biến đổi thứ hai.

Tôi lấy trong hộp dụng cụ pháp y ra một cái kẹp, đưa vào bình rộng miệng kẹp trứng côn trùng lúc này đang trong quá trình phát triển. Hình như nó cảm nhận được kích thích của chiếc kẹp, đuôi và đầu bắt đầu cử động. Trông thấy hiện tượng này, tôi thở ra một hơi

nhẹ nhõm, bởi dưới sự kích thích của tôi, trứng côn trùng đã tỉnh lại, thoát khỏi tình trạng chết giả. Nói cách khác, trứng côn trùng đã biến đổi thành công, còn trạng thái lúc trước chỉ là nửa biến đổi, cũng còn gọi là phát triển không hoàn toàn.

Tôi bỏ trứng côn trùng này vào chiếc hộp có một ít miếng băng khô. Sở dĩ tôi sử dụng băng khô là vì sợ nhiệt độ cao lúc trước sẽ làm trứng côn trùng đẩy nhanh tốc độ thay đổi, đồng thời đề phòng nhiệt độ lên quá cao có thể gây ra chết đột ngột. Tác dụng của băng khô là nó có thể nhanh chóng làm lạnh trứng côn trùng, nâng cao xác xuất sống cho nó. Để trứng vào băng khô được một lát, tôi nghe có tiếng lách tách phát ra, điều này chứng tỏ trên bề mặt trứng vẫn còn sót nước thuốc có tính ăn mòn, rất bất lợi cho nó sinh trưởng và phát triển.

Sau khi làm lạnh bằng băng khô, tôi gắp trứng côn trùng ra bỏ vào hộp giữ nhiệt có điều kiện cân bằng ổn định, thích hợp cho trứng sinh trưởng phát triển.

Tôi tính toán khái quát thời gian cần thiết để trứng phát triển lên cấp độ cao hơn, nếu không có gì bất trắc thì có lẽ sau khoảng 5 phút sẽ hoàn thành quá trình biến đổi thành nhộng màu tím đen, sau khoảng 1 giờ nhộng sẽ lột xác thành ấu trùng giai đoạn đầu. Thông qua ấu trùng, tôi có thể trực tiếp phán đoán chủng loại và đặc trưng tập tính của côn trùng, từ đó suy đoán ra khoảng thời gian 3 người phụ nữ kia bị sát hại.

Tôi nằm bò ra bàn, yên lặng nhìn trứng côn trùng trong hộp giữ nhiệt, lớp vỏ ngoài lúc đầu đã bị bóc hết, bây giờ thì đang từ từ mọc ra lớp vỏ khác màu phấn. Chóp đuôi bắt đầu kết thành một mẩu kén nhỏ màu đen, đó là dấu hiệu báo trước sẽ biến đổi thành nhộng, dần dần kén màu đen bao bọc toàn bộ quả trứng, trứng đã phát triển tiến hóa thành nhộng.

Thấy nhàn rỗi không có việc gì làm, tôi bèn lục tìm trong tủ quyển bút kí côn trùng của sư phụ để lại, bên trong đó ghi chép khá nhiều về các vụ án có liên quan đến côn trùng. Có một vụ án liên quan đến chất độc trong cuốn sổ đã thu hút tôi. Tình hình vụ án được ghi chép trong đó tương đối phức tạp, hiện trường nằm ở ngõ hẻm phía sau khách sạn Holiday In Porto Gaia, người báo án là một phụ nữ rửa bát thuê trong khách sạn, nói rằng phát hiện thấy một túi thịt vụn đầy ấu trùng ruồi nhặng ở bên cạnh thùng rác. Lúc đó, nhân viên pháp y phụ trách khám nghiệm hiện trường chính là sư phụ, sư phụ đã thu thập được tại hiện trường những mảnh xác lẫn lộn của hai người khác nhau, qua phân tích vết cắt các mảnh xác cho thấy đó là chúng được gây ra bằng một loại dao phay, hơn nữa tay của hung thủ rất khỏe. Sư phụ lập tức dựng lại hiện trường, hung thủ thuộc loại giết người hàng loạt, để hủy xác xóa dấu vết đã chặt thi thể thành từng miếng rồi đem cho chó của mình ăn, nhờ đó đã tiêu hủy được chứng cứ.

Qua kiểm tra đo đạc, sư phụ phát hiện thấy trong mảnh xác vụn có chứa thành phần ketamine, chứng tỏ lúc còn sống nạn nhân chắc chắn đã từng có tiền sử sử dụng ma túy.

Sư phụ cho các cảnh sát viên đi cùng phong tỏa khách sạn, tiến hành điều tra và kiểm tra nước tiểu lần lượt từng người, cuối cùng bắt được hung thủ Vương Quốc Cường. Vương Quốc Cường là đầu bếp của khách sạn, vì nghiện ma túy nên phải vay mượn của Cao Lợi Hóa. Một buổi tối cách đó không lâu, Cao Lợi Hóa tìm hắn đòi khoản lãi lớn, hắn không có nhiều tiền như thế để trả, trong lúc tức giận đã giết luôn hai tên côn đồ đến đòi nợ. Để che mắt thiên hạ, hắn mang xác ra sau bếp chặt nhỏ, sau khi luộc chín thì thái thành miếng cho vào phòng đông lạnh chứa thịt, hàng ngày đều lấy ra nấu chín, chia thành 3 phần bỏ vào túi cho con chó nhỏ của hắn ăn.

Con chó nhỏ theo tập tính nòi giống tha túi thịt ra nằm cạnh thùng

rác để ăn, nhưng chưa ăn hết đã lăn ra chết do chất độc phát tác, bởi vì lúc còn sống hai tên côn đồ kia cũng là những con nghiện. Người phụ nữ rửa bát thuê phát hiện con chó trúng độc chết, bên cạnh còn có một túi thịt không biết là thịt gì, trong lòng sinh nghi nên lập tức gọi điện báo cảnh sát. Xem xong ghi chép vụ án này, tôi càng cảm thấy sư phụ vĩ đại, vì ông đã kết hợp giải phẫu học pháp y với độc lí học pháp y, trong nháy mắt phá được một vụ án mạng nghiêm trọng.

Khi tôi xem xong bút kí côn trùng, con côn trùng kia cũng đồng thời phá kén chui ra, và đó một con thuộc họ ruồi.

Kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi, bởi vì từ lúc đầu đến giờ tôi hoàn toàn không nghĩ đó là ruồi, điều này hoàn toàn ngược với logic thông thường.

Trước tiên, tối hôm đó ở hiện trường vụ án mưa to, loài ruồi không thể bay đến nhà vệ sinh công cộng kia để sau đó đẻ trứng kí sinh trên đầu người được. Giới côn trùng học pháp y đều công nhận rằng dưới trời mưa to loài ruồi và côn trùng biết bay khác hoàn toàn không thể đậu xuống, thậm chí còn có thể bị gió mạnh cuốn đi hoặc bị chết.

Một kịch bản càng khó tin hơn lại xảy ra, loài ruồi này còn xuất hiện tình trạng biến dị, tôi chưa bao giờ trông thấy chủng loại lạ lẫm này.

Tôi vội vã gọi điện thoại thông báo với anh Hàn: “Anh Hàn, mau đến phòng thí nghiệm của tôi, có một phát hiện rất quan trọng.”

Nhưng ở đầu bên kia, anh Hàn lại trả lời: “Hiện giờ tôi đang có việc gấp, khi nào về tôi sẽ đến phòng thí nghiệm gặp cậu!”

Nói xong, anh ấy lập tức tắt máy, tôi lắc đầu ngao ngán, lấy kính phóng đại ở bên cạnh tiếp tục quan sát con ruồi biến dị. Con ruồi này to gấp đôi ruồi bình thường, có 4 đôi cánh gần trong suốt, hoa văn ở đầu mút màu lục nhạt, kim ở đuôi đã nhô ra ngoài.

Tôi đặt tên cho con ruồi này là "ruồi biến dị khổng lồ", mặc dù lúc này đã xác định được chủng loại côn trùng, nhưng do là lần đầu tiên gặp giống côn trùng biến dị như vậy nên tôi hoàn toàn không biết phải tiến hành suy đoán thời gian nạn nhân tử vong như thế nào? Vấn đề này chắc chỉ có sư phụ hoặc anh Hàn mới có thể giải đáp cho tôi được.

Tôi lại bắt đầu suy đoán nếu như loài côn trùng biến dị này ngày càng nhiều thì không biết thế giới loài người sẽ ra sao? Côn trùng ồ ạt xâm nhập thế giới con người, biến cả thế giới con người thành thế giới côn trùng? Chỉ mới nghĩ như vậy thôi toàn thân tôi đã nổi đầy da gà, đến tận lúc này tôi mới hiểu tại sao quốc tế phải nghiêm cấm một số hạng mục nghiên cứu sinh hóa là bởi vì những nghiên cứu này có thể dẫn đến nguy cơ biến dị sinh hóa.

Bất giác, tôi chợt nhớ đến chuyện sư phụ nhiều lần nhắc nhở tôi tuyệt đối không được tùy tiện tiếp xúc với độc lí học pháp y và nghiên cứu thay đổi gien côn trùng, có lẽ là do hiện giờ tôi vẫn chưa đủ trình độ. Chưa thể tiếp xúc được phương diện đó của sư phụ, nhưng tôi tin chắc một điều rằng chỉ cần mình nhanh chóng trưởng thành thì chắc chắn sẽ có một ngày được sư phụ đưa vào một thế giới côn trùng khác. Tôi luôn cảm thấy mình đã bị cuốn vào một chuỗi những điều bí ẩn, trước mặt là những lớp mây mù dày đặc bao trùm, khiến tôi không khác gì một kẻ ngây thơ lạc đường, lang thang không có mục tiêu.

Thậm chí tôi còn có chút nghi ngờ rằng việc tôi bước chân vào lĩnh vực pháp y này giống như là một ván cờ đã được người ta cố tình sắp đặt, ngay cả việc tại sao được sư phụ chọn làm đồ đệ đến nay tôi vẫn chưa thể hiểu rõ ràng, bởi lúc đó có rất nhiều bạn học tư chất giỏi hơn tôi nhiều. Nếu đem so sánh, tôi chỉ là một học sinh vô cùng bình thường, nhưng kết quả lại vừa ý sư phụ, được sư phụ chọn làm đệ tử ruột.

Trong đầu tôi đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ vô cùng đáng sợ, lẽ

nào chọn tôi làm đồ đệ là kế hoạch của sư phụ? Ông ấy muốn tôi trở thành một con dao mổ trong tay mình, ở phía sau điều khiển tôi mổ xẻ những kẻ tội phạm đạo đức giả kia.

Nhưng nghĩ lại, tôi lập tức xóa bỏ ý nghĩ hoang đường này, làm gì có ai có năng lực lớn đến nỗi điều khiển được tất cả mọi thứ như vậy?

Tôi cứ nghĩ mãi mà không hiểu tại sao, trong đầu lại tự nhiên xuất hiện nhân vật thần bí có tên NASA kia. Tôi thầm nghĩ, không lẽ gã mắc chứng bệnh tâm thần phân liệt? Lúc thì cung cấp manh mối quan trọng giúp tôi phá án, lúc lại cố tình xúi giục người khác sử dụng côn trùng để phạm tội, gây ra vụ án côn trùng ghê rợn để tôi và anh Hàn phải liên kết điều tra phá án.

Loài ruồi ăn xác chết biết nói

Tôi lắc đầu thật mạnh, dứt khoát không nghĩ đến những chuyện buồn bực linh tinh đó nữa, lấy 3 cái hộp từ trong kho lạnh ra.

Ba chiếc đầu người bày trước mặt, mỗi chiếc đều được bọc kín trong dụng cụ chuyên dụng khác nhau, ngoài ra còn cho thêm cả formalin.

Tất nhiên trong mỗi chiếc hộp còn có một ít chất dịch màu trắng dùng để quan sát quá trình phát triển của ruồi nhặng kí sinh trên xác chết. Mặc dù các cơ quan bộ phận của ba chiếc đầu người này đã bị thối rữa nặng, bắt đầu kết tụ thành hàng loạt những vết chấm màu xanh lục, ngoài ra còn có không ít ấu trùng và ruồi nhặng trưởng thành bò lúc nhúc trên bề mặt. Tuy nhiên, qua kết cấu hình thể khuôn mặt và xương gò má, tôi không khó phán đoán cả 3 người này đều là nữ, tất cả các vết thương chí mạng đều nằm ở huyệt thái dương bên trái và phía sau gáy, bởi vì xương sọ ở hai chỗ này đều bị nứt toác, chắc chắn do vật cùn gây ra.

Thế rồi trong lúc chưa thấy anh Hàn đâu thì bất ngờ anh Cao lại

xuất hiện, anh ấy hỏi tôi anh Hàn ở đâu, tôi trả lời rằng có việc phải đi giải quyết, chắc phải về muộn một chút. Anh Cao nghe xong cứ một mực vặn hỏi đến cùng, thậm chí khiến tôi không khỏi nảy sinh nghi ngờ phải chăng lão này đã biết được chuyện gì bên trong rồi?

"Cậu Tô, cậu sao vậy? Có phát hiện gì mới à?" Anh Cao ngồi bên cạnh, nhìn 3 cái đầu người bọc kín để trước mặt, hỏi tôi.

Tôi gật đầu, chỉ vào 3 cái đầu người phân hủy ở các mức độ khác nhau, nói: "Trên 3 cái đầu người này tồn tại các họ côn trùng khác nhau, nhưng côn trùng ăn xác chết gồm có những con thuộc họ ruồi nhặng và một phần bộ cánh vỏ. Trong đó, bộ ruồi nhặng gồm có họ ruồi xanh, họ ruồi trâu, họ ruồi và ruồi nhà xí. Ruồi nhà xí rất thích ăn xác thối, mỗi khi xuất hiện xác chết là ruồi trưởng thành thường luôn bay đến xác chết trước tiên, đồng thời đẻ trứng (hoặc ấu trùng) lên đó, để ấu trùng ăn các tổ chức của xác chết, cho đến khi ăn hết sạch sẽ mới chịu bỏ đi."

Hình như anh Cao vẫn chưa hiểu gì cả, đưa tay gãi đầu: "Vậy trên những cái đầu người này có những loại côn trùng nào?"

Tôi biết anh ấy vẫn chưa hiểu gì, bởi vì đối với người ngoài ngành, côn trùng học pháp y quả thật rất phức tạp, khó hiểu.

Tôi không muốn giải thích nhiều, liền đứng dậy bước đến chiếc tủ ở bên cạnh, lấy một chiếc lọ đựng côn trùng bên trong đặt lên bàn, sau đó vừa cười vừa vẫy tay gọi Cao Kiện: "Anh Cao, mau lại đây tôi cho anh đích thân trải nghiệm côn trùng biết nói như thế nào."

Hình như anh Cao cũng đã có hứng thú, vội vàng kéo ghế ngồi xuống cạnh tôi, chỉ vào lọ côn trùng nói: "Tôi thấy những con côn trùng này cũng như nhau cả thôi!"

Tôi không để tâm suy nghĩ này của anh Cao, bởi trong mắt rất nhiều người, các loại côn trùng dường như đều tương tự nhau, tôi

quay lại cười với anh ấy: “Đừng sốt ruột, anh nghe tôi nói xong là sẽ hiểu ngay thôi, bởi vì thời gian loài ruồi đẻ trứng không giống nhau, có loại nhanh chóng đẻ trứng ngay sau khi xác nguội, có loại phải đợi đến 3 ngày sau mới đẻ trứng, ngoài ra quần thể côn trùng cũng không ngừng thay thế nhau. Sở dĩ ấu trùng ruồi nhặng trên xác chết có kích thước to nhỏ khác nhau chủ yếu là do thời gian sinh sản không giống nhau.”

Anh Cao gật đầu, vẻ như đã hiểu mà thật ra không hiểu gì: “Hình như hiểu rồi đấy, tiếp theo phải suy đoán thời gian tử vong như thế nào?”

Tôi cũng không quan tâm anh ấy có hiểu thật hay không, lấy lại tinh thần tiếp tục nói: “Muốn suy đoán được thời gian tử vong thật sự, cần phải xác định được thời gian sinh sản của lứa trứng côn trùng đầu tiên, lấy đó làm căn cứ chủ yếu. Trong quá trình thu thập, chúng ta tuân thủ nguyên tắc thu thập từ bé đến lớn, hoặc lựa chọn loài côn trùng có kích thước tương đối dài, đến giai đoạn cuối trứng sẽ trở nên thô ráp, chui vào trong xác và bắt đầu lột xác thành nhộng”

Anh Cao có vẻ như không còn kiên nhẫn được nữa, ngắt lời tôi: “Cậu Tô, cuối cùng là loài côn trùng nào xuất hiện trong vụ án xác chết trong hố phân này?”

Tôi hiểu tính anh Cao, tất nhiên không dám tiếp tục đùa giỡn nữa, trả lời: “Tôi thu thập được ruồi Fannia canicularis trên bề mặt đầu người, là một loại thuộc họ ruồi nhà xí, còn có tên khác là ruồi hông vàng, dài từ 5mm đến 7mm, bề ngoài màu xám tro, lưng và ngực có 3 đường vân dọc màu đen, cũng có khi màu không rõ lắm, ngoài ra ở lưng còn có hoa văn màu tối hình chữ T ngược, chính giữa và hai bên màu vàng.”

Tôi dừng lại giây lát rồi bổ sung: “Ấu trùng của loài ruồi này có thể sinh sống trong nhà xí, điều kiện để chúng phát triển biến đổi là

nhiệt độ dưới 26,67°C, thời gian đẻ trứng trong khoảng từ 1 đến 1,5 ngày, thời kì ấu trùng kéo dài từ 8 ngày đến 10 ngày, thời kì nhộng từ 9 ngày đến 10 ngày. Theo quy luật thời gian tiến hóa của côn trùng, có thể suy đoán 3 nạn nhân kia đều chết cách đây khoảng 15 ngày."

Anh Cao giơ ngón tay cái về phía tôi, nhưng sau khi suy nghĩ kĩ lưỡng lại hỏi: "Không đúng! Lẽ nào cả 3 nạn nhân đều bị hại cùng một lúc?"

Tôi không thể không phục năng lực trinh sát hình sự của anh Cao, vấn đề anh ấy đưa ra đúng là chỗ làm tôi phải đau đầu. Tôi có thể suy đoán ước chừng khoảng thời gian 3 nạn nhân tử vong, nhưng không thể nào khẳng định được khoảng cách thời gian tử vong cụ thể giữa họ, bởi vì mức độ ăn xác của ruồi Fannia canicularis đối với 3 cái đầu người này quá giống nhau.

Tôi không biết làm thế nào, nhún vai nói: "Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi đau đầu, đến giờ vẫn chưa tính ra được chênh lệch thời gian tử vong."

Anh Cao chìa hai bàn tay, thở dài hỏi: "Có cần tôi gọi Hàn Phi về xem cậu ta có ý kiến nào hay không?"

Nói xong anh Cao liền gọi điện thoại cho Hàn Phi, Hàn Phi lại ném ra một câu trả lời rằng đang ở nhà làm nghiên cứu.

Bỗng chốc tôi thấy cứng họng, gọi cho anh Hàn thì bị trả lời chiếu lệ, không tác dụng gì, còn anh Cao gọi thì anh ấy lại lập tức đồng ý gặp mặt.

Tôi và anh Cao đến nhà tìm anh Hàn, bởi vì về mặt này anh ta có kinh nghiệm hơn tôi, còn tôi thì lại không có mặt mũi nào để hỏi sư phụ.

Chúng tôi đến nhà anh Hàn đúng lúc anh ấy vừa làm xong một thí nghiệm côn trùng, tôi kể vấn đề nan giải đang gặp cho anh ấy nghe.

Nhưng sau khi rửa tay sạch sẽ, anh Hàn lại hỏi ngược lại tôi: “Khoảng cách thời gian tử vong à? Cậu Tô, cho dù cậu tính ra được khoảng cách thời gian tử vong thì cũng chưa chắc đã bắt được hung thủ. Loại hung thủ này nhìn qua tưởng là tàn bạo và đơn giản, nhưng xét trên một ý nghĩa nhất định cũng là kẻ hiểu biết về chống trinh sát. Cao thủ ra đòn không nằm ở chiêu thức đẹp đẽ, mà quan trọng là đòn đánh ra phải là đòn chí mạng!”

Tôi gật đầu tiếp lời, nói: “Anh Hàn, tôi còn chắt lọc được chất độc rất lạ lùng bên trong đầu lâu, chất độc này có thể giết chết côn trùng ăn xác ngay lập tức!”

Anh Cao đang đứng bên cạnh tôi đột nhiên nói chen vào: “Lúc còn sống nạn nhân đã từng nghiện ma túy à? Hay là bị người khác tiêm ma túy vào người?”

Hàn Phi suy nghĩ kĩ một hồi rồi mới nói: “Trong các vụ án trên thực tế quả thật tồn tại hiện tượng uống thuốc hoặc uống thuốc độc tự tử, hoặc bị hung thủ tiêm thuốc độc giết chết. Theo thống kê, trong nước có rất nhiều thuốc độc có thể ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng phát triển của ấu trùng họ ruồi, từ đó ảnh hưởng đến cả quần thể thay thế tiếp theo, còn côn trùng ăn những ấu trùng ruồi nhặng này có lẽ cũng bị nhiễm độc mà chết.”

Hàn Phi phổ cập khoa học xong, chau mày vặn hỏi tôi: “Cậu Tô, cậu có thể nói kĩ thời gian cần thiết để thuốc độc giết chết côn trùng ăn xác và hình dạng côn trùng sau khi chết được không?”

Tôi nhớ lại rất kĩ trong đầu, liếm môi xong trả lời: “Tôi đã làm thí nghiệm trong phòng nghiên cứu của mình, chất độc lạ kì kia chỉ cần 5 giây là giết chết côn trùng, sau khi chết côn trùng biến thành loại vật chất màu đen bốc mùi rất hôi thối, thoạt nhìn rất giống bị ngọn lửa cực mạnh đốt cháy thành than.”

Nói xong, tôi lại đột nhiên nhớ ra sư phụ từng bảo rằng, đã có người nghiên cứu tạo ra loại côn trùng có thể đầu độc chết người chỉ trong nháy mắt.

Có điều, chắc anh Hàn cũng biết việc này, anh ấy đã nghiên cứu cùng sư phụ, nhưng vì lúc này anh Cao có mặt ở đây nên không tiện nói quá nhiều. Anh Hàn đã không nói ra, vậy thì tôi nhất định cũng không được ngốc nghếch nói ra chuyện nghiên cứu biến đổi gien côn trùng, nếu việc này tiết lộ ra ngoài sẽ gây ra rất nhiều dư luận và sóng gió trong xã hội.

Tôi vội vàng nghĩ cách chuyển chủ đề, ngừng một lát rồi nói: “Anh Hàn, anh đã từng nghe nói đến loại chất độc có thể giết côn trùng chỉ trong một giây này chưa? Tôi luôn cảm thấy nó rất giống với chất độc tìm thấy trong vụ án cực hình nhân trệ. Có điều, sau khi chiết xuất ADN côn trùng và sắp xếp gien,

thấy hai loại chất độc này không thể nào tương xứng với nhau được, loại mới phát hiện này nhiều hơn đến 16 cấp bậc!”

Đương nhiên anh Hàn hiểu ý tôi, nên cũng lựa lời nói theo: “Tôi từng nghe nói về chuyện này, nhưng chất độc này rất giống với chất độc trong vụ án cực hình nhân trệ, từ cách đây rất lâu tôi và sư phụ của cậu cũng từng gặp loại chất độc tương tự như vậy. Tuy nhiên, tình hình cụ thể thế nào thì tôi còn phải lấy mẫu vật năm đó, rồi tiến hành thí nghiệm phân tích so sánh mới có thể biết được ”

Anh Hàn nói xong liền bỏ đi, chắc là đi tiến hành nghiên cứu, để lại tôi và anh Cao đứng trơ ra ở đó, không biết nên làm gì. Anh Cao quay sang nhìn tôi hỏi: “Cậu Tô, Hàn Phi đi rồi, chúng ta nên làm gì? Theo tôi nên đi một chuyến nữa đến hiện trường vụ án, tiến hành mô phỏng hiện trường phạm tội.”

Tôi đương nhiên gật đầu đồng ý với đề xuất này, dù sao việc

nghiên cứu của anh Hàn cũng cần phải mất một thời gian rất dài.

Hai chúng tôi rời khỏi nhà anh Hàn, tôi đợi ở dưới nhà, anh Cao về sở cảnh sát lấy xe đón tôi đến hiện trường. Đi hết khoảng nửa giờ thì hai chúng tôi đến được nhà vệ sinh công cộng kia, hàng rào cảnh giới và giấy niêm phong vẫn còn nguyên, cơ bản không có ai cố tình phá hỏng.

Anh Cao chui qua hàng rào cảnh giới, bước đến nhẹ nhàng bóc giấy niêm phong rồi đi vào bên trong, còn tôi cũng theo sát phía sau.

Tôi vẫn nghĩ đến cảnh tượng lúc đầu đến hiện trường, 3 chiếc đầu người kia hình như vẫn nổi lềnh bềnh trên mặt hố phân, nên trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi. Anh Cao ngẩng đầu quan sát xung quanh rồi bảo: "Tôi nghi ngờ người chết phải quen biết hung thủ, thậm chí còn có thể rất thân quen, nếu không tại sao nửa đêm canh ba lại đến cái nơi quỷ quái này được?"

Tôi gật đầu tiếp lời: "Tuy nhiên, cũng không thể loại trừ tình huống nạn nhân và hung thủ không quen biết nhau, gần đây rộ lên nhiều trường hợp hẹn hò, yêu đương qua mạng!"

Anh Cao trợn mắt nhìn tôi, tức giận mắng: "Cậu Tô, cậu có thể suy nghĩ trong sáng một chút được không? Thật không biết trong đầu giới trẻ bây giờ chứa đựng những gì nữa?"

Tôi cảm thấy mình đã bị anh Cao coi thường, lập tức ra sức cãi lí: "Bây giờ đã là thế kỉ 21, trên mạng cũng đã nói đến nhiều vụ án kết bạn và hẹn hò qua mạng giống như vậy, vì thế suy đoán của tôi hoàn toàn có khả năng."

Anh Cao không muốn tranh cãi với tôi, vì thế vừa mô phỏng hiện trường vừa lẩm bẩm như nói một mình: "Tổng cộng có 3 người chết, lại toàn là phụ nữ, chúng ta giả sử 3 người này đều quen biết nhau, vậy thì hung thủ sẽ dùng thủ đoạn gì để có thể dụ được 3 người ở

cùng một chỗ?”

Tôi cũng không thể nào lí giải được cách suy đoán của anh Cao, bởi vì khả năng anh ấy nói đến là vô cùng nhỏ. Cả 3 nạn nhân đều quen biết nhau, lại cùng bị hung thủ đưa đến nhà vệ sinh công cộng giết chết ư? Xác suất này có lẽ còn nhỏ hơn cả việc mua xổ số trúng giải đặc biệt. Có điều, để không làm anh Cao mất mặt, tôi vẫn luôn theo sát phía sau mà không nói gì. Hai chúng tôi vẫn còn chưa thực hiện xong công việc thì anh Hàn gọi điện đến cho anh Cao, bảo rằng có manh mối mới, giục chúng tôi lập tức quay về. Tất nhiên, để bảo đảm hiện trường vụ án vẫn nguyên vẹn, lúc ra về chúng tôi lại dán giấy niêm phong và đóng hàng rào cảnh giới lại như cũ.

Sự thật rõ ràng

Anh Cao xông ra trước, tôi theo sát phía sau rồi cùng nhảy lên xe, lao như bay về phía nhà anh Hàn.

Tôi không thể không khâm phục tài lái xe của anh Cao, anh ấy điều khiển chiếc xe cảnh sát giống hệt như xe đua, quãng đường lẽ ra phải đi hết 20 phút nhưng chỉ chạy hết 15 phút đã đến nơi. Tôi xuống xe đợi anh Cao khóa cửa xong liền một trước một sau chạy vào nhà anh Hàn. Cửa nhà anh Hàn không đóng, hình như anh ấy có ý đợi chúng tôi đến.

Anh Hàn đón chúng tôi vào, lần lượt ném cho mỗi người một chai nước: “Đã xác định chủng loại côn trùng, là một loại côn trùng tổng hợp gien mới xuất hiện, còn trứng của chúng thì mang theo chất kịch độc, nói một cách chính xác hơn là trong 3 chiếc đầu lâu kia có chất kịch độc, độc tính cao gấp 3 lần so với chất độc trong vụ án “Cực hình nhân trệ”. Tôi đã bọc con côn trùng đột biến to lớn kia lại để đề phòng nó chạy thoát lây nhiễm sang những con côn trùng khác.”

Nghe anh Hàn nói vậy, tôi cảm thấy hơi sợ, nếu con côn trùng đột

biến to lớn kia thoát ra, liệu có thể gây ra ảnh hưởng rất lớn hay không?

Hình như anh Hàn nhận thấy sự lo lắng của tôi, bèn xua tay nói: "Cậu Tô, đừng có suy nghĩ lung tung, cứ làm tốt việc của mình đi là được rồi."

Tôi gật đầu lia lịa, đương nhiên tôi hiểu ý tứ sâu xa của anh Hàn, nhân tiện hỏi luôn: "Anh phát hiện được manh mối gì mới à?"

Anh Hàn nhìn anh Cao, rồi lại quay sang nhìn tôi: "Chúng ta có thể suy đoán ngược lại từ địa điểm xảy ra vụ án, tại sao hung thủ lại chọn nhà vệ sinh công cộng ngay cạnh đường cao tốc để giết người? Bởi vì hắn tuân thủ nguyên tắc chọn chỗ gần nhất, đã có rất nhiều tội phạm giết người hàng loạt vận dụng nguyên tắc này, ví dụ như tại hiện trường vụ án không có vũ khí, hung thủ sẽ tùy cơ sử dụng vũ khí sẵn có tại chỗ, như thế cũng có nghĩa là có thể tùy ý lựa chọn địa điểm gây án."

Anh Cao nghe xong liền chen vào: "Anh Hàn, anh nói sai rồi, nếu đúng là hung thủ tùy cơ gây án, vậy chúng ta làm sao bắt được chứ?"

Anh Cao vừa nói xong, tôi cũng lập tức bổ sung: "Anh Hàn, chắc hung thủ sẽ không phạm tội bằng cách mô phỏng như thế chứ?"

Anh Hàn lắc đầu, phủ nhận suy nghĩ của tôi và anh Cao, đằng hắng một tiếng rồi nói: "Hung thủ phạm tội rất có quy luật về thời gian!"

"Anh Hàn, theo anh nói thì hung thủ phạm tội vẫn còn có quy luật thời gian à?" Anh Cao tròn mắt hỏi lại.

"Đúng vậy, phân tích từ góc độ tâm lí tội phạm, có một số tội phạm thích phạm tội ở một khoảng thời gian và địa điểm nhất định, hơn nữa còn sử dụng thủ đoạn giống nhau để thỏa mãn tâm lí bệnh tật." Anh Hàn trấn tĩnh lại, chỉ vào sơ đồ phân tích tâm lí tội phạm trên

hệ thống màn hình lớn.

Căn cứ vào manh mối duy nhất hiện có, anh Hàn còn vẽ ra một bức tranh tâm lí phạm tội của hung thủ, cuối cùng xác định hung thủ là đàn ông, độ tuổi khoảng 26 tuổi - 27 tuổi, cao khoảng 1m73, lần lượt giết 3 phụ nữ trưởng thành, bên cạnh nói rõ cánh tay của hung thủ rất khỏe, sau khi giết người không có ý định hủy xác xóa dấu vết, chứng tỏ trình độ văn hóa không cao, không thuộc loại tội phạm có chỉ số IQ cao. Nghề nghiệp của hung thủ được anh Hàn xác định là tài xế taxi hoặc tài xế xe bus thông thường, bởi vì địa điểm xảy ra án mạng nằm cạnh đường cao tốc.

Tôi ở bên cạnh nghe anh ấy nói coi như đã hiểu ra, hóa ra hung thủ là kẻ mắc chứng rối loạn nhân cách điển hình. Anh Cao và các đồng nghiệp trong sở cảnh sát bắt đầu bố trí sắp xếp, dần dần làm rõ quy luật phạm tội của hung thủ. Chúng tôi lắp camera ghi hình cỡ nhỏ ở xung quanh và bên trong nhà vệ sinh công cộng, thậm chí còn lắp cả thiết bị hồng ngoại cảm ứng nhiệt phát ra từ cơ thể người. Qua hành động gài bẫy kéo dài nửa tháng, cuối cùng đã bắt được hung thủ, đó là Vương Cường, một tài xế taxi dù có vẻ ngoài không khác gì người bình thường.

Vương Cường năm nay 26 tuổi, cao 1m73, hồi còn nhỏ lười học nên đã sớm bỏ đi học lái xe, hành nghề lái taxi dù để kiếm sống, làm như vậy hắn sẽ không phải phân chia một phần thu nhập cho công ty taxi. Công việc chính của hắn là đưa đón các cô gái làm ở hộp đêm, thi thoảng không chịu được cũng vụng trộm giải quyết sinh lí với các cô gái này ngay trong nhà vệ sinh công cộng. Lâu dần, hắn có quan hệ nồng ấm với 3 cô gái. Cho đến một buổi tối, sau khi làm việc xong cả 3 cô gái này đều lên xe của hắn, cùng nhau làm nhục Vương Cường một cách không hề kiêng nể ngay trên xe, bảo rằng hắn là một kẻ tồi tệ, chắc chắn suốt đời này phải lái xe dù, còn không bằng cả gái làm tiền.

Vương Cường đã tức giận đến đỉnh điểm, nhưng vẫn không có đủ dũng khí để nảy sinh ý định giết người, cho đến khi lái xe tới đường rẽ cao tốc 107 thành phố Nam Minh. Đột nhiên một người đàn ông bí ẩn đeo khẩu trang, mặc đồ đen từ đường rẽ chạy ra, bắn hai phát vào đèn sau xe của Vương Cường, khiến anh ta sợ quá lập tức dừng xe.

Vương Cường và 3 cô gái bị người đàn ông bí ẩn uy hiếp, bắt đi vào nhà vệ sinh công cộng ở cách đó không xa. Trong nhà vệ sinh, người này đưa cho Vương Cường một con dao phát rừng, vừa xúi giục vừa ép buộc hắn giết 3 cô gái, chặt đầu họ một cách tàn nhẫn. Trước lúc bỏ đi, người đàn ông bí ẩn kia còn bỏ vào mấy chiếc đầu lâu một đám côn trùng kì lạ. Vương Cường không hiểu tại sao lại không hề căm giận người đàn ông bí ẩn bắt mình giết người, trái lại trong lòng còn thấy cảm kích vì người này đã giúp mình tìm lại sự tôn nghiêm cần có của một người đàn ông.

Để ôn lại cảm giác thỏa mãn cực kì bệnh hoạn này, cứ nửa tháng Vương Cường lại dừng xe bên cạnh đường rẽ, chạy vào nhà vệ sinh công cộng hồi tưởng lại cảnh tượng giết người lúc đó. Đối với hắn, cảm giác này quả thật kì diệu một cách khó tả, hình như hắn đã có được toàn bộ thế giới chỉ trong nháy mắt. Có điều, kể từ đó về sau Vương Cường không còn gặp lại người đàn ông bí ẩn kia nữa, chỉ nhớ rằng trên khẩu trang của người ấy viết 4 chữ cái tiếng Anh: NASA.

Bốn chữ NASA này lập tức kích thích thần kinh của tôi, thật ra người này là thần thánh phương nào? Điều khiến tôi nghi ngờ và khó hiểu nhất là tại sao NASA lại có những con côn trùng kì quái kia? Lẽ nào hắn nuôi được chúng? Nếu đúng như vậy thì NASA quả thật đáng sợ, và nếu hắn sử dụng côn trùng để phạm tội thì sẽ phải đối phó như thế nào?

Đương nhiên qua lời khai của Vương Cường, anh Hàn cũng biết cái tên NASA này. Việc đầu tiên anh ấy làm là thông báo cho sư phụ

Thẩm Kiến Quốc của tôi, sau đó sư phụ đến sở cảnh sát gặp anh Hàn và tổ chức cuộc họp trong phòng nghiên cứu côn trùng, tất nhiên tôi không đủ tư cách tham gia cuộc họp này. Có điều họ không biết rằng, thật ra tôi luôn giữ liên lạc với NASA, nhưng người này lúc tốt, lúc xấu, ngay cả tôi cũng không phân biệt được rằng đây có phải là một kẻ mắc bệnh tâm thần hay không.

Tất nhiên, tôi không thể cho sư phụ hoặc anh Hàn biết chuyện này được, nếu không tôi sẽ bị cách chức hoặc bị đuổi ra khỏi trung tâm pháp y.

Tôi xem thời gian, sư phụ và anh Hàn đã họp trong đó hơn một giờ, lúc ra ngoài vẻ mặt hai người đều hết sức buồn rầu. Trong sâu thẳm, tôi cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì lớn lắm, trung tâm của chuyện này chính là loại côn trùng bí ẩn và gã NASA kia.

Có điều, tôi vẫn phải công nhận rằng gã NASA rất lợi hại, quả thật người này đã vận dụng côn trùng học và độc lí học pháp y đến trình độ xuất quỷ nhập thần. Theo suy tính của tôi, người này chắc chắn phải ngang hàng, thậm chí rất có thể về phương diện độc lí học pháp y còn hơn cả sư phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi.

Mặc dù đã điều tra phá được vụ án đầu người trong hố phân, nhưng tôi vẫn tiếp tục nghiên cứu loại côn trùng biến dị còn sót lại trong vụ án này và phát hiện ra tổ chức kết cấu ADN của chúng có thể biến đổi theo thời gian. Cho đến mấy hôm sau, bất ngờ xảy ra vụ án nghiên cứu tiêu bản côn trùng trên cơ thể người vô cùng tàn nhẫn khiến lãnh đạo Sở cảnh sát và lãnh đạo cấp trên đều vô cùng căm phẫn, họ thề nhất định phải bắt tất cả mọi kẻ phạm tội có liên quan về quy án, nghiêm trị theo pháp luật!

Vụ án thứ mười
BÉ TRAI KÍ SINH TRÙNG

Tôi từ địa ngục đến và muốn đi tới thiên đường, dọc đường ghé qua nhân gian.

- Stendhal

Lời dẫn

Trương Quốc Trung là người bảo vệ già phụ trách trông coi trạm thu hồi phế phẩm ở khu Bằng Hộ, thành phố Nam Minh, mỗi buổi tối ông đều kiểm kê các vật phẩm thu hồi về trạm xem có mất mát gì không. Tối hôm nay, khi ông vừa triển khai công tác kiểm kê phế phẩm thì đột nhiên nghe thấy có tiếng động phát ra từ trong chiếc thùng rác bị đổ ở phía trước cách đó không xa. Cho rằng có kẻ trộm ghé thăm, ông liền bật đèn pin đi tới và soi đèn vào trong thùng. Kết quả ông nhìn thấy một bé trai quái dị từ từ bò ra từ trong thùng. Trương Quốc Trung vừa trông thấy đứa bé trai liền lập tức vứt ngay đèn pin, co cẳng cuống cuồng chạy ra ngoài. Bởi vì, ông nhìn thấy những con kí sinh trùng màu đỏ bò nhung nhúc trên người bé trai kia, chúng chui ra chui vào qua lỗ chân lông và để lại những quả trứng màu đỏ.

Bọn buôn người

Thành phố Nam Minh liên tiếp xảy ra mấy vụ bé trai mất tích, vì thế cảnh sát thành lập tổ chuyên án tìm kiếm trẻ con do anh Cao đứng đầu.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người nghi ngờ và khó hiểu là hầu hết các bé mất tích đều là bé trai trong khoảng từ 5 tuổi đến 6 tuổi, có vấn đề trở ngại về ngôn ngữ ở các mức độ khác nhau.

Những vụ mất tích này xảy ra ở các địa điểm cách nhau không xa, vì thế tổ chuyên án nhanh chóng phân định ra khu vực giám sát trọng điểm. Xuất phát từ tình nghĩa anh em, mỗi buổi tối tôi đều cùng anh Cao theo dõi giám sát khu vực ở trong phòng giám sát.

Tối hôm nay, để không bỏ qua bất kì hiện tượng khả nghi nào, sau khi uống xong cà phê, tôi và anh Cao dự định thay phiên nhau trực đêm để theo dõi khu vực giám sát. Chúng tôi xác định cho mình khu vực cần quan sát xong, liền bắt đầu quan sát kĩ lưỡng. Mười phút sau, khi máy quay quét đến bến xe bus ở khu vực phía nam thành phố, đã xuất hiện một hiện tượng kì lạ.

Tôi giơ tay chỉ vào hình ảnh hiển thị trên màn hình, quay sang gọi to: “Anh Cao! Có phát hiện, đến đây xem nhanh lên!”

Anh Cao nghe vậy liền dùng chân đạp một cái, xoay ghế làm việc trượt đến chỗ tôi. Anh ấy ghé đầu vào xem, thấy trên màn hình có 3 người đang tranh cãi, trong đó có 2 người trẻ tuổi giống như vợ chồng đang đứng, giơ tay chỉ bà già ngồi dưới đất đòi con. Bà già kia hai tay ôm chặt một bé trai chừng gần 7 tuổi, ánh mắt dữ tợn nhìn đôi vợ chồng trẻ, miệng lẩm bẩm điều gì đó, còn đứa bé trong lòng bà ta thì gào khóc ầm ĩ.

Dần dần ngày càng có nhiều người qua đường tụ tập vây quanh 3 người đang tranh cãi đó, có người chỉ trỏ vào đôi vợ chồng trẻ tuổi, có lẽ lời lẽ của những người qua đường có gì đó khó nghe nên người vợ

trẻ bật khóc, chị ta quỳ xuống lạy người phụ nữ già ngồi dưới đất, vừa cầu xin, vừa khóc lóc, trông điệu bộ cử chỉ chắc là đang xin bà già kia trả con cho mình.

Bà già kia tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, nhưng vẫn không chịu giao đứa bé cho người phụ nữ trẻ, hơn nữa bà ta còn có vẻ giống như trông thấy người mắc bệnh tâm thần, hai tay ôm chặt đứa bé không chịu buông, đồng thời có ý định dứng dậy bỏ chạy. Người phụ nữ trẻ thấy vậy, lập tức cất bước theo sau.

Nhưng do người quá đông nên bà già kia không chạy thoát được, hơn nữa không biết ai đã báo cảnh sát mà có 2 vị cảnh sát bước đến trước mặt 3 người, có vẻ họ đang xét hỏi tình hình cụ thể.

Bà già kia vừa trông thấy cảnh sát liền vội vàng chỉ vào đôi vợ chồng trẻ, ánh mắt vốn dữ dằn lập tức chuyển ngay thành vẻ bất hạnh, nước mắt tuôn trào, miệng hình như đang tố cáo với cảnh sát rằng đôi vợ chồng trẻ kia muốn cướp cháu mình. Xem ra hình như đôi vợ chồng trẻ lần đầu tiên gặp sự việc như thế này, nên trong một lúc chỉ biết ra sức lắc đầu phủ nhận, người phụ nữ trẻ lại càng có vẻ nôn nóng, liên tục đưa tay ra đòi bế đứa bé.

Tôi nhìn hình ảnh trên màn hình giám sát, không khỏi nghiến răng mắng: “Đôi vợ chồng trẻ này thật quá đáng! Dám ức hiếp người già ngay giữa đường giữa chợ!”

Quay lại nhìn, thấy anh Cao đã gửi đi một tin nhắn, xong rồi cất ngay điện thoại vào túi, nói: “Bà già này diễn kịch giỏi thật đấy, không đi làm diễn viên đúng là lãng phí quá! Tôi vừa thông báo cho cảnh sát ở gần đó lập tức đến bắt bà ta rồi!”

Tôi lập tức đờ mặt không hiểu ra sao, gãi đầu gãi tai hỏi: “Diễn kịch à? Anh bảo đi bắt bà già kia à? Như thế là có ý gì?”

Anh Cao nhìn tôi như nhìn một kẻ đần độn, giải thích: “Cậu thật

sự cho rằng đôi vợ chồng trẻ kia đang ức hiếp người già à? Đến cả thằng ngốc cũng nhận ra rằng thật ra là bà già kia mới là kẻ cướp con của người khác, bây giờ đang giở trò vô lại đổ ngược cho đôi vợ chồng trẻ muốn cướp cháu của mình. Đây là thủ đoạn thường dùng của bọn buôn người!"

Tôi vẫn chưa thật sự tin lời anh ta,chỉ vào màn hình giám sát, hỏi: "Sao anh lại bảo bà cụ kia giống bọn buôn người, họ Cao nhà anh có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ à?"

Anh Cao ra hiệu cho tôi quan sát kĩ lưỡng, đồng thời phân tích: "Rất đơn giản, cậu hãy nhìn ánh mắt của 3 người này, ánh mắt con người không bao giờ biết nói dối. Nếu đứa bé quả thật là cháu của bà già đó, vậy thì tại sao dù ở trong lòng bà ta mà nó lại khóc mãi không thôi như vậy, không những tỏ vẻ sợ hãi, mà còn muốn trở về bên cạnh đôi vợ chồng trẻ kia?"

Tôi lại nhìn màn hình giám sát, thấy trên mặt đứa bé giàn giụa nước mắt, ánh mắt thể hiện một tâm trạng phức tạp, vừa sợ hãi lại vừa hi vọng. Nó luôn đưa hai tay về phía đôi vợ chồng trẻ đòi bế, nhưng lại bị bà già kia giữ chặt trong lòng.

Anh Cao lạnh lùng đằng hắng một tiếng, tiếp tục nói: "Cũng như vậy, cậu lại quan sát kĩ đôi vợ chồng trẻ, ánh mắt họ đầy vẻ lo lắng và buồn rầu. Bởi vì hiện tại tất cả mọi người qua đường đều hiểu nhầm hai người họ là kẻ đi cướp trẻ con, thêm vào đó là tài diễn xuất hàng đầu của bà già kia, chỉ cần bà ta hét to lên lập tức sẽ có người đứng ra bênh vực. Nhưng thực ra, đứa bé thật sự là con của họ, hãy nhìn xem, sau khi cảnh sát đến, bà già kia nhân cơ hội diễn khổ nhục kế, nhưng họ vẫn không dám giật lại đứa bé từ tay bà già kia ngay trước mặt cảnh sát, là vì họ không muốn gây ra sự phẫn nộ của đám đông đứng xem và dẫn đến việc cảnh sát phán đoán sai đứa bé thuộc về ai. Nếu lúc này bà già kia đi thoát được, chắc chắn sẽ không thể nào tìm lại

được đứa bé bữa!”

Tôi lập tức tỉnh ngộ, lập tức thấy lo lắng trong lòng xen lẫn chút sợ hãi, phần tử tội phạm bây giờ hành động ngông cuồng, giữa ban ngày ban mặt cũng dám phạm tội, vậy mà con người trong xã hội hiện nay lại vô cùng nông nổi, phần lớn đều bị vẻ bề ngoài bưng bít cả hai mắt, không thể nhìn thấy bản chất thật sự của việc này. Thêm vào đó, bây giờ những hình ảnh bạo lực tràn lan trên mạng xã hội, nếu sự việc này bị quay phim rồi tung lên mạng và bị bọn tội phạm lợi dụng dư luận để kêu gọi những kẻ bàng quan mù quáng thì e rằng đôi vợ chồng trẻ kia sẽ còn bị công kích mạnh hơn nữa.

Các đồng nghiệp mà anh Cao phái tới nhanh chóng khống chế cả bà già và đôi vợ chồng trẻ, đồng thời áp giải về đồn thẩm vấn. Tôi hiểu rất rõ tính cách của anh Cao, căm ghét cái ác như kẻ thù, trước hiện tượng xã hội xấu xa như thế này, hẳn cơn giận dữ trong lòng anh ấy càng bốc cao hơn.

Lúc này tôi và anh Cao cùng bước vào phòng thẩm vấn, bà già kia đang ngồi trên ghế, vừa trông thấy chúng tôi bà ta liền mở miệng mắng chửi, nói rằng cảnh sát chúng tôi tác oai tác quái, bắt người bừa bãi.

Anh Cao giận tím mặt, chẳng nói chẳng rằng bước ngay đến đập mạnh xuống bàn thẩm vấn, hét to: “Bà yên lặng ngay cho tôi! Ầm ĩ cái gì hả? Bà nghĩ đây là cái chợ à?!”

Bà ta bị anh Cao quát như vậy thì ngẩn người ra mất một lúc, nhưng sau đó lại tiếp tục làm ầm ĩ lên, hai mắt trợn tròn, bà ta nói với vẻ giận dữ hung hăng: “Cậu! Cậu lại dám hung hăng với tôi hả? Được! Tôi nhớ kĩ cậu rồi! Ra khỏi đây tôi sẽ tố cáo cậu đe dọa nhân chứng, hơn nữa còn định đánh một bà già như tôi! Cậu cứ chờ đấy, tôi nhất định khiến cậu không thể làm cảnh sát được nữa!”

Tôi dành 3 phút mặc niệm cho bà già kia, bởi trong Sở cảnh sát

của chúng tôi, anh Cao nổi tiếng là người nóng tính, bất kể đối phương là ai, chỉ cần nói một lời không hợp là đều có thể bắt trói lại. Nhưng lần này tôi hoàn toàn bất ngờ, chỉ thấy anh ấy kéo ghế lặng lẽ ngồi xuống đối diện, nghe bà già kia điên cuồng mắng chửi, không những không nổi giận mà trái lại khóe miệng còn hơi mỉm cười.

Mười phút sau, do mắng chửi liên tục không nghỉ nên bà già đã mệt đến mức phải dựa vào thành ghế thở hổn hển.

Anh Cao đột nhiên cất tiếng: "Chửi xong rồi hả? Xin lỗi, tôi quên không nói với bà rằng mắng chửi cảnh sát đang thi hành công vụ là phạm pháp!"

Vừa nghe những lời này, tôi suýt nữa phì cười, anh Cao rõ ràng đang chơi trò tâm lí đấu trí với bà già kia, cố tình dọa nạt đối phương.

Bà già kia chắc là trình độ văn hóa thấp, thuộc loại mù tịt về pháp luật, nghe anh Cao nói vậy không khỏi có chút sợ hãi, nét mặt hiện rõ vẻ kinh ngạc, sau khi ngồi thẳng người dậy liền hỏi một cách thận trọng: "Cậu không lừa tôi đấy chứ? Chửi cậu là phạm pháp thật à? Có thể bị phạt mấy năm?"

Tôi thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, bị anh Cao quay sang trừng mắt lườm một cái, vì thế bèn cố nhịn cười, lấy lại vẻ nghiêm túc.

Anh Cao tiếp tục dọa bà ta, tất nhiên đây cũng có thể coi là một thủ đoạn thẩm vấn, anh ấy khẽ ho một tiếng rồi lạnh lùng bảo: "Đúng vậy, bà chuẩn bị ngồi tù đi!"

Bà già kia hình như vẫn nghi ngờ lời anh Cao, nhắm hờ mắt rồi đột nhiên nhìn sang tôi, nói giọng đe dọa: "Nếu các cậu cố tình lừa tôi thì khi tôi ra khỏi cơ quan công an, tốt nhất là các cậu đừng gặp lại tôi nữa, nếu không…"

"Nếu không thì làm sao? Bà còn có thể giết tôi được à?" Anh Cao nói vẻ coi thường. Tay phải đặt lên thành ghế, anh bí mật ra hiệu cho

tôi, ý bảo phối hợp hùa theo mình. Có điều, đây là lần đầu tiên tôi làm một việc như thế này, vì thế không lấy gì làm tự tin và tự nhiên cho lắm.

“Bà cụ, tôi khuyên bà nên khai thật đi thì hơn, tại sao lại cướp con của đôi vợ chồng trẻ như vậy?” Tôi hỏi.

“Tôi không cướp con của họ, đó là cháu ruột tôi, tôi bảo vệ cháu mình có gì là sai chứ? Các cậu nên đi xét hỏi đôi vợ chồng kia, tốt nhất là bắt giam loại người như họ lại, họ cố tình đòi cướp cháu tôi!” Bỗng nhiên bà ta như lên cơn kích động đứng dậy, nhổ đầy nước bọt vào mặt tôi.

“Tạch”, nhân lúc tôi đang thẩm vấn bà già, anh Cao chụp ngay một bức ảnh bà ta rồi gửi qua tin nhắn cho đồng nghiệp ở phòng điều tra.

Bà già lập tức phản ứng, bất chấp tất cả xông vào anh Cao đòi cướp điện thoại, lại còn hét to: “Chụp cái gì hả! Cậu làm như vậy là xâm phạm quyền sở hữu hình ảnh của tôi, tôi có thể kiện cậu đấy!”

Anh Cao không còn nhẫn nại với trò giả vờ như không biết với bà già đó nữa, anh ấy thay đổi sắc mặt bất ngờ quát to: “Bà im ngay cho tôi, đây là cơ quan công an chứ không phải chỗ chợ búa cho bà cãi vã! Chờ đến lúc đồng nghiệp của tôi điều tra rõ thân phận, xem bà còn chối cãi được nữa hay không!”

Nghe vậy, bà già sợ hãi ngồi im thin thít, ngay cả tôi trông thấy dáng vẻ giận dữ này của anh Cao cũng sợ đến đứng cả tim. Tôi vốn định một lần nữa thông qua thẩm vấn để thăm dò thái độ, tìm kiếm điểm yếu của bà ta. Nhưng tin nhắn từ đồng nghiệp ở phòng điều tra đã nhanh chóng cho câu trả lời, một bản hồ sơ điện tử gửi đến hòm thư điện thoại di động của anh Cao, trong đó cung cấp thông tin chi tiết về thân phận của bà già này.

Nhìn vẻ mặt anh Cao, tôi biết vụ án này đã có chuyển biến có ý nghĩa quyết định.

Bà già này tên là Tống Khánh Lệ, người thành phố Nam Minh, hiện đang sống trong trại dưỡng lão, có một đứa cháu đang học tiểu học.

Anh Cao xem hồ sơ xong, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một cách hay, tựa lưng vào thành ghế, anh ấy cố tình kích động bà ta, nói: "Thưa bà Tống Khánh Lệ, nghe nói bà còn có một đứa cháu nữa phải không ạ?"

Bà Tống nghe nói đến tên mình vẫn không có phản ứng gì, nhưng vừa nghe đến đứa cháu thì ánh mắt lập tức thay đổi. Bà ta trừng trừng nhìn anh Cao, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, nhưng cố làm ra vẻ đầy khí thế, quát to: "Đừng động vào cháu tôi! Nếu không, tôi có làm ma cũng không tha cho cậu đâu!"

Hầm giam trẻ con

Tống Khánh Lệ bị bắt, tạm giữ ở đồn cảnh sát mấy hôm vẫn nhất quyết không chịu thừa nhận hành vi phạm tội, còn nói rằng cảnh sát sử dụng bạo lực khi thực thi pháp luật, cố ý bắt người vô tội và đổ oan cho người tốt, trong khi lại để kẻ xấu nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Có điều, Tống Khánh Lệ có thế nào cũng không ngờ rằng đồng thời với việc bắt bà ta, chúng tôi cũng mời đôi vợ chồng trẻ kia đến để đối chất trực tiếp.

Tống Khánh Lệ vừa trông thấy đôi vợ chồng trẻ, lập tức mặt hơi biến sắc. Đầu tiên, bà ta tỏ ra sững sờ, kinh ngạc đứng bật dậy, sau đó chỉ vào hai người đó, mặt đầy vẻ đau khổ và sợ hãi, nói: "Chính là họ định cướp cháu tôi, đồng chí cảnh sát, cháu tôi bây giờ ở đâu? Các đồng chí mau trả lại cháu cho tôi, nếu không họ sẽ lại cướp đứa bé khỏi tôi mất!"

Anh Cao cũng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, tỏ vẻ phối hợp,

an ủi Tống Khánh Lệ: “Bà yên tâm, đây là cơ quan công an, trước khi sự việc được làm sáng tỏ, không ai có thể cướp đứa bé đi!” Anh ấy dừng lại một lát, cố ý nhìn vào Tống Khánh Lệ, “Tuy nhiên, nếu có người nào liên quan đến chuyện lừa gạt bán trẻ con, thì những người làm cảnh sát chúng tôi nhất định không bỏ qua!”

Đôi vợ chồng trẻ đứng lặng im ở cửa, thấy bà già họ Tống lại sắp diễn kịch, người vợ liền bất chấp sự chứng kiến của những người bên cạnh, tức giận phản đối: “Bà làm người cũng phải nghĩ đến lương tâm chứ! Đó là con của tôi, tất cả đều do bà cố tình gây sự, lòng dạ xấu xa, bế đứa bé đi trước mặt mọi người, lại còn giành giật nó với tôi nữa!”

Qua lời kể của thiếu phụ, chúng tôi biết được toàn bộ đầu đuôi câu chuyện. Thì ra người mẹ trẻ tranh thủ cuối tuần rảnh rỗi đưa con đến công viên gần nhà chơi, trong lúc đợi xe bus thì gặp Tống Khánh Lệ. Lúc đó, bà ta xách một cái túi, trông giống người nhà quê lên thành phố nương nhờ họ hàng. Bà ta đứng xem biển báo tuyến đường ở bến xe bus một hồi lâu, cuối cùng quay sang hai vợ chồng trẻ hỏi đường, bảo rằng một mình ra ngoài không biết đường, hơn nữa lại không có điện thoại nên không liên lạc được với con gái.

Đôi vợ chồng trẻ nghe xong, thấy bà lão cùng đường với mình nên động lòng trắc ẩn, chỉ đường một cách rất tỉ mỉ.

Trong lúc chờ xe, bà già họ Tống kia dùng mọi thủ đoạn khêu gợi chuyện nhà chuyện cửa với đôi vợ chồng trẻ, thế là ba người bắt đầu nói chuyện về tình hình đứa trẻ.

“Các anh biết đấy, thường ngày chúng tôi cũng không quá đề phòng, phụ nữ khi nhắc đến con cái là không kìm được, và thường kể lể quá nhiều về con mình, vì thế tôi đã nói hết tất cả cho bà ta nghe về tuổi, họ tên, khả năng uống sữa… của con. Sau đó, chuyến xe chúng tôi chờ cũng đã đến, trên xe bà ta ngồi ngay cạnh chúng tôi, bảo rằng muốn bế đứa bé, đồng thời còn bảo đảm rằng chỉ bế một lúc rồi trả lại

cho chúng tôi. Tôi do dự rất lâu rồi mới trao con cho bà ta." Người mẹ trẻ đột nhiên bật khóc, nói đầy vẻ ân hận, "Ai ngờ, ai ngờ… bà già kia lại lòng dạ xấu xa như vậy, lúc xe đến bến sau, khi xe vừa mở cửa ra, bà ta liền bế đứa bé xuống xe, chúng tôi đuổi theo sau, nhưng bà ta cố chết không chịu trả con cho chúng tôi, còn khăng khăng bảo rằng nó là cháu mình."

Những chuyện diễn ra sau đó giống như tôi và anh Cao nhìn thấy trên màn hình giám sát, trong lúc ba người giành giật đứa trẻ đã thu hút ngày càng nhiều người qua đường tập trung lại. Những người này không rõ thật giả, cũng không phân biệt được thật ra ai là người nói dối, vì thế chỉ đứng ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng lại không có ai dám chủ động đứng ra báo cảnh sát.

Đến lúc này mà bà già kia vẫn nhất quyết không chịu nhận tội, anh Cao cũng không thèm để ý đến phản kháng của bà ta nữa, quay sang hỏi đôi vợ chồng trẻ: "Hai người có gì chứng minh đứa bé là con mình không?"

Người chồng trẻ vừa đỡ vợ vừa trả lời: "Tất nhiên là có, con trai chúng tôi có nhóm máu AB, các đồng chí cảnh sát có thể đưa chúng tôi đi xét nghiệm máu." Nói xong, anh ta trừng mắt nhìn bà Tống, ánh mắt sắc lạnh như dao.

Bà Tống đột nhiên giật thót người, ngồi đờ đẫn trên ghế. Anh Cao cử tôi trông coi bà ta, rồi dẫn đôi vợ chồng trẻ đi xét nghiệm nhóm máu.

Một hồi rất lâu sau, tôi nghe thấy từ xa tiếng anh Cao một mình quay về, anh ấy bước nhanh qua cửa rồi ném mấy tờ giấy trên tay lên bàn thẩm vấn. Bà già họ Tống phản ứng theo bản năng nhào đến xem báo cáo xét nghiệm, trên đó ghi rõ ràng rằng nhóm máu của đứa bé và đôi vợ chồng trẻ giống nhau một trăm phần trăm.

Anh Cao nhìn chằm chằm bà già Tống Khánh Lệ, cố gắng kìm nén cơn tức giận sục sôi trong lòng, lạnh lùng nói: “Bà Tống Khánh Lệ, bà còn có gì muốn nói nữa không?”

Trước chứng cứ rành rành, Tống Khánh Lệ thành khẩn thú nhận, đồng thời khai báo rõ ràng rằng hơn nửa năm trước đã gia nhập một tổ chức tội phạm chuyên lừa gạt buôn bán bé trai.

“Thưa đồng chí cảnh sát, tôi làm như vậy cũng đều là vì muốn mang lại cho cháu tôi cuộc sống tốt đẹp hơn, xin các đồng chí tha cho cháu tôi!” Tống Khánh Lệ cúi đầu cầu xin.

Anh Cao liếc nhìn, nhưng vẫn không để tâm đến lời bà ta. Tôi biết anh Cao không vì thế mà cảm thông cho Tống Khánh Lệ, điều anh ấy quan tâm hơn cả là tình tiết vụ án, huống hồ hiện giờ đã có nhiều bé trai mất tích như vậy, và đến nay còn chưa biết sống chết ra sao.

Quả nhiên, anh Cao tiếp tục cầm bút ghi lại lời khai của bà Tống Khánh Lệ, rồi cúi xuống hỏi: “Các bà lừa bán bé trai bằng cách thức gì? Giao chúng cho tổ chức tội phạm như thế nào?”

Tống Khánh Lệ hơi do dự, tôi ở bên cạnh tiếp lời: “Bà Tống, tốt nhất hãy trả lời thành khẩn, nếu không chắc chắn cháu bà sẽ bị liên lụy, dù sao người khác cũng không biết đó có phải là cháu ruột của bà hay không!”

“Vâng, tôi khai, tôi khai hết.” Cuối cùng bà già Tống Khánh Lệ cũng cởi bỏ tâm trạng đề phòng, lựa chọn thỏa hiệp.

Qua lời khai của bà ta, chúng tôi biết rằng hầu hết bọn họ đều sử dụng biện pháp giả vờ, lừa bắt các bé trai rồi đem bán cho những tên khác trong đường dây của mình. Sau đó, chúng tôi thuyết phục được Tống Khánh Lệ làm nội gián, gắn thiết bị theo dõi vào dưới da bà ta, đó là loại máy mà các thiết bị gây nhiễu tín hiệu thông thường đều không thể phát hiện được.

Ngay tối hôm đó Tống Khánh Lệ hẹn gặp một tên trong đường dây của mình ở một cơ sở giết mổ bỏ hoang, anh Cao dẫn theo mấy cảnh sát mai phục trong một chỗ kín đáo và cuối cùng bắt tại chỗ kẻ đến gặp bà già họ Tống là Tôn Hưng.

Anh Cao thẩm vấn Tôn Hưng ngay trong đêm, lúc đầu hắn cố chết không chịu khai, khiến anh Cao tức lộn ruột. Do chúng tôi không được phép vi phạm quy định nội bộ, nên không thể sử dụng biện pháp thẩm vấn bạo lực buộc Tôn Hưng phải nói ra sự thật. Ngay lúc đó anh Cao cũng không biết làm thế nào để hỏi cho ra hang ổ của bọn tội phạm và tung tích của những đứa bé kia.

Anh Hàn nghe nói anh Cao thẩm vấn thất bại, lập tức nghĩ ra một chiêu độc, bỏ một đống côn trùng lên người Tôn Hưng. Bản thân loại côn trùng này tất nhiên không hề có độc, nhưng điểm đáng sợ nhất là ở đoạn cuối cùng trên cơ thể chúng có thể tiết ra một chất dịch màu xanh, chỉ cần chất dịch này tiếp xúc với da là lập tức gây ngứa ngáy vô cùng khó chịu, để lâu sẽ khiến cho cơ thể có cảm giác bỏng rát giống như có hàng nghìn hàng vạn con kiến đang gặm nhấm thấu vào tim, khiến Tôn Hưng sống không được mà chết cũng không xong.

Cuối cùng, Tôn Hưng không chịu được nữa, buộc lòng nói cho chúng tôi biết những bé trai kia hiện đang bị giam trong một căn hầm bí mật dưới lòng đất.

Tôi khâm phục anh Hàn từ tận đáy lòng, vì đã có thể nghĩ ra cách dùng côn trùng để buộc đối tượng phạm tội phải khai nhận, như thế cũng có thể coi là hiếm có.

Qua hai tháng âm thầm theo dõi và bố trí, anh Cao đã làm rõ hang ổ và thủ đoạn lừa gạt của bọn buôn người, đồng thời báo cáo lãnh đạo phát hiện quan trọng này. Lãnh đạo lập tức tổ chức hội nghị, tiến hành phân công bố trí, dự định bắt gọn một mẻ bọn buôn người này, giải cứu các bé trai bị lừa bán.

Tiêu bản côn trùng cơ thể người

Khi chúng tôi đến xưởng sửa chữa ô tô theo lời Tôn Hưng khai, các phần tử phạm tội có liên quan không biết đã bỏ trốn đi đâu, cuộc vây bắt bỗng chốc trở thành công cốc.

Anh Cao phân công hướng tra xét cho 2 đội cảnh sát, sau đó mỗi đội triển khai lục soát một khu vực một cách rất kĩ lưỡng. Anh Cao dẫn tôi đến góc trong cùng của xưởng sửa chữa, ở đó ngoài một số linh kiện ô tô, ở bên tay phải tôi còn có một chiếc xe Toyota màu trắng bạc cũ nát, đầu xe lệch hẳn về bên trái.

Chiếc xe cũ nát này cũng khiến anh Cao chú ý, tay cầm theo một số dụng cụ sửa xe, anh ấy dẫn tôi bước nhanh đến đó.

Tôi đứng thẳng chính giữa đầu xe quan sát rất lâu, chau mày nhìn anh Cao, nói: “Tôi thấy không có gì đặc biệt, chỉ là một chiếc xe cũ nát mà thôi!”

Nhưng anh Cao không nói không rằng, đi xung quanh chiếc xe mấy vòng, quan sát kĩ lưỡng từ trong ra ngoài. Nghĩ đến chuyện thời gian và xác suất giải cứu những bé trai kia ngày càng ít đi, anh Cao không nén được giơ chân đá hai cái vào đèn hậu bên trái, không ngờ chiếc xe cũ nát này còn có một bộ phận bí mật.

Anh Cao lại đá vào chiếc đèn bên trái hai cái, chiếc xe tự động từ từ nghiêng về bên trái, để lộ dần ra một chiếc cầu thang dẫn xuống căn phòng dưới lòng đất. Chúng tôi xếp thành hàng một, cảnh giác cao độ tiến xuống căn phòng, vừa nhìn vào trong ai nấy đều lập tức vô cùng kinh ngạc.

Tôi thật sự không dám tin vào mắt mình, đây hóa ra lại là phòng nghiên cứu côn trùng dị chủng, diện tích rất rộng, tương tự như căn hộ chung cư 3 phòng 1 sảnh, trong đó một phòng là phòng làm việc, một gian chỉ có chiếu cỏ và chăn bông, ngoài ra còn có một gian tối om

không nhìn thấy gì. Đại sảnh chính là phòng thí nghiệm, hiện trường vô cùng lộn xộn,

khắp nơi trên nền nhà là giấy vụn và các mảnh chai lọ, trông có vẻ như tổ chức tội phạm vừa mới vội vàng bỏ trốn.

Chúng tôi bước vào gian phòng tối om kia, vừa bật đèn lên liền trông thấy trên tường bên trái treo đầy những chiếc bình rộng miệng trong suốt đựng các loại côn trùng, trong đó ở vị trí đầu tiên là loại côn trùng ăn xác chết. Vật thứ hai treo trên tường bên phải khiến tất cả những ai trông thấy đều phải rùng mình ớn lạnh, đó là từng bộ tiêu bản côn trùng cơ thể người, vật hi sinh chính là những bé trai mất tích kia.

Từng khuôn mặt cứng đờ, nhợt nhạt mà non nớt kia lộ ra ngoài, thậm chí có khuôn mặt còn không nhắm mắt, đôi mắt mở to đầy vẻ khiếp hãi, giống như đang chằm chằm nhìn người đối diện, khiến ai trông thấy cũng nổi da gà. Tất cả chúng đều không mặc quần áo, bị từng lớp kén côn trùng hoa văn màu đen bao bọc, toàn thân trông giống như con sâu chui trong cái kén.

Khóe mắt bỗng chốc trào nước mắt, trong lòng vừa đau xót vừa phẫn nộ, hai tay nắm chặt một cách vô thức, hai hàm răng nghiến ken két, chỉ giận không thể ngay lập tức giết chết kẻ đầu sỏ đứng đằng sau thao túng chuyện này!

Tôi thậm chí còn có thể hình dung ra cảnh tượng khi đám trẻ con bị giam ở đây, chúng ngồi xổm trong một gian phòng trống trơn, chứng kiến hàng ngày đều có đứa bị đưa đi nhưng không có đứa nào quay trở lại. Cứ mỗi khi trời sáng, khi ánh sáng mờ mờ chiếu vào trong phòng, ở cửa cũng sẽ xuất hiện một bóng ma quỷ cao lớn, tóm lấy một bé trai đang hét to phản kháng, sau đó khóa cửa sắt lại. Các bé mong ngóng suốt ngày suốt đêm, chờ một ai đó đến giải cứu, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi kiếp nạn.

Cả căn phòng im phăng phắc, mọi người đều giống như đang đến dự tang lễ của chúng, ai ai cũng mắt đỏ hoe, cúi đầu trầm lắng, không nói nên lời.

Anh Cao cũng đỏ hoe mắt, lặng lẽ lau nước mắt, tay đấm mạnh vào bức tường treo tiêu bản, máu theo bức tường từ từ chảy xuống dưới. Anh ấy ngửa mặt lên trời hét to: "Tôi mà không bắt được lũ súc sinh này, thề không làm người!"

Hành động này của anh Cao đã lay động tất cả cảnh sát có mặt, mọi người đều thi nhau bày tỏ mong muốn phối hợp hỗ trợ anh Cao bắt tổ chức tội phạm vừa đáng ghê sợ vừa đáng căm ghét kia. Tôi nhìn hai dãy xếp đầy tiêu bản côn trùng cơ thể người, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Những đứa trẻ này nào có tội tình gì, tại sao lại bị đối xử một cách tàn bạo mất hết nhân tính như vậy?

Mọi người đều cố nén nỗi buồn và căm hận, bắt đầu tìm kiếm, thu thập từng manh mối nhỏ nhất, xem có bằng chứng có giá trị nào hay không. Tôi và anh Cao bước vào một phòng làm việc, lục tìm rất nhiều văn kiện tài liệu trong ngăn kéo bàn làm việc nhưng không tìm thấy bất kì bằng chứng có giá trị nào. Trong lúc tức giận anh Cao ném đống văn kiện xuống đất, hai tay chống nạnh đứng im như tượng.

Trong lúc không biết làm thế nào, tôi đành gọi điện nhờ cao thủ pháp y Hàn Phi ra tay, biết đâu anh ấy có thể phát hiện ra manh mối nào đó đang giấu kín, nếu không vụ án chắc chắn sẽ đi vào ngõ cụt. Thế là, tôi gọi cho anh Hàn mấy cuộc điện thoại mới gặp được, rồi tả cho anh ấy nghe cảnh tượng trong phòng thí nghiệm. Ở đầu bên kia, anh Hàn yên lặng hồi lâu mới bảo rằng sẽ cùng sư phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi đến hiện trường vụ án, nói xong vội vã tắt điện thoại.

Tôi không khỏi cảm thấy kinh ngạc, ngay cả sư phụ cũng đã phải xuống núi, từ đó có thể thấy chắc hẳn tiêu bản côn trùng cơ thể người dính dáng đến một loại gián điệp nào đó, có lẽ nó có liên quan đến kế

hoạch nghiên cứu gien côn trùng của sư phụ? Tôi báo cáo anh Cao việc sư phụ sắp đến hiện trường, anh ấy không những không tỏ vẻ vui mừng, mà trái lại nét mặt càng thêm nặng nề.

Tôi không hiểu sao anh ấy lại như vậy, bèn cất tiếng hỏi: “Anh Cao, sắc mặt anh không được tốt lắm! Mọi người làm sao à?”

Anh Cao nhìn tôi phải đến cả phút, thở dài một tiếng, nói: “Cậu Tô, tôi cảm thấy sắp xảy ra chuyện lớn rồi!”

Tôi không hiểu, hỏi lại: “Chuyện gì ạ? Có liên quan đến tôi không?”

Anh Cao không trả lời, nhưng ánh mắt lại hết sức kì lạ, sau đó quay lưng đi ra khỏi phòng làm việc.

Lời nói và hành động của anh Cao bỗng khiến tôi cảm nhận được mối nguy hiểm. Rất nhiều sự việc hình như chỉ có một mình tôi không rõ, luôn ở trong mê muội, luôn bị anh Hàn và sư phụ đẩy đi. Tôi cảm thấy mình chẳng khác gì một con rối không có linh hồn, sư phụ chỉ đi đâu thì đi đến đó.

So với một người ngoài nghề như anh Cao, tôi hiểu rõ rằng giới côn trùng học pháp y có quy định rất rõ ràng, nghiêm cấm sử dụng cơ thể người làm thí nghiệm, mà thông thường chỉ sử dụng mô hình động vật để mô phỏng thay đổi ở xác chết của người để tiến hành nghiên cứu hiện tượng diễn biến thay thế côn trùng, từ đó thu thập tư liệu về thực tiễn của côn trùng học pháp y.

Có rất nhiều thứ có thể thay thế cơ thể người, bao gồm các động vật con người nuôi dưỡng như chuột, chuột bạch, chó, lợn, thỏ…, thậm chí ngay cả các tổ chức bộ phận của động vật như tim, gan, bắp thịt… điểm thiếu sót duy nhất là có sự khác biệt giữa mô hình động vật và con người, và điều này rất dễ ảnh hưởng đến kết quả thí nghiệm.

Lúc đi ra khỏi phòng thí nghiệm, tôi thấy sư phụ và anh Hàn đã

đến hiện trường, đang kiểm tra từng thi thể bé trai kia. Tôi còn chưa kịp hỏi họ có phát hiện gì không thì đã thấy sư phụ và anh Hàn đề nghị lên cấp trên, sau đó vội vàng mang theo hai tiêu bản côn trùng bé trai rời khỏi đó.

Tôi nhìn bộ dạng hai người vội vàng rời đi, không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, xem ra tôi có muốn lên mặt đại sư huynh cũng không hề đơn giản chút nào.

Lúc này anh Cao cũng đến trước mặt, đưa tay vỗ vào vai tôi: "Cậu Tô, đừng coi thường vụ án này nhé."

Tôi gật đầu tỏ ý nhất trí với anh ấy, rằng bản thân việc nghiên cứu côn trùng trên cơ thể người đã là một việc vô cùng nguy hiểm. Không hiểu tại sao lúc này tôi luôn nghĩ đến kế hoạch gien côn trùng của sư phụ, luôn cảm thấy đằng sau hai sự việc này hình như chứa đựng một bí mật rất lớn, hơn nữa còn có liên quan đến nhân vật thần bí NASA kia!

Bé trai kí sinh trùng

Vụ án tiêu bản côn trùng cơ thể người khiến cấp trên vô cùng sửng sốt và giận dữ, lập tức ra lệnh lục soát theo kiểu cuốn chiếu quy mô lớn trên toàn thành phố, tìm kiếm tất cả những người khả nghi từ nơi khác đến. Chúng tôi đặt chướng ngại vật trên tất cả các lối vào cao tốc, lần lượt tra xét kĩ lưỡng xe cộ qua lại. Nhưng tiếc rằng, lục soát khắp thành phố liên tục trong 3 ngày mà vẫn không thu được kết quả mong muốn, ngay cả bóng dáng thành viên băng nhóm tội phạm tiêu bản côn trùng cơ thể người cũng không thấy.

Trong thời gian tiến hành tìm kiếm, sư phụ từng gọi điện và nói với tôi rằng, nếu không ngăn chặn được thí nghiệm nghiên cứu côn trùng cơ thể người, sẽ gây ra tai họa có tính hủy diệt cho thành phố này, thậm chí là cho toàn bộ xã hội loài người.

Mãi đến 10 giờ tối ngày thứ 3 sau khi xảy ra vụ án tiêu bản côn trùng cơ thể người, anh Cao nhận được một cuộc điện thoại báo án. Người báo án tên là Trương Quốc Trung, nói rằng trong lúc đi tuần tra trạm thu hồi phế phẩm trông thấy một bé trai trên người bám đầy côn trùng bò ra từ thùng rác, yêu cầu cảnh sát lập tức đến trạm phế phẩm ở khu Bằng Hộ để bắt bé trai côn trùng kia!

Vụ án đang không có chút tiến triển, nhờ cuộc điện thoại này mà đã có được chuyển biến mới, anh Cao lập tức phân công nhiệm vụ; anh ấy sẽ phụ trách đi lấy chìa khóa rồi lái xe cảnh sát đến đây, còn tôi gọi điện liên lạc với anh Hàn và sư phụ. Khi tôi gọi điện đến, không ngờ sư phụ và Hàn Phi đang cùng nhau nghiên cứu vật chất trên bé trai côn trùng. Một lát sau, anh Hàn gọi điện lại hỏi tôi vị trí trạm phế phẩm theo lời người báo án, rồi có ý nói rằng sẽ trực tiếp lái xe đến đó gặp chúng tôi.

Tôi vừa tắt điện thoại, anh Cao đã lái xe dừng ngay trước mặt và thò mặt qua cửa sổ xe hỏi tôi: “Cậu Hàn đang làm gì? Họ có đi cùng được không?”

Tôi mở cửa xe bên ghế lái phụ, nhảy lên thắt dây an toàn xong mới trả lời: “Xuất phát thôi! Sư phụ và anh Hàn đến đó rồi!”

Anh Cao gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, nổ máy xong liền nhấn ga phóng như bay về khu Bằng Hộ.

Lúc tôi cùng anh Cao đến nơi, đã thấy sư phụ và anh Hàn có mặt ở đó. Tôi vội vàng xách hộp dụng cụ pháp y nhảy xuống xe, chạy đến cạnh họ. Lúc này tôi mới nhìn thấy một bé trai chừng khoảng 8 tuổi đang ngồi xổm trước mặt hai người, ngay khi nhìn thấy đứa bé, tôi lập tức sợ đến nỗi ngồi thụp xuống đất. Bé trai kia toàn thân trần truồng, khắp người từ trên xuống dưới hầu như không có một tí thịt, tất cả đều nhung nhúc trứng và tổ ấu trùng, thoạt nhìn giống như một cơ thể côn trùng biến dị kí sinh.

Anh Cao đến nơi cũng sợ hãi giật nảy mình, rồi đưa tay đỡ tôi dậy. Anh ấy nhìn xong liền quay sang vỗ vai anh Hàn. Không hiểu hai người nói với nhau những gì mà sau đó anh Cao lập tức đi về phía những cảnh sát khác, có lẽ anh ấy tới hỏi thăm về tình hình người báo án.

Sư phụ nhìn qua bé trai kí sinh trùng, bảo anh Hàn: "Cậu thấy thế nào? Tôi cảm thấy có thể hắn vẫn chưa chết!"

"Không thể nào! Năm ấy chính mắt tôi trông thấy hắn chết trong vụ nổ thí nghiệm nghiên cứu côn trùng đó mà!" Vẻ mặt anh Hàn liên tiếp thay đổi, hết tái xanh rồi lại đến trắng bệch, rõ ràng biết rõ người mà sư phụ ám chỉ kia là ai. Sau vài giây trầm tư, anh ấy mới lại bắt đầu nói tiếp, "Thực ra, nếu chúng ta muốn biết vụ án này có phải do hắn gây ra hay không thì có một biện pháp hết sức đơn giản. Ông Thẩm, về chuyện phải kiểm tra như thế nào, tôi nghĩ chắc hẳn ông còn rõ hơn tôi nhiều."

Sư phụ chau mày nhìn tôi, cái nhìn đầy vẻ phức tạp, cất một tiếng thở dài rồi hỏi: "Tiểu Tô, cậu có mang theo bọ cánh cứng bí ẩn không?"

Tôi không hiểu lí do gì khiến vẻ mặt sư phụ thay đổi, chỉ biết gật đầu một cách máy móc, sau đó ngồi xuống mở hòm dụng cụ pháp y, lấy ở góc ngoài cùng bên phải ra một lọ côn trùng màu đỏ. Ngay lúc tôi mở nắp lọ, lập tức xảy ra một chuyện khiến tôi không tài nào giải thích được, con bọ cánh cứng bí ẩn ngủ say bấy lâu nay đột nhiên vỗ cánh bay ra ngoài.

Tôi há mồm trợn mắt nhìn, người bình thường có thể không biết, nhưng trong côn trùng học pháp y, khả năng bay của bọ cánh cứng thường không bằng côn trùng họ ruồi. Phần lớn những con thuộc bộ cánh vỏ trước khi bay đều phải mở rộng cánh ngoài, có khi thậm chí còn phải bò lên chỗ cao để tiếp sức, bay lên theo kiểu giống như dù lượn, hơn nữa tư thế bay tương đối vụng về, tiếng đập cánh phía sau

nghe rất rõ.

Có điều, bất kể là bọ cánh cứng loại ăn xác thối hay loại săn mồi, sau khi trưởng thành cũng đều thích bò qua bò lại giữa đám ấu trùng ruồi nhặng, và thường chui vào trong lồng ngực, khoang bụng hoặc chui xuống khe hở bên dưới xác chết, nhưng phần lớn ấu trùng lại đều hoạt động ở cạnh đám ấu trùng ruồi nhặng hoặc phía dưới xác chết nhằm tránh khi ở trong đám ấu trùng ruồi nhặng sẽ bị chèn ép và chết vì ngạt thở.

Thế mà lúc này, trước sự chứng kiến của đông đảo mọi người, con bọ cánh cứng bí ẩn kia cuối cùng cũng hạ cánh xuống lưng bé trai kí sinh trùng, đồng thời bắt đầu ăn trứng côn trùng ở đó. Trong lúc con bọ cánh cứng ăn, mặt đứa bé tỏ rõ cảm giác dễ chịu, dáng vẻ không khác gì kẻ nghiện được hút hít ma túy. Tôi vô cùng ngạc nhiên nhìn sang sư phụ và anh Hàn, chỉ thấy họ dường như đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng khi nhìn sang bé trai kí sinh trùng, trong lòng tôi lại thấy một cảm giác khó chịu rất khó tả thành lời, chắc chắn đây là đứa bé duy nhất trong cuộc thí nghiệm tiêu bản kia còn sống sót sau khi thoát được ra ngoài.

Sư phụ bước đến trước mặt bé trai kí sinh trùng, không hề sợ hãi những con kí sinh trùng trên người đứa bé, mỉm cười hỏi: “Cháu tên là gì?”

Ánh mắt đứa bé lại đầy vẻ sợ hãi, toàn thân run cầm cập, trả lời: “Hồng Vĩnh Thành… tất cả trẻ con đều bị điên cả rồi…”

Nói xong, Hồng Vĩnh Thành bất chấp ánh mắt lạ lẫm của những người xung quanh đang nhìn mình, lập tức quỳ xuống trước mặt sư phụ, khe khẽ cất giọng nghẹn ngào: “Cháu sợ lắm, các bạn trai ở cùng cháu đều chết hết rồi! Lẽ ra cháu cũng bị bắt đi làm thí nghiệm giống

như các bạn ấy, nhưng không biết tại sao lại sống sót, lại còn bị người ta vứt vào sọt rác, cuối cùng đến trạm thu hồi phế phẩm này. Chú ơi, cháu muốn về nhà gặp mẹ, chú đưa cháu về được không ạ?"

Sư phụ khẽ gật đầu, đỡ Hồng Vĩnh Thành đứng lên, bảo: "Được, chú đồng ý đưa cháu về nhà, nhưng trước tiên cháu hãy cho chú biết những kẻ xấu kia hình dáng như thế nào?"

Hồng Vĩnh Thành thử cố gắng nhớ lại, nhưng chỉ vài phút sau đã hai tay ôm đầu, lập tức quỳ sụp xuống đất, vẻ mặt vô cùng đau khổ, cuối cùng bật khóc hu hu. Cậu bé cố gắng đứng dậy một lần nữa, toàn thân xiêu vẹo, ánh mắt đờ đẫn, chỉ vào những người đang có mặt, nói: "Ma quỷ! Bọn họ đều là ma quỷ! Họ đáng sợ lắm, ngày nào cũng đem côn trùng và các bé trai ra làm thí nghiệm, cháu sợ lắm! Cháu… cháu đau đầu quá!"

Tất cả mọi người có mặt đều nhìn Hồng Vĩnh Thành, anh Cao vội vã chạy lại hỏi han tình hình, nhưng sư phụ và anh Hàn lại yêu cầu đưa đứa bé kí sinh trùng này đi, bảo rằng để chữa trị cho nó. Song, thực ra những người trong nghề chúng tôi đều biết rằng đó là sư phụ và anh Hàn muốn kiểm tra thành phần kí sinh trùng và kết cấu ADN của loại côn trùng trên người cậu bé.

Nhưng có một điều lạ là sau khi sư phụ đưa bé trai kí sinh trùng đi rồi, vụ án cũng đột ngột kết thúc, nghe nói là theo ý của cấp trên. Ngoài ra, cấp trên còn cho phép sư phụ và anh Hàn đưa Hồng Vĩnh Thành đi. Lúc thông tin này truyền đến Sở cảnh sát, không ai dám lên tiếng làm trái chủ trương ấy.

Mấy ngày sau vụ án bé trai kí sinh trùng, lại xảy ra một vụ án kì quái, người ta phát hiện ra thi thể có côn trùng biến dị ở ngay chỗ xảy ra vụ án Đỗ Phi, loại côn trùng kí sinh trên đó chính là bọ cánh cứng thần bí…

Vụ án thứ 11
XÁC NGƯỜI CÔN TRÙNG BIẾN DỊ

Khi trái tim còn thì hi vọng sẽ không biến mất

- Helen Keller -

Lời dẫn

Khoảng 11 giờ tối, bầu trời đêm của thành phố Nam Minh bị mây đen bao phủ, chớp nhì nhằng và sấm vang rền, gió lốc cuộn từng cơn. Một lát sau, mưa trút xuống rất to. Tôi bê một chiếc ghế đến ngồi trước bàn thí nghiệm. Trên bàn là một chiếc lọ đựng côn trùng, trong đó đựng con bọ cánh cứng màu xanh kim loại chết giả từ lâu. Tối nay, tự nhiên nó có hiện tượng sống lại, đồng thời với cảm giác ngạc nhiên, tôi không khỏi bắt đầu thấy bất an.

Trong sự bao trùm của cơn mưa, tội ác nấp dưới khuôn mặt của mọi người đang ngày một hiện rõ. Có lẽ, trong màn đêm giông tố này họ mới là những nhân vật chính đích thực. Ở vùng ngoại ô xa xôi cách xa thành phố Nam Minh, một chiếc xe con đang lao nhanh trên đường, rồi sau mấy cú đạp phanh, chiếc xe dừng lại bên đường, một người đàn ông mở cốp xe, lôi một chiếc bao tải từ trong đó xuống ném vào một

bụi cây, sau đó anh ta hoảng hốt trở lại xe và khởi động máy tiếp tục lao vào màn đêm.

Xác chết thối rữa sau lớp vỏ bọc côn trùng

Tôi và anh Hàn đang nói chuyện với nhau về những chú ý trong khi giải phẫu xác chết thì anh Cao chạy vào, hổn hển nói: "Nhanh lên, đi theo tôi!"

Chúng tôi không nói câu nào, xách theo hòm dụng cụ rồi leo lên chiếc xe của anh Cao. Anh ấy nói vừa nhận được tin báo án của một người giấu tên.

"Anh Cao, chúng ta đi đâu đây?" Thấy không khí trên xe rất tẻ nhạt, tôi tiện mồm hỏi một câu.

"Tới ngọn núi phía sau khu công nghiệp mới ở thành phố Nam Minh." Anh Cao vừa lái xe vừa trả lời.

"Anh Cao, chúng ta tới hiện trường vụ tai nạn xe của Đỗ Phi à?" Tôi hơi vươn người về phía trước.

"Đúng thế, đúng là khu vực ấy, một nơi quỷ quái, đáng ghét!" Anh Cao tỏ rõ vẻ không vui.

Bỗng nhiên, tôi chợt nhớ đến con bọ cánh cứng màu xanh kim loại, bèn nói: "Anh Cao, tôi nghi ngờ vụ án này có liên quan đến vụ án của Đỗ Phi."

"Sao? Làm sao như vậy được? Chắc cậu xem quá nhiều truyện trinh thám rồi!"

"Nếu không phải là vụ án không cùng hung thủ, thì sao lại lựa chọn cùng một địa điểm và cách thức giống nhau như vậy? Tình cờ chăng?" Tôi phản bác lại anh Cao.

"Cậu nhóc này, cậu đừng quên rằng mình là một pháp y!"

"Anh Cao, chúng ta đánh cược nhé?"

“Đánh cược? Chúng ta là cảnh sát hình sự, từ trước tới nay giải quyết công việc là phải dựa vào bằng chứng.” Anh Cao lườm tôi một cái.

Anh Hàn không nói gì, mà chỉ cười theo. Xem ra anh ấy đang rất tâm trạng, cũng có thể là anh ấy đang nghĩ về con bọ cánh cứng kia.

“Không, tôi muốn cá cược nội dung chính của sự việc, xem anh mạnh thế nào.”

“Dù thế cũng không cá cược.”

“Tôi cược rằng vụ án này có liên quan đến vụ án Đỗ Phi. Nếu thua, tôi sẽ mời anh ăn cơm, được chứ?” Tôi nghĩ đến con bọ cánh cứng màu xanh và bằng dự cảm, tôi muốn điều đó được chứng thực.

“Cậu vẫn chưa chịu thôi à? Được, tôi sẽ cá với cậu! Nhớ rõ đấy, tôi muốn ăn cơm thịt lợn om của Đài Loan.”

“Đừng vội, thế nếu anh thua thì sao?” Tôi biết anh Cao khá tùy tiện, nên trước khi cá phải nói chỏ rõ ràng.

“Thế theo cậu thì thế nào? Tôi thì không có vấn đề gì.”

“Được, nếu anh thua, anh phải cọ toilet của Sở cảnh sát.” “Cái gì?” Anh Cao ngẩn người, sắc mặt trở nên khó coi.

“Không chịu được à? Không chịu được thì nghỉ chơi vậy!”

“Được! Tôi sẽ cá với cậu!” Anh Cao lộ rõ vẻ tự tin. Anh ấy có vẻ chắc chắn rằng vụ án này không liên quan gì với vụ án của Đỗ Phi.

“Có điều, chỗ ấy đúng là rất thích hợp cho việc giết người ném xác.” Anh Cao nói tiếp với vẻ suy nghĩ.

“Quả không thẹn là người nhiều kinh nghiệm, vừa nhìn một cái đã thấy ngay điểm yếu.”

“Chứ còn gì nữa. Dù gì thì tôi cũng đã làm trong ngành này mười mấy năm rồi… “

Dọc đường có anh Cao cùng trò chuyện như vậy, nên cảm giác nhẹ nhõm hơn trước đây rất nhiều.

Mười phút sau, chúng tôi đã tới nơi phát hiện ra vụ án. Các cảnh sát người nào người ấy đang mải mê với nhiệm vụ của mình. Chỉ có điều, dây bao quanh hiện trường bị làm đứt, giờ đã được sửa lại như cũ, tuy nhiên dấu vết sửa lại thì vẫn rất rõ.

Chỗ của vụ tai nạn xe của Đỗ Phi và nữ thư kí đã bắt đầu xuất hiện những mầm xanh mới, chiếc xe vỡ nát đã không còn thấy đâu nữa, thay vào đó là những vết hằn sâu. Có điều, chỗ mà chúng tôi cần phải khám nghiệm kĩ càng là một bụi cây cách đó khoảng một trăm mét.

Sau cơn mưa nên việc đi lại ở một chỗ toàn đường đất ở khu vực này tỏ ra rất khó khăn, chẳng mấy chốc mà gót giày của chúng tôi đã dính đầy bùn đất. Tôi nhìn thấy anh Cao đã bắt đầu nhăn trán nhíu mày. Có lẽ anh ấy đã bắt đầu lo rằng vụ án này có liên quan đến vụ án của Đỗ Phi. Nếu như vậy thật thì chuyện đường đường một đội trưởng đội cảnh sát hình sự phải đi cọ toilet ở sở cảnh sát chẳng phải là chuyện mất mặt lắm sao? Nghĩ đến đây, tôi không nén được cười.

“Anh Cao, anh phục rồi chứ?” Tôi dùng khuỷu tay huých anh ấy một cái, cộng thêm vẻ biểu cảm trên mặt nữa, hẳn anh ấy đã hiểu được ngầm ý trong câu nói của tôi.

“Không phục! Vẫn còn chưa thấy xác chết đâu cơ mà!” Mặt anh Cao không chút biểu lộ, nhưng tôi biết lúc này anh ấy chỉ nói cứng thế thôi.

Nói thật lòng, điều khiến tôi thấy lo ngại nhất lúc này không phải là việc cá cược với anh Cao mà là những ảnh hưởng của cơn mưa lớn đối với côn trùng, hẳn nó đã làm hỏng rất nhiều những chứng cứ có ý nghĩa quan trọng. Nghĩ đến đây, bất giác tôi bước nhanh hơn và đuổi

kịp anh Hàn vẫn không nói năng gì ở phía trước. Thế rồi, cuối cùng tôi đã nhìn thấy cái gọi là xác chết đó.

Xác chết đó được đựng trong một chiếc bao tải xác rắn màu xám, có lẽ do bị cọ xát mạnh và thêm sự xối xả của những giọt nước mưa mà chiếc bao đã xuất hiện không ít chỗ bị rạn rách to nhỏ khác nhau. Những chỗ da bị lộ ra bắt đầu bị phân hủy,

thêm vào đó là những vết bùn đất màu vàng và những con giòi đang lúc nhúc bên trên, tạo thành một cảnh tượng thật đáng sợ. Chỗ đất trống gần kề đó cũng xuất hiện xác những con giòi đã chết.

Tôi cố nén cơn buồn nôn, tiến lại gần xác chết, chuẩn bị bắt đầu công tác kiểm tra hiện trường.

Anh Hàn quan sát kĩ xác chết, vẻ mặt khó đăm đăm, thậm chí còn có cả vẻ sững sờ và kinh sợ.

“Anh Hàn, sao thế?” Tôi vội đuổi lên theo, muốn biết rút cục là vì sao chứ hoàn toàn không phải là vì chuyện cá cược.

Anh Hàn quay lại nhìn tôi, trán rịn mồ hôi, rồi đột nhiên lên tiếng hỏi: “Tiểu Tô, cậu có mang theo giấy đấy không?”

Tôi cứ tưởng rằng anh Hàn phát hiện ra manh mối đặc biệt gì, vòng vo một hồi thì hóa ra là anh ấy đau bụng, thế là tôi bèn đưa cho anh ấy một nắm giấy.

“Tôi đi vệ sinh một chút, cậu cứ kiểm tra hiện trường đi, hãy vạch rõ lối ra vào cho hợp lí, một lát tôi sẽ quay lại.”

“Xem ra, xác chết đã được ném bừa vào trong bụi cây. Có điều, những kẻ phạm tội có chút kiến thức chống trinh sát thì thông thường sẽ che dấu xác chết. Theo tình hình của hiện trường thì cách thức xử lí xác chết của hung thủ rất thô sơ, do đó có thể thấy đó hoặc là tên tội phạm lần đầu chưa có kinh nghiệm, hoặc là một kẻ rất táo tợn muốn thách thức cảnh sát.” Anh Cao nhìn về phía xác chết cách đó không xa

và nói ra những suy nghĩ của mình.

“Anh nghiêng về giả thiết nào?” Tôi hỏi.

“Tôi nghi ngờ giả thiết thứ nhất, vứt xác chết một cách tùy tiện thì chỉ có kẻ ngốc mới làm như vậy. Có điều…”

“Có điều làm sao?”

“Không có gì. Bây giờ đưa ra kết luận thì hơi sớm, nhanh chóng kiểm tra hiện trường đi, có lẽ cậu phải mời tôi ăn cơm rồi.” Một phút trước anh Cao còn tỏ ra là một cảnh sát hình sự dày dạn kinh nghiệm, thế mà phút sau đã lập tức trở thành một kẻ ngông nghênh thích trêu chọc người khác. Tôi không nén được, đưa mắt lườm anh ấy một cái.

Xác chết ở vào chỗ dốc, rất có khả năng là hung thủ kéo xác chết đến đây rồi sau đó vứt lại, vì thế có dấu hiệu rõ ràng là xác chết lăn xuống, vết hằn sâu kéo dài đã giải thích tại sao trên chiếc bao đựng xác lại có nhiều vết rạn rách như vậy.

Xung quanh xác chết là một đám giòi màu trắng đục, còn những trạng thái tiến hóa của côn trùng bên trong xác chết cần phải thu thập số liệu chính xác để xét nghiệm. Tôi vạch ra một đường ra vào hợp lí dựa theo vị trí lúc này của xác chết, đồng thời không làm ảnh hưởng đến đường hoàn chỉnh của chứng cứ hiện trường. Do những cơn mưa cục bộ và rải rác bất thường nên anh Cao và các cảnh sát khác đã nhanh chóng dựng một chiếc lều bạt để bảo vệ xác chết.

Cũng lúc đó, anh Hàn quay trở lại. Tôi nhìn đồng hồ, anh ấy đi đúng nửa tiếng.

“Trước hết, cậu hãy quan sát kĩ xem tôi xử lí như thế nào, đồng thời ghi chép lại cẩn thận.” Anh Hàn nhấc chiếc hòm dụng cụ lên, đến bên xác chết và ngồi xuống.

Anh Hàn mở chiếc hòm dụng cụ, lấy ra một con dao phẫu thuật Freud. Anh ấy thuần thục rạch một nhát vào miệng chiếc bao. Trong

khoảnh khắc miệng bao được mở ra, tôi nhìn thấy thứ đựng trong đó và không kìm được há miệng ra hớp một hơi. Xác chết nhợt nhạt như một tượng sáp, trên bề mặt đầy những con nhộng màu trắng đang động đậy, khiến cho cái xác chẳng khác gì bị bao bọc bằng một lớp nhộng trắng và trở thành một xác người côn trùng biến dị.

Ruột gan tôi quặn lên, một cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân, dịch vị dạ dày trào lên.

Những người có mặt tại hiện trường, ngoài tôi ôm miệng cố nén cơn buồn nôn, ba cảnh sát khác mặt cũng trắng nhợt như sáp, mấy cảnh sát là thực tập sinh thì không nén được cơn buồn nôn đã bỏ chạy khỏi hiện trường tới bên gốc cây và nôn thốc nôn tháo. Tôi còn nhận ra, vẻ mặt của anh Cao cũng rất không tự nhiên, duy chỉ có anh Hàn vô địch là vẫn nhìn xác chết với vẻ mặt không thay đổi, ưu thế lớn nhất của người pháp y dày dạn kinh nghiệm đã hoàn toàn được thể hiện vào lúc này.

Anh Hàn quay lại nhìn tôi, hỏi với ý tứ sâu xa: “Anh bạn trẻ, cậu vẫn ổn chứ? Nếu không có vấn đề gì, chờ lát nữa cậu tiếp tục ghi chép lại.”

Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn anh Hàn bằng ánh mắt kiên định, rồi gật đầu. Anh Hàn cười vẻ an ủi rồi mở hòm dụng cụ, tiếp tục các bước tiếp theo. Có điều, anh ấy nhướn mày nhìn xác chết, đầu cũng nghiêng về phía đầu của xác chết, rõ ràng là có ý ra hiệu cho tôi đến bên để hỗ trợ.

Sự tái hiện của con côn trùng bí hiểm

Tôi nhìn xác chết một cái, rồi nuốt mấy cục nước bọt, dốc hết can đảm tiến lên phía trước. Ngay từ chỗ còn xa, tôi đã ngửi thấy mùi của thịt thối rữa. Ngoài những con nhặng đã trưởng thành liên tục bay lượn trên đầu xác chết, xung quanh xác chết còn tỏa ra một hơi nóng

nhè nhẹ.

“Trên ngón tay đeo nhẫn ở bàn tay phải của nạn nhân có một chiếc nhẫn, trên cổ có một sợi dây chuyền, có thể loại trừ khả năng bị cướp.” Anh Hàn chỉ tay vào sợi dây chuyền trên cổ, rồi nhấc bàn tay phải của xác chết lên tiếp tục giám định. Tôi bắt đầu phối hợp, ghi chép về xác chết.

Mặc dù toàn thân xác chết bị giòi và nhặng bao bọc lấy, may mà có một số chỗ không bị chúng gặm nhấm, ví dụ như ngón tay và nửa mặt bên phải, mé chân bên phải và phần cổ. Ngón tay chưa bị gặm thì tôi còn có thể giải thích được, vì đặc tính của côn trùng là thích những vết thương mở và những chỗ có diện tích rộng, với thời tiết như thế này thì ngón tay đúng là không thích hợp với việc nở và sinh trưởng của ấu trùng. Nhưng còn những chỗ khác thì tôi không thể nào giải thích được, nếu suy đoán theo tập tính của côn trùng thì những vị trí kể trên phải bị gặm nhấm nhiều mới đúng.

“Ngoài dấu hằn màu đen trên cổ, trên người nạn nhân không có vết thương chí mạng nào. Nạn nhân là nam giới, tuổi chừng 25, tai phải có một chiếc khuyên tai thuần bạc 925, ngón tay giữa và ngón tay đeo nhẫn bị mất móng tay.”

Do côn trùng rất dễ bị làm cho kinh động, nên sau khi ghi chép vắn tắt, anh Hàn tạm thời dừng công việc để tôi đi bắt côn trùng.

Đầu tiên là tôi bắt mấy con côn trùng bay loạn xạ xung quanh xác chết, trong số đó có cả loài ong và loài nhặng. Sự việc khiến tôi không thể ngờ lại diễn ra, hai con bọ cánh cứng màu xanh kim loại bỗng dưng xuất hiện, và dường như chúng biết là mình đã bị lộ nên trong khi tôi vẫn còn chưa nhìn rõ đặc trưng cụ thể của chúng thì chúng đã nhanh chóng lẩn xuống phía dưới của xác chết.

Để có thể xác định xem những con bọ cánh cứng này với những

con bọ cánh cứng trong vụ án của Đỗ Phi có phải giống nhau không, nhân lúc anh Hàn không chú ý, tôi khẽ lật người xác chết. Những tiếng động khi xác chết bị động vào không khỏi làm tôi giật mình, tôi vội dừng ngay động tác mà không dám tiếp tục nữa.

“Ai cho cậu lật xác chết?” Anh Hàn nhanh chóng nhận ra vẻ khác thường của tôi nên giận dữ nói.

Anh Hàn định đến kéo tôi ra, mắt nhìn xuống phía dưới và phát hiện ra một đám bọ cánh cứng màu xanh kim loại.

“Hai người sao thế? Có phát hiện gì quan trọng à?” Anh Cao cũng nhận thấy sự khác thường và tiến đến hỏi.

“Chỉ là một đám côn trùng, có nhất thiết phải ngạc nhiên như thế không?” Anh Cao nói với vẻ mặt coi thường.

Tôi nhìn anh Cao, rồi lại nhìn anh Hàn. Anh Hàn khẽ lắc đầu với tôi, có vẻ anh Cao không hiểu tình hình. Như vậy, xem ra biết về những con bọ cánh cứng bí hiểm này, trừ tôi ra thì chỉ còn có anh Hàn và sư phụ.

Anh Hàn không để ý gì đến anh Cao mà trực tiếp ra lệnh cho tôi: “Tiểu Tô, tình hình cụ thể khi về nhà chúng ta sẽ nói.” Nói xong, anh Hàn đứng dậy đi tìm kiếm chứng cứ ở hiện trường, để mặc anh Cao đứng ngây ra tại chỗ.

“Tiểu Tô, cậu không sợ những con côn trùng đó à?” Anh Cao đưa mắt nhìn xác chết, mặt lộ rõ vẻ bất an.

“Trong thời gian tôi học cao học, tôi đã nhìn thấy không dưới một nghìn xác chết và côn trùng trong kênh giáo trình của nhà trường, nên cơ bản đã được miễn dịch rồi.” Tôi tưởng rằng anh Cao sẽ thay đổi mà hỏi về chuyện con bọ cánh cứng màu xanh kim loại nên chủ động nói sang chuyện khác. Nếu anh Hàn và sư phụ không muốn cho anh ấy biết chuyện, thì tôi cũng phải giữ mồm kín như bưng.

“Ồ, xem ra cậu có vẻ rất thích những con côn trùng, coi như tôi không nói gì nhé.” Anh Cao thấy không có chuyện gì lớn, quay người bước đi. Nhưng mới đi được mấy bước, anh ấy quay người lại nói một câu: “Có điều, bàn tay của xác chết này cậu muốn nắm đến bao lâu?”

Nhờ sự nhắc nhở của anh Cao, tôi mới nhìn lại xác chết, lúc trước để phối hợp với anh Hàn khám nghiệm xác chết, tôi đã tiếp xúc với tay của người chết, bây giờ có cả một đội quân giòi đang bò lên và tấn công điên cuồng vào trong ống tay áo của tôi. Tôi kêu to lên, xòe hai bàn tay chạm vào xác chết, rồi ra sức phủi những con giòi trên cánh tay.

“Tiểu Tô, tôi lại cứ tưởng cậu rất thích chúng cơ đấy!” Anh Cao cất tiếng cười ha hả rất không đúng lúc.

Đến tận lúc này, tôi mới hiểu ra ý tứ trong những lời nói của anh Cao nên quay người trừng mắt lườm anh ấy.

Sau những sự việc gợn sóng đó thì việc thu thập những con côn trùng diễn ra khá thuận lợi. Từ các vị trí mở như miệng và mắt của người chết tôi bắt ở mỗi chỗ 20 con ấu trùng rồi tiếp tục bắt thêm 20 con ấu trùng nữa ở phần cổ vì sợ bắt ít hơn sẽ không đủ để làm thành chứng cứ.

Sở dĩ tôi bắt ấu trùng ở các vị trí mắt và miệng, vì đó là những nơi côn trùng sẽ đến và đẻ trứng đầu tiên. Còn bắt ấu trùng ở cổ là vì cổ là nơi có vết thương được coi là chí mạng rõ nhất, giả sử người chết bị đầu độc thì chúng tôi có thể sử dụng chúng vào độc lí học. Nhưng sư phụ tôi đã từng nói, pháp ý độc lí học thông thường không dễ dàng sử dụng, vì thế mà những điều tôi biết không được nhiều.

Còn về những con giòi xung quanh xác chết, không rõ là chúng chết vì mưa hay vì nguyên nhân đặc biệt nào. Để vén tấm màn bí mật về cái chết li kì của những con giòi này, tôi cũng phải thu thập một

phần xác của chúng. Tất nhiên, quan trọng nhất vẫn là con bọ cánh cứng màu xanh kim loại kia, vì thức ăn chính của chúng là ấu trùng của những con giòi đó. Tôi đã tìm thấy ấu trùng của loài tương tự bọ cánh cứng kia ở phía dưới xác chết. Nói tóm lại làm việc thu thập côn trùng lần này khá tốt, vụ án có lẽ sẽ nhanh chóng được khám phá.

Trên đường trở về Sở cảnh sát, còn xảy ra một chuyện khá thú vị, tôi và anh Cao cùng tranh luận về xu hướng phát triển của vụ án, anh ấy vẫn nghiêng về hướng cho rằng đây là vụ án riêng, không có liên quan gì với vụ án lần trước. Còn tôi thì ngược lại, vì rốt cục thì chuyện này có liên quan đến cuộc cá cược giữa đi dọn toilet và ăn cơm thịt kho kiểu Đài Loan.

“Khoan đã, chắc chắn là anh phải đi dọn toilet rồi!” Anh Cao không biết chuyện về những con bọ cánh cứng trong vụ án này, nên tất nhiên cũng không biết tại sao tôi lại tự tin như vậy.

“Chuyện nào ra chuyện ấy, bây giờ hãy chuyên tâm vào việc phá án đi đã!” Thái độ không chịu thừa nhận của anh Cao bắt đầu xuất hiện manh mối.

“Anh Hàn, anh nói câu gì đi. Anh thấy chưa, đệ tử của anh chỉ biết đến chuyện gây sự thôi. Pháp y các anh chẳng phải là rất chú ý đến việc giám định dấu vết sao, vậy mà sao những lúc gay cấn anh lại chẳng nói câu gì thế?” Anh Cao đá câu hỏi hóc búa sang cho anh Hàn - người vẫn giữ thái độ im lặng. Thật ra, tôi biết anh Hàn đang nghĩ gì.

“Cứ về rồi sẽ biết.” Anh Hàn trả lời với vẻ lãnh đạm, rõ ràng không để tâm gì đến chuyện này.

Sau câu nói này của anh Hàn, tôi không sao đoán được ý tứ trong câu nói đó. Nếu sư phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi có mặt ở đây, thì có lẽ ông ấy sẽ hiểu được điều mà anh ấy nghĩ trong lòng.

Sau khi về đến nơi, tôi không làm như hai lần trước, việc đầu tiên

là đến trung thâm pháp y để xét nghiệm côn trùng. Có lẽ, vụ án này không đơn giản như vẻ ngoài của nó. Thêm vào đó là việc anh Cao không hối thúc nên tôi nghĩ cần nghỉ ngơi một chút. Anh Hàn cũng tỏ ra khác thường, anh ấy không hề bảo tôi ở lại trung tâm pháp y.

Tôi đoán thầm, có lẽ anh Hàn sẽ ở lại trung tâm pháp y, tôi thấy cần phải đến gặp anh ấy để nói chuyện.

Nhưng tiếc là người canh cửa lại nói rằng anh Hàn không có ở phòng giải phẫu. Sau đó, tôi tới nhà anh Hàn, gõ mạnh cửa mãi vẫn chẳng thấy ai trả lời, đến anh Cao cũng không biết rõ là anh Hàn đi đâu. Tôi thì cứ không hiểu, một người to lớn như vậy có thể biến mất đi đâu được? Tôi nghĩ đi nghĩ lại nhưng cuối cùng vẫn đành phải quay về nhà, có thể anh Hàn đã gặp chuyện gì đó mà chưa kịp nói với chúng tôi cũng nên.

Buổi tối hôm đó, tôi đã mơ thấy một giấc mơ rất kì lạ. Đó là một ngày nắng ráo gió thổi nhè nhẹ, có một cô gái mặc một chiếc áo dài màu đỏ đứng trên một chiếc cầu sắt, dưới cầu là hai chiếc xe lao qua rất nhanh. Giấc mơ đột ngột chấm dứt ở đó, còn tôi thì bị đánh thức bởi những tiếng gõ cửa gấp gáp.

Tôi vẫn còn đang mơ màng, đang định ngồi dậy ra mở cửa, thì điện thoại di động lại đổ chuông, màn hình hiển thị một số máy lạ. Tôi nhấn nút nghe, từ đầu dây bên kia vọng đến giọng nói khàn khàn của một người đàn ông, tôi nghĩ rằng người đó đã cố tình nói giả giọng, và chỉ nghe được anh ta nói một câu là: Anh đã giết người rồi, chạy nhanh đi! Ngay sau đó người kia gác ngay máy, khiến tôi không khỏi sững sờ.

“Này! Đồ chết tiệt nào đấy? Thần kinh à?” Từ trong ống nghe lại vọng ra tiếng chửi rủa, khiến tôi thấy rất bất an.

Lúc đó tôi mới chú ý từ nãy đến giờ tiếng gõ cửa vẫn không hề dứt.

Tôi không mở ngay cửa mà lựa chọn cách nhìn qua lỗ mắt mèo xem người gõ cửa là ai.

Kết quả, tôi nhìn thấy một viên cảnh sát lạ mặt, phía sau lưng anh ta còn có ba cảnh sát khác nữa. Có điều, tôi đều không quen những người đó. Bàn tay đã đặt trên nắm cửa của tôi dừng lại, tôi chợt nghĩ, nếu như trong sở có chuyện gì thì anh Cao sẽ trực tiếp gọi điện cho tôi, chứ việc gì phải phiền phức như vậy, lại còn cử cả người đến nữa? Thế rồi, tôi lại nghĩ đến cú điện thoại lạ lùng vừa rồi.

Với suy nghĩ, thà là tin rằng có còn hơn là không tin, quyết định gọi ngay cho anh Cao, nhưng mãi mà vẫn chẳng thấy ai nghe máy. Trong giây phút gay cấn thế mà lại không liên lạc được với anh Cao. Không lẽ, anh ấy cũng mất tích như anh Hàn rồi? Điều này lại khiến tôi nghĩ đến anh Hàn. Tôi vội gọi điện cho anh Hàn, nhưng từ trong ống nghe chỉ thấy mấy câu "Số máy mà bạn gọi tới hiện đang tắt máy"

Cùng lúc đó, tiếng gõ cửa đột nhiên im bặt. Tôi nghĩ, không lẽ bọn họ đã đi rồi? Tôi lại nhìn qua lỗ mắt mèo để xác định lại tình hình. Ai ngờ, tôi chưa kịp nhìn rõ thì một tiếng động lớn từ bên ngoài vọng vào. Tôi vẫn còn chưa kịp phản ứng thì lại một tiếng động lớn nữa vang lên. Tôi hiểu ra, có lẽ bọn họ đang cố phá cửa để vào.

Trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ, cho dù sự thật thế nào thì tôi cũng phải tìm được cách tẩu thoát.

May mà chỗ tôi ở không có gì là cao. Tôi nhẹ nhàng trèo lên cửa sổ rồi nhảy xuống, nhưng vì thiếu cẩn thận nên chân bị rách một miếng. Hôm nay có vẻ là một ngày thiếu may mắn với tôi, tôi chạy ra chỗ gần đó nhưng mãi cũng không thấy một chiếc taxi nào. Mặc dù tối hôm qua đã ăn đêm rồi song không hiểu tại sao bỗng dưng tôi thấy rất đói, cứ như thế mấy ngày rồi không ăn.

Tôi cố nén cơn đói đi tới một siêu thị gần đó định mua mấy chiếc

bánh mì ăn cho đỡ đói. Trong lúc vô tình, mắt tôi nhìn lên màn hình trong siêu thị, thấy trên đó đang phát bản tin buổi sáng và có ảnh của anh Hàn, tiếp đó là ảnh của tôi. Tuy nhiên, tiêu đề của mục đó đã khiến tôi không khỏi sững sờ: "Tô Trạch - Pháp y thực tập của Sở cảnh sát thành phố bị nghi là đã giết hại đồng nghiệp là pháp y Hàn Phi. Hiện người này đang bỏ trốn. Nếu có thông tin gì về người này, xin liên hệ với phía cảnh sát…"

Cái gì? Hàn Phi đột nhiên bị chết? Còn tôi, chỉ trong một đêm đã biến thành kẻ bị nghi là tội phạm? Chuyện này quá hoang đường!

Tôi định thần lại, để ý thấy nhân viên thu ngân vừa nhìn lên màn hình lại vừa lén đưa mắt nhìn tôi.

Tôi vội chạy ra khỏi siêu thị. Lúc tôi đẩy cửa để vọt ra thì thấy nhân viên thu ngân đang nhấc điện thoại lên, còn mắt thì vẫn dõi theo tôi.

Đúng lúc đó, di động của tôi đổ chuông, người gọi đến là anh Cao.

Tôi lập tức nhấn nút nghe và kêu lên: "Anh Cao, anh phải tin tôi chứ, sao tôi lại có thể giết anh Hàn?!"

Sau khi máy được nối thông, ở đầu dây bên kia anh Cao vẫn cứ im lặng, tôi không biết nên tiếp tục giải thích như thế nào.

"Tiểu Tô, hãy đầu thú đi, chúng tôi đã vây quanh vị trí của cậu rồi, họ đến ngay bây giờ đấy."

Lần đầu tiên tôi nghe thấy anh Cao nói với vẻ nghiêm túc như vậy, trong lòng thấy rất buồn. Lẽ nào tôi lại phải vào nhà lao một cách oan uổng như vậy?

"Tôi không giết người, anh Cao, anh phải tin tôi!"

"Cậu Tô, cậu đừng biện bạch nữa, nếu như không giết người thì tối hôm qua cậu ở đâu?"

“Hôm qua ư? Hôm qua tôi ở…” Tôi liếc mắt nhìn lên màn hình với phần tin buổi sáng, hôm nay là ngày 20.

Nếu tôi không nhớ nhầm thì tôi về nhà vào ngày 18, cũng có nghĩa là tôi đã ngủ liền một mạch trong 2 ngày?

Có điều, ngủ liền hai ngày là không khoa học, không lẽ, kí ức của tôi đã bị bỏ trống trong một ngày?

“Không được động đậy, giơ hai tay lên!” Một tốp cảnh sát súng lăm lăm trong tay từ bốn phía tiến tới, quật tôi xuống đất.

Mặc dù tôi rất sợ nhưng cũng không phản kháng lại. Chiếc còng lạnh ngắt còng vào tay tôi, họ áp giải tôi lên chiếc xe cảnh sát và đưa về sở, đồng thời thu giấy tờ của tôi và tước bỏ ngay tư cách thực tập sinh pháp y của tôi. Chiếc xe chạy rất nhanh về Sở cảnh sát, vừa xuống khỏi xe, tôi đã nhìn thấy anh Cao ngay ở cửa.

Kim thiền thoát xác

Tôi nhìn thấy đứng sau lưng anh Cao là ân sư của tôi, thầy Thẩm Kiến Quốc. Lúc này, thầy ấy vẫn giữ vẻ mặt bình thản như thường.

“Sư phụ?” Trong kí ức của tôi, Thẩm Kiến Quốc là một giáo sư của nhà trường, nói một cách chuẩn xác thì là một nhà côn trùng học pháp y có lai lịch rất bí hiểm. Xem ra, tôi đã không nhận sai sư phụ, ông ấy đúng là lợi hại hơn tưởng tượng của tôi rất nhiều. Có điều, lúc này điều đó có tác dụng gì đâu? Thân phận của tôi bây giờ đang là nghi phạm, nhìn dáng điệu của thầy ấy, thì thấy thầy ấy sẽ không chìa tay ra để bảo vệ cho tôi.

“Tiểu Tô, đã lâu không gặp.” Sư phụ mỉm cười bước đến trước mặt tôi, không có vẻ gì khác mọi khi.

Bất giác tôi thấy rất buồn. Mới cách đây mấy ngày, tôi và thầy ấy còn thảo luận với nhau về vụ án cậu bé trai bị kí sinh trùng, thế mà bây giờ lại làm ra vẻ như đã lâu không gặp? Là để làm ra vẻ không có quan

hệ gì với tôi ư? Tôi suýt buột mồm nói ra câu đó, nhưng đưa mắt nhìn sang thì thấy anh Cao đứng bên.

Một lần nữa tôi lại lên tiếng giải thích: “Sư phụ, sư phụ phải tin em, em không hề giết người!”

“Không! Đúng là cậu đã giết người, chính cậu đã giết Hàn Phi!. Vì thế, Giám đốc sở đã trực tiếp ra lệnh cho tôi đến để thay vào vị trí của Hàn Phi.” Sư phụ nói với vẻ nhẹ bẫng và hoàn toàn không để ý gì đến vẻ mặt của tôi.

“Sư phụ, sư phụ phải tin em, sao em lại có thể giết Hàn Phi?” Tôi kêu lên đầy vẻ tuyệt vọng, và cảm thấy mình như quỵ đến nơi.

“Không thấy quan tài thì chưa rơi lệ, mặc dù không biết tại sao cậu lại giết chết Hàn Phi, nhưng chỉ cần có kẻ phạm tội thì Cao Kiện này nhất định sẽ bắt hắn phải chịu sự trừng phạt của pháp luật!” Cao Kiện cắt ngang đối thoại giữa tôi và Thẩm Kiến Quốc. Tôi không hiểu tại sao anh ấy lại khẳng định chắc chắn là tôi giết Hàn Phi như thế.

“Anh Cao, anh Hàn đã… chết thật rồi…” Tôi vẫn thấy rất hoài nghi, cảm giác như đây là một trò đùa ác ý.

Đột nhiên anh Cao đấm một nhát vào mặt tôi, rồi như thấy thế vẫn chưa đủ, anh ấy tiếp tục giơ chân lên đạp mạnh vào người tôi. Những cảnh sát khác đứng gần đó thấy vậy vội chạy đến can ngăn.

Anh Cao dường như đang giận dữ đến phát điên, anh ấy gầm lên: “Cậu đừng có mà dối trá! Hãy đưa cậu ta vào kia cho tôi!”

Cú đấm của anh Cao làm tôi suýt phát ngất, mồm và miệng đều chảy máu. Tôi quay lại nhìn sư phụ thì thấy ông lựa chọn cách quay lưng lại phía tôi, khiến tôi không nhìn được vẻ mặt của ông ấy. Tôi biết mọi người đều thất vọng về tôi, nhưng làm sao tôi lại có thể giết chết anh Hàn được? Chắc chắn đã có người tìm cách hãm hại tôi!

Không gian trong phòng thẩm vấn rất rộng, nhưng chỉ có một

chiếc bàn, bên cạnh là một chiếc ghế đặc biệt có gắn chiếc còng tay.

Lần đầu tiên tôi ngồi vào chiếc ghế dành cho những nghi phạm bị thẩm vấn, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ về kết quả chưa thể biết, đôi chân không khỏi khẽ run lên. Mặc dù tôi khẳng định là mình không giết người, nhưng chỉ cần ngồi vào chiếc ghế này thì trừ phi xuất hiện những bằng chứng đanh thép lật ngược lại, hoặc là anh Hàn hiện ra, còn nếu không, tôi chết là cái chắc.

“Hãy thành khẩn khai báo lại toàn bộ quá trình!” Một viên cảnh sát trẻ ngồi xuống trước mặt tôi và gằn giọng nói.

“Tôi không giết người, lại càng không thể giết Hàn Phi!” Tôi nhấn mạnh lại, nhưng không ai tin tôi.

Sau mấy lần viên cảnh sát trẻ thẩm vấn không có kết quả, anh Cao tiến vào, còn mang theo cả một chiếc máy tính bảng, trên màn hình đang hiện lên cảnh tôi bước vào phòng giải phẫu giết chết Hàn Phi.

“Tại sao?! Anh Hàn đối với cậu tốt như vậy, thế mà cậu lại giết chết anh ấy?” Mắt của anh Cao vằn lên những tia máu đỏ.

“Anh Cao, anh hãy nghe tôi giải thích, tôi thực sự không giết anh Hàn!” Tôi cuống quýt chẳng khác gì kiến trên chảo lửa.

“Đừng có gọi tôi là anh Cao! Tôi họ Cao, tên Kiện, cậu phải gọi tôi là Sĩ quan Cao.” Cao Kiện giận dữ nói.

“Sĩ quan cảnh sát Cao, tôi thực sự không giết người!”

“Chuyện này cậu giải thích thế nào?” Anh Cao đặt chiếc máy tính bảng đến trước mặt tôi, không quên cho mở lại từ đầu.

Tôi có thể hiểu được trạng thái tinh thần phức tạp của anh ấy, điều đó không có gì là khó hình dung, với một người luôn hành động nhanh chóng dứt khoát như anh ấy đối diện với kẻ đã giết chết cộng sự thân cận nhất, hơn nữa kẻ đó lại là người mà mình từng tin tưởng thì sao trong lòng lại không thấy khó chịu cho được?

“Lúc đó, tôi vừa từ hiện trường phát hiện ra vụ án về, tôi tới tìm anh Hàn để tìm hiểu về tiến triển của vụ án, như thế cũng có vấn đề sao?”

“Thế sao? Vậy, mời cậu hãy nhìn kĩ thời gian đi.”

Trên màn hình hiển thị mốc thời gian 9 giờ 10 phút sáng ngày 19 tháng 12.

“Cái gì? Không thể như thế được! Tôi tới đó là vào ngày 18!”

Anh Cao chỉnh chiếc đèn chùm chiếu thẳng vào mặt tôi, trước mắt tôi chỉ còn thấy những luồng ánh sáng chói mắt.

“Anh Hàn lúc đó vào khoảng 8 giờ sáng. Theo những gì tôi biết về anh ấy, thì bình thường đến 12 giờ anh ấy sẽ đi ăn cơm trưa. Còn cậu vào đó là lúc 9 giờ 30 phút, hình ảnh trên camera cho thấy cậu đã ra khỏi phòng giải phẫu lúc 10 giờ 31 phút. Bình thường, cậu sẽ tới đó vào lúc 8 giờ 30 phút, nói cách khác, hôm đó lẽ ra cậu hoàn toàn không nên vào đó, mà cậu phải ở phòng thí nghiệm của mình để xét nghiệm những con côn trùng. Nhưng sau đó cậu đã đi đến đó và muộn chẫn một tiếng đồng hồ, khoảng thời gian giữa lúc đó, cậu đã đi đâu? Sau khi cậu rời khỏi đó thì không thấy anh Hàn đi ra nữa. Trong một tiếng đồng hồ, đủ để cậu giết chết anh ấy!”

Tôi giơ tay lên định che ánh đèn, nhưng tiếc là tay đã bị còng. Tôi tiếp tục giải thích: “Anh Cao, tôi hoàn toàn không nhớ gì về ngày 19.”

Anh Cao nhìn vào mắt tôi một hồi mà không nói gì, hai chúng tôi cứ ngồi nhìn nhau như vậy trong phòng thẩm vấn.

“Đây là vật đã khám xét thấy trong phòng thí nghiệm của cậu, và nó cũng xuất hiện trên xác của Hàn Phi.” Anh Cao lấy ra một chiếc lọ và một chiếc túi chuyên đựng mẫu vật côn trùng, trong hai thứ đó đều đựng một con bọ cánh cứng màu xanh kim loại. Xem ra, từ đầu chí cuối anh Cao đã không tin tưởng tôi.

“Con côn trùng là tôi bắt được trên xác nạn nhân, trong phòng thí nghiệm của tôi còn có rất nhiều mẫu vật, đến cả ấu trùng tôi cũng bắt. Còn như con côn trùng trên xác của anh Hàn, tôi hoàn toàn không biết đến điều đó. Anh Cao, anh có thể nói chi tiết về nguyên nhân cái chết của anh Hàn được không? Tôi đề nghị được khám nghiệm xác của anh ấy!”

“Tô Trạch, đừng làm ra vẻ thông minh trước mặt tôi. Bây giờ cậu đang là nghi phạm, không có tư cách khám nghiệm tử thi. Ai mà biết được con côn trùng trong phòng thí nghiệm của cậu là có từ nguồn nào?! Có điều, rất không may là chúng tôi chỉ phát hiện ra con côn trùng này trong phòng thí nghiệm của cậu, nhưng cậu đã nhắc nhở tôi. Yên tâm đi, Sở sẽ cử người tới thu thập nhiều chứng cứ hơn nữa!”

“Anh Cao, làm thế nào để anh tin tôi đây?!” Tôi nghiến răng kèn kẹt, phẫn nộ nhìn anh Cao trong bóng tối.

“Theo như ý của cậu, thì cả ngày 19 cậu đều không nhớ gì? Tô Trạch, cậu nghĩ tôi là đứa trẻ lên ba à?”

“Anh Cao, tôi là người bị hãm hại, sáng sớm có người lạ gọi một cú điện nặc danh đến, nói rằng tôi đã giết người và bảo tôi phải nhanh chóng chạy trốn.”

Hiện tại, tất cả mọi bằng chứng ở hiện trường đều rất bất lợi đối với tôi. Tôi dường như dù có đến cả trăm cái miệng cũng không thể cãi được, nên cuối cùng tôi đành lựa chọn cách im lặng.

Dường như anh Cao có chút dao động, anh ấy cứ lặng lẽ nhìn tôi. Tôi có thể nhìn thấy ánh mắt phức tạp của anh ấy, như thể anh ấy đang suy nghĩ điều gì đó.

Trải qua một loạt các cuộc thẩm vấn chẳng có chút ý nghĩa gì, họ quyết định tạm giữ tôi. Trên đường giải đi, tôi đã gặp Thẩm Kiến Quốc.

“Sư phụ Thẩm… giáo sư Thẩm” ông ấy đã từng nói với tôi, đừng gọi ông ấy là sư phụ trước mặt người khác, đến bây giờ tôi cũng vẫn không quên điều đó.

“Sao?” Sư phụ làm ra vẻ như từ trước đến nay chưa hề quen tôi, vẻ mặt ông ấy lạnh lùng đến cùng cực.

“Em…” câu nói sắp buột ra khỏi miệng bị giữ lại trong cổ họng.

“Anh bạn trẻ, mọi chuyện trên đời đều có nhân có quả, đã làm thì là làm, không làm thì là không làm. Phải tin tưởng vào Sĩ quan cảnh sát Cao, anh ấy không trách nhầm một người tốt đâu, nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho bất cứ một kẻ xấu nào.” Sư phụ Thẩm vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi, khiến tôi cũng thấy yên tâm hơn rất nhiều, có lẽ ông ấy đã biết đôi chút sự tình.

“Thầy có thể nói cho em biết nguyên nhân cái chết của anh Hàn được không?”

“Điều này thì cậu phải hiểu rõ hơn tôi chứ?”

“Em… giáo sư Thẩm, em không thể nào…”

Trong lúc tôi vẫn đang định giải thích thì Thẩm Kiến Quốc đã nhét một vật vào trong tay tôi, rồi ném lại một câu: Hãy tự lo liệu và sau đó bỏ đi mà không quay đầu trở lại. Tôi bị cảnh sát áp giải qua mấy cảnh cửa sắt, cuối cùng đến một nhà giam có diện tích chưa đầy 15m chỉ với một chiếc giường sắt, bốn xung quanh là những bức tường cao.

Viên cảnh sát mở cánh cửa sắt, đẩy mạnh tôi vào bên trong. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi đặt chân đến một chỗ như vậy, hơn nữa lại bằng cách thức hết sức lạ lùng. Nghĩ đến chuyện sáng sớm tôi vẫn còn là một thanh niên “Ba tốt”, buổi chiều đã trở thành phạm nhân giết người, sự thay đổi khủng khiếp ấy khiến tôi không thể nào chấp nhận được. Cho đến lúc này, tôi vẫn không biết gì về cái chết của anh Hàn, chỉ cảm thấy có rất nhiều điểm nghi vấn, tuy nhiên lực bất tòng tâm.

Thật ra, trước khi chết, vẻ thể hiện của anh Hàn có rất nhiều điểm khác thường, có lẽ anh ấy đã biết một số sự việc hoặc bí mật. Thêm vào đó là con bọ cánh cứng màu xanh kim loại, là điểm mấu chốt liên hệ vụ án Đỗ Phi với vụ án xác người côn trùng biến dị, kết quả đã trở thành chứng cứ buộc tội tôi giết người. Điều này nhất định không phải là ngẫu nhiên!

Sư phụ và anh Hàn cũng có nhiều mối quan hệ chồng chéo vì con bọ cánh cứng bí hiểm đó. Giả sử hiện tại anh Hàn đúng là đã bị người khác giết, sau đó kẻ giết người ấy lại tìm cách đổ oan cho tôi, nếu như vậy, người duy nhất biết rõ nội tình đó chỉ có một mình sư phụ. Nếu không, thì tại sao sư phụ từ trước đến nay hành tung bí hiểm lại đột nhiên xuất hiện Sở cảnh sát như vậy?

Nghĩ đến những nghi vấn ấy, tôi chợt nhớ ra vật mà sư phụ nhét vào tay tôi lúc nãy. Tôi mở tay ra xem, thì ra đó là xác của một con ve.

Tôi nhìn lên lớp vỏ nâu bóng của cái xác ve, tin tưởng chắc chắn rằng đó không phải là màu vốn có của nó mà nó đã được người ta cố tình sơn lại.

Sư phụ đưa nó cho tôi là có ý gì nhỉ?

Tôi chợt nhớ đến câu mà sư phụ đã từng nói với tôi: “Côn trùng giỏi ngụy trang hơn bất cứ sinh vật nào, cậu phải học cách nhìn cho thấu sự thật.”

“Sư phụ, em sắp bị thầy làm cho chết rồi!” Càng nghĩ, tôi càng không hiểu, không nén được cất tiếng than thở.

Trong thời gian tôi học cao học, sư phụ thường nói với tôi, nếu đã lựa chọn con đường này, thì hãy luôn ghi nhớ, nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ biểu hiện bên ngoài. Côn trùng học tuy chỉ là sinh vật học rất giản dị nhưng lại có một sức mạnh có thể làm thay đổi thế giới, nó đòi hỏi vượt qua cái vẻ ngoài để đến với thực chất, để cuối cùng mới

có thể tìm ra sự thật. Tôi tin tưởng sâu sắc điều đó. Tôi lại nhìn chiếc xác ve, phải chăng đó là lời nhắc kim thiền thoát xác mà sư phụ muốn gửi gắm cho tôi? Câu nói sau cùng của sư phụ: Hãy tự lo liệu, phải chăng ngầm ý nói rằng anh Hàn chưa chết?Ai là người đã dựng lên sự việc gán cho tôi tội giết người một cách kín kẽ đến thế? Họ hãm hại tôi nhằm đạt tới mục đích gì?

Chịu oan vào ngục

Tôi trấn tĩnh lại, rồi đột nhiên nghĩ đến việc sư phụ và anh Hàn triển khai hạng mục nghiên cứu về gien của côn trùng. Sư phụ nói, vì để đối phó với tội phạm họ mới triển khai nghiên cứu, cho rằng những người có thể đối phó với họ cũng biết cách khống chế và lợi dụng côn trùng. Tôi lờ mờ cảm thấy, không lâu sau nhất định sẽ có chuyện lớn xảy ra, hơn nữa, chuyện đó có thể sẽ ảnh hưởng đến mấy thành phố, thậm chí là cả thế giới này.

Nghĩ đến đây, tôi bất giác rùng mình.

Người bí hiểm có thể khống chế được côn trùng, cái chết bí hiểm của anh Hàn, thêm vào đó là việc sư phụ buộc phải rời núi, cùng mấy vụ án mạng có liên quan đến loài côn trùng kì dị liên tiếp xảy ra gần đây, tất cả những điều này khiến tôi càng tin chắc rằng, trong đó nhất định chứa đựng một mối liên hệ đặc biệt nào đó. Sự việc phát triển đến như bây giờ đã vượt qua khỏi phạm vi kiểm soát của tôi một cách nghiêm trọng.

Theo ám hiệu ngầm kim thiền thoát xác mà sư phụ gửi tới tôi, bây giờ tôi chỉ còn cách kiên trì chờ đợi. Tôi tin tưởng, không lâu sau, chắc chắn sự việc sẽ được phơi bày. Hoặc cũng có thể mãi mãi chẳng có sự thật, trước mắt chỉ còn biết trông mong vào mức độ tin tưởng của anh Cao đối với tôi và cách thức cao sâu của sư phụ.

Thực ra, suy nghĩ kĩ một chút thì thấy tất cả các vụ án đều phát

triển xoay quanh một vật nào đó và móc xích với nhau.

Người đứng đằng sau rút cục đã gắn các vụ án lại với nhau như thế nào? Và họ đã sử dụng thứ gì để ngầm thúc đẩy bên trong?

Nếu không ngoài dự đoán thì đó là con bọ cánh cứng màu xanh kim loại, tôi đã sớm có dự cảm rằng nguồn gốc của nó rất đặc biệt. Kể từ lần đầu tôi tiếp xúc với nó tiếp đến là từng bước xét nghiệm, con côn trùng đó xuất hiện từ tháng 11 năm trước, không phù hợp về thời gian với vụ án của Đỗ Phi. Nếu con côn trùng màu xanh kim loại mà tôi phát hiện thấy đầu tiên vừa đúng là con côn trùng bắt được trên xác bọc bằng các con giòi ấy thì có thể nói lên rằng thời gian tử vong của cái xác toàn nhộng ấy là tháng 11 năm trước?

Có điều, có thể xác định được một điểm là, xét theo tình hình trước mắt thì chỉ cần phá xong vụ án xác chết bị bao bọc toàn nhộng kia, vụ án của Đỗ Phi sẽ có những manh mối mới, và mọi vụ án trước đó cũng sẽ được liên hệ lại. Như vậy, đương nhiên là cũng sẽ chứng minh được rằng tôi trong sạch. Thời gian vùn vụt trôi qua, đã hai ngày rồi mà tôi vẫn chưa nghĩ ra được bất cứ đáp án nào hữu dụng và cũng chẳng có ai đến thẩm vấn tôi nữa, dường như tôi đã bị mọi người lãng quên như một người vô hình.

Cho mãi đến chiều ngày thứ ba, có người đến thông báo với tôi rằng chuẩn bị đối mặt với một cuộc thẩm vấn đặc biệt. Tôi bị đưa đến trước một cánh cửa sắt được gia công đặc biệt, quy trình để mở cánh cửa ấy rất rắc rối. Mấy phút sau, cánh cửa được mở ra, bên trong tối om. Tôi vẫn còn chưa chuẩn bị xong thì đã bị người ta đẩy vào bên trong, rồi sau đó nghe thấy một tiếng sầm, cánh cửa sắt bị đóng ngay lại.

Tôi mò mẫm trong bóng tối không nhìn rõ bàn tay, và vô tình va phải một vật cứng. Thế rồi, đột nhiên cả căn phòng sáng trưng như ban ngày, tôi đưa tay lên che mắt theo bản năng để tầm nhìn không bị trở

ngại. Nhưng ánh sáng bất ngờ quá chói mắt, khiến hai mắt của tôi không thể nào mở ra ngay được.

Chờ cho cảm giác khó chịu ấy qua đi, tôi phát hiện ra là mình đang ở trong một căn phòng trống, và hình như có một chiếc ghế trong đó. Ngoài bức tường một nửa bằng kính trước mặt tôi, còn lại đều là những bức tường cao chắc chắn. Song, cái nơi quỷ quái này có vẻ sạch sẽ, gọn gàng hơn hẳn phòng thẩm vấn.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế, chưa kịp nóng chỗ thì bức tường kính bỗng nhiên phát ra một luồng ánh sáng. Tôi nhìn về phía đó và rồi lập tức ngây người ra. Người ngồi cách bức tường đó chính là sư phụ của tôi, ông Thẩm Kiến Quốc.

“Sư phụ? Sao sư phụ lại ở đây?” Tôi vội chạy tới gần và kêu lên.

“Ừ, Tiểu Tô. Mấy hôm rồi cảm giác tốt đấy chứ?” Sư phụ mỉm cười hỏi lại tôi.

“Sư phụ, sư phụ đừng đùa nữa.” Tôi cúi đầu xuống nói.

“Tại sao lại không nói? Cậu không muốn biết tình hình hiện nay của mình à?” Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, sư phụ lên tiếng trước.

“Chẳng phải sư phụ đã bảo em rồi là gì?”

“Thế sao? Vậy cậu nói đi xem nào.” Sư phụ vẫn mỉm cười.

“Em biết là hai người đang giấu em một việc, có thể đó là việc có liên quan đến đồ đệ trước đây của sư phụ.”

“Nói tiếp đi.”

“Xin cho em được đoán, đại sư huynh của em có lẽ đã chết vào nhiều năm trước, nhưng những người biết chuyện đó rất ít. Cho nên thân phận của anh ấy chắc chắn cũng là một pháp y cao cấp rất giỏi về côn trùng học pháp y.” Nói xong, tôi bắt đầu quan sát kĩ vẻ mặt của sư phụ.

“Xét theo tình hình hiện tại thì có thể anh ấy chưa chết, hơn nữa đã quay trở về. Còn em thì cứ nghĩ, rút cục thì ai có khả năng ấy, có thể nhẹ nhàng định tội một người, hơn nữa còn lập tức nhốt ngay người ấy, điều đó là không phù hợp với luật pháp. Vì vậy, việc em bị nhốt lại nhất định là ý của cấp trên. Và sự xuất hiện của sư phụ chính là lời giải thích tốt nhất.”

“Rất hay. Cho nên?”

“Cho nên, khiến em phải đến cái nơi quỷ quái này cũng là ý của sư phụ?” Tôi vươn người, hòn đá trong lòng cũng lặng lẽ được trút bỏ.

“Ừ, phân tích của cậu dường như rất có lí.” Sư phụ dừng một chút, lấy lại tinh thần, “Nhưng Hàn Phi có khả năng đã chết thật rồi.”

Bỗng nhiên tôi thấy lòng thắt lại, mắt không khỏi toát ra vẻ kinh ngạc và hoảng sợ, sao anh Hàn lại có thể chết được?

“Thật ra, lần này tôi đến chỉ là để thẩm vấn cậu mà thôi.” Tôi nhìn ánh mắt kiên định của sư phụ, trong lòng bỗng thấy một cảm giác hụt hẫng lạ lùng.

“Như cậu đã thấy, tôi đã mở một kênh đặc biệt.” Thẩm Kiến Quốc hơi mở hai tay, mắt liếc nhìn về phía bên phải ở trên, ra hiệu cho tôi nhìn về chỗ đó. Đó là ám ngữ mà chỉ có hai chúng tôi biết. Tôi đưa mắt lén nhìn về phía mà sư phụ ám thị, thấy có một chiếc camera, thì ra có người đang theo dõi đối thoại giữa tôi và sư phụ. Sư phụ lại ra hiệu bằng mắt cho tôi, khiến tôi càng tin vào sự suy đoán của mình.

“Cậu vẫn chưa quên đâu nhỉ? Về con ve mà tôi đã giảng cho cậu trước đây?”

“Quên rồi”

“Thật là uổng công tôi dạy dỗ cậu lâu như vậy, ve là loài côn trùng rất kì lạ. Chúng sinh ra trong lớp đất sâu cách mặt đất mười mấy thước, có thể sống ở dưới đất mấy năm, thậm chí là lâu hơn. Nhưng để

nhìn thấy ánh sáng và hơi ấm, chúng đã bằng lòng bò lên mặt đất để rồi chỉ sống có mấy tuần, thậm chí là một tuần."

"Có lẽ là vì để sinh sản" Tôi mỉm cười, biết ẩn ý sư phụ muốn nói.

"Đúng thế!" Sư phụ hắng giọng, "Có một loại ve còn biết giả chết, khi chúng thoát xác bò ra thì sẽ biến thành màu vàng."

"Điều đó thì em biết." Tôi nhíu mày, xua tay, cố làm ra vẻ thiếu kiên nhẫn ngắt lời sư phụ.

"Được rồi. Xem ra hôm nay không hỏi được cậu điều gì rồi. Cậu thật vô vị." Nói xong, sư phụ quay lưng rời đi.

"Sư phụ!"

"Sao thế?"

"Sư phụ hãy bảo trọng!"

"Cậu không cần phải lo, hãy lo cho mình đã. Giết người không phải là chuyện nhỏ."

Lúc này thì lòng tôi đã rõ, mọi chuyện rút cục là gì rồi.

Nhưng xét theo tình hình hiện tại, tôi sẽ còn phải ở lại nhà lao này ít ngày nữa.

"Còn nữa, nhờ sư phụ nói giúp cho em, bảo bọn họ đừng bới lộn lung tung những mẫu vật côn trùng về vụ án xác chết trong bao tải ở phòng thí nghiệm của em. Chuyện này với sư phụ có lẽ chỉ là một chuyện nhỏ. Hi vọng sau khi vụ án này được phá xong, sư phụ thông báo cho em một tiếng."

"Biết rồi."

Giả sử nếu mọi chuyện đều như suy đoán lúc đầu của tôi, thì vụ án của anh Hàn chắc chắn sẽ không hề đơn giản. Chỉ cần phá được án thì tôi sẽ được phóng thích vô tội. Tôi nghĩ, sư phụ chắc hẳn hiểu ý của tôi. Chuyện này bắt đầu trở nên phức tạp rồi, rút cục thì anh Hàn

chết thật hay không? Bàn tay điều khiển trong bóng tối ấy là ai? Mọi sự việc của 10 năm trước đang dần dần được làm rõ…

Ngoại truyện
VỤ ÁN CÔN TRÙNG ĐẶC BIỆT: "CON RẾT HÌNH NGƯỜI"

Người cung cấp vụ án: Hàn Phi

Giới tính: Nam

Tuổi: 37

Chức vụ, nơi công tác: Pháp y giám định hàng đầu Trung tâm pháp y Sở cảnh sát thành phố Nam Minh.

Hàn Phi cầm đèn pin chiếu vào xác chết, sau đó đưa đèn pin lại cho một cảnh sát khác, nói: "Hãy soi cho tôi! Tôi phải giải phẫu xác chết!"

Người cảnh sát kia đón lấy chiếc đèn pin, không nén được, hỏi: "Pháp y Hàn, theo quy trình, việc giải phẫu chẳng phải là để về trung tâm mới tiến hành sao?"

Hàn Phi ngồi xổm, mở chiếc hòm dụng cụ ở dưới chân, lấy ra một

con dao phẫu thuật, đáp một cách lạnh lùng: “Cậu thì biết gì? Nói cho cậu hay, cái xác này không thể mang về giải phẫu được. Cậu có dám đảm bảo rằng dọc đường đi nó không bị hủy hoại không? Tôi đã kiểm tra kĩ các dấu vết khắc thì thấy, nếu di chuyển cái xác này nhiều, hoặc là đường nhiều chỗ xóc, thì rất có khả năng nó sẽ thành những tảng thịt vụn.”

Người cảnh sát kia không khỏi sửng sốt trước những lời của Hàn Phi, cúi đầu nói: “Pháp y Hàn, xin lỗi, lẽ ra tôi không nên nhiều chuyện.”

Hàn Phi không phải là người nhỏ nhen, anh chỉ vào những vết dao trên xác chết, đáp: “Không sao, tôi đoán rằng người trạm trổ như vậy trên xác chết là một pháp ý rất giỏi nghề.”

Kết luận đó vừa đưa ra, khiến cho tất cả những cảnh sát có mặt ở đó đều sửng sốt. Giả sử đúng là một pháp y giỏi phạm tội này thì quả là quá hoàn mĩ, vì sau khi phạm tội xong, hắn thậm chí đã có thể xóa hết dấu vết phạm tội, dù có nói là tuyệt hảo thì cũng không quá. Nhưng Hàn Phi đã cho rằng, điểm cần chú ý của đối phương là ở chỗ khác mà hiện thời chưa phát hiện ra mà thôi.

Hàn Phi định thần, tiếp tục giảng giải: “Đây là cách thường dùng, hung thủ treo xác chết lên, như thế có thể tránh được sự xâm nhập của các loại côn trùng không bay được, ví dụ như loài kiến, sẽ phải mất một thời gian khá dài thì chúng mới có thể gặm nhấm được thịt của xác chết. Cũng vì như vậy, không có sự cạnh tranh của các loại côn trùng lớn, sẽ đẩy nhanh tốc độ phân hủy của xác chết, còn những con giòi trên đó do tranh giành nhau sẽ rơi xuống, khi bị rơi xuống đất, không có thức ăn, chúng buộc phải hóa thành nhộng trước thời gian, từ đó dẫn tới sự suy đoán không chính xác về thời gian tử vong của nạn nhân.”

Hàn Phi vạch mắt của nạn nhân ra, thấy giác mạc có dấu vết vẩn

đục. Vì sau khi chết, độ trong của giác mạc người dần dần giảm đi, đục và có màu trắng xám, cuối cùng thì không nhìn thấy đồng tử nữa. Thời gian tử vong càng lâu thì tình trạng càng nặng thêm. Tình trạng đục hiện thời đã đến đoạn gần cuối, nạn nhân đã chết ít nhất là hơn 24 tiếng đồng hồ.

Hơn nữa, Hàn Phi còn phát hiện ra những đám bầm tím rõ rệt, đó là kết quả của sự kết hợp giữa tử khí, hyđrô sulfide và huyết sắc tố để lại trên bụng dưới của nạn nhân. Hiện tượng này xuất hiện sau khi người chết sau 24 tiếng, theo thời gian, vết tím xanh này sẽ lan rộng ra khắp cơ thể.

Hàn Phi mang mẫu côn trùng thu thập được về giám định tại trung tâm pháp y thành phố Hải Giác và đã nhanh chóng có kết quả. Những con giòi thu được trên xác của nạn nhân nữ đó đã phát triển đến giai đoạn ấu trùng, còn được gọi là giai đoạn trước khi thành nhộng, còn có cả một bộ phận đã biến thành nhộng đen. Những con nhộng đen này cho thấy chúng hóa nhộng chưa lâu, có lẽ thời gian càng lâu thì màu sắc của nhộng sẽ càng đậm. Phần lớn đã biến thành màu tím đen, đó là đặc trưng của loài nhặng Lucilia, cho thấy nạn nhân đã tử vọng muộn hơn 22 giờ 30 phút.

Sau khi xác định thời gian nạn nhân bị hại xong chưa đủ, Hàn Phi còn muốn xác định chủng loại của côn trùng. Qua xét nghiệm, phát hiện ra là nhộng của một loại ấu trùng, về đại thể thuộc họ ruồi Sarcophaga, hiện tại không thể xác định chắc chắn là thuộc loại nào, vì đặc trưng của mỗi loại ấu trùng đều không giống nhau, phải chờ đến khi nhộng nở thì mới có thể nói chính xác được.

Lúc này, Hàn Phi đang chờ một côn trùng ra đời từ con nhộng, nhưng thời gian phá án thì rất gấp, nên anh quyết định tách vỏ nhộng ra cho con côn trùng đó. Anh đặt con nhộng vào trong thùng có hộp bảo ôn, rồi lấy cái móc tiêu bản lên khẽ chọc vào vỏ con nhộng, đầu

một con nhặng hiện ra, tiếp đó là toàn bộ thân màu trắng đục của nó với đôi cánh hơi cong cong như sẵn sàng bay lên.

Hàn Phi thấy vậy, vội cầm lấy chiếc ghim côn trùng xiên vào phần ngực của nó, giữ chặt nó lại rồi nhấc chiếc kính hiển vi sinh vật lên đưa về trước , điều chỉnh tiêu cự cho phù hợp và bắt đầu quan sát. Sau khi quan sát một hồi, anh mở tủ lấy ra một cuốn sách có tên là "Bách khoa đại toàn về các loại ruồi" và vừa lật giở sách vừa nhìn con côn trùng bé nhỏ kia.

Khoảng mười mấy phút sau, Hàn Phi coi như đã tìm thấy một loại côn trùng đặc biệt trong cuốn sách công cụ đó, nó là một loài ruồi Phoridae. Đại đa số ruồi Phoridae là côn trùng xác chết dạng nhỏ, có chiều dài thân từ 0,75mm đến 0,8mm, màu xám đen, nâu hoặc vàng nhạt. Đầu của loại này nhỏ, hai bên mép gồ lên, xúc giác có 3 đốt, cuối đốt to nằm ở vị trí cuối lưng. Hai chân sau tương đối to, cánh trong suốt, đít có thể phun ra chất dịch như axit sunfuric mạnh.

Loài ruồi Phoradia này thường xuất hiện ở nơi công cộng hoặc vùng núi rừng hoang vu quanh năm, thích ăn các chất đã thối rữa, bất cứ chất thối rữa nào cũng có thể trở thành thức ăn của chúng. Ngoài ra, chúng còn ăn thịt cả đồng loại, những họ đặc biệt còn kí sinh trên cơ thể người và trên bề mặt của động vật, mang theo giòi chứa mầm bệnh, gây nên bệnh suy tim ở người.

Thời gian thành nhộng của loài côn trùng này chừng 6 tiếng, thời gian ấu trùng là 3 tiếng. Từ những căn cứ này, có thể suy đoán thời gian tử vong của nạn nhân là 8 giờ 30 phút tối ngày 30 tháng 9. Địa điểm xảy ra vụ án rất có khả năng là ở nhà vệ sinh công cộng, vì thế vụ án này thuộc loại án di chuyển xác chết điển hình.

Sau đó, Hàn Phi lập tức tới Sở cảnh sát tìm gặp Đặng Khải, đội trưởng Đội cảnh sát hình sự. Đặng Khải nghe, nhưng có vẻ không tin, còn cho rằng Hàn Phi nói bừa, cười nhạo anh là phá án mà lại dựa vào

con côn trùng bé tí xíu, như thế là quá hoang đường. Nếu mà như vậy thật thì còn cần đến cảnh sát hình sự mà làm gì?

Hàn Phi cảm thấy nghề nghiệp của mình bị xúc phạm, khiến hai người thiếu chút nữa là xông vào đánh nhau. Sau đó, Giám đốc sở ra lệnh, buộc Đặng Khải phải phối hợp với Hàn Phi một cách vô điều kiện để triển khai công việc tìm kiếm. Đặng Khải cử một lực lượng lớn cảnh sát đến tìm kiếm ở các nhà vệ sinh công cộng quanh khu vực, nhưng tìm liền trong ba ngày mà vẫn không thu được gì.

Một lần nữa Đặng Khải lại nghi ngờ những gì Hàn Phi nói nên bèn đề nghị Giám đốc sở cử một nhân viên pháp y khác tới để phối hợp công tác. Tất nhiên đề nghị này đã bị từ chối.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Phi hẹn Đặng Khải đi ăn sáng, nói rằng để bàn về vụ án người rết.

Hàn Phi ngồi đối diện với Đặng Khải, vừa ăn bánh bao vừa nói: "Nếu tôi không có được một người chuyên nghiệp như anh ở trong Đội cảnh sát hình sự thì rất có thể sẽ đi đến chỗ sai lầm."

Đặng Khải cũng không phải là người nhỏ nhen, vừa húp bát tào phớ vừa chủ động đưa ra suy nghĩ của mình: "Phân tích dưới góc độ tâm lí học của kẻ phạm tội, hung thủ chắc muốn huyênh hoang khả năng của mình nên đã thể hiện cảm hứng nghệ thuật trên một xác chết, còn chúng ta thì chưa bắt được tên hung thủ ấy cũng đã khuếch trương sức mạnh của mình!"

Hàn Phi gật đầu công nhận rồi tiếp lời: "Đúng thế, nhìn những nhát dao rất tỉ mỉ trên đó thì có thể thấy hung thủ cố ý thể hiện mình, hơn nữa cách thức gây án cũng rất gọn gàng, không để lại dấu vết gì. Từ đó có thể thấy, đó là sản phẩm của một cao thủ về giải phẫu. Tôi đã nghiên cứu kĩ cách dùng dao, thấy đúng là rất giỏi, người rết ấy có lẽ đạt đến trình độ của mấy tiêu bản xác chết trong trung tâm pháp y

rồi.”

Đặng Khải ăn xong chiếc bánh bao cuối cùng, cười, đáp: “Pháp y Hàn, trước đây anh suy đoán rằng hung thủ là pháp y. Anh có căn cứ gì không?”

Hàn Phi trầm ngâm khoảng một phút, sau đó thở dài, đáp: “Khẳng định là không sai! Ngoài pháp y và chuyên gia mổ ngoại khoa ra, trong một lúc tôi không có đối tượng nghi ngờ khác.”

Đặng Khải có vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời của Hàn Phi, với lấy một tờ giấy ăn lau miệng, suy nghĩ một lát, rồi nói to: “Khoan đã, nếu đúng là pháp y chuyên ngành cố ý phạm tội khắc lên xác người, vậy thì chúng ta có bắt được hung thủ không? Liệu có phải đến một chút dấu vết phạm tội cũng không tìm thấy không?”

Hàn Phi gật đầu rồi lại lắc đầu: “Không hoàn toàn đúng, bất cứ thủ đoạn phạm tội nào cũng đều có sơ hở, đòi hỏi chúng ta phải đào bới những chi tiết dù nhỏ nhất. Thực ra, pháp y cũng có nhiều loại, hung thủ tỏ ra rất thạo về giải phẫu học, rất hiểu về cấu trúc xương thịt của cơ thể người, giám định dấu vết và côn trùng học pháp y mà tôi theo học không cùng loại hình với của hung thủ.”

Đặng Khải hỏi thẳng với vẻ mặt đầy hoài nghi: “Người anh em, anh hãy cho một câu chính xác xem, có bắt được hung thủ hay không?”

Hàn Phi cũng hiểu rõ tính khí của Đặng Khải, nên hứa một cách rất thận trọng: “Có thể! Kẻ phạm tội cần phải chịu sự trừng phạt của pháp luật!”

Đặng Khải tranh trả tiền ăn của hai người, trở về Sở, tổ chức một lực lượng bắt đầu một cuộc tìm kiếm mới, tuy nhiên vẫn tiến hành quanh các nhà vệ sinh công cộng. Mặc dù có nhiều nhà vệ sinh hôi thối kinh khủng, nhưng các cảnh sát vẫn phải cẩn thận tìm kiếm hết mọi ngóc ngách.

Hàn Phi tay cầm hòm dụng cụ pháp y, thấy đã mấy ngày rồi mà việc tìm kiếm vẫn không có kết quả, trong lòng cũng không khỏi thấy hoài nghi, không lẽ mình đã suy đoán sai? Hoặc là hung thủ cố ý đánh lạc hướng? Có điều, ý nghĩ đó nhanh chóng bị gạt đi, vì trong lĩnh vực côn trùng học pháp y có một câu nổi tiếng: "Côn trùng trên xác chết không bao giờ nói dối, tin tưởng côn trùng mới có thể tìm thấy sự thật."

Trong lúc Hàn Phi mải nghĩ, thì có một cảnh sát trẻ thở hồng hộc chạy vào đến trước mặt anh: "Pháp y Hàn, đằng trước có phát hiện!"

Hàn Phi chợt cảm thấy đầy tin tưởng, gọi Đặng Khải và mấy viên cảnh sát nữa rồi cùng chạy về phía mà viên cảnh sát trẻ nói.

Sau khi cả đoàn chạy về phía trước chừng hơn 50m, thì thấy ở phía trước không xa thì có một ngôi nhà xi măng bị bỏ hoang từ lâu mọc đầy cỏ rác, trên tường vẽ đủ hình thù, không khí xung quanh thì bốc mùi hôi thối. Đặng Khải bước tới trước mặt viên cảnh sát trẻ, hỏi: "Tiểu Vương, cậu đã vào trong chưa? Bên trong có gì?"

Trước câu hỏi ấy của Đặng Khải, Tiểu Vương gãi đầu, lúng túng, đáp: "Đội trưởng, tôi sợ làm hỏng hiện trường nên chưa vào."

Đặng Khải đưa tay đập khẽ lên mũ của Tiểu Vương, nói với vẻ châm biếm: "Thôi đi, đừng viện cớ nữa, tôi biết cậu là người mới nên có phần hơi sợ những gì không bình thường, từ sau phải rèn luyện cho thêm can đảm, biết chưa? Nếu không, đừng có theo tôi tới hiện trường nữa!"

Tiểu Vương sửa lại mũ, hai chân giập vào nhau, giơ tay chào Đặng Khải, đáp: "Rõ! Xin ghi nhớ lời dạy của Đội trưởng!"

Đặng Khải không khỏi buồn cười trước hành động đó của Tiểu Vương, rồi sau đó cùng với Hàn Phi bước vào căn nhà xi măng gần đó, Tiểu Vương bước đi theo hai người.

Ba người lần lượt bước vào bên trong ngôi nhà xi măng. Bên trong ngôi nhà không lấy gì làm rộng, xung quanh toàn là mạng nhện, trong góc nhà có một chiếc giường, ở giữa nhà là một chiếc bàn gỗ nhỏ. Trên bàn là một bệ giải phẫu thô sơ. Trên bệ không chỉ có thuốc mà còn có dao giải phẫu chuyên dụng xếp ngay ngắn.

Ngay lúc đó, Hàn Phi đã có thể khẳng định chắc chắn, đây chính là hiện trường đầu tiên của vụ án người rết. Duy chỉ có một điểm anh không hiểu là hung thủ hoàn toàn có thể hủy hoại ngôi nhà xi măng này và mang theo dụng cụ giải phẫu đi ngay sau khi gây án, nhưng tại sao hắn lại để lại? Động cơ của hắn là gì?

Đặng Khải thấy Hàn Phi ngây người ra bèn đập vào vai anh, nói: "Nghĩ gì vậy? Nhanh chóng khám nghiệm hiện trường đi thôi!"

Hàn Phi định thần lại, rồi lại ngẩng đầu nhìn chiếc bàn giải phẫu, trong đầu lại suy nghĩ rất nhanh, miệng thì lẩm bẩm: "Không đúng! Không đúng! Chúng ta sai rồi! Ngôi nhà xi măng này hoàn toàn không phải là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án, có lẽ hung thủ đã tìm cách đánh lạc hướng chúng ta nên mới cố ý tạo ra hiện trường này!"

Hàn Phi vừa nói dứt lời, Đặng Khải cũng không khỏi sững sờ trước những lời nói ấy nên chủ động tiếp lời: "Anh Hàn, anh thấy thế nào?"

Hàn Phi đưa tay ra hiệu cho Đặng Khải và Tiểu Vương, ý bảo hai người hãy theo anh, rồi bước đến trước chiếc bàn giải phẫu, chỉ vào con dao giải phẫu chuyên dụng, giải thích: "Đầu tiên, chiếc bàn giải phẫu này đã bị đào thải từ lâu rồi, còn con dao giải phẫu kia thì vẫn chưa mở bao, nhìn thì tưởng là đã dùng qua mà thôi, như thực ra nó chưa dính chút máu nào."

Tiểu Vương nhìn kĩ những con dao mổ dài ngắn khác nhau, nhíu mày hỏi: "Pháp y Hàn, làm sao anh biết là dao chưa dính máu?"

Hàn Phi nhún vai, đáp: “Tôi không thể nói rõ cho cậu hiểu được. Trong giới pháp y có một quy định không thành văn, hễ pháp y tiếp xúc với tử thi hoặc ra hiện trường thì tuyệt đối không rời dao ra. Theo như suy đoán của tôi lúc trước, tay dao của hung thủ thuộc diện rất cừ nên không lẽ hắn lại dễ dàng bỏ đi dùng con dao của hắn?”

Tiểu Vương dường như đã hiểu ra, đúng như lời của Hàn Phi, cao thủ dùng dao sẽ tuyệt đối không bỏ đi vũ khí đã cùng hắn trong nhiều năm.

Đặng Khải thì có vẻ không tin lắm, cho rằng suy nghĩ ấy của Hàn Phi quá phiến diện nên phản bác lại: “Nếu hung thủ cố ý đánh lạc hướng thì sao?”

Dường như Hàn Phi đã sớm đoán được là Đặng Khải sẽ phản bác lại, nên anh nhìn bốn xung quanh rồi đáp: “Hung thủ chọn ngôi nhà xi măng này là đã phạm phải một sai lầm chí mạng, vì côn trùng có quy luật hoạt động ngày đêm, quy luật trong quá trình tiến hóa của chúng gắn liền với quy luật thay đổi ngày đêm của thế giới tự nhiên, cũng chính là đồng hồ sinh học mà chúng ta nói tới, với côn trùng thì gọi là đồng hồ côn trùng. Các hoạt động bay lượn, kiếm mồi, giao phối, đẻ trứng của đại bộ phận trong thế giới côn trùng cũng có tính quy luật cố định ngày đêm.”

Đặng Khải và Tiểu Vương đứng im nghe Hàn Phi phân tích, đối với họ côn trùng học pháp y là thứ gì đó rất bí hiểm.

Hàn Phi dừng lại một chút rồi tiếp tục bổ sung: “Loài côn trùng hoạt động ban ngày là loại côn trùng có mặt trời, ví dụ như loài bướm; loài côn trùng hoạt động ban đêm như loài bướm đêm, còn có một bộ phận nhỏ hoạt động vào lúc bình minh hoặc hoàng hôn như loài côn trùng ánh sáng yếu, mà muỗi là một loại điển hình. Những loài côn trùng ấy, xét vẻ ngoài thì thấy chúng chịu ảnh hưởng của ánh sáng, tuy nhiên thực ra chúng còn thay đổi theo sự thay đổi của độ ẩm, thành

phần thức ăn, thậm chí là điều kiện sinh lí do kích tố bên ngoài của con khác giới tiết ra nữa."

Không để ý đến vẻ ngạc nhiên của hai người đó, Hàn Phi chỉ vào ngôi nhà xi măng nói: "Mọi người nhìn kĩ đi, một ngôi nhà xi măng nhỏ như thế này, trong không khí tuy có mùi hôi, nhưng sao lại không thấy bóng dáng của loài rắn hay chuột gì đó? Ngoài ra, mùi hôi trong không khí là mùi thuốc diệt côn trùng. Hung thủ là một tên tội phạm vô cùng thông minh!"

Hàn Phi nói đến đây liền giơ tay chỉ vào nơi duy nhất mặt trời có thể chiếu vào, nói tiếp: "Còn một điểm nữa cũng có thể suy đoán nơi đây không phải là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án. Trong thế giới tự nhiên, ánh sáng và nhiệt độ là hai loại nhiệt năng siêu cấp của việc mặt trời bức xạ xuống trái đất, ánh sáng chủ yếu là để cho hệ sinh thái phát triển, để cho thực vật tiến hành quang hợp. Nhưng côn trùng không thể hấp thu ánh sánh để tạo ra dưỡng chất như thực vật, mà chỉ có thể bắt mồi để lấy năng lượng. Trong quá trình côn trùng tiến hóa sẽ sản sinh ra nhiệt bức xạ, cường độ ánh sáng và bước sóng và chu kì thay đổi ngày và đêm (chu kì ánh sáng), những yếu tố này đều ảnh hưởng đến các hoạt động giao phối, đẻ trứng, kiếm mồi, và ngủ của côn trùng."

Ý của Hàn Phi khiến cho những người có mặt đều hiểu rõ, nói cách khác, nếu đây là hiện trường thứ nhất xảy ra vụ án thì tại sao không có dấu vết côn trùng sinh sản? Từ đó có thể thấy, đây là hiện trường giả mà hung thủ đã cố ý tạo ra, và vụ án người rết một lần nữa lại đi vào ngõ cụt, hung thủ mạnh hơn dự kiến của Hàn Phi rất nhiều. Anh thực sự không thể nào hiểu được, tại sao tư duy phạm tội của hung thủ lại kín kẽ tới mức khiến người ta thấy sợ như vậy. Thậm chí anh còn có cảm giác, mỗi một bước đi hung thủ đều đã lên kế hoạch rất rõ ràng, ngay từ đầu anh đã bị hung thủ dắt mũi lôi đi.

Đặng Phi giận dữ nắm tay đấm xuống chiếc bàn giải phẫu, chửi

thề: “Mẹ kiếp! Đồ khốn!”

Hàn Phi nhìn thấy tay nắm của bàn giải phẫu bị gãy, từ trong đó chui ra một con bọ cánh cứng toàn thân đen kịt, trên lưng màu hơi tím, xúc giác cong lên, rất giống với đấu sĩ. Dường như một cú đấm chưa đã, Đặng Khải định giơ tay đấm tiếp, Hàn Phi vội ngăn lại.

Hàn Phi lấy chiếc kẹp từ trong hòm dụng cụ kẹp con bọ cánh cứng lên, giơ đến trước mặt quan sát kĩ. Anh cố tìm kiếm những loài côn trùng có trong đầu, và nhanh chóng nhận ra con bọ cánh cứng này. Trong mắt anh ánh lên vẻ đầy sợ hãi và nghi ngờ, đây là con côn trùng biến dị thuộc họ ruồi nhà và Silphidae. Loài vật này thích ăn các xác chết treo trên cây hoặc là ở những nơi ẩm ướt để tiện đẻ trứng.

Càng nghĩ, Hàn Phi càng thấy ngạc nhiên, anh hiểu rõ hơn hai người cùng có mặt ở đó rằng con côn trùng này hoàn toàn không thể xuất hiện ở đây, thậm chí là hoàn toàn bị diệt chủng, vậy rút cục ai đã kiếm ra nó?

Hàn Phi lập tức gọi điện ngay cho bạn cũ là Thẩm Kiến Quốc, rồi nói: “Anh Thẩm, ở chỗ tôi xảy ra chuyện lớn rồi, loài côn trùng biến mất một cách kì dị nhiều năm trước lại xuất hiện rồi, anh hãy đưa người đến Đội trinh sát hình sự của thành phố Hải Giác chờ tôi!”

Ở đầu dây bên kia, Thẩm Kiến Quốc im lặng một lúc rồi mới nói: “Sự xuất hiện đáng kinh ngạc của nó xem ra là vấn đề để lại của nghiên cứu năm xưa, tôi sẽ đưa người tới chỗ anh nói, hãy tranh thủ tìm ra nguồn gốc của nó và bắt kẻ đã thả con côn trùng đó về quy án!”

Nói xong, Thẩm Kiến Quốc tắt máy, Hàn Phi ngây người nhìn con côn trùng kia. Anh hiểu hơn ai hết quá trình ra đời của nó. Con côn trùng này là sản phẩm thành công duy nhất của việc nghiên cứu cải tạo AND của loài côn trùng xác chết, hơn nữa là con bọ cánh cứng biến thể gien tồn tại duy nhất. Nó là sản phẩm kết hợp giữa loại Silphidae với

gien của loài ruồi bay, hồi đó khi nghe được chuyện này từ chỗ của Thẩm Kiến Quốc anh đã cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Sau đó, bộ phận nghiên cứu khoa học về loài côn trùng của cơ quan Thẩm Kiến Quốc xảy ra sự việc bất ngờ, loài côn trùng trên trở thành bọ cánh cứng có mối nguy cơ hàng đầu. Tổ nghiên cứu đã thảo luận và bỏ phiếu thống nhất là phải diệt chết loài côn trùng mới này, chủ yếu là để tránh cho việc lây lan đến loài côn trùng khác và từ đó tạo ra những loài côn trùng biến thể gien càng nguy hiểm hơn.

Khi mọi người thảo luận xong và đến phòng thí nghiệm để tìm con côn trùng đó thì đã thấy nó biến mất một cách bí ẩn. Chuyện này đã khiến lãnh đạo hết sức giận dữ, là người đứng đầu của tổ nghiên cứu, Thẩm Kiến Quốc tất nhiên càng khó bề ăn nói, ông bị giáng chức. Cấp trên làm thế là để bảo vệ cho Thẩm Kiến Quốc, giáng chức chỉ là hình thức để chặn miệng một số người.

Đặng Khải thấy Hàn Phi cứ ngây người nhìn con côn trùng kia, bèn vỗ vai, nói: “Anh Hàn, sao lại ngây người ra thế? Mau nói phát hiện của anh xem để chúng ta dựa vào manh mối mới đi tìm bắt hung thủ.”

Hàn Phi định thần lại, nói với vẻ nghiêm trang: “Hiện tại không được nữa rồi, vụ án đã trở nên phức tạp hơn, bây giờ chúng ta quay về Đội trinh sát hình sự đợi anh Thẩm Kiến Quốc bạn của tôi đến để bàn bạc rồi mới triển khai hành động tiếp theo.”

Đặng Khải không hiểu, lập tức truy vấn: “Đợi bạn của anh? Việc phá án của chúng ta có liên quan gì đến anh ta? Tôi cần một lí do, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý để Thẩm Kiến Quốc nhúng tay vào!”

Hàn Phi nghĩ một lúc rồi mới nói: “Đội trưởng Đặng, xin lỗi, vụ án đã vượt qua sự tưởng tượng và kiểm soát của tôi và anh. Vụ án này

liên quan tới bí mật của tỉnh, về nguyên tắc là không được tiết lộ ra với bên ngoài, càng biết nhiều sẽ càng không tốt cho anh. Điều quan trọng nhất là, giải quyết không tốt thì tôi, anh và tất cả các anh em có mặt ở đây sẽ phải chịu kỉ luật hoặc bị cho thôi việc!"

Đặng Khải và các cảnh sát có mặt ở đó nghe thấy thế đều lần lượt thở dài, rút cục thì bí mật tới mức độ nào mà có thể khiến cho tất cả mọi người đều phải chịu liên đới như thế? Đặng Khải thầm suy tính mọi lẽ hơn thiệt, được mất nên không nói ra câu nào, vì đúng như lời Hàn Phi nói, vụ án đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của ông nữa. Sau cùng, Đặng Khải ra lệnh cho tất cả mọi người quay về sở để chờ Thẩm Kiến Quốc, và để tiện cho việc khám nghiệm kĩ càng tử thi, ông cho người để tử thi vào trong túi đựng xác và mang về Đội cảnh sát hình sự.

Một tiếng sau, Thẩm Kiến Quốc mang theo đồ đệ và cũng là con nuôi Thẩm Vân Thiên và con gái là Thẩm Giai Giai xuất hiện ở Đội cảnh sát hình sự. Hàn Phi không nói câu nào, đưa Thẩm Kiến Quốc và những người đi cùng thay trang phục của pháp y rồi vào nhà lạnh và lấy thành công xác phụ nữ người rết.

Thẩm Kiến Quốc nhìn cái xác trên bàn giải phẫu, rồi dùng ngón tay trỏ đang đeo găng của bàn tay phải đo độ sâu của vết thương, rồi lập tức thốt lên: "Tay dao của hung thủ rất thuần thục, rõ ràng là một người rất giàu kinh nghiệm, độ sâu và độ mạnh của mũi dao chính xác đến kinh ngạc!"

Thẩm Vân Thiên cũng nhìn cái xác, rồi nhíu mày nói: "Độ lớn nhỏ của vết thương trên xác nạn nhân đều tăm tắp, độ sâu của vết thương cũng không chênh lệch nhau là bao. Con nghĩ, hung thủ có thể là một pháp y rất thâm sâu về giải phẫu học."

Thẩm Giai Giai lấy một chiếc kẹp từ trong hòm dụng cụ, kẹp một mẩu thịt nhấc lên quan sát kĩ trong khoảng nửa phút rồi mới nói:

“Đúng là trứng của loài côn trùng Silphidae kí sinh trong thịt, nếu không nhanh chóng phá xong vụ án, e sẽ dẫn đến nguy cơ côn trùng sinh sôi và loài côn trùng biến dị kia sẽ lan ra thành dịch và đi khắp nơi để cắn người!”

Thẩm Kiến Quốc trầm ngâm một hồi lâu rồi mới quay lại hỏi Thẩm Vân Thiên: “Con nhìn kĩ xem cách thích giải phẫu trên những vết thương đó có quen không? Bố cứ có cảm giác như đã thấy nó ở đâu đó, cảm giác rất quen.”

Thẩm Vân Thiên nghe vậy cũng lại nhìn vết thương trên xác chết và suy nghĩ, trong đầu anh hiện lên hình ảnh một pháp y trung niên lần đầu dạy anh về giải phẫu. Để xác nhận cho suy đoán của mình, anh đưa tay sờ lên bên trong vết dao và nhanh chóng có kết luận.

Thẩm Vân Thiên hít một hơi thở thật sâu rồi nhìn Thẩm Kiến Quốc, nói: “Bố nuôi, xác chết này khẳng định là dưới bàn tay của Lý Khắc An. Con rất quen với cách thức phẫu thuật của ông ta, vì người phụ trách dạy con giải phẫu xác chết năm đó chính là ông ta!”

Ba từ Lý Khắc An khiến cho đám đông đều thay đổi sắc mặt, bởi tất cả những người có mặt ở đây đều biết đó là một người điên khùng, mức độ say mê đối với độc lí học pháp y và kĩ thuật cải tạo gien côn trùng có thể nói là hệt như tẩu hỏa nhập ma, một số lĩnh vực thậm chí còn lợi hại hơn hẳn Thẩm Khiến Quốc.

Sắc mặt của Hàn Phi càng khó coi hơn, hồi trước anh cũng có qua lại với Lý Khắc An, trình độ giải phẫu học của người đó chuyên nghiệp hơn anh không ít. Hồi đó trung tâm pháp y đều đặt cho ông ta biệt hiệu Lý Cửu Đao, nghe tên thì biết, người này khi giải phẫu các bộ phận quan trọng của tử thi chỉ cần đến 9 nhát dao, nhát nào cũng chính xác, không hề có sai lệch.

Thẩm Giai Giai thấy không khí có vẻ nặng nề, bèn chủ động lên

tiếng: “Sau khi bị khai trừ vào năm đó, không ai biết là ông ta đã đi đâu, ông ta đã biến mất cứ như bốc hơi. Chúng ta phải làm gì thì mới bắt được ông ta nhỉ? Huống chi ông ta cũng đã từng được coi là nhân viên trong hệ thống, nên chẳng lạ lẫm gì với các biện pháp nghiệp vụ bắt người, muốn nhử ông ta ra cũng không dễ.”

Một hồi lâu sau, Thẩm Vân Thiên bật ngón tay tách một cái rồi nhếch môi mỉm cười, nói: “Con đề nghị, hay là chúng ta dùng độc trị độc? Lợi dụng độc tính đặc biệt của loài côn trùng này tiến hành bám theo ngược lại để tìm chỗ ẩn náu của Lý Khắc An!”

Ý tưởng này vừa đưa ra lập tức bị Thẩm Kiến Quốc gạt ngay lập tức, ông lớn tiếng nói: “Vân Thiên, bố đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Nhất định không được tùy tiện tiếp xúc với độc lí học pháp y! Bố không đồng ý cách làm của con, đó là vấn đề nguyên tắc không liên quan đến việc có bắt được Lý Khắc An hay không!”

Hàn Phi và Thẩm Giai Giai đưa mắt nhìn nhau, trong chốc lát không biết nên nói đỡ cho ai, nên quyết định im lặng, giữ thái độ trung lập.

Thẩm Vân Thiên vẫn không chịu từ bỏ, bắt đầu phản bác lại Thẩm Kiến Quốc: “Bố nuôi, bố quá lạc hậu và cứng nhắc rồi, để bắt được hung thủ, sử dụng một vài lần độc lí học pháp y thì có gì mà không được? Các phần tử tội phạm bây giờ thông minh hơn chúng ta nhiều, để đạt đến việc phạm tội mà không để lại dấu vết gì, có gì mà chúng chẳng làm! Không lẽ, bố muốn cho càng nhiều người vô tội trở thành nạn nhân hay sao? Chẳng lẽ cứ để bọn tội phạm nhởn nhơ ngoài pháp luật?”

Câu hỏi đó đánh trúng vào chỗ hiểm yếu của Thẩm Kiến Quốc, làm sao ông lại không hiểu rõ sự lợi hại và tính chất nghiêm trọng trong đó?

Hồi trước, sau khi con bọ cánh cứng Silphidae ra đời, nó được tổ nghiên cứu công nhận là loài côn trùng bị cấm hàng đầu, sau này nếu có gặp lại nó nhất định phải giết chết nó!

Hàn Phi cũng đã bắt đầu đứng ra xoa dịu Thẩm Vân Thiên, khuyên Thẩm Kiến Quốc: "Anh Thẩm, những lời của Vân Thiên nói không phải là không có chút lí lẽ nào, có lúc lấy tội trị tội cũng là một cách có hiệu quả nhất. Chúng ta muốn chiến thắng tội phạm thì cần phải đáng sợ hơn chúng, chỉ cần phá được án thì việc dùng cách gì mà chẳng là cách?"

Hàn Phi nói xong thì đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Giai Giai, Thẩm Giai Giai cũng tham gia khuyên giải, cô nói với vẻ nũng nịu: "Bố, lần này bố đồng ý đi mà, vì suy cho cùng chúng ta có dùng nó vào việc gì xấu đâu, bắt người xấu bằng cách lấy độc trị độc cũng là việc thay trời hành đạo mà!"

Trước những lời khuyên của mọi người, Thẩm Kiến Quốc chỉ còn cách gật đầu đồng ý lấy độc trị độc, để cho Hàn Phi mang con côn trùng kia về phòng nghiên cứu côn trùng chờ lấy được gien đã cải tạo xong thì sẽ chế thành dịch và phun lên hiện trường phát hiện ra xác chết. Lý Khắc An sẽ xuất hiện để quan sát sự thay đổi của con bọ cánh cứng Silphidae, chờ đến lúc đó là có thể bắt được anh ta.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Thẩm Kiến Quốc mang theo chất dịch lấy ra từ thân của con bọ cánh cứng Silphidae, bên trong có thêm chất thuốc có thể thu hút những con Silphidae cùng lại và gien đã cải tạo. Tiếp đó ông cùng với Đặng Khải và những người khác tới dưới gốc cây đa nơi phát hiện ra xác của người phụ nữ và phun chất dịch mang theo đó lên cành cây. Sau đó, ông và mọi người lại cùng đến ngôi nhà xi măng kia, chuẩn bị phun nước thuốc có gien. Nhưng khi mọi người chưa kịp vào bên trong thì nhìn thấy một bóng người từ bên trong vọt ra.

Đội cảnh sát hình sự mà dẫn đầu là Đặng Phi nhanh chóng xông tới, nhất là Đặng Phi - người từng đạt giải quán quân về chạy cự li ngắn hồi còn trong trường cảnh sát. Ông tung người đưa ra một cú đá hiểm hóc về phía bóng đen kia, khiến cho đối phương lập tức mất khả năng phản kháng và đành để ông tra còng vào tay.

Hung thủ giết người Lý Khắc An đã bị bắt về quy án. Qua thẩm vấn của Đặng Khải thì biết, sau khi bị khai trừ khỏi tổ nghiên cứu côn trùng và bị treo bằng pháp y, Lý Khắc An không biết phải làm gì, thế rồi tình cờ được biết có một ban tang lễ đang tuyển một thợ khâm liệm. Đó là một nghề chuyên hóa trang cho người chết và xử lí trạng thái xác chết.

Điều kiện tuyển dụng chỉ có một yêu cầu, đó là tay dao phải rất thâm hậu, lương bổng thì khá hậu hĩnh, đồng thời còn bao luôn cả ăn ở, một tháng còn được nghỉ 4 ngày.

Để được tuyển dụng, Lý Khắc An đã bỏ tiền để kiếm một chứng minh thư giả, đồng thời đổi tên là Lý Ngọc Điền. Hồi đó, việc kiểm tra chứng minh thư không nghiêm ngặt, Lý Khắc An còn hối lộ cho người phụ trách việc tuyển dụng 500 đồng, vì vậy mà đã được nhận vào làm thành công.

Lý Khắc An làm chừng nửa tháng, nhưng anh ta vẫn không thôi việc nghiên cứu cải tạo gien đối với côn trùng. Do ở nhà tang lễ có rất nhiều xác chết nên đã cho anh ta cơ hội thí nghiệm. Hàng ngày, anh ta đều thu thập những con côn trùng trên xác người và tiến hành ghép gien côn trùng. Kết quả, ông trời không phụ người kiên nhẫn, anh ta đã vô tình cải tạo ra hai con bọ cánh cứng Silphidae.

Để kiểm chứng lại kết quả thí nghiệm của mình, anh ta đã giết chết một hộ lí của bệnh viện tên là Hoàng Linh, đầu tiên anh ta bắt cóc cô ấy đến nhà tang lễ và tiêm nọc độc của con bọ cánh cứng Silphidae để quan sát tình hình thay đổi gien của Hoàng Linh. Kết quả là chưa

đầy một phút sau thì Hoàng Linh đã chết một cách li kì. Lý Khắc An biết lần thí nghiệm này đã thất bại, để trút cơn giận dữ, nên ngay trong đêm ấy anh ta đã treo xác của Hoàng Linh lên cây đa ở ngọn núi phía sau bệnh viện, rồi biến cái xác thành một xác chết người rết một cách thành công. Anh ta làm vậy còn là vì muốn di chuyển hiện trường vụ án và đánh lạc hướng mọi người.

Lý Khắc An đã từng tiến hành thí nghiệm ở ngôi nhà xi măng, và vô tình để lại một con bọ cánh cứng Silphidae ở đó, và đó cũng chính là con bọ cánh cứng mà Hàn Phi và các cảnh sát trong lúc tìm kiếm manh mối vụ án ở ngôi nhà xi măng đã phát hiện ra. Sự việc này đã một lần nữa chứng minh rằng lưới trời lồng lộng khó mà thoát và con bọ cánh cứng ấy đã trở thành manh mối quan trọng để bắt Lý Khắc An. Ngoài ra, rủi ro hơn nữa cho anh ta là ở đó còn có sự xuất hiện của Thẩm Kiến Quốc và những cộng sự của ông nên việc bắt giữ Lý Khắc An đã diễn ra khá thuận lợi.

Vụ án côn trùng đặc biệt CĂN CHUNG CƯ VỚI NHỮNG XÁC CHẾT BỊ THIÊU

Người cung cấp vụ án: Thẩm Kiến Quốc

Giới tính: Nam

Tuổi: 38

Nơi công tác: Từng là chuyên gia côn trùng học pháp y của bộ phận bí mật trong Sở cảnh sát tỉnh, hiện đang là giảng viên côn trùng học pháp y của Đại học Nam Minh.

Trong cuộc đời của mình, sư phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi từng phá rất nhiều vụ án bằng pháp y, ông kể cho tôi rằng ba năm trước ông tình cờ gặp phải một vụ án mà suốt đời này có lẽ không bao giờ quên. Thỉnh thoảng ông còn nằm mơ thấy cảnh tượng hãi hùng của hiện trường vụ án năm đó, sau đó bàng hoàng tỉnh dậy giữa cơn mơ.

Bây giờ là năm 2001, vụ án xảy ra ba năm trước, theo ghi chép trong hồ sơ thì thời gian cụ thể xảy ra là 6 giờ 30 phút sáng ngày 10

tháng 2 năm 1998. Buổi sáng hôm đó, thành phố Nam Minh đón một trận mưa to nhất trong vòng 10 năm trở lại đó, trận mưa kéo dài liền trong 3 ngày, còn địa điểm xảy ra vụ án lúc đó là tại một chung cư của cá nhân ở gần trường trung học cao cấp Nam Minh, người báo án là chủ nhà Đinh Thành.

Khi Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi đến nơi, thì thấy một cảnh tượng ghê rợn đến cùng cực, trong góc tường là bốn xác người chết cháy chồng lên nhau. Xác người nào cũng bị côn trùng gặm nhấm nham nhở, phần lớn cơ thể đã bị phá hủy hoàn toàn không còn nhận dạng được nữa.

Thẩm Kiến Quốc tay cầm chiếc hòm dụng cụ pháp y đi trước rồi tới bên một xác chết. Ông mở hòm dụng cụ lấy ra một con dao phẫu thuật khẽ rạch một đường lên phần bụng đã bị cháy đen, rồi quay đầu lại nói với Hàn Phi: “Hung thủ rất xảo quyệt, giết người xong thì đốt xác khiến cho việc phá án càng gặp nhiều khó khăn hơn. Vì bề mặt của xác chết sau khi bị đốt và chịu sức nóng của nhiệt độ cao, thì biểu bì của lớp da sẽ bị nứt ra, tạo nên nhiều vết rạn nứt giả.”

Hàn Phi đeo xong đôi găng tay màu trắng rồi bước tới ngồi xổm bên cạnh Thẩm Kiến Quốc, dùng mũi hít hít mấy cái rồi nói: “Hung thủ đúng là rất tàn nhẫn, sau khi bị đốt cháy, xác chết sẽ tỏa ra mùi khét, khiến cho côn trùng sẽ đến sớm hơn bình thường và kịp đẻ trứng vào, từ đó dẫn đến việc sinh sản diễn ra sớm hơn và khiến việc điều tra phá án càng khó khăn hơn.”

Tay trái của Thẩm Kiến Quốc cầm chiếc kẹp, tay phải nắm chặt con dao mổ, đưa lưỡi dao lách vào trong xác chết đã bị cháy đen, còn chiếc kẹp thì giữ chặt lớp da bị cháy, nói: “Xác chết đã bắt đầu bị da dê hóa rồi, do bị lửa cháy đẩy nhanh tốc độ bốc hơi nước trên xác chết, nên cục bộ bắt đầu khô và trở nên cứng lại, bên trong một phần nhỏ lớp mỡ còn sót lại có màu vàng hoặc màu vàng nâu.”

Cũng trong lúc đó, trợ thủ pháp y của Thẩm Kiến Quốc ngồi bên bắt đầu ghi chép và hỏi lại: “Thưa thầy, sao lại gọi là da dê hóa ạ?”

Thẩm Kiến Quốc cầm con dao mổ lên rạch một lớp da, rồi dùng nhíp nhấc lên, đáp: “Rất đơn giản, vì bề ngoài của xác chết giống như bề ngoài của giấy da dê, còn gọi là khô cục bộ của xác chết, vì thế gọi là da hóa.” Trong điều kiện không khí khô nóng, nhiệt độ khá cao và có gió thì quá trình da dê hóa diễn ra khá nhanh. Ngược lại, xác chết phát hiện trong nước thì không bị da dê hóa.”

Hàn Phi hoàn thành công tác khám nghiệm bộ phận của mình, bước tới bên báo cáo tình hình với Thẩm Kiến Quốc: “Trên bề mặt xác chết có một số côn trùng có thể đã ăn các tổ chức da đã da dê hóa, tất nhiên không loại trừ việc gặm nhấm của các loại côn trùng như kiến đã dẫn tới khô cục bộ. Có điều, bộ phận da dê hóa của xác chết hiện nay có thể giữ được trong thời gian khá lâu.”

Thẩm Kiến Quốc nghe xong những manh mối mà Hàn Phi cung cấp, bèn nói: “Cách nói của anh tuy không sai, nhưng đáng tiếc là chưa toàn diện. Tôi phát hiện ra số ít xác chết đã bắt đầu có hiện tượng hóa xương. Các tổ chức phần mềm của xác chết đã bị gặm mòn, tốc độ phân hủy nhanh hơn trạng thái bình thường, sau khi phân hủy tất nhiên sẽ tự động đến giai đoạn tiêu hủy, lông tóc, móng tay chân bị rụng, chỉ còn lại xương.”

Sắc mặt của Hàn Phi trở nên khó đăm đăm, ngẫm nghĩ một lát, anh tiếp lời: “Anh Thẩm, tôi hiểu ý của anh, vì hiện tượng hóa xương là giai đoạn cuối cùng của sự thay đổi của xác chết trên cạn, thời gian xuất hiện chủ yếu chịu ảnh hưởng của các yếu tố nhiệt độ, độ ẩm, môi trường chôn cất. Nếu có thêm việc gặm nhấm của các loại côn trùng xác chết nữa thì việc hóa xương càng nhanh chóng hơn, và mùi hôi thối để lại sẽ càng thu hút thêm sự góp mặt của các loài động vật gặm nhấm và côn trùng.”

Công việc khám nghiệm xác chết của Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi cơ bản đã xong, hai người mang theo một số côn trùng xác chết thu được ở hiện trường quay trở về phòng nghiên cứu côn trùng của trung tâm pháp y, chuẩn bị tiến hành phân tích lần thứ hai. Số lượng trứng côn trùng mà họ thu thập quá nhiều, nhưng không còn cách nào khác, vì đó là một vụ đại án với bốn sinh mệnh bị tước đoạt, mẫu vật càng nhiều thì càng tốt cho việc xét nghiệm.

Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi cùng mải miết đến tận 12 giờ đêm, bước đầu đã phân loại được các mẫu côn trùng mang về. Tổng cộng có 52 con côn trùng thuộc họ Coleoptera, họ Histeridae có 3 loại và số lượng là 16 con, họ Silphidae có 4 loại với 8 con, họ Curculionidae có 6 con, loài nhặng 7 con, họ Diptera có 7 loại với số lượng 17 con.

Côn trùng Coleoptera còn gọi là Nicrophorus americanus chủ yếu ăn xác người hoặc xác động vật. Theo tập tính khác nhau, các loài côn trùng sẽ xâm nhập, gặm nhấm và sinh sản trên xác vào các thời điểm khác nhau dựa theo các mức độ phân hủy khác nhau của xác chết. Còn công việc chính của Thẩm Kiến Quốc là phân biệt các quần thể côn trùng khác nhau, tính ra thời gian xâm nhập vào xác chết cũng như trình tự xâm thực của chúng đối với xác chết rồi từ đó phán đoán ra thời gian tử vong cụ thể của nạn nhân.

Qua thí nghiệm của Hàn Phi thì phát hiện ra, trong số các côn trùng thu thập được, loài bọ cánh cứng thuộc họ Histeridae và họ Silphidae bắt đầu xâm nhập và gặm nhấm xác chết điên cuồng là vào khoảng một tuần sau khi nạn nhân tử vong, đồng thời chúng có thể kéo dài việc này trong khoảng hơn 2 tháng, còn các loại côn trùng thuộc họ Curculionidae và họ Diptera thì xâm nhập muộn hơn, dường như phải nửa tháng sau khi nạn nhân tử vong mới xuất hiện và thời gian mà chúng lưu trú lại trên xác chết cũng chỉ trong khoảng 2 tuần, nếu xác chết đã 2 tháng thì không bao giờ thấy chúng.

Vì thế, dựa theo những số liệu trên đây thì suy ra, 4 nạn nhân kia có lẽ đã tử vong vào khoảng 45 ngày đến 60 ngày trước, cách thời gian phát hiện ra chừng 50 ngày. Hơn nữa, thời gian tử vong giữa các nạn nhân cách nhau không xa, dường như hung thủ đã ra tay sát hại hàng loạt, thời gian phạm tội rất có quy luật.

Thẩm Kiến Quốc tuy đã suy đoán ra quy luật phạm tội của hung thủ và thời gian tử vong của nạn nhân, nhưng các manh mối trước mắt vẫn chưa đủ. Ông quay đầu lại nói với Hàn Phi đang đứng ghi chép ở bên cạnh, nói: "Đừng ghi chép nữa, hãy thay quần áo và mang theo hòm dụng cụ đi theo tôi đến nhà lạnh và hỗ trợ tôi giải phẫu 4 xác chết đó!"

Hàn Phi dừng cây bút trong tay, nhanh chóng thay quần áo và mang theo hòm dụng cụ pháp y quay trở lại rồi cùng với Thẩm Kiến Quốc xuống nhà lạnh tìm người quản lí ở đó và lấy ra bốn xác chết. Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn bốn cái xác cháy đen lần lượt nằm trên bốn chiếc bàn giải phẫu, trong lòng cảm thấy rất rất buồn. Vì dù sao thì đây cũng là bốn mạng người, sẽ có từng ấy gia đình lòng đau như cắt vì chuyện này.

Thẩm Kiến Quốc bước tới chiếc bàn giải phẫu thứ nhất, đeo găng tay xong thì bật chiếc đèn chùm ở trên đầu, chậm rãi kéo khóa của túi đựng xác. Dưới ánh đèn xác chết trông càng đáng sợ. Hàn Phi bắt đầu lấy những dụng cụ thường dùng từ trong hòm đựng dụng cụ ra.

Sau khi sắp xếp xong dụng cụ, Hàn Phi nói với Thẩm Kiến Quốc: "Anh Thẩm, tôi đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta bắt đầu thôi."

Thẩm Kiến Quốc khẽ gật đầu rồi hít một hơi thật sâu, nhìn cái xác cháy đen, nói: "Đưa cho tôi một chiếc kéo giải phẫu."

Kéo giải phẫu thông thường dùng để cắt các bộ phận như túi mật, bàng quang, hoặc bỏ đi những tổ chức thừa chứ không dùng để cắt các

trạng thái đóng kín nhằm đạt tới mục đích bóc tách chọn lựa để đảm bảo cho các tổ chức quan trọng không bị ảnh hưởng.

Hàn Phi đưa cho Thẩm Kiến Quốc một chiếc kéo giải phẫu, Thẩm Kiến Quốc đón xong đầu tiên là mở phần ngực của xác chết. Vừa nhìn vào bên trong của lồng ngực xác chết, Thẩm Kiến Quốc vừa chìa tay phải ra và nói với Hàn Phi: "Dao cắt tổ chức."

Hàn Phi tìm con dao cắt tổ chức và chìa ra. Anh rất rõ cộng sự Thẩm Kiến Quốc sẽ làm gì bước tiếp theo. Dao cắt tổ chức còn được gọi là dao dài thường dùng để cắt các mô rắn. Với một pháp y lão luyện như Thẩm Kiến Quốc, hoàn toàn có thể dựa vào những con dao đó để hoàn thành việc tách các tổ chức mềm (gồm cả việc phanh từ màng ruột đến ruột và mở buồng tim).

Tay trái Thẩm Kiến Quốc vừa đưa tay ra đón dao, cắt một bộ phận nhỏ dọc theo lồng ngực, tay phải cầm một chiếc kẹp, gắp những tổ chức mềm thừa ra đặt vào cái khay bên cạnh. Xương sụn của những người bình thường đại đa số có màu trắng sữa, nhưng tình trạng hiện thời của nạn nhân này lại là màu tím đen, cho thấy rõ trước lúc chết nạn nhân đã bị ép uống thuốc độc.

Hàn Phi thấy thế, lên tiếng chửi: "Hung thủ đúng là hiểm độc! Có lẽ 80% hắn là kẻ biến thái về tâm lí, người ta chết rồi mà còn ép đổ thuốc độc, không loại trừ nạn nhân có quen biết với hung thủ. Xem ra, đầu tiên phải xác định cho được thân phận của nạn nhân, rồi bắt tay điều tra từ các mối quan hệ xã hội của người này mới được, hoặc là phải lập tức điều tra những người có mâu thuẫn với nạn nhân gần đây."

Thẩm Kiến Quốc cũng đồng tình với ý kiến của Hàn Phi, ông khẽ gật đầu, nói: "Đúng thế, động cơ gây án của hung thủ có phần phức tạp, nhưng hiện giờ chúng ta chưa thể nào xác định được thành phần cụ thể của chất độc, vì vậy cũng không thể tiến hành điều tra ngược

đối với nguồn gốc của độc tố để tìm ra kẻ mua và kẻ bán thuốc độc được."

Thẩm Kiến Quốc nói xong, tiếp tục tiến hành giải phẫu đối với xác chết thứ hai, đó là cái xác bị cháy nghiêm trọng nhất trong bốn xác chết của vụ án. Diện tích bị cháy chiếm tới 85 % cơ thể, xét theo mức độ thì thuộc độ bỏng loại 1, vì thế những tổ chức mềm trong cơ thể cũng đã bị hủy hoại.

Trong lúc Thẩm Kiến Quốc dùng dao rạch xác chết, bất ngờ ông phát hiện ra một điểm khác với xác chết đầu tiên, đó là có dấu vết bị gãy xương ở phần ngực, phân tích theo tình hình vết thương thì thấy dụng cụ gây án có thể là một vật đầu tù như búa, hơn nữa đập rất nhiều lần nên mới khiến cho xương gần như vỡ vụn ra.

Hàn Phi nhìn cái đầu của xác chết thứ hai, chủ động đề nghị: "Anh Thẩm này, anh thấy có nên mở hộp sọ của nạn nhân ra xem không, vì tôi phát hiện ra rằng mặc dù sọ của người chết cũng bị đốt cháy, nhưng lại có hiện tượng sưng to, điều này khiến tôi thấy rất khó hiểu!"

Thẩm Kiến Quốc cũng nhìn về phía đầu của nạn nhân với ánh mắt nghi ngờ, sau đó bước tới khẽ nâng gáy của nạn nhân lên một góc 25o, tay phải bắt đầu gõ vào thái dương của nạn nhân, một âm thanh kì lạ phát ra. Gõ xong, Thẩm Kiến Quốc đặt đầu của nạn nhân xuống và nói với Hàn Phi: "Anh nhanh chóng đi lấy dụng cụ mở hộp sọ đến đây. Vừa rồi trong lúc gõ hộp sọ, tôi đã phát hiện ra một điểm rất kì lạ, tôi nghi ngờ trong hộp sọ có chứa thứ gì đó rất kì quái!"

Hàn Phi lập tức chạy ra khỏi nhà lạnh để tìm cưa điện cưa hộp sọ, đó là dụng cụ lựa chọn hàng đầu cho việc mở hộp sọ. Sau khi cắm vào ổ điện và bật công tắc, chiếc dao có răng cưa sẽ bắt đầu hoạt động với mức độ nhẹ và tốc độ nhanh, từ đó tránh cho việc làm tổn thương đến các tổ chức mềm trong khi cưa sọ và đảm bảo sự vẹn nguyên sau khi mở hộp sọ.

Chưa đầy 5 phút sau, Hàn Phi đã quay trở lại nhà lạnh với chiếc cưa điện trên tay, cắm phích cắm vào ổ điện xong thì đưa chiếc cưa điện cho Thẩm Kiến Quốc. Thẩm Kiến Quốc đón lấy chiếc cưa và nói với Hàn Phi: "Phải rồi, lát nữa anh phải tránh ra một chút, phẫu thuật hộp sọ sẽ phóng ra một lượng lớn khí độc, rất hại cho lục phủ ngũ tạng của con người!"

Hàn Phi cũng hiểu, khi mở hộp sọ, sẽ tạo ra một chất aerosol, nếu không cẩn thận để nó vào cơ thể thì sẽ lập tức phá hoại hệ thống hô hấp của người, nghiêm trọng hơn có thể dẫn đến cơn nhồi máu cơ tim bất ngờ, vì vậy mà khi mở hộp sọ, các bác sĩ và y tá đều rất thận trọng.

Tay phải Thẩm Kiến Quốc nắm chiếc cưa điện, tay trái nhằm thẳng ngực xác chết nhấn vào ấn công tắc, chiếc cưa đầu phát ra tiếng xoèn xoẹt, trong khoảnh khắc chạm vào vỏ sọ, ma sát giữa lưỡi cưa và hộp sọ tạo ra một lớp bột xương màu trắng.

Hàn Phi dù đứng ở xa vẫn nghe rõ tiếng của xương bị bào mòn.

Sau khi cưa một lúc, thì Thẩm Kiến Quốc tắt máy, đặt chiếc cưa điện xuống bên cạnh và vẫy tay về phía Hàn Phi.

Hàn Phi thong thả bước đến và nhìn vào chiếc sọ được mở, lập tức nhìn thấy những con kí sinh trùng to bằng đầu ngón tay lổm ngổm đầy trong đó.

Vẻ mặt của Thẩm Kiến Quốc rất phức tạp, mắt nhìn vào đám kí sinh trùng trong sọ, nói: "Hàn Phi này, xem ra vụ án này không đơn giản! Hiện giờ tôi không nghĩ ra, rút cục là ai đã nghiên cứu ra loại thuốc độc đó? Đồng thời với việc dùng nó để giết người còn có thể đưa vào trứng kí sinh trùng gặm nhấm tế bào não, như vậy không nghi ngờ gì đã làm cho việc phá án càng trở nên khó khăn hơn."

Hàn Phi cũng không có vẻ gì lạ với việc có kí sinh trùng trong não của người chết, suy nghĩ một hồi anh vẫn không thể giải thích được

nên nhíu mày hỏi: “Anh Thẩm, anh nói xem có khả năng những nạn nhân này đã bị hung thủ tiêm trứng kí sinh trùng vào người hoặc qua lớp da đầu? Theo thời gian phát triển bình thường của kí sinh trùng, hoàn toàn không thể đẻ trứng nhanh như vậy được, huống chi lại là một xác chết bị thiêu cháy trên một diện tích lớn như vậy?”

Thẩm Kiến Quốc cũng tỏ ra không hiểu về điều này, ông cũng biết thời gian cần thiết để cho kí sinh trùng phát triển thông thường phải cần đến khoảng 2 tháng. Nhưng đám kí sinh trùng trong đầu của nạn nhân đã vượt qua những gì mà ông đã biết về chúng, rút cục là đã sai ở đâu nhỉ? Hoặc là có một loại vật chất nào đã có thể khiến cho trứng của kí sinh trùng nở và lớn lên nhanh chóng trong một thời gian ngắn?

Hàn Phi và Thẩm Kiến Quốc gắp ra mấy cái trứng côn trùng cho vào trong hai chiếc lọ, định giải phẫu xong thì tiến hành nghiên cứu.

Khi mổ đến dạ dày của cái xác thứ hai, một lần nữa lại phát hiện ra điều mới, tổ chức của dạ dày đã bị một đám vi trùng khác gặm sạch.

Hàn Phi nhìn đám trùng xanh đỏ đó, đầu như tê dại hẳn đi, anh chỉ vào đám trùng đó, nói: “Anh Thẩm, mau lại đây xem này! Là đám côn trùng Eosinophilic có thể tiết ra dịch axít! Loại trùng này còn nguy hại hơn loại Nicrophorus americanus gấp nhiều lần, nó thuộc loài côn trùng có tính ăn mòn rất hiếm gặp”

Thẩm Kiến Quốc cũng có vẻ rất sửng sốt khi nhìn thấy đám côn trùng đó, ông nghĩ một lúc rồi nói: “Hàn Phi này, tôi có một ý nghĩ táo bạo, đám côn trùng này đều tập trung ở một xác chết, nhưng không xảy ra tình trạng tranh giành cắn xé nhau, rõ ràng như vậy là khác với thông thường. Tất nhiên không loại trừ có một số thứ khác cung cấp thức ăn và nuôi sống chúng!”

Hàn Phi cắn môi, chớp mắt nói: “Anh Thẩm, nghe anh nói tôi lại nghĩ rằng những con côn trùng này và chất độc kia có mối quan hệ rất

to lớn. Hiện tại, ngoài việc nghĩ rằng chính thứ đó đã thu hút một lượng lớn các loại côn trùng khác nhau ra thì tôi không tìm thấy bất cứ nhân tố nào khác trên xác chết. Tôi đề nghị, hay là chúng ta đi xét nghiệm thành phần của chất độc kia xem, sau đó căn cứ vào đặc tính của côn trùng Eosinophilic để suy ra nguyên nhân của tử vong.

Thẩm Kiến Quốc nghe theo đề nghị của Hàn Phi, thận trọng lấy chất độc bỏ vào trong chiếc lọ rộng miệng, rồi vội vàng xử lí nốt phần công việc còn lại đối với xác chết rồi cùng Hàn Phi tới phòng nghiên cứu côn trùng. Hai người đứng trước bàn thí nghiệm, trên bàn đặt 4 ống nghiệm và phễu tách, cùng một chai thủy tinh trong suốt viết rõ 80ml.

Đầu tiên Hàn Phi đổ chất thuốc màu xanh vào trong chiếc lọ thủy tinh, đến vạch 50ml thì anh dừng lại, rồi đậy lọ thuốc lại và cất về chỗ cũ rồi quay sang nói với Thẩm Kiến Quốc: “Anh Thẩm, hay là thế này đi, chúng ta chia nhau ra để tiến hành xét nghiệm, để tránh việc sai lệch dẫn đến suy đoán không chính xác.”

Thẩm Kiến Quốc khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ông lắp xong chiếc phễu, tay phải cầm một chiếc thìa sắt nhỏ lên, rồi dùng thìa múc một ít thuốc độc từ từ đổ vào trong phễu và tiến hành tách thành phần của nó ra. Hàn Phi đổ tổ chức chất độc đã tách ra vào trong chiếc lọ thủy tinh. Hai người lặng lẽ quan sát sự thay đổi trong chiếc lọ thủy tinh. Một phút sau, chất lỏng trong chiếc lọ thủy tinh đổi sang màu tím đỏ, cho thấy trong chất độc đó chứa thành phần cực độc.

Nhìn thấy vậy, Hàn Phi nói với vẻ mặt rất phức tạp: “Anh Thẩm, chất độc này giống như hỗn hợp giữa dịch của côn trùng Eosinophilic với hợp chất cường độ cao.”

Thẩm Kiến Quốc cứ nhìn vào chiếc lọ có chứa dung dịch đã đổi màu kia, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thông thường mà nói, môi trường sản sinh ra loại chất độc này sẽ tương đối phức tạp, hơn nữa, người

bào chế ra nó phải khá là hiểu về dược lí học. Theo suy đoán của tôi, địa điểm điểm sản sinh ra chất độc này có lẽ là các khu vực đặc biệt như nơi thu mua phế liệu hoặc là nhà máy nước thải."

Hàn Phi thận trọng cầm một chiếc ống nghiệm lên rồi dùng một chiếc kẹp giữ chặt lấy ống nghiệm đó và cho vào chiếc lọ thủy tinh lấy ra một ít dịch độc. Anh đặt đứng ống nghiệm lên trên bàn, nói với Thẩm Kiến Quốc: "Anh Thẩm, anh vừa suy đoán về nơi sản sinh ra chất độc này, tôi có thể nghĩ ra cách để chứng minh điều đó!"

Nói dứt lời, Hàn Phi cho một ít bột vào trong ống nghiệm, rồi dùng kẹp nhấc ống nghiệm lên và lắc đều. Kết quả, sự việc khiến người ta không khỏi sững sờ tiếp tục xảy ra, dung dịch trong ống nghiệm biến thành một nửa màu xanh, một nửa màu đen. Thấy vậy, Hàn Phi cười, nói: "Xong, tôi đã chứng minh xong, anh hãy lập tức thông báo cho các đồng nghiệp trong sở đi, để họ tiến hành kiểm tra đối với những khu vực đặc biệt đó, nhất là ở những nơi thường xuyên thải ra một lượng lớn nước thải!"

Thẩm Kiến Quốc đã hiểu ra là vừa rồi Hàn Phi đã cho bột tách thành phần vào trong để có thể tách dịch độc ra khỏi, phần dịch thể màu xanh là phần dung dịch sạch, phần màu đen là phần có chất kịch độc. Căn cứ vào kết quả phân tích và đặc tính của côn trùng Eosinophilic, thông báo cho các đồng sự tiến hành điều tra bất ngờ đối với các trạm thu phế liệu và các nhà máy nước thải, vì ông biết rất rõ, loại chất độc đó trên thị trường rất ít lưu thông, vì nó thuộc loại chất kịch độc đặc biệt.

Lần theo manh mối trên, phía cảnh sát đã tiến hành giám sát ngầm đối với các nhà máy xung quanh, đồng thời khóa chặt đầu mối chuyên bán chất độc đó. Không lâu sau, họ đã tóm được một ổ tội phạm chuyên bán chất độc, khi cảnh sát đến thì bên trong đang chế ra hàng loạt chất độc, tất cả những kẻ tham gia sản xuất chất độc đều bị bắt

gọn. Tên cầm đầu đã thành khẩn khai báo người mua một loạt chất độc vào khoảng nửa tháng trước là một người đàn ông trung niên tên là Quan Liên Hải, là Tổng Giám đốc của công ty phát triển nhà ở Thiên Thắng.

Buổi chiều hôm đó, một nhóm người mà đứng đầu là Quan Liên Hải của công ty phát triển nhà ở Thiên Thắng đã bị bắt vì bị nghi ngờ có liên quan đến việc giết người. Thận phận của 4 nạn nhân cuối cùng cũng đã được tìm ra, họ đều là những nhân viên lão làng của công ty, vì liên quan đến việc phân chia lợi ích không đồng đều dẫn tới chuyện hợp tác rạn nứt. Để sự thật không lộ ra ngoài, Tổng Giám đốc đã thuê người giết họ. Ba kẻ đàn ông chịu trách nhiệm giết người cũng đã bị bắt. Bọn chúng khai nhận đầu tiên bắt cóc 4 nạn nhân đến một khu ngoại ô hoang vắng, rồi dùng thuốc độc giết chết họ một cách tàn nhẫn, và để phi tang, bọn chúng đã phóng hỏa xóa mọi dấu vết, sau đó đưa xác chết đến chung cư riêng của một người khác đã thuê từ trước để đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát.